

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF ARCHER'S VOICE

MIA SHERIDAN

Falling for
GAGE

Mia Sheridan tarafından da

BLOOM BOOKS'TAN TEMİN EDİLEBİLİR

Travis

Kyland

Stinger

Grayson'ın

Yemini Calder

Olmak Eden'i

Bulmak

OceanofPDF.com

Falling for GAGE

MIA SHERIDAN

km *kitaplar*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı © 2024 Mia Sheridan tarafından
Kapak ve iç tasarım © 2024 by Sourcebooks Kapak
tasarımı Eileen Carey/No Fuss Design Kapak
görselleri © NataliAlba/Shutterstock

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır. Bloom Books, Sourcebooks'un ticari markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz - kısa ve öz olması durumu hariç

Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır
P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410
(630) 961-3900
sourcebooks.com

Yayın içi kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası Telif](#)

[Hakkı](#)

[Birinci Bölüm: Gage](#)

[İkinci Bölüm: Rory](#)

[Rory Üçüncü Bölüm](#)

[Gage Dördüncü](#)

[Bölüm Rory Beşinci](#)

[Bölüm Gage Altıncı](#)

[Bölüm Rory Yedinci](#)

[Bölüm Gage Sekizinci](#)

[Bölüm Rory](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Gage Onuncu Bölüm](#)

[Rory On Birinci](#)

[Bölüm Gage](#)

[On ikinci bölüm: Rory On](#)
[Üçüncü Bölüm Gage Bölüm](#)
[On Dört: Rory Bölüm On](#)
[beş: Gage Bölüm 16: Gage](#)
[On Yedinci Bölüm Rory On](#)
[Sekizinci Bölüm Gage On](#)
[Dokuzuncu Bölüm Rory](#)
[Bölüm Yirmi: Gage Bölüm](#)
[Yirmi Bir: Rory Bölüm](#)
[Yirmi İki: Gage Bölüm](#) .
[Yirmi Üç: Rory Bölüm](#)
[Yirmi Dört: Gage Bölüm](#) .
[Yirmi Beş: Rory Bölüm](#)
[Yirmi Altı: Rory Bölüm](#) .
[Yirmi Yedi: Gage Bölüm](#) .
[Yirmi Sekiz: Rory Bölüm](#)
[Yirmi Dokuz: Gage Bölüm](#) .
[Otuz: Rory](#)

[Sonsöz: Gage](#) .
[Stinger'dan Alıntı](#)

[Birinci Bölüm:](#)
[Grace Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Arka Kapak](#)

OceanofPDF.com

*Durmak bilmeyen bir çekim
hissedenler için onu takip edin.
Harika şeyler sizi bekliyor.*

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Gage

"Gage? Dünya'dan Gage'e."

Tezgâhın arkasında bekleyen müşteriler için aceleyle köpüklü içecekler hazırlayan baristalara çoğunlukla görmeden bakarken içinde bulunduğum yarı trans halinden sıyrıldım. Döndüğümde Haven Hale'in merakla bana baktığını gördüm, yanağında bir kir lekesi vardı ve omzunun üzerinden sarkan örgüden bir yaprak sarkıyordu.

"Haven," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Özür dilerim. Seni orada görmedim."

Başını yana eğerek gülümsedi. "Aklında önemli bir şey olmalı."

"Uh." Gerçek şu ki, hiçbir şey düşünmüyordum. Tamamen kendimden geçmiştim. "İş," dedim sonunda boğazımı temizlemeden önce. "İşte yoğun bir gün." Başımı ona doğru eğdim, dizlerinde çimen lekeleri olan bol kot pantolonunu ve üzerindeki parlak sarı kazağı fark ettim.

üzerinde *Haven's Gate* logosu olan bir elbise giyiyordu. "Bugün erken başlamış olmalısınız."

Yıllıklardan, çok yıllıklardan, yumrulardan, fidelerden ya da her neyse ondan bahsetmeden önce sırtışı her zamanki gibi genişlerdi. Bahçecilik hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Haven'ın tam da yapması gereken şeyi yaptığı her zaman aklıma gelirdi. *İnsanın gerçek amacı*. Aklıma gelen bu cümle göğsümün ortasında hiçbir açıklama getiremediğim tuhaf bir sızıya neden oldu çünkü Haven biraz tuhaftı ama Pelion'a taşındığından beri karşısına çıkan her mutluluğu hak eden iyi bir kızdı. Geçmişiyile ilgili tüm ayrıntıları bilmiyordum ama buraya taşınmadan önce hayatın onun ve kardeşi Easton için kolay olmadığını biliyordum. "Fillmore Malikânesi'ne bir su düzeneği kuruyoruz. Evin arkasında peyzaj tasarımı açısından her zaman zorluk çıkaran büyük bir tepe var. Tepeden başlayıp tabana kadar inen ve yol boyunca büyük kayalar ve bitkilerle süslenen bir su ögesi önerdim ve onlar da kabul ettiler! Bu tasarladığımız ve kurduğumuz ilk su ögesi olacak ve bu yüzden doğru olması gerekiyor. Mükemmel olmalı. Sonra, kim bilir, belki daha büyük bir ekip tutar ve işi büyütürüz." Heyecanlı bir telaşla söylediği uzun sözlerden nefes nefese kalmıştı. "Bu yüzden erkenden kalkıp ölçüm ve planlama yaptım ve-" Elini salladı ve sanki biraz fazla ileri gittiğini fark etmiş gibi küçük bir kahkaha attı.

"Muhteşem olacak. Hiç şüphem yok," dedim gülümseyerek.

"Teşekkürler, Gage. Gerçekten çok nazıksın." Yanındaki kadın içkisini almak için öne çıkarken o da kenara çekildi.

"Travis nasıl?" diye sordum. "Onu bir süredir görmedim."

Yüzü, bir insanın bayılmadan hemen önce olabileceğini hayal ettiğim şekilde yumuşadı ve gevşedi. Ama "O iyi" derken dik ve bilinçli duruyordu. Nedendir bilinmez, *iyi* kelimesi kulağa biraz müstehcen geldi ve etrafıma bakıp

Kimsenin bizi küfürlü konuşurken görmediğinden emin olmak için. "Bugün izinli ama bir kediyi avlamaya gitti." Gözlerini devirdi, ama bu bile hayranlık uyandırmayı başardı.

"Özür dilerim. *Kedi mi* avlıyorsun?"

"Mm." Bir başkası onun etrafından dolanıp iki bardak tutacağı aldı ve dikkatle dönerek sekiz kahveyi krem şanti ve karamel soslarıyla dengeledi. Ama sonra müşteri tezgâha geri döndü. "Affedersiniz, bunlardan ikisinde çikolata parçacıkları olması gerekiyordu." Hay Allah. Bekleme olmasına şaşmamalı. Haven'a döndüğümde, adamın içeceklerini sabah şekeri için uzatmasını izlerken dudakları inceldi; Haven gibi sağlık konusunda bilinçli bir kadın için bu kesinlikle büyük bir günahı. "Clawdia yeni yavruladı," dedi bakışları tekrar bana dönerken. "Kısırlaştırıldığını sanıyorduk ama belli ki kısırlaştırılmamış. Eh. Sevgili kedisinin hamile olduğu ortaya çıktığında Travis'in öfkesini tahmin edebilirsiniz."

Böyle bir öfkeyi kesinlikle hayal bile edemiyorum.

"Her neyse," diye devam etti, "yavru kediler dün doğdu ve hepsi turuncu. Her biri!"

Bakakaldım. Neden bahsettiği ya da nasıl cevap vermem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O da ona baktı. "Clawdia'nın *grisi*," diye açıkladı sonunda.

"Ah. Anlıyorum. Suçlu taraf açıkça turuncu genlerini aktarmış. Travis şehvet düşkününü bir erkek kediyi avlamaya çıktı çünkü izin almadan kedisini hamile bıraktı."

Ben gülmemeye çalışırken o başını salladı.

Travis Hale. Bir zamanlar Pelion'un En Uygun Bekarı ve çok yönlü oyuncusu.

Kudretli olan nasıl da düşmüştü.

Travis'i en son gördüğümde, Haven'ın yeniden canlandırılan park girişine dikeceği yeni ağaçlar için çukur kazmaya yardım ediyordu.

Sadece oradan geçiyordum ama terden sıırıslılam olmuş yüzündeki ısıltılı ifadeden Tanrı'nın işini yaptığına inandığı anlaşıyordu.

Tehditkâr kahkahalar şimdi tamamen kayboldu ve yerini rahatsız edici bir boşluğa bıraktı.

Eğer Travis düştüyse, neden onun beni aştığını hissediyordum?

Boğazımı temizledim ve düşüncelerimi kedilerin çiftleşme alışkanlıklarına geri dönmeye zorladım. "O piçi bulduğunda ne yapacak?" diye sordum.

Haven'ın kaşları sanki bu kısmı tam olarak düşünmemiş gibi iki farklı yöne gitti. "Şey, sadece onunla konuşmak istiyor."

"Kediyle mi konuşmak istiyor?" Haven güldü.

"Sahibiyle." "Eğer bir sahibi varsa."

"Doğru, eğer varsa." Biri ona çarptı, o da bana doğru küçük bir adım attı ve ben onun temiz kokusunu aldım: lavanta, zambak ve çimen. Çok hoştu ve tam da *onun kokusuydu*.

Birkaç yıl önce Travis Hale'den hoşlanmadığını öğrenmeden önce Haven'la bir kez çıkmıştım. Gerçeği söylemek gerekirse, mutlu bir şekilde ve kolayca kenara çekilmiştim ve birlikte olmalarına sevinmiştim. Haven'la çıkmaktan kalıcı bir şey çıkmazdı, Haven ve Travis'in birbirlerine deliler gibi aşık olduklarından, küçük bir aile kurduklarından ve hayattan istediklerini bile bilmedikleri her şeyi bulmuş gibi göründüklerinden bahsetmiyorum bile.

Aferin onlara.

Bu arada, yuva kurma zamanının geldiğine yıllar önce karar vermiş olmama rağmen, hâlâ doğru kadınla tanışmamıştım.

Belki de öyle biri yoktu.

Ama ben bunu düşünmek istemedim. Sadece kendim için değil, ailem benden Buchanan ismini devretmemi bekliyordu. Eğer yapmazsam, aile mirasımız yok olacaktı. Bu sorumluluk sadece ve sadece bana düşüyordu.

"Hey," dedi Haven, beni şimdiki zamana geri çekerek, "yaklaşık sekiz hafta içinde bir yavru kedi ister misin?"

"Dairem evcil hayvanlara izin vermiyor."

Omuzları düştü. "Oh. Şey, bizim için haberi yay. Aksi takdirde birkaç tane daha ahır kedimiz olacak sanırım."

"Ayrıca, birkaç ay içinde Londra'ya taşınıyorum."

Gözleri büyüdü. "Londra! İş için mi?"

Başımı salladım. "Westminster'da bir otel açıyoruz."

Kaşlarını çattı. "Ah. Anlıyorum. Zaten epey seyahat ettiğini biliyorum ama Calliope sensiz aynı olmayacak. Ancak..." Uzandı ve omzumu okşadı. "Manzara değişikliğine ihtiyacım var." Başını eğdi, beni inceledi, sanki benim hakkımda bilmediğim bir şey biliyormuş gibi ifadesi biraz sıkıntılıydı. Ama sonra gülümsedi. "Aradığınız şeyi bulmanızda size bol şans dilerim." Kısa bir süre dudağının kenarını çiğneyerek durakladı. "Bazen düşündüğünüzden daha yakındır."

"Gabe," diye seslendi barista, sezonluk çalışan olduğu belli olan sarışın genç bir çocuktü.

"Gage," diye düzeltti sahibi Peggy omzunun üzerinden göz kırparak ve bana doğru gülümseyerek. Memleketim Calliope'u Pelion Gölü'nün hemen karşısındaki Pelion'dan farklı kılan şey de buydu. Onlar neredeyse tamamen küçük bir kasabayken, biz küçük kasaba ile turist merkezi arasında bir karışımdık - en azından bahar tatilinde ve yaz sezonu boyunca. Calliope'un, ailemin yaşadığı ve benim de içinde büyüdüğüm kapalı site de dahil olmak üzere daha lüks bölgeleri de vardı. Pelion'u büyüleyici buldum ve kasabalarının şirin doğasını korumayı seçmiş olmalarını takdir ettim, ancak Calliope'de sunulan geleneksel ve modern çeşitliliği ve her şeyden biraz olmasını her zaman tercih etmişimdir.

Çocuk "Özür dilerim" diye mırıldanırken içkiyi aldım.

"Bunun için endişelenme." Haven'a geri döndüm. "Seni görmek harikaydı. Trav'e selamımı ve avda iyi şanslar dilediğimi söyle. Eğer bir ekip oluşturmak istiyorsa, hafta sonu üniversiteli arkadaşlarımla çıkacağım golf gezisinden döndükten sonra Pazartesi günü müsait olabilirim."

Haven güldü. "Çok naziksin Gage. İyi hafta sonları."

Fincanımı kadeh kaldırmak için kaldırdım ve onun yanından geçerek kapıya doğru ilerledim, kalabalık kafeden çıktım ve arabama yöneldim.

Kontağı çevirdim, klimayı açtım ve bir dakika boyunca kahvemi içerek oturdum, yine ön camdan dışarı baktım ve dizimi zıplattım. Kendimi tuttum ve bacağımı sakınleştirdim, zihnimi o gün ajandamda olan işe yönlendirmeye çalışırken başımı hafifçe salladım. Tanrım, neden kendimi bu kadar huzursuz hissediyordum? Kariyerimde bir sonraki adımı atmanın ve Londra'ya taşınmanın son bir yıldır yaşadığım genel huzursuzluk hissini ortadan kaldıracağını düşünmüştüm ama bu sadece hissi artırmıştı. Bunun, yaklaşan böylesine önemli bir değişim karşısında yaşadığım hafif bir sinir krizinden kaynaklandığını düşünmek zorundaydım, ancak yine de çok rahatsız ediciydi ve yardımcı olan tek şey onu görmezden gelmek için bilinçli bir çaba sarf etmektir. Yeni evime yerleştiğimde elbette daha iyi olacaktı.

Dikiz aynamdan Haven'ın elinde içkisiyle kafeden çıktığını ve diğer yöne, yan tarafında *Haven's Gate* logosu bulunan eski moda, turkuaz mavisi pikabına doğru döndüğünü gördüm. O şeyi gözden kaçıramazdınız, bu kesindi. Audi'min mırıltısını duymak için gaza hafifçe bastım, ama bana her zaman verdiği tatmini vermek yerine, içimde bir boşluk belirdi.

Hayatımı lüks arabalar, özel dikim takım elbiseler, özel üyelikler ve benzeri şeyler üzerine kurmuştum. Bu şeyler kim olduğumu ve nasıl bir hayat istediğimi anlatıyordu. Londra'nın sofistike yaşamı için bu küçük göl kenarındaki kasabayı geride bırakmak üzereydim. Son yıllarda kariyerimde daha da yükselmişim ve başarıyı ve servetimi artıracak bir hamle yapmak üzereydim. Şimdiye kadar sahip olduğum her şeyin uçurumunda duruyordum.

ve babamın benim için hayal ettiği her Şey için çalıştım ve tek hissettiğim... sıkışıp kalmaktı. Hiçbir anlamı yoktu.

Haven'ın kamyoneti yanımdan geçti ve sırtarak pencereden dışarı el salladı. Çenemi eğdim ve neşeli çiçeklerle dolu yatağın uzaklaşmasını izledim. Parmaklarımı alt dudağıma gturdm ve ağzımın Haven'a gülümsemek yerine kaşlarını çattığını fark ettim.

İçimi çektim ve bir kez daha zihnimi olabildiğince boşaltarak kaldırımından uzaklaştım ve arka arkaya toplantılarımın olduğu ofise doğru ilerledim.

Bugün ve yarın programımın dolu olmasından memnundum ama bu karmaşaya kısa bir ara vermek kafamı toparlamama yardımcı olacaktı. Yaklaşan erkek hafta sonu iyi olacaktı. Hayır, erkeklerin hafta sonu harika olacaktı.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Rory

Amcam sağ elindeki bardaktaki buzu fırlatıp sol elinde tuttuğu boş bardağa atarken ve o yavaş, tek taraflı gülümsemesi gamzesinin ortaya çıkmasına neden olurken, şaşkınlık içindeki kadınlar topluluğu toplu bir çığlık attı. Ciyaklamalar yerini keyifli iç çekişlere bıraktı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ifademi nötr tutmaya çalıştım. Böylesine bariz bir saygıyı doğal olarak tehdit eden göz devirmeye karşı koyma konusunda epey pratik yapmıştım. *Bu kadar basit bir barmen hareketi ama yine de aşık köpek yavruları gibi bayılıyorlar.*

Az önce boşaltılan masayı sildim ve bardan bir başka "ooh" korusu gelirken boş bardak tepsisini aldım. Başımı hafifçe salladım. Kolay numaralar bir yana, amcamın neden kadınların bu kadar ilgisini ve hayranlığını çektiğini anlayabiliyordum. En parlak dönemindeki Elvis Presley'e çarpıcı bir benzerliği vardı.

"Bu adam gerçekten de Tanrı'nın Mud Gulch'a bir armağanı," dedi ben dahil katta çalışan üç garsondan biri olan Karla, gözleri amcama dikilmiş bir şekilde.

Çekin basılmasını bekledi.

"Rekabet düşünülduğünde zor bir başarı değil," dedim yanından geçerken kayıtsızca. Adamın kimsenin, özellikle de yeğeninin ona yaltaklanmasına ihtiyacı yoktu. Üstelik adı da Romeo'ydu. Büyükanmem bu konuda biraz öngörülü d a v r a n m ı ş olmalıydı çünkü kendisinden başka biri olsaydı bu isimle idare etmesi zor olurdu. Ama büyükanmem Shakespeare'e yakınlık duyuyordu ve görünüşe göre ikinci doğan oğlunun ünlü bir hayali çapkının adını taşıyacağına inanıyordu.

Bu düşünceyi doğrulayan bir çığlık sesi daha yükseldi.

Bir elimde dolu tepsiyle kalabalık masaların arasından geçtim, mutfağın kapısını omuzlayarak açtım ve kirli bardakları bulaşık makinesinin yanına bıraktım. Aşçımız ızgaranın başında durduğu yerden, "Siparişi ver, Rory," diye seslendi.

"Teşekkürler Eli," dedim ısıtıcının altında duran iki tabak yemeği alırken. Eli başını salladı ama bana bakmadı, elinde bir spatula vardı ve bakışları mutfağın köşesindeki duvara monte edilmiş televizyona odaklanmıştı. "Tek bir işin var! Vur şu lanet topa, seni salak!" diye bağırdı ben sallanan kapıları iterek açarken.

Bara geri döndüğümde topa vuran bir sopanın sesi kulaklarımı doldurdu. Görünüşe göre, salak herif gerçekten de işini yapmayı başarmıştı.

"Bir burger, orta boy, soğansız, domatessiz, yanında da soğan halkaları, Larry," dedim yemeği müdavimlerimizden birinin önüne koyarken.

"Teşekkürler, Rory."

Ona başımla selam verdim. "Kip için de balık ve patates kızartması, yanında ekstra lahana salatası," dedim ve uzanıp diğer adama dolu tabağı uzattım.

Hızlıca diğer masalarımaya uğradım ve ardından faturaları yazdırmak için bilgisayara doğru ilerledim. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi üçüncü garson Sherry, bakışları arkamda bir yere odaklanmıştı. Döndüm, ağzım açık kaldı. "Hayır, bakma," dedi Sherry, kolumdan tutarak ve

beni zorla bilgisayara geri döndürdü. Ama artık çok geçti. Çoktan görmüştüm.

Eski erkek arkadaşım ve yeni kız arkadaşı altıncı masada oturuyorlardı. Şu anda birlikte oturduğu yeni hatunla çıkmaya başlamak için benden ayrılan eski erkek arkadaşım. Ailemin barında. Çalıştığım yerde.

Sherry barın ucundaki bira şişelerini toplayıp tepsisine yerleştirirken, "Ne *hıyar ama*," diye tısladı. "Buraya gelmeye nasıl cüret eder?" Başını çevirdi ve bana baktı. "Onu uzaklaştırmamı ister misin?"

Kaldırıldığını söyleme şekli, sadece bu kuruluştan değil, gezegenden demek istediğini düşündürdü bana. Neredeyse olumlu cevap verecektim ama Sherry'nin özgürlüğünü riske atacak kadar öfkeli olmadığımı karar verdim.

"Yapacağım," diye tehdit etti tepsisindeki içecekleri dağıtmak için dönerken.

Sıkı bir kahkaha attım. "Çok tatlısın Sher," dedim geri çekilirken. "Ama o buna değmez. Turuncu devlet tulumu da saçlarınla uyumsuz olacak."

Boğazının arkasından ya aynı fikirde olduğunu ya da eski erkek arkadaşını *çıkarmak* ve ömür boyu tepeden tırnağa turuncu olma riskini almak için aslında iznime ihtiyacı olmadığını ifade eden bir ses çıkardı.

Eski Thaddeus Willoughby III, siparişlerini alan Karla'ya doğru eğildi ve göz göze geldik. Bakışlarımı hızla kaçırdım ama en azından rahatsız görünme nezaketini gösterdiğini görmeden önce değil.

Burada ne işi vardı ki? Claremont Landing'de yaşıyordu; ünlü bir golf ve golf kulübünün bulunduğu, kişi başına düşen zenginliğin Mud Gulch'un tam tersi bir seviyede olduğu lüks bir yerd. Onunla, bekârlığa veda partisi için arkadaşlarıyla rıhtıma gittiğinde ve bana doğru döndüğünde tanışmıştım. Geçmiş hatırladıkça içten içe ürperiyordum. Tanrım, ben neredeyse ayaklarına kapanmadan önce muhtemelen fazla çaba sarf etmemişti bile. Zenginlerle çıkmak

Kolalı yakalı hıyarlar benim için sadece felaketle sonuçlanmıştı ve bir daha asla pahalı diş işleriyle ödenen megavatlık bir gülümsemenin kurbanı olmayacağıma dair yeminimi yeniledim.

Altıncı masaya bir daha bakmamaya gayret ederek hesapları teslim ettim. Bardan birkaç içki alırken Romeo, "İyi misin?" diye mırıldandı. Belli ki Thaddeus'u ve birlikte oturduğu çekici kadını da görmüştü.

Başımı salladım ve üç haftadan daha kısa bir süre önce çıktığım adamın iş yerime birini getirecek kadar küstah olmasını hiç umursamıyormuşum gibi ona gülümsedim. Romeo'nun gözleri hafifçe kısıldı ama çenesini eğerek tekrar hayran kulübüne odaklandı.

Göz ucuyla Thaddeus'un artık masada oturmadığını gördüm ve başımı biraz daha çevirdiğimde sevgilisinin yüzünü ellerine dayamış, odanın öbür ucundaki Romeo'ya hülyalı hülyalı baktığını fark ettim. Kısa süreli bir tatmin duygusu hissettim ama biri tuvaletlere giden köşeden kolumu çekip beni loş salona doğru sürüklediğinde bu duygu hemen yerini endişeye bıraktı.

"Rory."

"*Thaddeus*." Kolumu çektim ve bir adım geri attım. "Ne oluyor be?"

"Özür dilerim. Burada olmamın kötü bir darbe olduğunu biliyorum. Rıhtıma gelmek istedi. Barınızdan başka bir yer önermeye çalıştım ama ısrar etti. Beni resmen buraya sürükledi. Her zaman istediğini söyledi..."

"Gecekondu mu?"

"O öyle söylemedi."

"Eminim yapmamıştır." Ama özü buydu. Boynunda belirmeye başlayan renkten bunu bildiğini anlayabiliyordum. Taşra kulübü kızı rıhtımdaki kaba saba kalabalıkla yakın ve kişisel olmak istiyordu. Sonra da hemen daha yeşil çayırlara geri dönecekti, bunun için daha dünyevi olacaktı.

"Bu onun *deneyim* yazı," diye devam etti.

Kendini gösterme tehdidinde bulunan irkilmeme karşı koydum. "Bizler deneyim değiliz, Thaddeus. Bizler insanız." Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Sanırım ben de senin için öyleydim?" diye sordum. *Bir deneyim*. Elimi kaldırdım. *Yeminini unutma, Rory*. "Hayır, buna cevap verme. Umurumda değil."

"Ah, Rory, böyle yapma." Hafifçe arkasına yaslandı, başını çevirip bara doğru hızlı bir bakış atma riskini aldı. Geri döndüğünde elini uzatıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Uzaklaştım ve havada asılı duran eline ölümcül bir bakış attım. "Dinle... Rory. Birbirimizi görmeye devam etmememiz için hiçbir neden yok."

"Karanlığın örtüsü altında mı? Kılık mı değiştirmeliyim?"

"Tanrım, Rory. Dramatik olma. Kılık değiştirmeye gerek yok. İçeride kalabiliriz."

"Kilitli kapılar ve kapalı panjurlar
ardında mı?" "Tabii ki-"

"İlgilenmiyorum. Yerinde olsam hemen mide fesadı *geçirirdim* çünkü Sherry sana zarar vermek için can atıyor ve onu kesinlikle durdurmayacağım."

Gözleri büyüdü ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ben döndüm ve köşeden geri dönüp barın zeminine fırladım.

Bir an sonra Thaddeus ve sevgilisinin kapıya yöneldiğini gördüm; Thaddeus dramatik bir şekilde karnını tutuyordu, yüzü sahte bir ıstırapla buruşmuştu, Romeo ise gözleri fal taşı gibi açılmış ve uygun bir şekilde endişeli bir şekilde onun yanında ilerliyordu. Ama Romeo'ya omzunun üzerinden attığı bakışı kaçırmadım, belli ki barın arkasından içki servisi yapan kuzguni saçlı, mavi gözlü Dionysos'a son bir kez bakmak istiyordu. Ve Romeo'nun ona göz kırpıp o meşhur yarım sırtışını fırlatarak ayağının takılıp Thaddeus'a doğru düşmesine ve ikisinin de eşikte sendelemesine neden olduğu gerçeğini de kaçırmadım.

Romeo bir şişeyi arkasından çevirip diğer eliyle yakaladığında ve sağlam bir içkiyle ödüllendirildiğinde kapı arkalarından kapandı

En yorgun Hollywood yıldızının bile egosunu besleyecek alkışlar.

Hızlıca masalarımı kontrol ettim ve sonra ön kapıya doğru yürüdüm. "Ben biraz hava alacağım," diye seslendim Romeo'ya. Önündeki shot bardaklarını doldururken çenesini bana doğru eğdi. Dışarı çıktıktan sonra bir süre rıhtımın yukarısına ve aşağısına baktım ama Thaddeus ve kadından hiçbir iz göremeyince rahat bir nefes aldım ve caddenin karşısına, denize bakan bir parmaklığın olduğu yere doğru yürüdüm.

Dirseklerimi güneşten ağarmış tahtaya yasladım, ellerimi kavuşturdum ve mehtaplı suya baktım, burada böyle durduğumda her zaman hissettiğim o çekimi hissettim. Ufkun ötesindeki yerlere her baktığımda yükselen o içi boş özlem neydi? Halkımın nesilleri kendilerini suya çekilmiş hissetmişlerdi, deniz bacakları güçlü ve sağlamdı. Deniz onlara huzur ve amaç sağlamış, ayrıca ailelerini beslemek için de bir yol olmuştu. Uzun bir süre, benim hissettiğim çekimin de aynı olup olmadığını merak ettim ve karadan çok suda olma arzusunu beklemeye devam ettim. Romeo'nun aksine, amcam Cassius okyanusun çağrısını hissetmişti ve şimdi bir tekneye kaptanlık yapıyordu. Suda olmayı seviyordum ama ayaklarımı tekrar eski güzel topraklara basmak için her zaman hevesliydim. Düzenli olarak dalgalı sularında cesurca dolaşmaktansa, denize bakmayı tercih ederdim.

Yani hayır, o değildi. Yine de o isimsiz çekim devam etti. Kafamı karıştırdı ve beni hayal kırıklığına uğrattı ve yanıt verecek, harekete geçecek bir yolum yoktu, çünkü benden tam olarak ne istediğini bilmiyordum.

Kalçamdaki bir dürtme düşüncelerimi dağıttı ve bana bakan duygulu gözleri görmek için aşağıya baktım. "Loki," diye selamladım siyah ve kahverengi iti, çömelip onun hizasına geldim. "Akşamın bu erken saatinde burada ne işin var?" Bana doğru bir adım attı ve ben de başını ellerimin arasına aldım, eğilip burnumu onunkine değdirdim, sonra da ruh halini ölçmek ve bir sorun olmadığından emin olmak için arkama yaslanıp gözlerinin içine baktım. "Henüz yemek vakti gelmedi. Daha sonra arka kapıya gel, sana her zamankinden vereyim." Yumuşak bir inilti çıkardı ve ıslak burnunu benimkine dayadı. I

gölümsedi. "Oh, anlıyorum, sadece biraz şefkat istiyorsun. Evet. Senin gibi sert bir adam bile olsa hepimizin ara sıra şefkate ihtiyacı olur." Bana baktı, bakışları o kadar şefkatliydi ki, acaba şefkate ihtiyacı olan ben miydim ve bu nazik ruh bunu biliyor muydu diye düşündüm.

Kulaklarının arkasını kaşıdım, tırnaklarımı başının üzerinde ve sonra sırtında gezdirdim. "Sevgin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı. Sevgiyi hep yanlış yerlerde aramaya meyilliyim."

Loki yumuşak bir mızıldanma daha çıkardı ve çenesini kaşıyabilmem için başını eğdi. "Benimle eve gelebilirsin, biliyorsun. Teklifim her zaman açık... düzenli yemekler... düzenli banyolar." Loki kısa bir hırıltı çıkararak geri çekildi. Ben güldüm. "İyi o zaman. Kurallara göre yaşamaya hazır değilsen, o zaman özgür bir ajan olarak kalırsın."

Barın kapısının açılıp kapandığını duydum ve birkaç dakika sonra arkamdan ayak sesleri geldi. Romeo'nun yaklaştığını görmek için baktım ve Loki banyo tehdidinden uzaklaşmak için koşar adım giderken ayağa kalktım. "Dur tahmin edeyim, masa sekiz bir tur daha istiyor."

Dönüp dirseklerini çıkıntıya dayadı ve öne doğru eğildi. "Evet. Sherry'yi onlarla ilgilenmesi için gönderdim." Gözlerini kısarak bana baktı. "Burada bir iki dakikaya daha ihtiyacın olduğunu düşündüm."

İçimi çektim, ellerimi korkuluklara dayadım ve ay ışığının altında yuvarlanan ve değişen suya tekrar baktım. "Teşekkürler."

Romeo'nun düşünceli bakışlarını üzerimde hissettim ama ona doğru bakmadım. "Ne arıyorsun, Rory?"

Ne arıyorsun? Ona şöyle bir baktım. Bunu genel bir soru olarak sorduğunu biliyordum. Neden sürekli aradığımı ve asla bulamadığımı soruyordu. Bahsettiğim o çekimin nereden geldiğini bilmek istiyordu. Tanımlayamadığım bir şeye körü körüne uzandığım için asla tatmin olmadığını ima ediyordu. Ve haklıydı da. "Bilmiyorum," diye itiraf ettim. *Belki de kendim.*

Romeo döndü ve çenesini kaldırarak gökyüzüne baktı, yıldızlar sokak lambalarının ortasında süt gibi ve solgundu. Bir iç geçirdi. "En azından muhtemelen Claremont Landing'de olmadığı konusunda anlaşabilir miyiz?"

Sessiz bir kahkaha attım. "Öyle görünmüyor, değil mi?"

Bana o şaşırtıcı güzellikteki gülümsemesini gösterdi. "Hayır, öyle görünmüyor."

"Hadi," dedim, tahta parmaklığı itip gömleğini çekiştirerek. "Biz konuşurken grup arkadaşların muhtemelen yoksunluk çekiyordur. En son beni bu rıhtımda sıkıştırdıklarında kıcıma bir kıymık batmıştı."

Güldü. "Hikâye anlatıcısı," dedi ve dönüp benimle birlikte caddenin karşısına yürüdü.

"Bana yalancı demenin güzel bir yolu mu bu?"

Göz kırptı, ben de sııttım ve hayatım boyunca soluduğum tuzlu havayı derin bir nefesle ciğerlerime doldurduktan sonra barın kapısını açtım. Müşterilerimin hepsi yakında yeni bir içki için masalarına vuracaktı ve en azından bu, nasıl cevap vereceğimi bildiğim bir çağrıydı.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gage

Erkeklerin hafta sonu zaten tam bir felaketti. Dördümüz sıırsıklam bir halde, üzerinde şu yazının bulunduğu bir tabelanın önünde duruyorduk: *Mud Gulch, Nüfus üç bin yedi yüz.*

Trent'in arabasının lastiği patladıktan sonra, yanlış çıkışa girdikten sonra kendimizi bulduğumuz karanlık arka yolda buraya yürümek yirmi sefil dakikamızı almıştı.

Yedek yok.

Telefon çekmiyor.

Durduğumuzdan beri tek bir araba bile geçmemişti.

Hep birlikte başlarımızı sahili gösteren ok yönüne çevirdik. "Mud Gulch'u duymuştum," dedim. "Bir balıkçı kasabası."

Trent, "Umarım orada birinin telefonu vardır," dedi.

"Hangi balıkçı kasabasında telefon yoktur ki?" diye sordu Grant. "Tabii ki telefonları olacak. Suyun *üzerinde* yer alıyorlar, altında değil."

Tanrım, dahi seviyesindeki IQ'suna rağmen, Trent bir ahmak olabilirdi. Yedek lastiğini haftalar önce kullanmış ve yolculuğa çıkmadan önce değiştirmemiş bir ahmak.

Derin bir nefes aldım ve sık ağaçların arasında kaybolan yola doğru döndüm. En azından yağmur biraz hafiflemişti. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

-Dördümüz de iliklerimize kadar ıslanmıştık.

Ağaçların arasından kıvrılan yoldan aşağı inmemiz yaklaşık kırk beş dakika sürdü ve sonunda kıyıya bakan bir kayalığa çıktık. Sağımızdaki küçük bir adanın üzerinde, tepesi sisin içinde kaybolan bir deniz feneri vardı; soluk ışığı sisi yararak balıkçı teknelerine yol gösteriyordu. Oraya buraya dağılmış evler vardı ama durduğumuz yerden görebildiğim tek kamu kuruluşu ışığı rıhtımın çok aşağısındaydı.

Belli ki benimle aynı yöne bakan Aidan, "Orası biraz aşağıda," dedi.

Tutulmuş boynumu bir o yana bir bu yana uzattım. Aşağıdaki ışıklarda muhtemelen yiyecek olsa bile, yağmurda daha fazla yürümeye de pek niyetim yoktu. Açlıktan ölüyordum. "Kendimizi yürümekten kurtaralım. Şurada birkaç ev var." Sol tarafımda sundurma ışıklarının parladığı bir yolu işaret ettim. "Telefonlarını kullanmayı isteyebilir ve bir-"

Ayaklarım aşağı çekildi ve yer altımdan kayıp gitti.

Boş havayı tırmaladım, kaygan bir çamur selinde aşağı doğru uçtum, parmaklarımın arasından kayan köklere tutundum, tamamen doğanın merhametine kaldım.

"Siktirtttt," diye bağırdı biri arkamdan - hepimiz büyük bir çamur kaymasıyla tepeden aşağıya savruluyorduk.

Hepimiz ölecektik. *İşte bu kadar.*

Yanlara ve geriye doğru döndüm, kayalara, bitkilere ve kim bilir başka nelere çarptım, homurdandım ve küfrettim ve sonunda omuzlarıma kadar beni içine alan bir su birikintisine kırımın üzerine sertçe düştüm. "Lanet olsun!" Üç yetişkin adamın üzerime doğru savrulduğunu fark edecek zamanım bile olmamıştı.

ancak suya üç büyük darbeye çarpmadan önce altlarına gömülmemek için tam zamanında hareket etti.

Orada öylece oturduk, sersemlemiştik, zor nefes alıyorduk, az önce olanlara ve hâlâ hayatta olduğumuz gerçeğine şaşırılmış bir halde etrafımıza bakıyorduk. "Herkes iyi mi?" Hiçbir yerimin kırılmadığından emin olmak için kendi uzuvlarımı test ederek sordum. Hepsi olumlu anlamda mırıldandı ve kendimizi toparlayıp derin su birikintisinden yola çıktık. Tam önümüzde, yukarıdan gördüğümüz ışıkların olduğu rıhtımı işaret eden bir tabela vardı.

"Buraya gelmenin bir yolu da buydu," dedi Grant, yanağındaki çamuru savurarak.

"Şimdiye kadarki en kötü erkek gezisi," diye mırıldandı Aidan.

Ben bir kahkaha attım, sonra onlar da attı, hepimiz iki büklüm olduk, ulumalarımız gülmekten olduğu kadar histeriden de kaynaklanıyor gibiydi. "Bu da neydi böyle?" Grant sordu.

"Peki biz nasıl ölmedik?" Trent ekledi.

Birkaç dakika sonra hepimiz nefesimizi tuttuk, elimizden geldiğince kendimize geldik ve o ışıkların olduğu yöne doğru ilerledik.

İş bölgesinin yağmurdan sırlıklam olmuş sokaklarında yolumuza devam ettik. Rıhtımlar eski ve biraz çürüktü ve üzerine bastığımızda ayaklarımızın altında inliyordu. Ama kasabanın bu bölgesi gece hayatının en yoğun olduğu yer gibi görünüyordu. Işıklar daha parlaktı ve az ilerideki bir yerden gelen alçak seslerin uğultusunu duyabiliyordum.

Sisin içinden ilginç görünümlü bir taverna belirdi ve neredeyse sevinçle ona doğru koşacaktım. Yağmur ve sis yüzünden tamamını göremesek de, görünen kısmı ışıkla parlıyor, kahkaha ve sohbet sesleriyle bizi içeri davet ediyordu. "Umut verici görünüyor," dedi Aidan.

Tanrım, hiç olmadı.

Kapıyı çektim ve hepimiz içeri girdik, bira, tuzlu yiyecekler, çeşitli temizlik ürünleri ve çıplak küf kokusuyla karşılaştım.

Burun.

Solumuzda, arka duvarda ışıklı içki rafları ve yukarıda asılı bir sıra fener bulunan, el oyması, maun ağacından süslü bir bar vardı. Müşteriler altı bar taburesini de işgal etmişti ve barın arkasındaki turuncu saçlı kadın duraklayıp gümüş bir çalkalayıcıyı havada hareketsiz tutarken başlarını hep birlikte çevirip bizi izliyorlardı.

Orada öylece durduk, yerdeki tüm kafalar kalkmış, bakışlar bize yönelmişken yere damlıyorduk. "Hey," dedi Trent el sallayarak ve gülümseyerek.

Kimse ona karşılık vermedi.

"Buranın görüldüğü kadar umut verici olduğundan emin değilim," diye mırıldandı Aidan. "Ne bekliyordun ki? Burası rıhtımda bir batakhane," diye mırıldandım.

Müzik kutusundaki şarkı başka bir şarkıya geçti, ifadem aradaki sessizlikte çınladı. Hâlâ bize dönük olan yüzler aynı anda çatık kaşlara dönüştü. *Kahretsin*. Bu cümle tam olarak söylemek istediğim gibi çıkmamıştı ve kesinlikle duyulmasını istememiştim.

"Banyo şu tarafta," dedi bir kadın sesi sertçe. "Kendinizi temizlemek ve yerlerime damlatmayı bırakmak isterseniz."

Kimin konuştuğunu görmek için başımı çevirdim, tam o sırada çakan bir şimşek ışıkların hafifçe titremesine neden oldu. Konuşan sunucu ellerini kalçalarına dayamış, dudaklarını birbirine bastırmış, ayaklarımıza bakıyordu. Bakışlarını altımızdaki su birikintisinin yayıldığı yere kadar takip ettim. Arkadaşlarım yanımda hareket etmeye başladılar, giysilerin hışırtısından Trent'in bize getirdiği ve lastik patladığında kısmen kuru kalmak için hepimizin giydiği naylon rüzgârlıkları çıkardıklarını anladım. Ama her nedense, genç kadına bakmak için başımı kaldırdığımda olduğum yere yapışmış gibi hissettim.

Simsiyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve dalları yüzünün etrafına düşüyor. Açık mavi gözleri koyu renk kirpikler ve iki mükemmel sivri kaşla çerçevelenmişti. Dolgun göğüsleri giydiği beyaz pamuklu, uzun kollu henleye baskı yapıyor, göğüs dekoltesi iki açık düğmenin arasından görünüyordu.

Aman Tanrım. Büyüleyiciydi.

Sanki Maine'in kuzey kıyısındaki küçük bir liman kasabasındaki köhne bir bara değil de garip bir rüyaya adım atmışım gibi anlık bir sersemlik hissettim. Aidan bana çarptı ve çevresel görüşümden rüzgarlığın kafasına yapışmış olduğunu gördüm, kollarını kaldırmış, zıplayarak çıkarmaya çalışıyordu. Kadın gözlerime baktı, belli ki şu anda ıslak bir giysiyle savaşı kaybetmeyen tek kişi olarak benim bir şey söylememi bekliyordu. "Yiyecek," diye mırıldanmayı başardım. Hipotermi mi geçiriyordum? Tüm sistemlerim aynı anda tekliyor gibiydi.

Başını eğdi, beni ölçüyordu, o solgun gözleri vücudumda geziniyor ve sonra yavaşça yükseliyordu. Dudakları sanki bende onu derinden rahatsız eden bir şey gözlemlemiş gibi birbirine sıkıca bastırılmıştı. Bu tepkiye alışık değildim. Bir kadının bakışları vücudumda gezindiğinde, en azından takdirle karşılanmasını beklerdim.

Küçümseme değil.

Son baktığımdan bu yana bir şeylerin değişmiş olabileceğini düşünerek kendime baktım. Değişmemişti. Hâlâ bendim ama sıırıslıklam, çamur içinde bir pantolon, Polo tişört ve Harvard logolu bir rüzgârlık giymiştim.

"Yemek mi?" diye tekrarladı. "Yemek servisi yapıyor muyuz? Bunu mu soruyorsun, Ivy League?"

Ivy League. Tamam, hakaret ya da taşkınlık olarak nitelendirmediğim hakaret dolu çıkışımdan sonra bunu hak etmiştim. Yanımda, Trent rüzgârlığını çıkarmayı başarmış ve kafasını bir köpek gibi sallıyordu, etrafından sular fişkırıyor ve beni kapıdan girdiğimizden beri işgal ettiğim tuhaf rüya benzeri alandan çıkarıyordu. Muhtemelen havadaki ani değişim vücudumun nasıl tarif edeceğimi bilemediğim bir şekilde yeniden ayarlanmasına neden olmuştu. Kadına hoş bir gülümseme verdim. "Evet. Hâlâ yemek servisi yapıyor musunuz?"

İç çekti. "Mutfak 10'a kadar açık." Elini, insanların sohbetlerine geri döndüğü masaların genel yönüne doğru salladı, sohbet ve kahkahaların çınlaması alanı dolduruyordu.

"Harika..." Gözlerimi gömleğine iliştirdiği isim etiketine çevirdim. "Cakes."

Bir an için kafası karışmış gibi göründü ama sonra isim etiketine baktı. "*Barın* adı Cakes and Ale," diye açıkladı. İsim etiketine tekrar baktım, üstündeki çizginin -muhtemelen adının- silinmiş olduğunu fark ettim ve görünüşe göre Cakes and Ale kelimeleri de silinmişti. "Buradaki insanlar beni tanıyor," dedi, muhtemelen isimsiz isim etiketinin neden önemsiz olduğunu açıklıyordu. Arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Çocuklar, gidip tuvalette temizlenelim ve sonra da yemek sipariş edelim. Çekici çağırabilir ve beklerken yemek yiyebiliriz." Diğer çocuklar tuvaletleri bulmak için arka tarafa doğru yürürken, belli ki giriş yolunda neden olduğumuz küçük seli silmek için bir yerden bir rulo kağıt havlu almış olan kadına döndüm. "Herhangi bir masa alabilir miyiz?" diye sordum.

Kadın kısa ve öz bir şekilde başını salladı. "Jim Moseley seni çekmek için yataktan kalkabilir," dedi kadın suyu temizlemek için eğilirken. Bakışlarım bu noktadan daha da görünür hale gelen göğüs dekoltesine takıldı. Göğüslerinin üst kısımları pürüzsüz ve yumuşak görünüyordu ve sütyeninin dantelli kenarını bile görebiliyordum. Vücudum kıpırdandı, su dolu pantolonum bu tepkiyi rahat olmaktan çıkarmıştı. Boğazımı temizledim ve o devam ederken kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. "Ama garaj sabaha kadar açılmıyor."

"Yerel bir garaja ihtiyacımız yok. Claremont Landing'e çekmemiz gerekiyor."

"Anlamıştım." Kadın ayağa kalktı ve ıslak kağıt havluları barın yanında duran çöp kutusuna attı ve ruloyu kolunun altına koydu. Başını iki yana salladı. "Jim o kadar uzağa çekmez."

"Tamam. O zaman sanırım Claremont Landing'deki bir şirketten çekici alabiliriz."

Omuz silkti. "Hâlâ açık olan bir tane bulmada iyi şanslar. Hemen geliyorum Ted." Ve üç adamın oturduğu bir masaya doğru yürüdü.

Tuvalete gittim ve hala kalan çamuru silmek ve artık damlamayacak kadar kurulamak için peçete kullanan çocuklara katıldım. Rüzgârlıklar bir tepeden aşağı kaymamıza ve ardından dev bir su birikintisine batmamıza rağmen gömleklerimizi kuru tutma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı, yani bu da bir şeydi. Grant cüzdanından birkaç ıslak dolar çıkarıp makineye yerleştirirken, "Kahretsin, prezervatif makinelerinin gerçekten var olduğunu bilmiyordum," dedi. Tek tek sarılmış birkaç prezervatif tepsiye düştü ve onları çıkarıp sırayla her birimize birer tane attı. "Asla bilemezsin," dedi göz kırparak. Gözlerimi devirip kırmızı prezervatifi cebime soktum ve sonra diğer çocuklar da aynısını yaparken elimden geldiğince ayakkabılarımı kurulamaya devam ettim. Neyse ki içimizi de ısıtacak bir şeyler sipariş edebileceğimiz sıcak bir bardaydık. Hava soğuk olduğundan değil. Aslında, hepimiz bir nevi... buharlaşıyorduk.

Harika.

"Hey çocuklar, bu zaten komik. Harika bir hikâye olacak, değil mi?" Trent açıkça kendini içinde bulunduğu durumdan kurtarmaya çalışıyordu. Üçümüz ona sadece ters ters bakınca, zayıf bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım çok erken," diye mırıldandı.

Tuvaletten çıktık ve odanın arka tarafında, bilardo masasının önünde yer alan bir masaya doğru yürüdük ve oturduk.

"Kahretsin," dedi Grant, telefonunu gömleğine silerken. "Telefonum açılmıyor bile."

Cebimden benimkini çıkardım ve açmaya çalıştım. "Lanet olsun." Telefonumu sağanak yağıştan korumaya çalışmışım ama çamur kayması ve ardından gelen su baskını belli ki telefonumu mahvetmişti. Trent onunkini de düşürmüştü.

Yağmurun yumuşattığı uçurumun üzerinden atış yapmaya başlamadan önce çamura batmıştı, bu yüzden onun kaybedilmiş bir dava olduğunu zaten biliyorduk.

Yanımdaki Aidan da benzer şekilde kasvetli bir ifadeyle telefonunu tutuyordu. "Bir kapı tokmağı kadar ölü," dedi ve masanın üzerine bıraktı. "Belki burada bir kase pirinç vardır." Gözlerimi devirdim. Bu telefonlar bir kase pilavın çok ötesindeydi. Bir daha çalışacaklarından şüpheliydim.

"Sizin için ne getirebilirim?" diye sordu siyah saçlı ve inanılmaz mavi gözlü kadın masamıza gelirken. Hafif bir baş dönmesi dalgası beni tekrar ele geçirdi. Çok güzeldi ve o gözler... Daha önce hiç bu tonda mavi bir göz görmemiştim. Ama zamanında pek çok güzel kadın görmüştüm. Birçoğuyla çıktım. Yine de onların yanında hiç sersemlememiştim.

"Gage? Gage, bize geri dön."

Kendime geldim, diğerlerinin de sipariş verdiğini ve herkesin benim konuşmamı beklediğini fark ettim. Yine ne yapıyorduk? Doğru ya. Sipariş... "Yemek."

Karanlık kaşları yine kalktı. "İstedığınız belirli bir yemek türü var mı, yoksa sadece tahmin mi etmeliyim?"

İnce bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Uzun bir gece oldu. Ah. Bir burger harika olur. Orta pişmiş. Ve en iyi burbonunuzdan bir shot."

Pedini tekrar beline bağladığı önlüğün içine soktu ve Aidan'a baktı. "Bu arada, bir kapı çivisi kadar ölü."

"Ha?" Aidan söyledi.

"Telefonunuzun bir kapı tokmağı kadar ölü olduğunu söylemişsiniz. Ama bu lafın aslı astarı yok. Daha önce hiç Harvard mezunu birini düzeltme şansım olmamıştı ve bu fırsat kucağıma düşüverdi."

Aidan başını salladı ve Google'da aratacakmış gibi telefonunu tekrar kaldırdı, sonra hafızası yerine gelince masaya bıraktı. Topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Uzaklaşırken kalçalarının sallanışını izledim. *Aman Tanrım.*

"Elbette yanlış bilgilendirilmiş," dedi Aidan. "Ama kesinlikle muhteşem bir parça-"

"Elma püresi." Hırıltıyla çıkan tek kelimeyle birlikte üç çift gözün bana doğru döndüğünü hissettim.

Aidan güldü. "Kahretsin, Gage'in ateşli bar kızına karşı bir ilgisi var." Ellerini teslim olur gibi kaldırdı ve sonra alyansını gösterdi. "Şanslısın ki ben çoktan kapıldım ve bu iki ezik en iyi günlerinde bile seninle yarışamaz."

Bar fahişesi. Bu küçümseme neden bende Aidan'ın suratına yumruk atma isteği uyandırdı? Grant ve Trent, Aidan'ın yorumuna karşılık olarak hafifçe homurdandılar ama ikisi de itiraz etmedi. Derin bir nefes aldım. O kelimeyi ağzımdan kaçırmak istememiştim bile, üniversitede bir kadına talip olduğumuzda kullanacağımız konusunda anlaşmıştık. Şimdiye kadar bir kez bile kullanmamıştım. Kendi kendine boğazımdan çıkıvermişti. Bu da birkaç nedenden dolayı tamamen aptalcaydı, bunlardan biri bana karşı hiçbir ilgi duymuyor gibi görünmesiydi. "Dinleyin, burada yemek yiyoruz ve gidiyoruz," dedim onlara. "Hiçbir şey için rekabet yok." Lafi açılmışken... Elinde içki dolu bir tepsiyle bardan uzaklaşan kadınla göz göze geldim ve ona kısa bir el salladım.

Eğer göz devirmesinin ihtiyatlı olduğunu düşündüyse, ihtiyatlı olmakta pek de iyi değildi. "Evet?" diye sordu yapmacık bir tatlılıkla, masamıza geri döndüğünde ve kokteylleri sırayla her birimizin önüne koymaya başladığında.

"Görünüşe göre telefonlarımızın hiçbiri çalışmıyor," dedim. "Çekici şirketi olduğunu söylediğiniz Jim'i aramak için kullanabileceğimiz bir telefonunuz var mı?"

"Jim'in bir çekici şirketi yok, sadece arkasında askı olan kişisel bir kamyonu var."

Bakakaldım. "Tamam, kamyonla Jim'i aramak için senin telefonunu kullanabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Jim şimdiye kadar uyumuştur." Tepsiyi yere bıraktı ve avuçlarını masanın üzerine koyarak bana doğru eğildi. Onun kokusunu aldım ve

İstemedenden de olsa onun kokusunu daha fazla içime çektim, kokular birbirinden ayrılıp tekrar birleşirken bakışlarım daldı. Orkide. Yasemin. Tuzlu su. Ve tüm bunların altında, parmağımı koyamadığım ama beni sersemleten şey olan narin, sade bir misk. Öne doğru eğildim, bir yandan daha fazla içime çekmeye çalışırken bir yandan da bir tür kamu adabını korumaya çalıştım. "Ama bak ne diyeceğim, Ivy League," dedi beni koku transımdan kopararak, "bara bir içki ısmarlarsan, şu anda Netflix dizilerinden birini izlemekte olan karısı Patrice'i ararım ve onu benim için uyandırır."

Patrice mi? Patrice kim? Beynim karmakarışık, söylediği şeyi hızla bir araya getirmeye çalışıyordum. Jim. Kamyon. Patrice. *Doğru*. Demek benimle oyun oynuyordu. Kanımda garip bir heyecan dolaştı. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar yaklaştım. Gözlerimi kısıtım, o da karşılık olarak kendi gözlerini kısıtı ve kısa bir bakışmaya giriştik, görünmez kıvılcımlar kanımı tutuşturdu, o nefis koku üzerime, içime işledi. "Bana şantaj mı yapıyorsun, Cakes?"

Gözlerini kaldırdı ve kelime seçimimi değerlendiriyormuş gibi dilini üst dişlerinin üzerine koydu. Dilinin pembe ucunu bana bu kadar yakın görünce neredeyse inleyecektim ama yutkundum. Masadan kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Bu büyük bir kelime, Ivy League. Hiçbir şey talep etmiyorum. Seçim senin." Tırnaklarını incelemek için ellerini kaldırırken iç çekti. "Umarım Patrice bu sefer erken dönmeye karar vermemiştir. Özel. Gece."

Kıkırdadım. Ne rol ama. "Tamam. Bar için bir içki ısmarlayacağım." Nemli cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp ona uzatırken göz teması kurdum. "Rica etsem Patrice'e Jim'i kamyonetinin aksamıyla birlikte uyandırmasını söyler misin?"

Bana bir gülümseme fırlattı, elimden kartı aldı ve arkasını döndü. *Küçük entrikacı*.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Trent birasını devirip uzun bir yudum almadan önce.

"Herkes beni seviyor," diye mırıldandım. Bu doğrudu. Kimseye benden hoşlanmaması için bir neden vermedim. Elbette, yıllar içinde güdülerimi işten çıkarma olarak yanlış yorumlayan birkaç kişi olmuştu, ama bu insanlar çok azdı. Çekişme yerine barış için çabaladım ve insanların duygularını incitmekten hoşlanmadım.

Ve güzel sunucuya kaba davranmamıştım. Sadece o başka tarafa bakarken bakışlarımın gömleğinin altında gezinmesine izin verdim ve kafasının arkasında gözleri olmadığı sürece kıcını kontrol ettiğimi göremedi.

Yani küçümseyici tepkisinin tek olası nedeni, bazı kişisel önyargıları nedeniyle beni yanlış değerlendirmiş olmasıydı.

Ivy League.

Bu lakap beni, kendini bu bardaki işçi sınıfından insanlardan daha iyi gören kibirli bir zengin çocuğu olduğumu düşündüğünden şüphelendirdi. Buraya girerken rıhtım kenarındaki batakhane demem de muhtemelen yardımcı olmamıştı.

"Bilardo oynamaya ne dersin?" Aidan sordu.

"Elbette. Neden olmasın?" Grant cevap verdi. İçimi çektim ve burbon kadehini geri fırlattım. Yanmasını bekliyordum ama yumuşak tadı boğazımdan aşağı süzüldü, fındıklı, vanilyalı ağızda bıraktığı tat hoş bir sürpriz oldu. Yanlış varsayımlarım bir darbe daha aldı ve bir eşek olduğumu kanıtladığım için mutluydum. Bu bar iyi likör biliyordu.

Trent, "Ben kazananı oynarım," dedi.

Sandalyemde hafifçe döndüm ve Aidan'ın topları tutuşunu izledim. Otuz dakika sonra kadın odanın diğer tarafındaki koridordan çıktı ve bize doğru yöneldi. *Yeterince uzun sürdü.* "Şanslısınız," dedi. "Patrice uyanıktı ve Jim'i uyandırdı."

Düşünebiliyor musunuz? "Teşekkür ederim," dedim olabildiğince nazik bir şekilde. "Yardımanız için gerçekten minnettarız."

Bana küçük bir sırtıma yaptı. "Araba nerede?"

"On dördüncü kilometre işareti," dedi Grant bilardo masasının yanından. Bir elini kaldırdı ve parmağını arkasında daire içine aldı. "Kasabaya dönen şu cehennem gibi karanlık yolda."

Bakışları ona kaydı. "Marka ve model?" "Lexus LS."

Kısa bir homurtu çıkardı. "Anahtarlar?"

"Jim geldiğinde anahtarları ona verebiliriz," dedim.

Yukarı baktı. "Şey, Jim gelmiyor. Çünkü kamyoneti buradaki dar sokaklar için çok geniş. Ama," diye gülümsedi, "bir tur içki daha içersen Jim ve Patrice'in evine anahtar teslim servisi alabilirsin."

"Anahtarları kim teslim edecek?"

"Kim mi?"

"Evet, bu anahtar teslim servisini kim işletiyor?"

"Hmm, şey, Ernest... yandaki dükkânı kapatmak üzere ve yolun yukarısında oturuyor."

"Ernest?"

"Mm-hmm."

"Soyadı ne?"

Bir an durakladı, gözleri yana kaydı. "Ernest... Buffalobeam." "Ernest Buffalobeam?" Arkamdaki burbon fiçisine baktım. Buffalo Trace ve Jim Beam gibi logoların yer aldığı duvarları süslüyor.

"Peki bu Ernest Buffalobeam yan tarafta tam olarak ne iş yapıyor?"

"O satıyor..." Gözleri tekrar arkamıza kaydı, tavana ve sonra bana döndü. "Işıklar."

"Işıklar. Gerçekten mi? Ernest Buffalobeam yan tarafta ışık mı satıyor?"

"Herkesin ışığa ihtiyacı vardır," dedi dudaklarını birbirine bastırarak. "Karanlıkta görmemize yardımcı olurlar."

"Zekice." Önce bir, sonra iki kez göz göze geldik, ikimizin de gözleri hafifçe kısıldı ve gülümsememeye çalıştık. Jim'in kamyonetinin bu sokaklara gayet iyi sığıdığına ve kadının beni bir tur daha içki için sağmaya çalıştığına dair her şeye bahse girerdim. "Trent, anahtarları bayana ver," dedim.

"Ya bu Ernest Buffalobeam bir daha geri gelmezse?" Trent kuşkuyla sordu.

"Sadece üç tekerleği çalışan bir arabayla nereye gidecek?" Aidan sordu.

"Eşyalarımızı çalabilir," dedi Trent. Aidan'a doğru eğildi ve "fısıldadı", "Bütün çantalarımızı içinde bıraktık."

"Dinle, Ernest Polo gömlekler ve Calvin Klein boxer külotlarla dolu ve hırsız değil."

Kısık bir ıslık çaldım. "Bu oldukça yargılayıcı, Cakes," dedim. "Ne paketlediğimi nereden biliyor?" Trent yine "fısıldadı".

Aidan onu kolundan itti. Trent cebinden anahtarlarını çıkarıp sunucuya uzatmadan önce "Ah," diye mırıldandı.

Arkasını döndü ve barın geneline "Kim bir tur daha ister?" diye bağırdı ve büyük bir tezahürat yükseldi.

Bir bilardo oyunu oynadık ve parasını ödediğim turun bir parçası olarak bize teslim edilen içecekleri içtik ve sonra yemeğimizle birlikte geri geldi. "Jim az önce aradı ve arabayı aldığını ve tamirhaneye teslim edeceğini söyledi. Eminim sabah sizi içeri alacaklardır. Bir tur daha?"

"Neden olmasın?" Aidan söyledi. "Araba kullanmıyoruz!"

Garson kız gülümseyerek ve göz kırparak geri döndü ve birden aklıma arabamızın burada olduğu geldi, bu da çalışan bir cep telefonumuz olsa bile - ki şu anda yoktu - Claremont'a Uber ile gitmek anlamına geliyordu.

İniş, sabah geri dönmek zorunda kalacağımız anlamına geliyordu. Telefonlarımızdan biri açılrsa da açılmasa da, bir saatlik gidiş-dönüş yolculuğu, özellikle de valizlerimizin sabaha kadar elimizde olmayacağı düşünüldüğünde, pratik görünmüyordu. Belki de kamyonu olan bu Jim denen kişinin çantalarımızı alıp teslim edip edemeyeceğini sormalıydım ama o gemi çoktan kalkmıştı.

Kadının mutfaktan çıktığını gördüm ve bilaro ıstakamı yere bırakarak onun bir masaya spreylen sildirdiği yere doğru ilerledim.

Başını kaldırıp kaşlarını kaldırdığında, "Neredeyse sormaya korkuyorum," dedim, "ama arabamız burada, sizin şehrinizde olduğuna göre, kalacak bir yere ihtiyacımız olacak."

Havluyu omzuna attı, spreylen şişesini önlüğünün yan tarafındaki büyük cebe soktu ve güzelce gülümsedi. "Mimi Jenkins garajının üstündeki bir odayı dışarıdan gelenlere kiralyor. Müsait olup olmadığına bakabilirim."

Garajın üstünde bir oda mı? Neredeyse alay edecektim, ama onun kibirli Ivy League tipleri olduğumuza dair bariz varsayımına oynamayı reddettim. Ayrıca, sadece bir gece içindi. Başa çıkabilirdim. "Bana kaç tura mal olacak?"

"İkiden fazla değil."

Güldüm. "Sen bir utangaçsın."

O da güldü ve uzaklaşırken omzunun üzerinden bana bir göz kırptı. Masama döndüm, duvardaki çerçeveli bir fotoğrafın camında kendimi gördüm ve hâlâ gülümsediğimi fark ettim. Görünüşe göre kandırılmaktan hoşlanıyordum.

Onun tarafından. O küçük şımarık gülümsemesini ve kristal mavisi gözlerini seviyorsunuz. Ve onları size doğru çevirdiğinde hoşunuza gidiyor, bu kredi kartınızın bir kez daha çekilmesi anlamına gelse bile.

Acınası. Ve ben nadiren acınacak halde olurdum. Her zaman huylu, her zaman dengeli biriydim. Ve yine de...

"Neden deli gibi gülümsüyorsun?" Aidan sordu.

"Mutluyum çünkü bilardoda kışına tekmeı basmak üzereyim," dedim istakayı alıp tebeşirle işaretleyerek. "Kenara çekil."

Birkaç tur daha içki geldi ve ikimizden birinin ayık kalması için ikisinden de vazgeçmeye karar verdim. Hem ondan daha iyi olduğum için hem de kelimeleri gevelemeye başladığı için masayı Grant'le paspasladım ve sekiz topu batırdığımda, küçük utangacın bir tur daha attığını görmek için başımı kaldırdım. "Mimi anahtarı paspasın altına bırakıyor," dedi son atışı masaya koyarken. "Garajda bir kurutucu var ve odan merdivenlerden çıkınca solda. Yatmadan önce giysilerini kurutucuya at. Köpeğe aldırma. Çoğunlukla dost canlısıdır. Sana kefil oldum, o yüzden beni kötü gösterme."

"Neden bize kefil oldunuz?" Yerlilerin içkileri için benden para almakta bir sakınca görmemesine rağmen, bizden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

Elindeki tepsiyi kalçasına vurdu. "Yaşlı bir kadını hesapta kazıklayacak tiplere benzemiyorsunuz, Ivy League."

Daha yakına eğildim. "Varsayımlar tehlikeli olabilir, Cakes."

Gülümsemesi yavaş ve bilerekti ve sanki göğsüme bir balyoz indirip ciğerlerimdeki havayı boşaltmış gibi hissettirdi. "Bilmiyor muyum?" diye yumuşak bir şekilde karşılık verdi.

Ben de gülümsedim, her ne kadar benimki hem biraz sallantılı hem de biraz sersemlemiş olsa da. Bir şey yanağımın yanından uçarak geçti ve durduğum yerin yanındaki duvara saplandığı anda beni içinde bulunduğum sisten çekip çıkardı. *Bu da ne böyle?*

Başımı omzumun üzerinden çevirdiğimde Grant'in gözlerini kısarak dart tahtasına baktığını gördüm, elinde fırlatmak için hazırda bekleyen başka bir dart vardı. Dart tahtası kafama yakın bir yerde değildi ama bu onu neredeyse beni kazığa oturtmaktan alıkoymamıştı. "Dur bakalım, keskin nişancı. Silahını indir." Tanrım, arkadaşlarım sarhoştı. Grant dart tahtasını indirdi ve destek için yanındaki duvara yaslandı.

"Hesabımı kapatmalıyım," dedim kadına.

Trent'in bir sandalyeye yığılmasını izlerken dudağını büktü. "Söyleyeceğim. Bekleyin, faturanızı yazdırayım."

Geri döndüğünde, imzamı satıra karaladım ve toplamı gördüğümde irkildim. Faturayı Trent'e vermeliydim, haftada iki daire alma ihtimali ne kadardı Howell'a, ama veremezdim. Küçük dolandırıcının benimle oyun oynamasına isteyerek izin veren bendim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, bundan rahatsız bile olmamıştım.

"Bunlar şirketten," dedi bana beyaz bir kâğıt torba uzatırken. Şüpheli bir şekilde baktım.

"Kekler," dedi.

Çantayı aldım. "Ah, Kek ve Bira."

Bana dudağını bükerek baktı. "Bu bir Shakespeare olayı. Her neyse, bunları kendi bünyemizde yapıyoruz. Afiyet olsun."

Grant bana biraz fazla yaslandı ve neredeyse ikimizin de devrilmesine neden oluyordu. Ağırlığını kontrol altına almaya çalışırken, "Dur bakalım dostum," dedim.

"Whasha navado," diye geveledi Grant. Ama kendini toparladı ve onu kapıya kadar götürmeme izin verdi. Arkamda, Trent ve Aidan kollarını birbirlerine dolamış, bana hiç tanıdık gelmeyen bir şarkı söylüyorlardı.

Hepimiz tökezleyerek kapıya doğru yürüdük ve onları kapıdan içeri ittim, üçü de yağmurlu gecede dışarı fırladılar. En azından fırtına dinmişti. "Şu ay!" Aidan ellerini gökyüzüne kaldırarak haykırdı. "Ganimet gibi." Diğer çocuklar on iki yaşındaki çocuklar gibi "Ganimet, ganimet," diye yankılandılar ve kapı arkalarından kapanırken iki büklüm oldular. Döndüm, yollarımız sadece kısa bir süre kesişecek olsa bile, açıklayamadığım bir nedenden ötürü tanışmamızın kader olduğunu hissettiğim kızı bir kez daha görmek istedim.

Ya da belki de alkoldendi. Sadece iki tek atmıştım ama belki de çok sertti.

"Harvard para iadesi yapıyor mu?" diye sordu, dudağını bükerek.

Güldüm ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Aksini gösteren bazı kanıtlara rağmen, çok zekiler." Arkama baktım. "Belki her zaman

sağduyu arenasında. Ama onun dışında, inanın bana, IQ'ları çok yüksek." "Hmm. Şey," diye iç geçirdi. "Her türlü var."

Gülümsedim ve bakışlarımız çarpıştı, aramızda otuz üç yıl boyunca hiç deneyimlemediğim bir şey hareket ediyordu. Kafamı karıştırdı ve ilgimi çekti.

Boğazını temizledi. "Bu bloğun sonundan sola dön, tepeye doğru dört blok çık, Mimi'nin evi sağdan ikinci. Görmemeniz mümkün değil. Parlak kırmızı bir kapısı var."

"Teşekkürler," dedim ve nedense lanet elimle kapıyı itip açamadım. Sanki kol kaslarım beynimin emirlerini yerine getirmeyi bırakmıştı. Bakışlarımız oyalandı ve sanki bir şey söylemek ister gibiydi, ağzı çok hafifçe açıldı ve sonra tekrar kapandı.

"Teşekkür ederim," dedi ve kolunu kalan son müşterilere doğru salladı. Yine de göz temasını kesmedik, bakışlarımız ayrılmadı. "Müşterilerime bu kadar iyi baktığınız için."

İyi geceler demek istemedim. Ki bu çok saçmaydı. Onu tanıımıyordum bile. Sadece bu gece için buradaydım... Aslında erken kalkarsak sadece birkaç saat daha buradaydım.

Ama, ah, bir avuç saat içinde olabilecek şeyler...

Yıllardır tek gecelik ilişki yaşamamıştım. Artık bununla ilgilenmiyordum.

Yine de konuşmak için ağzımı açtım... Ne söylemek için? Ne sormak için? Sözcükler tam olarak oluşmamıştı ki dışarıdan birinin yaralandığı ya da şiddetli bir şekilde kustuğu anlamına gelen yüksek bir ses duydum. "Biri korkuluktan düşmeden önce onları yatırsan iyi olur. boğulur."

Bir kakhaha attım. "Evet. İyi geceler, Cakes. Ve... kandırılmak bir zevkti." Çılgınca olan ne mi? Gerçekten ciddiyydim.

Güldü. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Ivy League. Kendine iyi bak." Sonra kapıyı benim için açtı ve ben de gecenin içine doğru yürüdüm.

Deniz, tuz ve eski ahşap kokusu burnuma doluyordu. Tekrar bara baktım ve o arkasını dönmeden önce bir anlığına gözlerimiz tekrar buluştu.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rory

"Kalıp temizliğin geri kalanına yardım etmemi istemediğine emin misin?" Sherry esnemesini bastırarak sordu.

"Temizlik neredeyse bitti, Sher," dedim. "Ve sen zaten zamanın üzerinde çalıştın. Evine, Bud'ın yanına git."

"Bud saatlerdir koltuğunda sızmış durumda." Ama sesindeki şefkat, horlasa da horlamasa da onu görmeyi dört gözle beklediğini gösteriyordu.

"Eve git ve yatmasına yardım et. O sandalyede uzun süre kalırsa sırtının nasıl ağrıdığını biliyorsun."

Bana yorgun bir gülümseme verdi ama itiraz etmedi. "Umarım daha fazla kalmayı düşünmüyorsundur," dedi turuncu-sarı ama çoğunlukla turuncu olan saçlarının lastiğini çıkarıp sallarken.

"Çok uzun sürmez. Sadece kasayı saymam ve hızlıca bir parti kek pişirmem gerekiyor. Çıktık."

Sherry'nin kara kaşları kalktı, yüz ifadesi endişeye dönüştü. "Yemek pişirme işini Eli'a bırakman gerekmez mi?" diye sordu. "En son fırını kullandığında-"

"İtfaiye bize hemen yardım etti," dedim. "Ayrıca, sadece dikkatim dağıldı. Bunu bir daha yapmayacağım."

Sherry beline bağladığı önlüğü çıkarırken kuşkuyla, "Peki, tamam," dedi. "Sadece... yangın söndürücü hazır olsun."

Onu hafifçe iterken bir kahkaha attım. "Yarın görüşürüz. Kapıyı arkandan kilitle."

"Olur. Yarın görüşürüz," dedi ön kapıya doğru dönerken.

Birkaç dakika daha toparlandıktan sonra elektrik süpürgesini çalıştırdım, vardiya sonu için alışılmadık derecede hüzünlüydüm. Yarı zamanlı bulaşıkçımız mutfak kapandıktan sonra makineyi çalıştırmıştı, ben de son bardakları topladım ve sabah doldurulmak üzere mutfak tezgahındaki tepsilere yerleştirdim, yavaşça ve dikkatim dağılmış bir şekilde işime devam ettim.

Bilardo masasına gidip topları sıraladım ve çubukları tekrar duvara astım. Ivy League'in gözlerinin hareketlerimi nasıl takip ettiğini, her etkileşimde yüz ifademi nasıl yakından izlediğini hatırlayınca başım öne eğildi. Belli ki hayatının her alanında kontrolü elinde tutmaya alışkın bir adamdı ve bu yüzden onu birkaç kez şaşırtmak özellikle tatmin edici olmuştu. O akşam barın kapısına sıırıslıklam ve buharlar içinde gelen adamı düşününce kaburgalarım gerildi ve denize baktığımda hissettiğim çekimin küçük bir versiyonunu hissettim.

Neden?

Neden bu adam da aynı şaşırtıcı sancıya ilham veriyordu? Belki de tıpkı ufuk gibi o da *uzak* kavramını sergiliyordu.

Nefesimi tutarak dartları tahtanın yanındaki duvarda asılı duran sepete bıraktım. Ivy League üzerinde durmaya gerek yoktu çünkü onu bir daha asla görmeyecektim ve sosyetenin üst tabakasından erkeklerle olan geçmişimi bildiğimden -ki o da kesinlikle bunun bir üyesiydi- bu iyi bir şeydi.

Mutfağa geri dönüp hızlıca bir hamur hazırladım ve mini kek tepsisini fırına sürdüm.

Barın en arkasında, tuvaletlerin karşısındaki ofis küçük ve sıkışık ama ihtiyaçlarımızı karşılıyordu. Romeo genelde defterleri tuttuğu için en çok zamanı burada geçiriyordu ama bu gece izinli olduğu için bu iş bana düştü.

Yirmi dakika boyunca kasadan aldıklarımı saydım ve küçük nakit ile yarınki banka mevduatı olarak ayırdım. Romeo'nun bir kenara bıraktığı bir yığın fatura vardı ve onları hızlıca karıştırdım, içlerinden biri gözüme çarptı. Onu aldım ve yeni bir çatı için verilen teklifi okudum. *Kahretsin*. Zarfa geri koydum. Rüzgâr her sert esip kiremitleri salladığında, bir restoranın tadilatın geçmesi gerektiğinden endişeleniyordum. Belli ki Romeo da öyle düşünmüş ve bir şirketle temasa geçmişti. Tanrım, tam biraz ilerlemiştik ki böyle bir şey ortaya çıktı. Teklifi masanın üzerine bıraktım ve fatura yığınına yerine koydum.

Cakes and Ale kârlı bir işti ve maaşlarımızı ödüyordu, ancak faturalar, vergiler ve rıhtımdaki hava koşullarının gerekli kıldığı sürekli düzeltmelerden sonra geriye çok az şey kalıyordu. Balıklar zıplamaya ve Mud Gulch balıkçıları da onları yakalamaya devam ettiği sürece, onlara bira ve istiridye çorbası sunmaya devam edecektik ama süslü şeyler için asla para olmayacaktı. Bu da benim için sorun değildi. Süslü şeyler olmadan da idare edebilirdim. Şimdiye kadar *süslü* şeylerin tek yaptığı beni kıcımdan ısırmak olmuştu. Ama Romeo için.

Bakışlarım masanın sağ alt çekmecesine kaydı ve uzanıp işaret parmağımla çekmeceyi açtım. İşte oradaydılar, en arkada. Uzanıp broşür yığınına aldım ve önümdeki masanın üzerine koydum, kalp atışlarım çalıntı mal tutuyormuşum gibi hızlandı. Gerçi bunlar kötü yollardan edinilmiş belgeler değildi. Romeo'nun gerçekleşmemiş planları ve hayalleriydi.

Onları masanın üzerine serpiştirdim, bakışlarım New York'un parlak ışıklarından Venedik'in kanallarına ve İrlanda'nın kayalıklarına doğru hareket etti. Bu

Romeo'nun çekiciliğinin nereden geldiğini. Kendininkini tanımlamıştı.
Dünya onu çağırıyordu, tıpkı her zaman olduğu gibi.

Daha önce.

Kişisel dünyası alt üst olmadan önce.

Benden önce.

Bakışlarım daha önce görmediğim bir tanesine takıldı ve renkli reklamı açarak onu elime aldım. Bu yeniydi. Romeo koleksiyona son birkaç hafta içinde yeni bir ürün eklemişti. *Toskana*. Gözlerim yemyeşil üzüm bağlarının üzerinde, taş bir hana ve dantelli, beyaz çiçeklerle örtülü alçak bir çitin bulunduğu, güneşin vurduğu bir avluya kaydı. Buradan neredeyse çiçeklerin kokusunu alabiliyordum; toprak ve bal kokusu, bir zamanlar sudan zarar görmüş ve hiçbir zaman tam olarak havalanmamış bu arka odanın rutubetini bastırıyordu.

Küfün kalıcı kokusu kaldı.

Ön kapının aniden çalınmasıyla irkildim, kolum yana savruldu ve birkaç broşürün masadan uçmasına neden oldu. Ayağa fırladım, dizlerimin üzerine çöktüm ve düşenleri aceleyle topladım, *Toskana* için olanı, kapı tekrar çalındığında bulunduğu yığının en üstüne yerleştirdim.

Ne oluyor be? Saat sabahın ikisini geçiyordu ve Mud Gulch sakinleri Cakes and Ale'nin kapalı olduğunu çok iyi biliyordu.

Ayağa kalktım ve broşürleri çekmecenin arkasına tıktırdım, tekmeleyerek kapattım ve ön kapıya yöneldim. Yan taraftan eğildim ve kısa kafe perdesini çok hafifçe oynattım, böylece dışarıda kimin olduğunu görebildim, onun olduğunu gördüğümde kalbim dört nala attı... Gözlerimin beni yanıltmadığından emin olmak için perdeyi daha da kenara çektim. Hayır. Kesinlikle Kesinlikle Ivy League'dendi. Ve beni fark etmişti. Bana küçük bir el salladı ve ön kapıyı işaret etti, belli ki içeri girmek için izin istiyordu.

Perdeyi yerine bıraktım ve kalbim hızla çarparak orada durdum. Derin bir nefes aldım ve köşeyi dönüp kapıya doğru bir adım attım ve kilidi açtım. "Mimi'nin kaldığı yer yeterli değil mi?"

Gülümsedi ve kalbim yerinden fırladı. Tanrım, o gülümsemedeki bir şey içimi burktu. Deneyim *arayan yakışıklı zengin oğlanlara kanmayı bırak. Onlar için olabileceğin tek şey bu.* "Mimi'nin konaklama yerleri fazlasıyla yeterli. Yerleştik ve kredi kartımı fatura klasöründe unuttuğumu fark ettim."

"Oh." Kapıyı daha geniş açtım ve içeri girdi, beni bara kadar takip etti, orada kısa yığının üstündeki deri fatura klasörlerini aldım ve ilkini açtım. Bu boştu ama ikincisini açtığımda onun kartı orada duruyordu. Kartı aldım ve ona uzattım. "Bir dikkatsizlik."

Kartı aldı ve cebine soktu. Kıyafetlerinin çok kırıışık olsa da kuru olduğunu fark ettim. Buradan ayrılırken çoğunlukla kuru muydular yoksa buraya dönmeden önce birkaç dakikalığına Mimi'nin kurutucusuna mı koymuştu, hatırlamıyordum. "Ya da belki de burayı sonsuza dek benden bir tur satın almayı planlıyordun." Koyu renk bir kaşını kaldırdı ama ses tonunun alaycı olduğu belliydi.

Güldüm. "Ben bir müzakereciyim, hırsız değil, Ivy League."

O sırttı, ben de sırttım, göz göze geldik. Bir dirseğimi rahatça bara dayadım, aniden kendimi biraz dengesiz hissettim ve desteğe ihtiyaç duydum. "Benim adım Gage," dedi.

"Biliyorum. Kartı okudum."

"Ah. Doğru. Seninki ne?"

"Rory."

"Rory," diye tekrarladı, sanki yeni, nefis bir tatmış gibi diliyle deniyormuş gibi. İç kaslarım sanki az önce o dili üzerimde son derece hoş bir şekilde kullanmış gibi sıkıştı.

Ani gerginliği üzerimden atmak için güldüm. "Evet. İşte bu."

Gülümsemesi birden şaşkınlığa dönüştü ve hemen ardından telaşlandı. "Rory, bir şey mi yanıyor?"

"Kahretsin!" Bağırdım, topuklarımın üzerinde döndüm ve mutfığa doğru koştum. Kapıyı açtığımda duman ve yanmış şekerin iğrenç kokusuyla karşılaşınca tekrar çığlık attım. "Yangın söndürücüyü kap!" Hemen arkamda duyduğum Gage'e bağırdım ve kolumla sol tarafımızdaki duvarı işaret ettim.

Fırını kapattım ve fırının kapağını açtım, bir duman bulutu çıkınca öksürdüm ve yüzümü başka tarafa çevirdim. Bir eldiven yardımıyla tepsiyi tutup dışarı çektim ve alevler içinde sağ tarafımdaki tezgâha fırlattım.

"Kenara çekil," dedi Gage ve ben de tam o alev alan kekleri söndürmek için yangın söndürücüyü kullanmadan önce kenara çekildim.

İkimiz de orada durmuş, nefes nefese kalmış ve kalan dumanı dağıtmak için ellerimizi sallarken unuttuğum keklerin kömürleşmiş kalıntılarına bakıyorduk. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve inledim.

Gage yanımdan, "Hey, iyi biten her şey iyidir," dedi. "Bir parti daha yapabilirsin."

Kollarımın yana düşmesine izin verdim. "Pişirmekten nefret ediyorum," diye mırıldandım. Tanrıya şükür bunu zamanında fark etmiştim -daha doğrusu Gage fark etmişti- de yardım için itfaiyeyi aramama gerek kalmamıştı. Tekrar.

Gage yangın söndürücüyü yere bıraktı ve kollarını kavuşturarak beni inceledi. "Dinle, onların senin adaşın olduğunun farkındayım," diyerek bana göz kırptı ve dudağımın titremesine engel olamadım, "ama hiç... pastaları tamamen ortadan kaldırmayı düşündün mü?"

"Cakes and Ale adlı bir işletme için mi? Bu kabul edilemez," diye ısrar ettim. "Bekle." Ağzım açık kaldı ve kollarımı kavuşturarak ona doğru döndüm, "Pastalarımı denedin ve hayal kırıklığına uğrattın mı, Ivy League?"

Gage güldü, gözleri dans ediyordu ve göğüs kafesimin altında yine o aptal çarpıntı başladı. "Keklerinde hayal kırıklığı yaratan hiçbir şey yok, Cakes." Birden derin düşüncelere dalmış gibi tek gözünü kısarak bana baktı. "Ama, bilirsin,"

Tezgâhın üzerinde hâlâ yanmakta olan siyah kül yığınınına el salladı, "bu seçim fazla gerçekçi olabilir. Belki de genişletilmesi gerekiyordur."

"Anladığımdan emin değilim."

"Tatlı kekler yerine yengeç keklerini düşündünüz mü?"

"Yengeç keki mi?"

"Doğru. Her türlüşünü yapabilirsin. Parmesanlı yengeç keki. Chipotle, limon kabuğu rendesi. Farklı yengeç türleri de kullanabilirsiniz... kral yengeç, mavi yengeç. Belki somon kekleri de düşünebilirsiniz. Yüzlerce farklı tarif var ve hepsi de toprak ve denizin tat eşleşmesini değıştirecek küçük bir değışiklik dışında neredeyse aynı olabilir. Mutfak için de kolay olur. Ya da aioli çeşitleriyle farklılaştırabilirsiniz."

"Toprak ve denizin lezzet eşleşmesi' mi? Bu oldukça şiirsel, Ivy League."

Gülümsedi. "Shakespeare'e saygı duruşunda bulunan bir taverna için uygun olabilir mi?" Kalçasını tezgâhın üzerine koydu. "Bir menü bütün havayı belirler. Yemek bir ihtiyaçtır ama aynı zamanda büyük bir zevktir. İnsanlar onun etrafında bağ kurar, anlaşmalar onun üzerinden yapılır, rahatlık sağlar ve hem beden hem de ruh için ilaç olabilir."

Bir süre ona baktım. "Vay be. Negin sen, bir çeşit üst düzey şef mi?"

Güldü ama sanki mezeler konusunda bu kadar hevesli olmak istememiş gibi hafifçe utanmış görünüyordu. Konuşurken gözlerinin içindeki kıvılcımla dolmasını izlemek hoşuma gitmişti, çünkü adamla yeni tanıştığım için tam olarak anlayamadığım bir şekilde canlanmıştı. "Özür dilerim. Hayır. Ama küçüklüğümden beri yemek yapmayı hep sevmişimdir. Günün çoğunda hesap tablolarıyla çalışıyorum ama mutfakta kendime bir iki şey öğrettim. Asıl mesele şu ki herkes yengeç kekini sever ve likörle havuçlu kekten çok daha iyi gider."

Kendime rağmen güldüm. "Sana verdiğim kırmızı kadifeydi."

Gözleri büyüdü ve ağzı küçük bir kıvrım yaptı. "O kırmızı kadife değildi."

"Öyleydi!"

Çok acı çekmiş görünüyordu. "İçinde kuru üzüm vardı." "Bu onları özel kılıyor."

"Kesinlikle bunu yapıyor."

Homurdandım. "Dikkat et, Ivy League."

Sırıttı. "Sana hızlı bir tarif göstermeme ne dersin? Bahse girerim daha çok satarlar ve sen de fırıncılık kancasından kurtulursun."

Onu tarttım. "O batakhane yorumunu bu şekilde mi telafi ediyorsun? Burada senin acıma tarifine ihtiyacımız yok."

"Yazık bir tarif olmazdı. Ve o batakhane yorumunu kulağa geldiği gibi söylemek istemedim." Bir an için düşünceli görünüyordu. "İşletmenizin kendiniz olarak rahat hissedebileceğiniz bir yer olduğunu kastettim. Böyle bir bardaki insanlar içten ve yardımseverdir ve hava atmazlar. İnanın bana, ben de *havadan nem kaptım* ve buraya girdiğimde derin bir nefes almış gibi hissettim. Bu his burada daha fazla zaman geçirdikçe daha da arttı."

"Tamam, bu iyi bir cevaptı," diye itiraf ettim. "Yine de yorgun olmalısın. Sokağın yukarısında seni bekleyen bir yatak var."

Omuz silkti, ifadesi esrarengizdi. Kalmasını ve bana yengeç keki yapmayı öğretmesini istiyordum. Beklemediği bir şey söylediğimde yüzünde beliren o şaşkın ifadeyi ve gülüşünü izlemek istiyordum. Erkekler söz konusu olduğunda kötü kararlar verdiğimi biliyordum. Böyle bir adam için sadece bir gecelik bir kaçamak olacağımı biliyordum. Ama o sadece bir geceliğine şehirdeydi. Beklenti yoktu. Söz vermiyordu. "Evet, sokağın başında bir yatağım var," diye cevap verdi. "Odada horlayan üç sarhoş adamla birlikte." Gülümsedi ama gülümsemesi hemen kayboldu. "Eğer izin verirsen sana yengeç keki yapmayı öğretmek isterim. Karşılıksız. Sadece zor durumdan kurtulmamıza yardım ettiğin için bir teşekkür."

"Bunu daha kolay hale getirebilirdim. Sana bir nevi yol gösterdim, sadece bir nevi olmadan."

"Biliyorum."

Güldüm, aniden biraz utandığımı hissettim. Kirpiklerimin altından ona baktığımda, parmak uçlarıma kalkıp onu öpersem, onun da beni öpeceğini söyleyen o yoğun bakışıyla beni izliyordu.

Yengeç keki, Rory. Sadece yengeç keki. "İyi o zaman, bana yengeçli kek yöntemlerini öğret." Parmağımı kaldırdım. "Ama bu sefer sana bir içki ısmarlamama izin verirsen."

Sırıttı. "Kesinlikle."

Beni bara kadar takip etti, orada bir şişe kırmızı şarap açtım ve iki bardak doldurup bir tanesini ona uzattım. Kadehlerimizi tokuşturduk. "Ernest Buffalobeam'e," dedi.

Güldüm. "Mud Gulch'taki en iyi ışık satıcısı."

Mutfağa girdiğimizde arka kapıdan aniden bir tırmalama sesi geldi. Gage soru sorarcasına bana baktı. Şarap kadehimi yere bıraktım ve aceleyle buzdolabına gidip vardiyamın sonuna doğru hazırladığım bir yığın paket servis kabını çıkardım. "Bekle," dedim. "Bu sadece bir saniye sürecek."

Mutfaktan çıktım ve tırmalama seslerinin giderek yükseldiği arka kapıya doğru ilerledim. "Bekle, bekle," dedim kilidi çevirip ağır kapıyı çekerek açarken. Aç ziyaretçileri selamlamak için dizlerimin üzerine çöküp kapları yere koyarken gülümsemem anlıktı.

Ben gülerken dört köpek de ıslak burunları ve köpek öpücükleriyle bana doğru geldiler. "Tamam, geri çekilin ve size yemeğinizi vereyim," dedim kaplara uzanırken. Etrafta dans ettiler ve mızımızlandılar ama her bir kutuyu açıp teker teker yere koymam için yer açtılar.

Onlar aç bir şekilde yemeye başladıklarında ayağa kalktım, kapının diğer tarafında biraz arkamda duran Gage'e baktım, dudakları küçük bir gülümsemeyle eğilmişti.

"Gage, Loki, Alamo, Katniss ve Tahoe'yla tanış," dedim birbiri ardına gelenleri işaret ederek.

Köpekler yemeklerini bitirdi ve Gage öne çıktı, çömelip her bir köpeğin elini koklamasına izin verdikten sonra onları belli belirsiz sevdi. Ona doğru eğildiler, açıkça aşık olmuşlardı ve kalbim sert bir şekilde çarptı. "Hey, çocuklar," dedi. "Bu düzenli bir şey olmalı." Bana baktı. "Eve ihtiyaçları var mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Onları yavruların geri kalanına katılmaları için birkaç kez eve götürmeye çalıştım ama sürekli kaçıyorlar. Rıhtımdaki hayatı tercih ediyorlar."

"Yavruların geri kalanı?" diye sordu ayağa kalkarken. "Dört kurtarıcım var."

"Ve daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Eğer ilgi gösterebilirsem yapardım, her ne kadar yavrularım ve ben yakın bir yerde yaşıyor olsak da. Annem öldüğünde evi bana kaldı. Küçük bir bahçesi var. Keşke daha fazla yerim olsaydı ama idare ediyoruz. Ve ben... şey, hayvanları severim, yani..." Omuz silktim. Onları sevmemin tek nedeni bu değildi. Onları her zaman başkalarının anlayamadığı bir şekilde anlamıştım. Farklı kişiliklerle nasıl başa çıkacağımı her zaman içgüdüsel olarak bildiğim ve bu nedenle bana hemen güveniyor gibi göründükleri dışında açıklaması zordu.

Gözleri yüzümde gezindi, yüz ifadesi onu ayırt edebilecek kadar iyi tanımadığım bir ifadeydi. "Ailem, biz de hayvanlara yardım eden birkaç hayır kurumuyla birlikte çalışıyoruz."

"Ne biliyorsun ki? Ne de olsa ortak bir noktamız var."

"Kim tahmin edebilirdi ki?" Gülümsedi ve köpeklerden biri bacağına vurdu, o da gülerek tekrar kalçalarının üzerine çöktü. Birkaç dakika sonra Alamo'nun kulakları dikildi ve diğer yöne dönerek dikkatini çeken şeye doğru yöneldi. Diğer köpekler de uzaklaşmaya başladılar ve ben de kapıları toplayıp kapıyı kilitledim.

Gage'e döndüm, gözlerimiz arka salonun loş ışığında buluştu. Kalbim hızlandı ve o çekimi bir kez daha hissettim, ancak daha önce olduğu gibi, bu sadece kelimelere dökemediğim bir şey tarafından güçlendirilmiş bir çekimdi. Kendimi şaşkın ve biraz da muhtaç hissetmeme neden oldu. Güvensiz.

"İyi misin, Cakes?" diye sordu usulca.

Gözlerimi onunkilerden ayırarak bir nefes verdim. "Evet, evet, ben iyiyim. Hadi gidip biraz yengeç keki yapalım, olur mu?"

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Gage

"Al, bunu ağzına koy." Dudaklarını ayırmadan önce kaşlarını kaldırdı, böylece az önce kestiğim yengeçli kek lokmasını dilinin üzerine koyabildim. Çatalı dudaklarının arasından geçirirken gözleri benimkilerle buluştu ve ben yutkundum, o an yavaş, samimi ve yemekle ilgisi olmayan lezzetli olasılıklarla doluydu.

Bir süre çiğnemesini izledim, gözleri büyüdü ve sonra inleyip metal masanın kenarını tutarken yukarı doğru yuvarlandı. *Tanrım*. Mutfak sıcaktı ama birden kendimi sıcak hissettim, kıyafetlerim çok dardı. "Aman Tanrım, bu çok iyi. Bekle, bunu gerçekten bu mutfaktaki malzemelerle mi yaptın?" Etrafına bakındı. "Yoksa ben bakmıyorken birkaç sihirli yengeç keki perisi mi soktun?"

Güldüm. "Burada zaten bulunan malzemeleri kullanmakla kalmadım, sadece altı tanesini kullandım."

"Nasıl?" Parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ben de hareketini takip ettim. Yaptığım yemeğe verdiği tepki beni aynı anda hem tahrik etmiş hem de derinden memnun etmişti.

"İhtiyacın olan tek şey bu," dedim. "Benim yaptıklarımı yazdın. Sen de yapabilirsin. Sadece hepsini farklı yapmak için altıncı malzemeyi değiştirirsin. Ama temelde tarif aynı. İşin püf noktası, dış kabuğun mükemmel bir şekilde kızarmasını sağlamak ve ardından sıcak sıcak servis etmek."

Başını salladı ama hâlâ kuşkulu görünüyordu. "Kesinlikle bu büyüü yeniden yaratmaya çalışacağım." Şarabından bir yudum aldı ve ben de kadehimi alıp boşalttım. "Teşekkür ederim, Gage. Bana yemek dersi vermek için zaman ayırman gerçekten çok hoştu."

Damarlarımda bir tür panik akıyordu, ayrılığımız için geri sayım olduğunu bildiğim bir iç tik tak. Bitmesini istemiyordum ama bitmesi gerektiğini de biliyordum. Ben sadece geçiyordum. Calliope'de ve çok yakında Londra'da bir hayatım vardı. Bu kız ise burada, aile barının işletilmesine yardım ettiği ve her gece eve döndüğünde kurtarılmış hayvanlardan oluşan rengarenk bir ekiple karşılaştığı bir liman kasabasındaydı.

Ve Tanrım, gerçek şu ki, onu gerçekten tanıımıyorken, zihnimin birbirimizi tekrar görme ihtimalimizin olduğu bir yere gittiğine inanamıyordum. Sadece ondan *etkilenmişim*, hissettiğim ezici çekim buydu. Çünkü başka hiçbir kadından bu kadar etkilenmemiştim... belki de hiç. Ama bu fiziksel bir şeydi ve sonuçta istediğim şey sadece fiziksel bir bağ değildi. Aslında, buna yemin etmiştim. Daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum. Ve bunu aynı şeyi arayan bir kadınla istiyordum.

Yani... bir yemek kursu olacaktı. Güzel bir kadının beni güldürdüğü, canlı hissettirdiği ve neyi arayıp neyi aramadığımı hatırlamamı sağladığı rıhtımdaki bir su kenarı barına doğru kısa bir gezinti. "Bir şey değil."

Gözlerimiz birbirine kenetlendi. Ağzı açıldı, sonra kapandı ve ben onun da iyi geceler demeye hazır olmadığını hissettim. "Şey..." diye iç geçirdi, göz temasını kesti ve yanındaki tezgâhta duran el havlusuyla oynarken başka tarafa baktı.

"Kapanışı bitirmene izin vermeliyim, böylece evine, yavrularının yanına dönebilirsin." Başımı öne eğdim. "Sen isteyken onlara kim bakıyor ki?"

"Yan evde yaşayan genç bir kız gelip onları besliyor, gezdiriyor ve gece için yerleşmelerini sağlıyor. Ben eve geldiğimde genellikle hareket bile etmiyorlar." Sesi mırıltılıydı, bakışları gözlerimden ağzıma doğru gidip geliyordu ve sanki akli kelimelerinden başka bir yerdeymiş gibi hülyalı bir şekilde geri dönüyordu.

"O zaman en iyi saldırı köpekleri değiller."

Gülüştü çoğunlukla nefesten ibaretti. "Hayır, her şeyden önce seni ölene kadar yalarlar."

Seni ölene kadar yalayacağım ifadesini duyduğumda tenimin altında bir sıcaklık daha belirdi; bunu köpeklerle ilgili olarak *değil*, onunla ilgili olarak düşünüyordum ve *Tanrım*, ama tahrik olmuşum. Bir yanımda tek gecelik ilişkilere girmemeye karar vermemin libidomun kurummasına neden olmasından endişe ediyordu. Geçtiğimiz bir yıl boyunca her şeyi kendi ellerime almakta bir sakınca görmemiştim. Ama şimdi? Sadece bu kadına bakmak, onun sarhoş edici kokusunu içime çekmek ve bir lokma yemek yiyişini izlemek bile beni yanmaya hazır hale getirmişti. "Londra'ya taşınıyorum," dedim.

Boş boş baktı. "Oh. Tamam. Bu... çok uzak."

Yüz ifademin buruştuğunu hissettim. "Evet. Ben sadece... biliyorsun, bunu neden söylediğimden emin değilim. Sanırım yorgunum."

"Eminim." Başını başka yöne çevirirken dikkati dağılmış bir şekilde parmağını tezgâha vurdu. "Biraz uyumalısın..."

"Doğru..."

"Doğru..."

Gözlerimiz tekrar buluştu ve ikimiz de küçük kahkahalar attık, yanaklarına renk geldi. Kendimi hiç yorgun hissetmiyordum. *Yapma, Buchanan. Senin bir hayat planın var. Uluslararası iş kralı ve Buchanan Şirketi'nin varisi. Bu dünyada seni tamamlayacak ve destekleyecek bir kadınla evlilik. İsmi devam ettirecek birkaç Buchanan ve sonunda aile şirketi.*

Bir daha asla görmeyeceğiniz bir garsonla batakhane rastgele seks yapmak gündemde değil.

Ancak, içimdeki ses her ne konuşuyorsa beni hiç de ikna etmiyordu. Aslında, şu anda o adamdan ya da "hayat planlarından" hiç hoşlanmıyordum ve eğer bir şekilde gerçekleşirse, onu iskeleden itebilir ve suyun altında batışını izleyebilirdim.

Rory bir nefes aldı, elini uzattı ve sanki o da içsel bir konuşma yapıyormuş ve bir şeye kesin olarak karar verilmiş gibi küçük bir baş işareti yaptı. "İyi geceler, Gage."

O zaman işi kolaylaştırdı. *Güzel.*

İkimiz de önlüklerimizi çıkarıp tezgâhın üzerine koyduk, ellerimiz birbirine değdi ve onun irkilmesine ve yanmış gibi hızla önlüğünü çekmesine neden oldu.

Çabucak sönen küçük bir kahkaha daha attı ve kapıya doğru döndü. Onu bara kadar takip ettim, pencerenin dışında gökyüzünün siyahtan sterline doğru aydınlanmaya başladığını fark ettim. Yakında güneş ufukta belirecek ve bu gün sadece bir anı olarak kalacaktı.

"Dartta iyi misin?" diye sordum ve o da arkasını döndü, ben de kısa kaldım ve neredeyse çarpışıyorduk.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Ben son yerel şampiyonum," dedi, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Şimdi öyle misin?" Kaşlarımı kaldırdım.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Beni bir oyuna mı davet ediyorsun, Ivy League?"

Ayakkabılarımız birbirine değecek kadar yaklaştım. "Belki de öyleyimdir, Cakes."

Sırıtsı yavaştı ve kalçasını eğip omzunu kaldırdığı o şeyi yaptı ve Tanrım, o geniş gülümsemeyle birlikte kullandığı hafif hareketler kombinasyonu beni o gece onuncu kez meşhur kıcımın üstüne devirdi. O gülümseme ölümcül bir silahtı. "Meydan okuma kabul edildi," dedi.

Bilardo masasının yanındaki duvarda asılı duran dart tahtasına yöneldik ve Rory bana birkaç dart verdi. "Hangi oyunları biliyorsun?" diye sordu.

"Cricket tektir."

"Bana uyar." Bana göz kırptı ve sonra dartını fırlattı, kolayca üçlü attı.

Islık çaldım. "İçimde yine kandırılacağıma dair bir his var."

Güldü ve dartını tahtadan çekti. "Bu sefer adil bir uyarı aldın."

"Seninle ilgili hiçbir şey adil değil, Cakes."

Gülümsedi ve bu gülümseme biraz tatlı biraz da gizemliydi ve kanımı soğutmak için hiçbir şey yapmadı.

Numaraları teker teker kapatarak ilerledik ve o benden açıkça daha iyi olmasına rağmen, kendi başıma kaldım, böylece hedefe vurma zamanı geldiğinde, herkesin oyunuydu.

Gökyüzü karanlıktan soluk griye dönüşmüş, pencere camının altından bir parça lavanta görünüyordu. Bilardo masasının kenarına yaslandım ve bu fırsattan yararlanarak, Rory tahtadan son dart turunu çekerken bakışlarımın yavaşça üzerinde dolaşmasına izin verdim. Sonra yerini aldı ve bana baktı, gözlerimle buluştu ve dartı fırlatıp hedefi mükemmel bir isabetle vururken bana göz kırptı.

"Vay anasını!" Güldüm. "Bunu nasıl yaptın?"

O da güldü ve ayağa kalkıp bana doğru birkaç adım atmadan önce derin bir reverans yaptı. "Sana sırrı söyleyeceğim, ama sadece giderken yanında götüreceğin için güvende olduğunu bildiğimden."

Kalbim hızlandı, sonra yavaşladı, o panik derimin altını çizdi. Yutkundum. "Anlat bana."

Başını arkama doğru eğdi ve ben de omzumun üzerinden soluk bira reklamı yapan cilalı bir tabelaya baktım. "Dartı tuttuğun yerin yansımasını o tabelada görebilirsin. Resimdeki okla aynı hizaya getirir ve doğru fırlatırsan, her seferinde hedefi vurur."

Sırıttım. "Bir numara."

Omuz silkti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hâlâ beceri gerektiren bir numara.

Ve bol bol pratik."

Soluna, pencereden dışarıya, güneşin ilk altın ışınlarının görünür suyun kayganlığını parlattığı yere baktı. Yutkundum, içimdeki geri sayım gittikçe artıyor, kanım onun ritmine ayak uyduruyordu. İstesem bile hareket edemezdim. "Başka hangi numaraları biliyorsun?" Sesim, onu gördüğüm andan beri durmadan artan şehvetle kalınlaşarak sordum. O kadar yakındı ki. Vücut ısınısını hissedebiliyor, topraksı ama narin kokusunu alabiliyor, sadece birbirimize yakın olmamızın yarattığı manyetizmayı hissedebiliyordum.

Gülümsemesi soldu, bakışları ağzıma kaydı. Tamamen sertleştim, bir nefes çektim, zevk ve acının karışımından sersemlemiş hissettim. Tek seferlik bir ilişkinin istediğim şey olmadığına ve anlık mutluluktan başka bir amaca hizmet etmediğine karar vermiştim. Planımı ilerletmiyordu. Planımdan bir *sapmaydı*. Ama görünüşe göre beynimin daha mantıklı olan gri maddesine hiç hükmetmemiş olan bir kısmı bana hükmediyordu ve onu nasıl kapatacağımı bilmiyordum.

"Bildiğimi iddia ettiğim kadar çok değil," diye mırıldandı, tenine renk geldi, meme uçları gömleğinin gergin malzemesi altında sertleşti. Gözlerini kırıştırdı, sanki bu sözler onun izni olmadan ağzından kaçmış gibi kısa süreli bir şaşkınlık yaşadı. Neye karşılık verdiğini hatırlamakta zorlandım. Hileler.

Başka ne numaralar biliyorsun.

İtiraf ettiği *kadar çok değil*.

Saat geç olmuştu. İkimiz de bir an bile uyumamıştık ve ikimiz de açıkça uyarılmıştık, beynimiz dışında her yere kan hücum ediyordu, gizli kertenkele kontrollü sinapslar avantaj sağlıyor ve muhakemeyi bulanıklaştırıyordu. "Peki ya siz Bay Mükemmeli? Birkaç numara biliyor olmalısınız."

Bay Mükemmeli. Ivy League. Hayatım boyunca bunların her ikisinin de varyasyonlarını duymıştım, çoğunlukla iltifat olarak söylenirdi. Ama doğruyu söylemek gerekirse? Ne zaman böyle bir yorum yapılsa, üzerimde bir ağırlık varmış gibi hissederdim. Yrmem gereken yoldan sapmamam için -çoğunlukla ailemden gelen- bir *hatırlatma* gibiydi. Ve bazen, nadiren yapsam da, tek yapmak istediğim bu katı çizgilerin dışına çıkmaktı. "Göründüğüm kadar mükemmeli değilim," dedim, kendi itirafımı ağzımdan kaçırarak.

Gözleri yumuşadı ve daha da eğildi, nefeslerimiz birbirine karıştı. "Hayır mı?" diye fısıldadı.

"Hayır. Ve ayrıca... Bir itirafım daha var. Kredi kartımı bilerek burada bıraktım, Cakes."

Bir kolumu beline dolayıp onu vücuduma çektiğimde ve diğer elimle hala arkamda bılardo masasında ikimizi desteklediğimde i çekmeye dönüşen küçük, şaşkın bir kahkaha attı.

Bir elini yanağıma götürdü. "Benim de bir itirafım var, Ivy League. Bıraktığını biliyordum."

şaşkınlıkla kıkırdadım. "Ah, demek müşterilerine sonsuza dek benim üzerimde tur attıracaktın."

Sırıttı ama başını salladı. "Hayır. Sadece bunun için geri geleceğini umuyordum."

Oh, Tanrım. Kalbim adını koyamadığım bir şeyle genişledi. Tek bildiğim onu istediğimdi ve bunu yapmak için iyi nedenlerim olsun ya da olmasın artık bununla savaşmayı bırakmıştım. İnledim ve dudaklarımı onun dudaklarına götürdüm, yumuşak göğüslerini göğsüme bastırırken ağızlarımız buluştu. Dudaklarımı

Dilini onun tatlı ağızına soktu, o da kendi diliyle karşıladı, yavaşça kaydırđı ve oynadı.

"Kahretsin, tadın çok güzel," dedim ağızlarımız ayrıldığında. Başımı eğdim, dudaklarımı boğazına götürdüm, o boynunu kavislendirirken ben de tenini yaladım.

İnledi ve bilardo masasına tırmanarak üzerime çıktı ve göbeğini ağırıyan ereksiyonuma sıkıca bastırıldığında odanın dönmesine neden oldu. "Eğer mükemmel değilsen," diye kulağıma fısıldadı, lobu ısırđı ve bacaklarımın arasındaki o küçük kıkırdak parçasından bir şehvet şimşeginin fırlamasına neden oldu, "o zaman nesin sen?"

"Bilmiyorum," dedim gözlerine bakarak. Ve birden bunun doğru olduğunu anladım. Bunu daha sonra düşünüp düşünmeyeceğimi bilmiyordum -belki de bir anlamı yoktu- ama o anda teslim olmuşum ve bu teslimiyetin içinde sadece dürüstlük yaşıyordu.

Hafifçe doğruldu ve tişörtünü başının üzerine çekti, ben de inleme ile hırlama karışımı bir ses çıkardım, bakışlarım dolgun, yuvarlak göğüsleri örten pembe dantele takıldı. Ellerimi yukarı kaldırdım, bu da masaya geri düşmeme neden oldu ve Rory gülerek benimle geldi. Birkaç dakika daha öpüştük, birbirimizin ağızını giderek artan bir ivedilikle yaladık ve onu ters çevirdiğimde yine güldü. Ona baktım, uzaklardan gelen altın rengi bir ışık teninin üzerine düşüyor ve parıldamasına neden oluyordu. "Çok güzelsin."

"Sen de öyle, Ivy League," dedi, sesi hem yumuşak hem de gırtlaktan geliyordu. "Şimdi elbiselerini çıkar."

Sırıttım, eğildim ve gömleğimi çıkarıp bir kenara attım. Sonra hızla sütyenini çıkardım, göğüsleri kumaştan döküldü ve beni bir an için suskun bıraktı.

Bir parmağımı meme ucunda gezdirdim, dut rengindeki tepe sertleşirken nefesi kesildi. Büyülenmiş gibi bakakaldım, ağızım kurudu ve bir an için ne yapmam gerektiğini unuttum. Birden aklıma bir şey geldi.

Pelion Gölü'nde balık tutarken ormanda kaybolmuştum. Oraya daha önce yüzlerce kez gitmişim ama yine de bir şekilde geri dönmüştüm, iç haritam yanıp söniyor ve beni yönümü şaşırmış ve kafam karışmış bir hale getiriyordu. O anki içgüdüm kaçmak, yardım için bağırıırken ormana doğru koşmaktı. Ama yapmadım. Derin bir nefes aldım, kendimi toparladım ve eve dönüş yolunu buldum. Peki ya şimdi? Hangi yöne gideceğimden emin değildim. İçgüdülerim sadece ağzımı ona dayamamı söylüyordu. Sırası ya da tekniği önemli değildi. Sadece onun her parçasını tatmak istiyordum. Tenini hissetmek, en mahrem kokularının tadını çıkarmak. Karmakarışık düşüncelerime ve tanıdık bir bölgede kaybolmuş olmanın verdiği yabancı duyguya kıkırdadım ve boğuk kahkaham en az benim kadar şaşkın geldi. Ve yine sadece dürüstlük vardı. "Bana ne yapacağımı unutturuyorsun." *Bana kim olduğumu unutturuyorsun.* Ve bu korkutucu ama bir şekilde de iyi hissettirdi. Kaybolmak gibi... ve sonra bulunmak gibi.

Göğüslerinin arasını öperken parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, oradaki teni yaladım ve hem tatlı hem de hafif tuzlu buldum. "Bir planın var mı?"

Var mıydı? Her zaman vardı. Gündem iyi değil miydi? Gündem demek beceri demekti. Ve beceri her iki tarafın da memnun olmasını sağlardı. *Değil mi?*

Hayır. Hayır, birden çok sıkıcı gelmeye başladı. Çok koreografik. Hareketler arasında gidip gelirken zihnim yarı yarıya kayboldu.

Tereddüt etmem üzerine Rory yüzümü kendi yüzüne çevirdi, ateşli bakışları benimkilerle buluştu. "Gündem yok. Mükemmellik yok. Bunu istemiyorum. Sadece sen ve ben. Sadece şimdi. Sadece senin bana dokunmanı istiyorum, ben de sana dokunmak istiyorum. Eğer bu bir gösterge ise," dedi, bedenlerimizin arasına uzanıp zonklayan ereksiyonumu avuçlayarak, "Sanırım sen de bunu istiyorsun. Hem de çok."

İnledim, eline doğru bastırdım. "Evet," diye nefes aldım. "Bırak beni, Gage."

Bırak gitsin. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ama görünüşe göre vücudumun bir fikri vardı çünkü bastırdığım nefesim ağzımdan fırladığında ve eğilip dudaklarımı göğsünün üzerinde ve etrafında gezdirerek ona daha

da yaklaştığımda

meme ucu, o kaybolmuşluk hissi bir kez daha çöktü. Sadece his, içgüdü ve özleminden ibarettim. Başının bilardo masasına düştüğünü duydum ve karnının benimkine gömüldüğünü hissettim. İkimiz de hüsrana uğramış zevk sesleri çıkardık, bir meme ucunu ağızma alırken onunki bir iç çekişe dönüştü, iç çekişleri pantolona dönüşürken ve bacakları yukarı kalkıp kalçalarımıza sarılırken test edip tattım.

"Gage, seni çok istiyorum. Lütfen," diye inledi. Ama onun tadına bakmayı bitirmemiştim. Serbest bırakılma ihtiyacıyla acı çekiyordum ama bunun henüz bitmesini istemiyordum. *Çünkü ondan alabileceğin tek şey bu.*

Ama bunu düşünemezdim. Meme ucu ağızımdayken, kokusu her yanıma sarmışken ve tatlı küçük zevk iniltileri giderek daha yüksek sesle ve ısrarla çıkarken olmazdı.

Homurdandım ve o da göğsündeki titreşim olduğunu tahmin ettiğim acı dolu bir kahkaha attı. Ve ben de aynı sonuçla tekrar yaptım. Gündem yoktu. Sadece ihtiyaç ve karşılık. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde özgür hissediyordum. Özgür ve mümkün olduğunu bile bilmediğim kadar tahrik olmuşum.

Birlikte döndük, bastırdık, dokunduk ve nefes nefese kaldık, ağızlar ve uzuvlar zar zor nefes alana kadar birbirine dolandı.

"Ben..."

Tanrım..."

"Evet, evet..."

"Şimdi..."

"Yesssss."

Sonra ayağa kalktım, o kıçını kaldırırken ayaklarımı yere diktim ve titreyen ellerimle pantolonunu ve iç çamaşırını çıkarıp bir kenara attım. "Prezervatif," dedi ve bir an için kelimenin hiçbir anlamı kalmadı.

Ama sonra kafama dank etti ve elimi cebime atarak içinde kırmızı prezervatif olan o küçük paketi çıkardım. Gözlerimi kırıştırdım, kazanan bir piyango biletiymiş gibi Rory'ye uzatırken içimi bir minnet duygusu kapladı.

O anda, olan buydu. "Teşekkürler

Tanrım," diye nefes aldı.

Teşekkürler, Aidan.

Rory doğrulunca pantolonumu indirip bir kenara attım. "Bırak beni," dedi.

Prezervatifi ona uzatıp bir adım öne çıkarken gözleriyle karşılaştım ve sonra ikimiz de prezervatifi shaftımın üzerine girmesini izledik. İçimden bir ürperti geçti, şehvet öylesine hararetle pompalanıyordu ki, acaba onun eline dökülebilir miyim diye düşündüm. Neredeyse gülecektim ama nefesim yetmedi. Gençliğimden beri kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim.

İçine girmem, sıkı sıcaklığının beni sardığını hissetmem gerekiyordu ama önce onu tatmalıydım. Onu nazıkçe masaya geri ittim ve öne doğru eğilip dizlerini uygunsuz bir şekilde ayırdığımda bir şaşkınlık ciyaklaması çıkardı, o kadar çaresizdim ki neredeyse bacaklarının arasına dalacaktım. Saçlarımı okşarken içime çektim ve sonra dudaklarımı klitorisinin etrafına koyarak uzun uzun emdim. Ağzıma doğru eğildi ve ben de karşılık olarak hırladım, nefes nefese kalıp adımın inerken orgazmı onu titretiyordu.

Bir saniye daha bekleyemezdim. Ayağa kalktım ve bir kolumla altından tutarak onu geriye çektim, sonra da üstüne çıktım. Kendimi onun girişine hizaladığımda güneş artık içeriye doğru akıyordu, ben onu içine iterken gözlerimiz buluştu. Doymuş bakışları genişledi ve bana doğru uzanarak beni bir öpücüğün içine çekti.

Onun içine doğru sallanırken ağzılarımız buluştu, bu planlanmamış yerde bir şekilde bulduğum bu beklenmedik coşkunun azalan birkaç dakikası olan itme ve çekmeye teslim oldum. Zaman yavaşlıyor, kan hücum ediyor, bir şeyler parçalanıyor, dağılıyordu.

Onun sendeleyerek aldığı nefesleri ve küçük mutluluk soluklarını yuttum, çılgınca doruğa doğru ilerlerken kendi zevkimin ateşli sesi giderek yükseliyordu. "Tanrım, Rory, Rory, yapamam-" Daha hızlı pompaladım, içimdeki bir uçuşumun kenarına doğru uçarken tüm kontrolüm gitti, zemin altımdan düştü, daha önce olduğu gibi aynı ama çok daha farklı bir şekilde ve burada, onunla birlikte olmama neden oldu. Vücudumdaki her kas

Aniden serbest kaldı ve başımı geriye atıp kendimi bırakmaktan başka bir şey yapamadım, yer beni karşılamak için yükseliyordu. Ve vurduğunda, orgazm o kadar yoğun bir şekilde içimden geçti ki, gerçekten uçup gitmişim, varlığım bir daha asla bir araya gelmemek üzere uzaklara dağılmış gibi hissettim.

Yavaşça kendime geldiğimde Rory'nin parmakları saçlarımda geziniyordu. Mırıldanıyordu ama söylediğini sandığım sözcükler "Seni yakaladım "dı.

Tuttum seni.

Sadece birkaç dakika ve bir ömür boyu böyle yattık, ciğerlerimiz havayla doldu, atomlarım kim olduğumun bir benzerine dönüştü.

Gage Buchanan. Başarılı olma ihtimali en yüksek olan. Ivy League. Bay Mükemmel. Peki neden bu unvanlardan hiçbiri bir anda uymadı?

Tanrım. Sadece harika bir seksti ama... vay canına. İçim dışıma çıkmıştı.

Yanağını yavaşça yanağıma sürttü. Dudakları çenemde gezinecek şekilde hafifçe dönerek, "Seni kır saçlı seviyorum," diye fısıldadı. *Saçlarım, saçlarımdan hoşlanıyordu.* Onunla o kadar çok zaman geçirmiştik ki, tıraş olmam gerekiyordu. Ve Tanrım ama çeneme küçük öpücükler kondurması beni yine tahrik ediyordu.

"O yengeçli keklerin içine ne koydun?" diye sordu.

Güldüm, eğildim ve hararetle bizi masanın diğer tarafına kaydırıldığımı fark ettim, böylece kafası neredeyse ceplerden birinin içindeydi. "Neye bulaştın-"

Ön kapıdan yüksek sesle vurma sesi geldi ve ikimiz de sıçradık, ben masadan neredeyse devrilirken ondan kaydım ve zar zor da olsa ayaklarımın üzerine düştüm. Kapının diğer tarafından derinden gelen bir ses Rory'nin adını seslendi.

"Oh, kahretsin!" dedi ve masadan da aşağı atladı. "Bu benim amcam! Beni öldürecek! Ve seni de!" Birkaç saniye boyunca orada öylece durduk, - kullanılmış olduğu belli olan- kırmızı prezervatifim dışında tamamen çıplaktık, birbirimize bakıyorduk

İkimiz de aynı anda hareket edip bir parça giysiyi almak için eğilmeden önce birbirimize telaşla baktık, kafalarımız çarpıştı.

"Oof," dedik birlikte, ikimiz de başımızı ovuştururken sendeleyerek geri çekildik. "Anahtarı var," diye tısladı biz giysileri ve eşyaları toplamaya başlarken.

mümkün olduğunca çabuk çekerek.

Kilide sokulan anahtarın çıkardığı sesler Rory'nin küçük bir gıcırta çıkarmasına neden oldu, kapı çarparak açılırken ikimiz de çoraplarımızı ve ayakkabılarımızı giymek için eğildik. "Rory!" diye seslendi derin, hırçın bir ses.

"Şurada," diye nefes nefese seslendi, ben ayakkabımı bağladığım yerden ona bakarken gözlerini kocaman açarak bana baktı. Gerçekten de saklanacak bir yer yoktu ve eğer ona cevap vermezse, birkaç adım sonra bizi görecekti. Çenesini salladı ve ben tam ayağa kalkmışım ki köşeden siyah sakallı ve göz bandı takmış iri yarı bir adam geldi.

Bir korsan. Amcası bir korsandı. Kısa bir süre durdu, bakışları ondan bana ve tekrar ona kaydı. Tanrım, adam sadece boy olarak değil, genişlik olarak da çok büyüktü. Kolları kalçalarım kadardı ve istese muhtemelen beni ezebilirdi. Ya da bana bir güverteyi fırçalatabilirdi. Ya da bir kalas yürütebilirdi. Buz mavisi gözlerini kırmış ve şüpheyile bana baktığına bakılırsa, kesinlikle bunların hepsini ve çok daha kötüsünü yapmayı düşünüyordu.

"Bu da ne?" diye havladı.

"Neden göz bandı takıyorsun?" Rory sordu.

Uzanıp bandı çıkardı ve kapalı olan gözünü kısarak baktı. "Dün gece gözüme bir ip yedim. Sana tekrar soracağım," diye hırladı. "Bu kim?"

"O mu?" diye sordu, sanki amcası odadaki bir hayalet ya da başka bir görünmez kişi hakkında soru soruyormuş gibi kolunu bana doğru uzatarak. "O... o... o... o..."

"Bilardo masası," diye araya girdim, yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutarak. *İyi kurtardın, Buchanan.* Görünüşe göre beyin hücrelerim seks yüzünden hâlâ karışık.

Amcasının gözleri daha da kısıldı, eli yumruk haline geldi. "Bilardo masasının ne tür bir hizmete ihtiyacı var?" diye sordu, sesi ilk bağırısından daha korkutucu bir şekilde alçak ve ölçülüydü.

Omzumun üzerinden masaya baktım, keçedeki net kış izini görünce gözlerim büyüdü. Kanıtı gizlemek umuduyla vücudumun yerini değiştirdim. "Ceplerin... kalibre edilmesi gerekiyor," dedim.

Dev korsanın gözleri yarıklara kadar kısıldı. Oda bir derece daha aydınlandı, sabah kendini şafağa kabul ettirdi.

"Ve topları," dedi Rory. "Topları kontrol ediyordu." Başını yana eğdi. "Taşakların avuç içinde belli bir hissi olmalı." Elini kaldırdı ve havaya masaj yaptı. "Bana göstermek üzere olduğun şey bu değil miydi?" Bana masum masum baktı ve kirpiklerini kırıştırdı.

Korsan homurdandı.

"Uh..." Gözlerim Rory'ninkilere kilitlendi. Gözleri biraz üzgün görünse de ağzının kenarı titriyordu. Ne yaptığını anladım. Veda ediyordu. Her şeyi başladığı gibi bitirecekti. Zorlukla bastırılmış kahkahalar ve iyi huylu sataşmalarla. Ve sonlar arasında fena bir son değildi. Öyleyse neden bu devasa şey beni hem endişelendiriyor hem de bu kadından uzaklaşmak üzere olduğum için pişmanlık duyuyordum?

Ön kapıdan bağırışlar ve cama vuran avuç sesleri duydum. *Arkadaşlarımdı*. Beni çağırıyorlardı. Onları uyurken bırakalı gerçekten saatler olmuş muydu? Sadece birkaç dakika gibi geldi. Sesleri daha da yükseldi.

Yine de Rory'den gözümü ayıramıyordum. İkimiz de bunun geçici olduğunu biliyorduk. Sadece tesadüfi bir karşılaşma. Yakında bir fanteziden başka bir şey gibi görünmeyecek bir gerçeklik. Bir ateş rüyası.

"Bunlar, ah, benim kalibrasyon uzmanlarım ve... ama sanırım burada işimiz bitti," dedim beni askıya asmasına saniyeler kalmış gibi görünen iri adama. Rory'ye döndüm ve elini uzattım. Avuçlarımız buluştu, parmaklarım onunkileri sardı. "Kekler..."

"Ivy League." Başını kapıya doğru eğdi. "Onlar kırmadan gitsen iyi olur." Durakladım, bir şekilde gitmesine izin veremedim.

Tuttum seni.

Ama sonra elini elimden çeken o oldu ve ben bir nefes verdim ve kalmanın bir yolunu bulmadan önce ondan uzaklaştım, amcasının yanından dikkatlice geçtim ve sonra kapıya doğru koştım. Kapıyı açtım ve arkadaşlarım neredeyse içeri düşüyordu, hepsi aynı anda konuşuyordu. "Gece burada mı kaldın?" Aidan başını içeri eğdi ve ben de onu dışarı iterek kapının arkamızdan çarparak kapanmasına izin verdim. "Ayrıntılar sonra," diye fısıldadı, elini ağzına götürdü ve omzunun üzerinden baktı.

Grant, "Tamirhane açık ve şu anda yeni bir lastik takıyorlar," dedi.

"Benim telefonum çalışıyor," dedi Trent bana, kendi telefonunu kaldırarak. "Grant'in ve Aidan'ınkiler kalıcı olarak gitti. Seninkini kontrol et."

Benimkini mi kontrol edeyim? Neyimi kontrol edeceksin?

"Golf oynamak için harika bir gün!" İskeleden aşağıya doğru yürürken Aidan ilan etti.

Golf mü?

Bir günlüğüne golf oynamaya gitmek bana çok komik geliyordu ama nedenini anlayamıyordum. Ve golf oynamayı severdim.

"Otelimize yerleşeceğiz, duş alacağız, üstümüzü değiştireceğiz ve birkaç saat içinde pistte olacağız. Mud Gulch öğlene kadar kötü bir anıdan başka bir şey olmayacak."

Konuşmaları kayboldu. Diğerlerine yetişmek için hızımı artırdım, rıhtım ayaklarımızın altında gıcırdıyordu.

Sadece bir kez omzumun üzerinden baktım, ama arkamdan bakan tek kişi kocaman, siyah sakallı bir korsandı.

Mud Gulch öğlene kadar kötü bir anıdan başka bir şey olmayacak.

O mavi gözler gözümün önüne geldi, şehvetten nasıl da puslanmışlardı.

Mud Gulch benim için asla kötü bir anı olmayacaktı. Hafifçe yuvarlanan dalgalara baktım, kabarmalarını ve çekilmelerini izledim. Bir geceliğine, omuzlarımda taşıdığım tüm sorumluluklardan sıyrılma fırsatı bulmuştum. Tüm sınırları ve beklentileri. Her ne kadar bu uzun sürmeyecek ve sürmemesi gereken bir durum olsa da, gardımı geçici bir süreliğine düşürme şansı beni çok rahatlatmıştı. Belki de hayatımın bu yeni bölümünde ilerlemek için tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Başımı çevirirken gözlerimi kısıtım, bir kez daha ileriye, arkamdakine değil önümdekine baktım.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

Rory

Tuvalet kapısı arkamdan çarparak kapandı, Cassius amcam pencerede durup Gage ve arkadaşlarının uzaklaşmasını izlediği yerden döndü.

Tuvalete sadece temizlenmek ve kendimi toparlamak için değil, onun gidişini izlemeye dayanamadığım için de gitmiştim. Amcamın sözümüzü kesmesi -ya da yeterince kesmesi- ayrılığımızın olabildiğince kısa ve karmaşık olmadığı anlamına geliyordu. Hmning ve hawing yok, aranacak kelimeler yok, tutulmayacak sözler yok. Sadece özel bir şakanın örtülü kahkahası ve aramızda geçen, asla bundan başka bir şey olmayacak çok keyifli bir ara verdiğimizize dair anlayış. Ve eğer Gage beni bir "deneyim" olarak görüyorsa, bunun patlak bir lastiğin ve yağmur fırtınasının kaderiyle şekillenmiş olumlu bir deneyim olmasını umuyordum. Tıpkı ıslak ve soğğun yakın zamanda bir gün aklıma gelmesinin zor olacağı gibi,

Elinin altındaki tenimin dokusu ve meme ucunun tadı da öyle.

Bu düşünceleri bir kenara ittim, bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım bilardo masasında yaptıklarımızın anısıyla ürperdim. Tamam, bu anının ayrıntılarının kaybolması biraz zaman alacaktı - en azından benim için. Onu bir daha göremeyeceğim gerçeği kalbimi hüznle sıkıştırırsa da, en başından beri aramızdaki ilişkinin geçici olduğunu biliyordum ve yine de onunla yakınlaşmayı seçmiştim. Kasabadan geçen yabancılarla rastgele seks yapma alışkanlığım yoktu ve muhtemelen duygusal sonuçları olacaktı çünkü lanet olsun, ondan hoşlanmıştım. Ama söz konusu erkekler olduğunda hayal kırıklığına uğramaya da yabancı değildim. En azından bu sefer şartları anlamıştım. Ashley'i arayıp yavruları dışarı çıkarmasını ve sonra da kahvaltılarını vermesini istemek için telefonumu cebimden çıkarırken iç çektim. Ona barda tıkanıp kaldığımı söyleyecektim. Bu bir bakıma doğrudu.

"Kimdi o adam?" Birkaç dakika sonra barın etrafından dolaşp kahve makinesine yöneldiğimde Cassius sordu. Kafein ağrıyı dindirmeye yardımcı olacaktı.

"Hangi adam?"

Bana kesinlikle hırçın bir bakış attı. "Gömleğini ters giymiş bilardo masası müfettişi."

Tencereye su doldururken başımı kaldırdım ve ona baktım. "O gerçekten bir bilardo masası müfettişi değildi."

Cassius homurdandı. "Vay be, öyle mi düşünüyorsun? Beni gerçekten kandırdın, Rory." "Alaycılık seni p o h p o h l a m ı y o r , " dedim suyu tencereye dökerken.

Makine.

"Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmediğim için şanslısın, çünkü kesinlikle dövmek istiyordum."

Kahve telvesi kavanozuna uzandım ve kepçeyi çıkardım. "Hayır," dedim. "Ona teklifte bulundum, neredeyse onu o yaptığı şeye zorladım-"

"Rory."

Güldüm. "Ben büyük bir kızım Cash Amca." Bara doğru eğildim ve boz yanağına bir öpücük kondurdum.

"Benim için hâlâ çocuksun," diye mırıldandı.

Cassius ve Romeo, annem ben on bir yaşımdayken öldükten sonra beni büyüttmüşlerdi. Onlar benim amcalarımdı, ama aynı zamanda baba figürleri ve en iyi arkadaşlardı; bazen bir yöne ağırlıkla eğilen ve sonra yıllar boyunca diğer yöne geri sallanan rollerin garip bir karışımı.

Cassius, annemin erkek kardeşlerinin en büyüğü olarak daha çok bir baba figürü olmaya meyilliydi, Romeo ise ailenin bebeği olarak daha çok koruyucu bir ağabeydi. Ve benim sırdaşımdı. Romeo'ya neredeyse her şeyi anlatırdım, tabii ki mantık çerçevesinde.

Cassius'un doğal olarak huysuz bir ayı olması gibi küçük bir mesele de vardı ve bu yüzden yıllar boyunca bana yanlış -ya da bana göre doğru- şekilde bakan tüm erkeklerin ödünü koparmayı seve seve kendine görev edinmişti. Ve Romeo. Romeo çoğunlukla aşk hayatımdan uzak durma eğilimindeydi, muhtemelen bunun nedeni kısmen kendi aşk hayatının zaten oldukça zaman alıcı olmasıydı. Casteel klanının siyah saçlarına ve mavi gözlerine sahip olmamız açısından birbirimize benzesek de ikisi de çok farklıydı.

Sonuç olarak ikisini de seviyordum ve onlar sayesinde annemin beklenmedik ölümünün yarattığı enkazdan kurtulmuştum. Onlar sayesinde bir ailem, istikrarım ve sevgim vardı.

Kapının gıcırtısı duyuldu ve sanki düşüncelerim onu çağırması gibi Romeo içeri girerken başımı kaldırdım. Cassius ona doğru döndü ve Romeo kucağındaki kutunun üzerinden bize baktı, yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyordu. "Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?"

Zihnim bu kadar erken saatte barda olmamın nedenini açıklayacak bir mazeret bulmaya çalışıyordu ama ben daha makul bir hikâye uyduramadan Cassius, "Teknem dün geceki fırtınaya yakalandı. Tam bir enkaz."

Gözlerimi kırptırdım, nefesimi içime çektim. "Ne?" Az önce elime aldığım bardağı neredeyse yere düşürüyordum, patlamayı yapan ben olmama rağmen patlama sesi beni irkiltti. "Neden bana söylemedin? Ben burada çene çalıp *kahve hazırlarken* teknem mi battı? Sen iyi misin?"

Romeo şimdi bir kasa viski olduğunu gördüğüm kutuyu barın üzerine bıraktı ve Cash'in yanındaki tabureye oturdu. "Kahretsin dostum, ne kadar hasar var?"

"Ben iyiyim," dedi gözünü ovuşturarak. Durumu daha da kötüleştirmemesi için elini nazıkçe çektim, çünkü şimdi daha yakın olduğum için korneasını oldukça kötü çizmiş gibi görünüyordu, ancak bu açıkça sorunlarının en küçüğüydü. Peki ya ben? Berbat hissediyordum. Amcam denizde onu öldürebilecek bir fırtınaya göğüs gerirken ben burada bir müşteriyle seks yapıyordum. Bitkin görünmesine şaşmamalı. Geceyi geç geçirdiğini sanmışım ama hayır, Doğa Ana'yla mücadele ediyordu. "Ama tekнем iyi değil. Hasar oldukça ciddi."

"Tamir edilebilir mi?" Romeo sordu.

Cash homurdandı. "Evet. Ama yaklaşık sekiz hafta sürecek. En azından tuzakları kurmak için zamanında geri dönmüş oluruz."

Başımı salladım. Sonbahar ıstakoz sezonu en çok para getiren sezondur, yani bu iyiydi.

Romeo elini Cash'in omzuna koydu. "Buralarda garsonluk yapmanı önerirdim ama müşterileri korkutup kaçırmadan korkuyorum," dedi dudağını bükerek.

"Komik," diye mırıldandı Cash.

Cash'in içki tepsilerini dengelerken masaların arasında hantal hantal yürüdüğünü hayal ettiğimde bir kahkaha attım. Hayır, Cash ayaklarını bir geminin güvertesine sağlamca basacak ve balıkçı tayfasına bağırarak emirler yağdıracak şekilde yaratılmıştı. İkimizin de onu Cakes and Ale'deki müşterilerin üzerine salmayacağımızı söylediğimde Romeo adına konuşabileceğimi biliyordum.

Barın üzerinde duran fincanı alıp bir fincan kahve doldurdum ve etli ellerini fincanın etrafına sararak bir çocuğun çay fincanı gibi görünmesini sağlayan Cash'in önüne koydum. Sonra kendim için ikinci bir fincan doldurdum ve Romeo'ya bakıp soru sorarcasına başımı eğdim. "Hayır, teşekkürler," dedi.

Romeo içki kutusunu alıp barın arkasına getirdi ve Cash ile ben kahvelerimizi yudumlarken kutuyu açmaya başladı. Bakışlarım barın arkasındaki duvarda asılı duran annemin fotoğrafına takıldı. Rıhtımın kenarında duruyordu, arkasında deniz parıldıyordu, gülümsemesi güneş kadar parlaktı. Kahvemden bir yudum daha aldım, gözlerim annemin omzunun üzerinden gökyüzünün suyla öpüştüğü yere kaydı. Annemin üzerinde durduğu rıhtımın ötesinde, arkasındaki suyun ötesinde, o geniş gökyüzünün altında bir yerlerde beni *çeken bir şey* vardı. Şu anda bile, bir fotoğrafa bakarken, kendimi bildim bileli beni rahatsız eden o çekimin en küçük sancılarını hissediyordum.

Kafamı kaldırdığımda Romeo'nun şişeleri paketinden çıkarıp rafa yerleştirirken beni izlediğini gördüm. "Bu bakışı bilirim," dedi.

"Ne bakışı bu?"

"Yanımda durmana rağmen sanki milyonlarca kilometre uzaktaymışsın gibi görünmeni sağlayan." Bir şişe daha bıraktı. "Bu mu çekiyor?" diye sordu.

İnkâr etmedim, başımı sallayarak kabul ettim. Romeo'ya tarif edemediğim o duygudan bahsetmiştim. Ona, annemin beni doğurmadan önce buradan birkaç saat uzaklıktaki küçük bir kasabada biraz zaman geçirdiğinden beri benzer bir şeyden bahsettiğini hatırlayıp hatırlamadığını sordum. O da bir çekim hissetmiş miydi? Adını koyamadığı bilinmeyen bir şeye doğru mu? İçimi çektim. Onun bir formunu bulup bulmadığını söyleyemezdim. Tek bildiğim hamile kaldığı ve Çamur Deresi'ne geri dönüp kalan günlerini, çok kısa da olsa, yaşadığı.

Bakışlarım tekrar annemin güzel yüzünün fotoğrafına kaydı. *Eğer yapabilirsen, bana bir işaret gönder?* Zihnimde ona sordum. Çünkü birdenbire

Zamanın bir kum saatinin içinden akıp gittiğini hissediyordum. Ya da belki de sadece birkaç kısa saat yaşayacağımızı çok iyi bilmeme rağmen Ivy League'in gidişini izlemenin verdiği umutsuzluktu.

Kupayı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım, gözlerim annemin fotoğrafından uzaklaşıp pencereden dışarı baktı, Gage Buchanan'ı rıhtımda kaybolurken hayal ettim ve garip bir şekilde nasıl açıklayacağımı bildiğimden daha fazlasını yanında götürdüğünü hissettim.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Gage

Şezlongda huzursuzca kıpırdandım ve sonra bir kolumu kaldırıp başımın arkasına koyarak önümde parıldayan havuza baktım. Su, verandanın ışıkları altında dalgalanıyordu ve bakışlarım derinlerdeki turkuazdan havuzun merdivenlerini kaplayan berrak suya doğru kaydı. Değişen mavilerin hepsi... yanılttı.

Onun gözlerine hiç benzemiyorlardı.

Yıldızlarla süslü gökyüzüne bakarken başımı şezlonga yasladım. *Kahretsin, onu ve gözlerini düşünmeyi bırak. Neyin var senin böyle?* Zaten huzursuzdum ve saatler uzaklıktaki bir kasabada yaşayan, tek gecelik bir ilişki yaşadığım bir kadını düşünmek tamamen verimsizdi.

Ve tamamen kafa karıştırıcı.

Evet, ondan hoşlanmıştım. Evet, bir bağ hissetmiştim. Ve evet, o gece uzun zamandır hissetmediğim kadar *kendim* gibi hissetmiştim. Çeşitli rollerimin baskısı olmadan sadece *ben*. Her şeyin tadını çıkarmak için kendime izin vermiştim.

ama hiçbir zaman hoş, geçici anıların ötesine geçemeyecekti. Bunu ikimiz de biliyorduk. O sabah kendimi canlanmış ve umutlu hissederek oradan ayrılmıştım. Geleceğimi kollarımı açarak kucaklamaya hazırdım. Ve yine de... ne zaman başka bir şeye odaklanmaya çalışsam o gözler beynimde belirmeye devam ediyordu. *Neden?*

Daha önce de kısa süreli kaçamaklar yapmış ve hiç pişman olmamıştım. Ama o anıları da çabucak bir kenara bırakıp normal hayatıma dönmüştüm.

Bu bana göre değildi. Hayatım boyunca soğukkanlı, sakin ve aklı başında biri oldum. Benden bir şey bekleniyorsa, tek bir düşünceyle, soğukkanlı bir odaklanmayla gerekeni yapardım. Asla bocalamadım ya da dikkatim dağılmadı. Doğam ve ailemin şansı bana bu araçları verdiği için her alanda başarılı olmayı bekler hale gelmiştim.

Ama şimdi? Kendimi huzursuz ve dalgın hissediyordum. İyileşmek yerine, bazen nefes almayı zorlaştıran ve sinirlere bağladığım o rastgele sızlama, Mud Gulch'tan ayrıldığımdan beri daha da kötüleşmişti. Daha güçlü, daha ısrarcı bir şekilde.

Solumdan gelen kahkaha sesi düşüncelerimi böldü ve arkamı döndüğümde kız kardeşim Lexi'nin, en iyi arkadaşı Blakely'nin hemen arkasından kapıya doğru tökezleyerek geldiğini gördüm. "Bakın kim gelmiş!" Lexi bana doğru sallanırken sırtıttı. "En sevdiğim kardeşim." Eğildi ve bana hızlıca sarıldı, parfümü, beyaz şeftali ve vanilyanın ince bir karışımı, nefesinde hala şarap ipuçlarıyla karıştı, üzerimde dolaştı ve sonra şezlonga oturdu, iç çekerek arkasına yaslandı.

"Görünüşe göre ikiniz de eğlenmişsiniz." Blakely bana sırtıp el salladıktan sonra diğer tarafımdaki şezlongun kenarına oturunca gülümsedim. "Hey, Blakely. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, öne doğru eğilip kalçamı okşadıktan sonra saçlarını toplayıp başının tepesinde bir çeşit düğüm haline getirmeye başladı.

Blakely, Lexi'nin ilkokuldan beri en iyi arkadaşıydı ve ben de sayılamayacak kadar çok kez onları korumuştum. Onlu yaşlarımızda ve yirmili yaşlarımızın başlarındaiken birlikte parti yapmaktan da payımıza düşeni almıştık ama Lexi şarkıcı olma hayalinin peşinden New York'a taşındığında ve Blakely birlikte büyüdüğümüz, şimdi babasıyla birlikte aile sigorta şirketinde çalışan bir adamla nişanlandığında bu durum sona ermişti. Başımın arkasında duran kolumu indirdim ve diğeriyle değiştirdim. "Sadece rahatlıyorum," dedim.

Lexi küçük bir homurdanma sesi çıkardı. "O gün o gün olacak. Ne zamandan beri rahatlıyorsun, Go-Getter?" Esnedi, omuzları bir yükselip bir alçaldı. "Eğer boşsan, bu gece bizimle gelmeliydin."

"Bir saat önce işten çıktım. Gece geç saatte. Babama sabah ihtiyacı olan bazı dosyaları teslim etmek için buradaydım. Parti nasıldı?"

"Cehennem kadar sıkıcı," dedi Lexi. "New York gece hayatı beni sonsuza dek mahvetti. Hiçbir şey kıyaslanamaz."

Blakely güldü. "O kadar da kötü değildi."

Lexi boğazının arkasından etkilenmemiş bir ses çıkardı. "Müzik tam bir saçmalıktı. Bu deneyimi katlanılabilir kılmak için çok fazla şarap içtim ve şimdi neredeyse bayılıyorum," dedi kendini yukarı çekerek. "Yatağa gitmeliyim."

Blakely ayağa kalktı ve sarıldılar. "Yarın görüşürüz." Lexi başıyla onayladı ve eve doğru dönerken omzunun üzerinden ona bir öpücük kondurdu. "İyi geceler," diye şarkı söyleyerek kararsızca uzaklaştı. Veranda kapısı açılıp arkamızdan kapanırken Blakely tekrar şezlonga uzandı.

Blakely, "O birkaç yıldır Manhattan'da ve biz birdenbire küçük kasaba taşralıları oluverdik," dedi.

Güldüm ve başımı Blakely'ye doğru çevirdim. "Nasılsın?" diye sordum. diye sordum. "Düğün tarihini belirledin mi?"

Kısa bir duraklama oldu. "Ayrıldım."

"Ah, kahretsin. Üzgünüm, Blakley." Lexi taşındığından beri onu pek sık görmüyordum ama gördüğümde hep mutlu görünüyordu ve Lexi ayrılıktan hiç bahsetmemişti. "Sen iyi misin?"

İç çekti. "Evet. Ben iyiyim. Aslında birkaç ay önce oldu." Başının tepesinde bir şekilde tutturduğu düğümden düşen bir tutam saçla oynadı. "Altı yıldır nişanlıydık, Gage. Altı yıl! İlk başta mantıklı geliyordu çünkü gençtik ve kariyerine başlamak için çok yatırım yapmıştı. Şirkette çılgın saatler geçiriyordu ve ben de hem zorlu bir işe hem de yeni bir evliliğe odaklanmanın zor olacağını düşündüm, anlıyor musun?" Durakladı. "Ama sonra, işinin yoğunluğu hiç azalmamış gibi görünüyordu, işe alışmadığı için değil, bu şekilde hoşuna gittiği için. Bu onun içindeki bir şeyi besliyordu. Ben yaşılanıyordum ve o hâlâ bir yıl daha beklememi istiyordu. Hep bir yıl daha. Sonunda, benimle evlenmekle ilgilenmediğini kabul etmek zorunda kaldım, gerçekten ilgilenmiyordu ve ben zaten onun arka planında oturarak yeterince yılımı boşa harcamıştım."

Uzun bir nefes verdim. "Görünüşe göre farklı sayfalardaydınız ve kendinizi ilk sıraya koymanın zamanı gelmişti." Bunu yapmasına sevinmiştim. Erkekler hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bir kadına gerçekten aşık olduklarında onu elde tutmak için her şeyi yapabilecekleriydi.

Blakely başını salladı ama bana doğru dönmedi. Dışarıdaki ışıkların loş ışığında onun profilini inceledim. Onu uzun yıllardır düzenli olarak görmemiş olmama rağmen bana çok tanıdık geliyordu. Sanırım ailemden biri gibiydi. Onu hayatının her evresinde tanımıştım. Bir çocuktan, beceriksiz bir genç kızdan güzel bir kadına dönüşmesini izlemiştim.

Aniden ayağa kalktı ve elini uzattı. "Benimle yürür müsün?"

Onu kavradım ve ben de ayağa kalktım. Canım tam olarak yürümek istemiyordu ama tam olarak uzanmak da istemedim. O huzursuzluk kıpırdadı. Belki hareket etmek yardımcı olabilirdi.

Havuzun kapısından çıktık ve kusursuz yeşil çimlerin üzerinde birkaç dakika yürüdük, evin ışıkları büyürken yavaşça ilerledik.

sönükleşti ve ay kaldığı yerden devam etti. Çardak görüldüğünde Blakely usulca güldü. "Burada evlendiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Kıkırdadım. "Ben on, sen sekiz yaşındaydın. Seninle düğün oynamayı kabul edene kadar en sevdiğim aksiyon figürümü rehin tutmuştun."

"Görünüşe göre her zaman erkekleri kendi istekleri dışında benimle evlendirmeye çalışıyorum." Bana alaycı bir gülümseme attı ama gözlerindeki acıyı gördüm.

Kalbim küt küt attı. Omzuna kendi omzumla vurdum. "Demir Adam'ı nereye sakladığını biliyordum. Onu istediğim zaman geri alabilir ve şeytani planını engelleyebilirdim."

Çardağa adım attığımızda şaşkın bir kahkaha attı ve banka oturdu. Açık kapı çerçevesine yaslandım ve hanımeli sarmaşığının bir dalını yolumdan çektim. Tatlı kokusu havayı doldurdu ve beraberinde bir dizi anıyı getirdi. Burada oynamıştım ve daha sonra, şimdi zar zor hatırladığım sevgililerimle balo fotoğrafları için poz vermişim. Bu bankta birkaç kızı öpmüş, bir diğeriyle de ikinci aşamaya geçmişim. "O zaman neden yapmadın?" Blakely sordu. "Demir Adam'ı kurtarmak ve şeytani planımı engellemek için mi?"

Gözlerimi kırıştırdım ve zihnimi avucumun altındaki yumuşak göğsün verdiği ilk heyecandan Blakely ve Lexi'nin sürekli olarak hayal ürünü senaryolarına katılmamı istemelerine geri götürdüm. "Çünkü kahraman olmak hoşuma gidiyordu," dedim gülümseyerek.

Kirpiklerinin altından bana bakarken Blakely'nin ağzında bir gülümseme belirdi. Birden kafamın karıştığını hissederek sustum. Biz... flört mü ediyorduk? Bu da nereden çıkmıştı? Elbette Blakely'ye değer veriyordum. O da tatlı ve güzeldi. Ama... onu her zaman küçük bir kız kardeş olarak görmüştüm.

Parmağını bankın kenarında gezdirdi. "Kate ve Tanner'ın düğününde ne söz verdiğimizizi hiç düşündün mü?"

Zihnimi geriye attım. Bu ne zamandı? Yedi yıl önce, 26 yaşındayken mi? Ve en azından birkaç kokteyl içmişim. Ama aklıma geldi. Blakely o zaman da birinden yeni ayrılmıştı. Şimdi eski nişanlısıyla çıkmaya başlamadan hemen önceydi. Bekardım, ama mutlu bir şekilde. Ve

Yine de, tam olarak yerleşmeye hazır olmasam da, başkalarının -yani ailem- planlarımın er ya da geç bu yöne döneceğinden umutluydu.

Blakely ve ben otelin balo salonunun dışındaki verandada peris ışıklarının altında oturmuş ve şakayla karışık otuz yaşına geldiğimizde ikimiz de kendimizi bekâr bulursak birbirimizle evleneceğimize söz vermiştik. Kısa bir kahkaha attım ama Blakely'nin yüz ifadesi değişmedi.

Kahkahalarım azaldı. "Ciddi olamazsın," dedim.

Gözlerime baktı ve küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Demek istediğim, artık otuzumuzu *geçtik* ve daha da gençleşmiyoruz." Tekrar bana bakmadan önce kirpiklerini indirdi. "Ve bana küçükken sana aşık olduğumu bilmediğini söyleyemezsin." Dudaklarını yaladı. "Bu dünyadaki en kötü fikir değil, değil mi?"

Ona bakakaldım. "Evlenmeyi mi öneriyorsun? Birbirimizle mi?" "Yarın değil. Ben sadece..." Sağ elindeki yüzükle oynadı.

"Yani, bunu düşünebiliriz. Ve... işlerin nasıl ilerlediğini... görürüz."

Şaka yapıyorum demesini bekleyerek durakladım! Ama o sadece başını eğip göz teması kurarak baktı. "Tanrım, sen ciddisin." Birkaç adım atarak banka gittim ve yanına oturdum. Evet, şaka yollu bir "anlaşma" yapmıştık ve tabii ki gençken bana aşık olduğumu biliyordum. Ama bunun hep ergenlik dönemine ait bir şey olduğunu ve olgunlaştıkça bir kenara atıldığını düşünmüştüm. Birbirimize doğru döndük. "Blakely, biz her zaman kardeş gibiydik."

"Biz birlikte büyüdü, Gage. Akraba değiliz."

"Evet, farkındayım. Ama... neden? Neden birbirimizle evlenelim ki?"

"Çünkü evlenmeye *hazırız*. Bir aile kurmaya. Çünkü tüm çabalarımıza rağmen istediğimizi elde etmeye yakın bile değiliz. Çünkü ikimiz de müsaitiz. Ailelerimizin çok sevinecek olması da cabası." Tartışmak için ağzımı açtım ama gerçek neydi? Haksız değildi. Yuva kurmayı umduğum gerçeğinden Lexi'ye bahsetmiştim, sanırım o da bir noktada Blakely'ye aynı şeyi söylemişti. Bu büyük bir sır değildi. Kahretsin, ben

yıllar önce Haven'la çıkarken Travis Hale'e açıkça söylemişti. *Yıllar* önce. Onlar evlenmiş ve bir bebek sahibi olmuşlardı ve ben burada, hiç olmadığım kadar müsait bir haldeydim ve kesinlikle bir geleceğim olmayan kadınlarla tek gecelik ilişkiler yaşıyor ve bu konuda kafam karışık ve dikkatim dağılmış hissediyordum. İstediğim şeye sahip olmamakla kalmayıp, aslında *yerleşme* departmanında geriye doğru gidiyordum.

Ve evet, ailelerimiz çok heyecanlanacaktı. Aslında, birden fazla kez bu konuda imada bulunmuşlardı, ortak arkadaşlarımızın düğününde uzun zaman önce verilen söze ilham veren de buydu. Doğduğundan beri "yüksek sosyetenin" bir parçası olan Blakely Wingate'ten daha mükemmel kim güçlü bir çiftin yarısı rolüne adım atabilirdi ki?

Arkama yaslanırken bir nefes verdim. "Bu çılgınlık," diye mırıldandım. Sadece, öyle miydi? Belki de oldukça mantıklıydı. Belki de zihinsel olarak yeniden rayına oturmam için gereken tekmeyi atmamı sağlayacaktı.

Blakely yaklaştı. "Şu anda herhangi bir söz vermemize gerek yok, Gage. Sadece... bir süre bu fikirle yaşa. Lexi New York'a geri dönüyor, bu yüzden biz bir karar verene kadar herhangi bir şeyi sorgulaması konusunda endişelenmemize gerek yok. Ve eğer bunun korkunç bir fikir olduğuna karar verirsek, zarar yok, faul yok. Bu sadece bir zamanlar konuştuğumuz ve saçma olduğu için reddettiğimiz aptalca bir şey olacak."

Başımı çevirdim ve ona baktım. Gerçekten baktım. Bakışlarım geniş kahverengi gözlerinin üzerinden eğimli burnuna, üst dudağı alt dudağından daha dolgun olan ağzına doğru kaydı. Evet, güzel bir kadındı. Bunu uzaktan düşünmüştüm, herkesin aileden saydığı biri hakkında düşündüğü gibi. Belki de onu hiç farklı bir gözle görmemiştim çünkü bunu hiç denememiştim. Ama belki de deneseydim, her şey değişecekti.

Aradığınız şeyi bulmanızda size bol şans dilerim. Bazen düşündüğünüzden daha yakındır. Haven'ın kısa süre önce söylediği sözler aklıma geldi. Belki de haklıydı.

Belki de aradığım kişi - bu huzursuz, tedirgin hissi bastırmaya yardımcı olacak ve beklentilerimi karşılamamı sağlayacak kişi

soyadını devam ettirme fikri başından beri gözümün önündeydi. Aklıma *somut* bir şey koymama yardımcı olacaktı ve ailemi de son derece memnun edecekti. Böyle bir haberi verdiğimizde yüzlerinde belirecek sevinçli heyecanı şimdiden hayal edebiliyordum.

Ama...

"Bir sorun var, Blakely. Londra'ya gidiyorum. İki aydan biraz fazla bir süre içinde. İlk uluslararası otelimizin açılışını denetlemek için taşınıyorum. Babam dümene beni geçirdi."

"Evet," dedi. "Lexi bana bundan bahsetti ve hafta sonu annenin sana bir veda partisi vermeyi düşündüğünü söyledi. Londra'da bir otel açıyor olman inanılmaz bir şey. Çok heyecanlı olmalısın."

"Öyleyim. Ama Blakely, bu geçici bir durum değil. Avrupa'da ve nihayetinde diğer uluslararası yerlerde de birkaç tane daha açmayı umuyoruz."

Gözlerini kırptırdı ve yüzü bir sırtışıla aydınlanmadan önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Ben de varım!" dedi.

"Gidecek misin?"

Uzandı ve elimi kendi elinin içine alıp sıktı. "Bir kalp atışında," dedi. "Ve bunu bir düşün, Gage. Mükemmel olurdu. Biz..." Elimi bıraktı ve kendi elini kucağına koyarak aşağı baktı, aniden utanmış gibi görünüyordu. "Calliope ve Pelion'un meraklı gözlerinden uzakta bir çift olarak birbirimizi tanıyabiliriz."

"Peki ya senin işin?"

"Ben online stilistim, Gage. Bunu her yerden yapabilirim. Aslında, müşterilerimin görünümlerini doğrudan Londra'dan bir araya getirmem muhtemelen hoşlarına giderdi."

Bir online stilist. Bunun ne olduğu ya da bu konuda ciddi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sanırım Blakely hakkında hâlâ bilmediğim bazı şeyler vardı. Belki de ona verdiğim değerden daha fazlası vardı.

Parmağımı dudağımın altında gezdirip düşündüm. Bizi tanıyan küçük kasaba dedikodularından uzakta bir ilişkiyi keşfetmek üzerimdeki baskıyı azaltacaktı.

tüm hayatımız boyunca. Ve belki de yeni ve farklı bir yerde bir şeylere başlamak ikimizin de birbirimizi yeni ve farklı insanlar olarak görmemize yardımcı olacaktı - her zaman sahip olduğumuz o ailevi bağdan sıyrılmamıza yardımcı olacaktı.

Ve sonra tatil için Calliope'a döndüğümüzde -ya da dönersek- bir çift olarak temelimiz iyice sağlamlaşmış olacaktı.

Tanrım, bu terimler -sadece kendi düşüncelerimde bile olsa- kulağa çok... iş gibi geliyordu.

Ama belki de bunun tek nedeni Blakely söz konusu olduğunda vites değiştirmeye on dakika kadar önce başlamış olmamdı.

Hayatımın çoğu planlı ve stratejik değil miydi? Elbette karımı sevmek istiyordum, ama neden önümde uzanan hayata sorunsuzca uyum sağlayacak birine niyetlenemiyordum?

"Bana düşünecek çok şey verdiniz," dedim ona.

"Ailemle birlikte birkaç haftalığına şehir dışına, Hamptons'a gidiyorum." Gülümsemesi umut doluydu ve yine uzanıp elimi tuttu. "Döndüğümde bir araya gelelim. Sonra da belki son kararımızı vermek için senin partine kadar beklemeyi planlarız?"

Bu oldukça son dakika gibi görünüyordu, ama aynı zamanda bize evlenme teklifi hakkında düşünmek için en fazla zamanı veriyordu. Bakışlarım çardağın arkasındaki mavi ortancalara takıldı ve zihnimin her bir minik yaprağın tonlarına takılıp kalmasına izin vermek istemediğimden hemen Blakely'ye döndüm. "Anlaştık," dedim ve uzanıp elini tutarak sıktım.

Blakely güldü, yaklaştı ve kollarını bana doladı. "Anlaştık," diye fısıldadı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rory

Dolabımın üst rafındaki kutunun üzerinde hiç bozulmamış bir toz tabakası vardı. Kutuyu dikkatlice kaldırdım ve yatağıma getirip oturdum, ayaklarımın dibinde yatan köpeklerin karınlarını okşamak için bir dakika ayırdım. Annemin en kişisel eşyalarıyla dolu bir hazine sandığının üstünü kaldırmadan önce yastıklara yaslandım.

Kayboldum, anne. Senin rehberliğine ihtiyacım var.

Şu anda ona *ihtiyacım vardı* ve sahip olduğum tek şey buydu. Elime almayalı uzun zaman olmasına rağmen, yumuşak deri kapaklı günlük elimde hâlâ tanıdık geliyordu. Onu açtığımda kalbim kederin yankısıyla sıkıştı. Onu umutsuzca özlüyordum. Sayfalar annemin karmakarışık el yazısıyla doluydu, o kadar çok okumuştum ki neredeyse ezberden okuyabiliyordum. Bu günlük ben iki haftalıkken başlamıştı, kutuya yığılmış diğer günlükler ise annemin gençlik yıllarından başlayarak anevrizmadan ölmeden birkaç gün öncesine kadar olan hayatını anlatıyordu - trajik bir durum,

beklenmedik bir kayıp bizi sersemletmişti. Bir an buradaydı ve hemen ardından gitmişti.

Yerine koyarken hüzünlü bir iç geçirdim. Annemin hayatıyla ilgili yazdıklarında eksik olan tek bir zaman boşluğu vardı: iki buçuk aylığına mevsimlik bir iş için yakındaki turistik bir göl kasabasına gittiği dönem.

Bana hamile kaldığı bahar.

Günlük yerindeydi ama orta kısmı eksikti. Onu elim e aldım, sadece pembe kapağından değil, aynı zamanda dayanıksız ve ince olmasından da kolayca tanınabilirdi. İç cildi gevşemiş gibi görünüyordu, sağlam kalan tek sayfalar ilk ve son sayfalardı.

Kitabı açtım ve onun umut dolu sözlerini okumaya başladım, onu çaresizce özlüyordum ama sesini tekrar "duyabilmek" beni biraz olsun rahatlatıyordu.

Üç gün önce geldiğimde Calliope beni şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici gün batımıyla karşıladı. On dokuz yıl boyunca Mud Gulch'ta bazı sersemletici manzaraların tadını çıkardığımdan beri bu bir şey söylüyor. Sadece gökyüzünün renkleri değil, cam gibi suyun parıltısı, gölün ve çevredeki ağaçların mavileri ve yeşilleri de altın güneşin altında parılıyordu. Pitoresk ama aynı zamanda... bir şekilde büyüdü.

Calliope'de nereye dönsem görülecek güzel bir şey var. Ufku süsleyen yelkenlilerin bulunduğu mükemmel kumsallar var. Her köşede siyah şemsiyeli restoran verandaları ve rengarenk çiçeklerle dolup taşan saksılar var.

Ama aynı zamanda suya bakan cam balkonlu şık apartman daireleri ve kasabanın arkasındaki yüksek araziye tünemiş, fıskiye, tenis kortlu ve kim bilir başka neler olan geniş mülkler de var. Buraya "Calliope Hills" diyorlar - ve belli ki kodamanların yaşadığı yer burası.

Oh, yükseklerden bahsetmişken, dün bir iş buldum! Hayatımda adım attığım en lüks kulüpte garson olarak çalışacağım. Tüm o ipek ve kadifeleri nasıl bu kadar bozulmamış tutuyorlar, hayal bile edemiyorum. Belki de gecenin karanlığında ortaya çıkan perilerdir? Görüşmeci ile buluştuğumda sandalyeye oturmaya korktum! (Bu arada, kesinlikle sıfır kişiliğe sahipti.) Kulüp loş ve sessiz, herkes fısıltıyla konuşuyor ve dürüst olmak gerekirse, biraz ürkütücü, ama böyle bir yerde bahşişler iyi olmalı ve bu yüzden kadın bana işe alındığımı söylemek için aradığında neredeyse çılgılık atıyordum. Gerçi telefonu kapatana kadar ciyaklamadım. Onun gibi insanların bu tür tepkileri takdir etmediğini hissediyorum. Herhangi bir tepkiyi takdir edip etmediğini merak ediyorum. Kadını günün sonunda işten eve giderken, bir kutuya tırmanırken ve bir düğmeye basarken hayal ediyorum, böylece işe geri dönme zamanı gelene kadar tamamen kapanıyor ve o sessiz koridorlarda sert bir şekilde yürüyor.

Her neyse, eğitim yarın başlıyor, o yüzden yatsam iyi olacak. Lys'in beni kiralık bir odası olan bir kadınla görüştirdiği verandadaki eski salıncakta oturuyorum. Ev, Calliope ve Pelion arasındaki kasaba sınırlarında, emlak fiyatlarının daha uygun olduğu bir yerde. Pelion da güzel bir kasaba, gerçi ben çok fazla görmedim. Oturduğum yerden sahili görebiliyorum ve orası daha sessiz, daha huzurlu görünüyor, belki de ben Calliope'nin kalabalığını tercih etsem bile. Her neyse, iki kasabayı paylaşan bu gölü seviyorum. Kaldığım ev rahat ve temiz; kimsenin fısıldamasına, koridorlarda parmak uçlarında yürümesine ya da mobilyaların üzerine oturmaktan korkmasına gerek yok. Bir gün aile kurmak istediğim türden bir ev.

Ailemi düşündükçe Mud Gulch'u özliyorum. Ama burada güzel bir bahar tatili geçirmeye ve Çamur Deresi'nde kazanamadığım parayı kazanmaya kararlıyım. Gittiğimde çamur hiç sorun çıkarmadı, o yüzden sanırım gitmeme izin verdi. Ve Tanrım, o lanet bardan ve gıcırdayan rıhtımdan uzaklaşmak çok güzel.

Burası hakkında benim de içimde iyi bir his var. Burada işler onun için zor olsa da Lys'in Pelion'u neden bu kadar çok sevdiğini anlıyorum.

Peki ya ben? Köşede harika bir şey olduğunu hissediyorum.

Günlüğü kapattım, Calliope'u terk ettiği gün olan son sayfa yerine bu umut dolu düşünceyle bitirmek istedim - kesinlikle farklı bir his vardı. Rufus kalktı ve oturduğum yere doğru yürüdü, yanıma uzandı ve başını uyluğuma koydu. Gözlerinin içine bakarken başımı eğerek çenesini kaşıdım. Hayır, Calliope'ta işler annem için düşündüğü kadar iyi sonuçlanmamıştı, her ne kadar başına gelen en iyi şeyin ben olduğum konusunda ısrar etse de. Ama bunun nedeni onun benim annem olmasıydı ve hayatında temsil ettiğim Mud Gulch'a olan bağlılığına rağmen beni sevmişti ve ben de ölene kadar bu sevgiyi hissetmiştim.

Kutunun dibinde bebeklik defterimin kenarını gördüğümde en üste uzandım. Deftere bakmayalı yıllar -aslında on yılı aşkın bir süre- olmuştu. Ön taraftaki plastik resimlikte yeni doğmuş halimin bir resmi vardı ve içinin her bir dönüm noktamın kayıtlarıyla dolu olduğunu biliyordum - ilk gülümseme, ilk diş, ilk adımlar. Annem büyüme çizelgemi doldurmuş, en çok sevdiğim yiyecekleri not etmiş ve dört yaşındayken salıncaktan düştükten sonra dizime atılması gereken dikişleri yazmıştı. Bu sayfalarda sevgi vardı ve bir an için kapağını göğsüme bastırdım, alabileceğim tek yol olan anne şefkatinin ekstra dozuna ihtiyacım vardı. Üzücü. Neredeyse yeterli değil ama hiçbir şey de değil.

Kitabı yanımdaki yatağın üzerine koydum, sayfaları karıştırırken elimi Rufus'un başında gezdirdim, her bir yazı bana ne kadar değer verdiğinin bir kanıtı gibiydi. "Keşke burada olsaydın," diye mırıldandım. İşaret parmağımı kullanarak kalan sayfaları karıştırdım ve beni duraksatan bir şey fark ettiğimde elimden bıraktım. Saç renginden mesleğine kadar babamı tarif eden boş formu geriye doğru sayfaladım. O sayfanın boşluğu her zaman karnımın sıkışmasına neden olmuştu

rahatsız edici bir şekilde. Orada hâlâ hiçbir bilgi yoktu ama gördüğüm şey, içine bastırılmış bir kokteyl peçetesi idi. Kafam karışmış bir halde peçeteyi elime aldım, arkasındaki yabancı logoya baktım ve sonra ters çevirdim. Rufus'un irkilmesine neden olan ani bir nefes aldım. "Özür dilerim evlat," dedim dalgınca, bakışlarım çizimin çizgileri üzerinde uçuşuyordu. Bu annemin bir çizimiydi ve altındaki tarih Çamur Deresi'nden ayrıldığı ay ve yıllarla eşleşiyordu. Gözlerimi dört açarak resme baktım, açlıktan ölmek üzere olan birinin uzun zamandır beklediği bir yemeği yutması gibi bakışlarımla onu yuttum.

Kapağı kapattım ve elim titreyerek peçeteyi yavaşça üstüne bıraktım. "Aman Tanrım," diye fısıldadım. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Annem bunu ölmeden önce bir noktada bebeklik defterimin içine yerleştirmiş olmalıydı.

Ve o sırada doğrudan bana vermemiş olsa bile neden o noktaya koyduğunu biliyordum. Belki de çok genç olduğumu düşünmüştü. Belki de daha sonra benimle daha çok şey paylaşmak istemişti, ama bu hiç gerçekleşmemişti ve bu nokta böylesine değerli bir eşyayı saklamak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Annemden yol göstermesini istemiştım ve o da beni buraya, tarihimin sayfaları arasına sıkıştırılmış bu peçeteye getirmişti. Ve eğer durum buysa, o zaman daha ileri gitmemi istemişti.

Bakışlarım annemin güzel yüzünün çiziminde asılı kaldı, aklımda cevaplayamadığım bir sürü soru uçuşuyordu. Ama belki de... çünkü cevaplar burada, Mud Gulch'ta değildi. Belki de cevaplar annemin çok uzun zaman önce ziyaret ettiği o kasabadaydı, bu çizimin yapıldığı, bir adamla tanıştığı ve beni yarattığı kasabada.

Annem bana ya da amcalarıma babamın beni tanıyıp tanımadığını hiç söylememişti ama tanıyor olsa ve o zamanlar benimle bir ilişki kurmamayı seçmiş olsa bile, belki de şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Ve hatta eğer

Durum böyle değildi, kim olduğumu bilmeye hakkım vardı, değil mi? Elimde bir ipucu varken neden en azından geçmişimdeki boşlukları doldurmaya çalışmayayım? Annemin benim için bıraktığı bir ipucu. Başımı çevirdim, pencereden dışarı çoğunlukla görmeden bakarak, belki de her zaman zihnimin kenarında yüzen bir fikrin oluşmasına izin verdim: ya... ya o çekiciyse? Babam. Varlığı zamanın ve mesafenin ötesinde beni çağırıyordu.

Rufus esnedi ve ben kulağını okşadım, bir plan şekillenmeye başlamıştı bile. Zihnim dönüyor, ayrıntılar hızla netleşiyor ve yardım edebilecek bir kişi hemen aklıma geliyordu. Bu sıradan taslakta, bu tekil sanat eserinde artık bir açım vardı.

Gage'le geçirdiğim gece içimde bir şeyleri sarsmıştı. Birkaç gece önce fırsatı değerlendirmiştim çünkü bunu istemiştim, *onu* istemiştim ve bundan pişmanlık duymamıştım. Ve şimdi başka bir fırsat daha önümde duruyordu. Hâlâ fırsatım varken bunu da değerlendirmezsem aptallık etmiş olmaz mıydım?

"Ne düşünüyorsun oğlum?" Kulağını okşarken Rufus'a sordum. "Orada beni bekleyen harika bir şey olabilir mi?"

Yine Gage'in yüzü gözümün önüne geldi. Ama hemen uzaklaştırdım. Gage geçici -ama son derece hoş- bir dikkat dağıtıcıydı. Ben çok daha kalıcı bir şey arıyordum.

Telefonumu elime aldım ve Cash'i FaceTimed'dan aradım. Bir dakika sonra sert, sakallı yüzü ekranı doldurdu. Barda oturduğunu görebiliyordum ve arkasında çalışan Romeo'ya bir göz attım. Belli ki amcam hafta içi saat dörtte Cakes and Ale'de takıldığına göre yapacak bir şeyler arıyordu. Sırıttım. "Merhaba."

Cassius cevap olarak kara kaşlarını kaldırdı. "Bu sırıtışı biliyorum. Benden ne isteyeceksin?"

"Nakit..." Romeo yana doğru eğilirken ben başladım. Cassius'un kaşları çatıldı. "İşte başlıyoruz."

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca evde olacağına göre, yavrulara göz kulak olabilir misin?"

Bir an için her iki amcam da şaşkın şaşkın baktı. "Ben mi?" Cassius sonunda söyledi.

"Vay be. Bu da ne demek oluyor?" Romeo, Cassius'u hafifçe yana yatırarak sordu ve ağabeyinden ters bir bakış aldı.

"Senin yavrularına bakacak kişi ben değilim. Ben deniz canlılarını tanırım, köpekleri değil," diye ısrar etti Cash, omzunu kullanarak ekranın önündeki ve ortasındaki yerini belirtirken bakışları bana döndü.

"Köpekler kolaydır," dedim ona. "Sadece onları besleyin, gezdirin ve karınlarını kaşıyın, size sonsuz bağlılıklarını göstereceklerdir. Onlar sürü hayvanlarıdır. Orada olduğunuz için mutlu olacaklardır."

Cassius, "Romeo, bu kıza her ne düşünüyorsa bunun iyi bir fikir olmadığını söyle," dedi.

Yıllar boyunca bir amcadan diğerine savrulan bu cümleyi ne kadar sık duymuştum? Yaramaz bir çocuk ve inatçı bir genç olmuştum. Ama bu beş dakika önce aklıma gelen tuhaf bir fikirle ilgili değildi. Hayatım boyunca gerçekte kim olduğuma dair içimde sorular taşıyordum. Bulabileceğim cevaplar hayatımı değiştirebilirdi. Ve az önce bana somut bir ipucu sunulmuştu. "Sadece kısa bir tatil," dedim.

Romeo ekrandan bana bakıyordu, yüzünde hem üzgün hem de umutlu bir ifade vardı. "Bence gitmelisin," dedi usulca.

Ağzım bir karış açık kaldı ve Cassius başını çevirerek Romeo'ya baktı. "Öyle mi?" Tanrım, elbette biliyordu. Çünkü kendi gitme fırsatını hiç yakalayamamıştı ve benimkini yakaladığımdan emin olmak istiyordu, kısa bir gezinti ve sonra tekrar geri dönme olsa bile. Bunu telafi edeceğim Romeo Casteel. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Cassius'a dirsek atmadan önce yumuşak bir gülümsemeyle. "Bu iri yarı herife yavrular konusunda yardım edeceğim, çünkü dürüst olmak gerekirse? Onun kendilerine doğru ilerlediğini gördüklerinde muhtemelen kuyruklarını kıstırıp kaçacaklardır. Gidin."

Cash bazı homurdanma sesleri çıkardı ama bundan daha fazla direnmedi, sonunda bana çenesini neredeyse fark edilmeyecek şekilde eğdi, bunun onun imtiyaz biçimi olduğunu biliyordum. İkisine de birer öpücük gönderdim. Romeo telefonu Cassius'tan aldı. "Ben buradaki işlerle ilgilenirim," dedi. "Git şu çekimi takip et. Nereye götürürse götürsün."

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gage

"Oh merhaba, hayatım. Burada olduğunu bilmiyordum," dedi annem bahçe eldivenlerini çıkarıp şemsiyeyle gölgelendirilmiş veranda masasının üzerine atarken.

Havuz şezlongunda oturduğum yerden anneme baktım ve parmak uçlarımı birbirine vurdum. "Sadece birkaç tur atıyorum." Akuamarin rengindeki suyun dalgalanışını izlerken bir an durakladım. "Mavi renk hakkında bir şey biliyor musun?"

Küçük, şaşkın bir kahkaha attı. "Kendime bu konuda en önde gelen uzman diyemem ama-"

"Şu ağaçların hemen üstündeki gökyüzü parçası," dedim gözlerimi güneşten koruyarak ve yukarı doğru işaret ederek. "Sen buna ne derdin?"

Annem bana yarı endişeli bir bakış attı ve sonra kendi gözlerini siper edip yukarı doğru kısararak baktı. "Bebek mavisini mi?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Bu doğru değil."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Um, hmm. Gök mavisi mi?" "Şey, doğal olarak. Ama... hayır."

"Peygamber
Çiçeği?" "Uh-
uh."

Kısa bir kahkaha attı. "Üzgünüm, Gage. Tahminlerim tükendi. Bu neyle ilgili? Ve neden tıraş olmadın?"

Parmaklarımı çenemde gezdirdim. "Bu sadece tüy anne. Bu bir bakış." Ona dönüp baktım ve özür dilercesine başımı salladım. "Özür dilerim. Bu... üzerinde çalıştığım bir reklam kampanyası. Ekibe sorun çıkarıyor." Yanımdaki bardağı elime aldım ve babamın havuz evindeki zulasından doldurduğum viskiden bir yudum aldım. Çok sık içmezdim, hele yemekten önce hiç içmezdim ama lanet olsun, son bir haftadır mücadele ettiğim huzursuzluk hissi daha da artmıştı ve kendimi yanacakmış gibi hissediyordum.

Annem içkiye baktı. "Bir yolunu bulursun. Her zaman çözersin. Ama mavinin tonlarını benden daha iyi bilen birine sormak istersen, on dakika içinde konservatuarda mükemmel biriyle buluşacağım. Şehir merkezindeki sanat galerisinin sahibi Faith Lorenz'i tanıyor musun?"

"Onunla bir iki kez karşılaştım. Neden buraya geliyor?" Bakışlarımı gökyüzünün o küçük parçasına kaldırarak sordum. Mavi çoğunlukla doğruydu ama aynı zamanda doğru da değildi. Hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardım ve içkiyi yan masaya geri koyup ayağa kalktım. *Lanet olsun. Neden bir daha asla göremeyeceğin bir kadının gözlerinin mavisini isimlendirmeye takılıyorsun? Kendine migren ağrısı çektirmekten başka ne anlamı var?*

"Geçen hafta galeride işe başlayan bir sanat eksperini de yanında getiriyor. Faith, bakılmasını isteyebilecekleri sanat eserleri olan müşterilerine bir mektup gönderdi. Tavan arasından birkaç parça çıkardım. Nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yok ama-" İçeriden gelen ön kapı ziline uzaktan gelen sesi annemin sözünü kesti ve eve baktı. "Bunlar onlar olmalı. Uğrayıp bir merhaba deyin."

"Belki," diye mırıldandım eve doğru hızla ilerleyen annemin geri çekilen sırtına. Konservatuara uğramaya hiç niyetim yoktu. Faith'i çok iyi tanı mıyordum ve tavan aramızda bulunan tozlu tablolar hakkında konuşacak havamda değildim. Egzersiz işe yaramamıştı, viski de öyle. Hızlıca bir duş alacak, sonra da kulübe gidip biraz tenis topu vurarak sinirimi atacaktım. Belki bu işe yarar.

Zihnimi Blakely ile konuştuğumuz şeyle meşgul ediyor *olabilirdim*. Ama ona teklifini düşüneneğimi söylememe rağmen, birkaç gün öncesinden beri aklım o yönde hareket etmemişti. Belki de bu fikri düşünmek için bilinçli davranmam gerekecekti. Çünkü birçok açıdan mantıklı geliyordu. Ve tamamen damdan düşer gibi gelse bile bunun kaç kişiyi memnun edeceğini biliyordum.

Mavi.

Ellerimi şakaklarıma götürüp masaj yaparken inledim. Evet, Blakely'nin teklifini düşünenecektim ama şu anda değil. Aceleyle gerek yoktu. Konuştuğumuz zaman çizelgesi hâlâ bolca zaman bırakıyordu ve düşüncelerimi mavinin kafa karıştırıcı bir tonundan başka bir şeye çevirmek için çaresiz olsam bile, her şeyin doğal bir şekilde süzülmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Havuz evine girdim ve mayomu çıkardım, verandaya açılan açık Fransız kapılarının önünden geçen kısık sesler durduğum yere doğru zar zor sürükleniyordu. Bir havluya uzandım ve belime sardım, o sırada bir kahkaha duydum ve sonra kayboldu. Başımı kaldırdım ve tanıdık sese doğru koşarken havluyu düşürdüm.

Bu... Ama

hayır.

Olamaz.

Hiçbir yolu yoktu.

Bir şeyler duyuyorsun, Buchanan. O lanet kadın seni bu kadar etkiledi.

Yine de, buna rağmen, havluyu aceleyle alıp tekrar belime sardım, ayaklarım ben daha bilinçli bir karar vermeden önce o köpüklü kahkahanın geldiği yere doğru hareket etti. Avluyu geçip eve girdim, salonda durup dinlemeye başladım. İşte yine o kahkaha vardı. Ve o *koku*. Onu tanıdım - havada asılı kalmıştı. İçim sıkıştı ve köşeyi döndüm, konuşmalar daha da arttı ve sonra güneşin aydınlattığı kış bahçesinin kapısından içeri adım attım.

Bir çift gözlüğün ardındaki tekil mavi küreler şok olmuş bakışlarımla buluştu. Hızla gözlerini kırpmaya başladığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ağzım açık kaldı. Neredeyse gözlerime inanamayarak bakakaldım. Saçları şık bir şekilde toplanmıştı ve lacivert kalem etek giymişti, ince bir bacağı diğerinin üzerinde ağırbaşlı bir şekilde çapraz duruyordu ve kirli beyaz, ipeksi bir bluz boğazına kadar düğmeliydi, yakasını çevreleyen kremi bir inci dizisi vardı. Lensle kaplı bakışlarındaki tanıma parıltısını görmeseydim, bu kadının daha önce tanıştığım mavi kot pantolonlu, cesur *bar fahişesinin* muhafazakâr ikizi olduğunu düşünebilirdim.

Bilardo masasında akıllara durgunluk veren bir seks yaptığım kişi.

O zamandan beri neredeyse her gece rüyamda gördüğüm kişi.

Bir hafta iki gündür aklımdan çıkarmaya çalıştığım -çoğunlukla da başarısız olduğum-.

İçgüdülerim ona doğru koşmaktı ama bana bakış şekli -Zorlukla bastırdığım panikle ayaklarımı o anda üzerinde durduğum zemin parçasına doğru uzattım.

Çıplak ayaklarım.

Aşağıya baktım.

O kahkahanın peşinden koşarken üzerimde sadece bir havlu olduğunu unutmuşum.

"Ah, Gage, hayatım," dedi annem sandalyesinde dönerek, belli ki karşısındaki diğer iki kadının bakışlarını omzunun üzerinden takip ediyordu. Elini göğsüne götürdü ve beni süzerken gözleri büyüdü. "Tanrım, giyinmemişsin." Çabucak kendini toparladı. "Şey. Uğramaya karar vermenize sevindim. Faith Lorenz'i hatırlıyorsun, değil mi? Bu da Aurora Castle. Faith'in galerisinde çalışan, bahsettiğim sanat değerlendirme uzmanı. Depoda bulduğum birkaç parçaya bakacak." Kapının yanındaki sehpa yaslanmış üç ya da dört tabloyu işaret etti. "Aurora, bu benim oğlum Gage. Az önce yüzüyordu, kıyafetsiz olmasının sebebi de bu."

Sanat eksper mi? Neredeyse kakhaha atacaktım ama birden ayağa kalkıp oturduğu yerden kısa bir mesafe yürüyerek bana elini uzattığında kendimi tuttum.

"Gage *Buchanan*?" Gözleri tekrar parladı ve yutkunurken boğazının hareket ettiğini gördüm.

"Doğru," dedim onu yakından izleyerek. Birkaç ton solmuş gibi görünüyordu. Suçüstü yakalandığını biliyordu. *Güzel*.

"Bay Buchanan. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi kendini toparlamasını izlediğim durgun bir anın ardından. Sözcükler aceleyle çıkmıştı ve gözlüklerini kalkık burnuna doğru iterken gözlerimi ona diktim ve elini tutup kendi elime sardım. Buz gibiydi.

"*Aurora'ydı, değil mi?*" Ona dudaklarımın ucuyla alaycı bir bakış atarak sordum. "Şato mu demiştin? Takma ad için muhteşem bir seçim. Sizi şehre getiren nedir, Bayan *Castle*?"

"Gage!" Annem utanmış gibi kısa bir kakhaha attı. "Neyin var senin?"

Annemi görmezden geldim ve Rory elini çekmeye çalışırken boğazını temizledi, ama ben onu daha sıkı kavradım. Burada ne halt etmeye çalışıyordu? Bir tür dolandırıcı mıydı? Zengin mülk sahiplerinin tavan aralarına girmesini sağlayacak bir işe mi girmişti? Ve yaptığı dolandırıcılık onu *buraya* nasıl ve neden getirmişti? "Takma isim yok. Ve

Lütfen bana Aurora de." Elini çekti ve ben de bıraktım, bu yüzden devrilmemek için bir adım geri atmak zorunda kaldı.

Şaşkınlıkla bakan Faith'e hafifçe paniklemiş bir bakış fırlatırken kaşlarımı kaldırdım. "Merhaba Faith," dedim. "Seni gördüğüme sevindim."

"Gage," diye selamladı Faith, küçük kaşları gülümsemeye dönüşmüştü. Bakışları yarı çıplak bedenimde gezindi. "Çok iyi görünüyorsun."

Rory'ye dönerek, "Ah, öyleyim," dedim. "Pekâlâ. Sanırım daha önce tanışmıştık."

Rory çınlayan bir kahkaha attı ve başını sallayınca kahkahası hızla söndü. "Hayır, kesinlikle eminim-"

"Evet, sana baktıkça daha da emin oluyorum." Alt dudağımı bir an için ağzıma götürdüm ve sanki hatırlıyormuş gibi gözlerimi yukarıya diktim. "Acaba siz..." Ellerimi arkamda kavuşturdum ve yavaşça onun etrafında döndüm. "Buffalobeam'lerle herhangi bir ilişkiniz var mı?"

Küçük bir homurtu çıkardı ve sonra iki parmağıyla ağzını kapattı. Gözlerimi kısarak tekrar onunla yüzleştirdim. *Küçük yalancı. Güzel küçük yalancı. Onu sarsmak ve öpmek istiyordum ve onu gördüğüm için hem çok mutluydum hem de çok kızgındım. Hayal kırıklığına uğramıştım. Kızgın. Kafam karışmıştı. Ellerini bıraktı ve başını salladı. "Hayır. Buffalobeam'lerle bir alakam yok."*

"Bana da tanıdık geldi," dedi annem. "Aurora New Yorklu, belki de Lexi'yi ziyarete gittiğimizde onu bir etkinlikte görmüşüzdür. Her halükarda Lexi'nin gitmesi çok kötü oldu, yoksa seni onunla tanıştıırırdım Aurora. Asla çok fazla arkadaşın olamaz, haksız mıyım?"

Rory, sanki annem şimdiye kadar söylenmiş en ilham verici cümleyi kurmuş gibi başını coşkuyla salladı.

Faith ayağa kalktı. "Pekala, Aurora. Gitmemiz gerek. Başka bir... randevumuz var..." Bileğine baktı ve herhangi bir zaman gösterme cihazından tamamen yoksun olduğunu görünce neredeyse şaşırmış görünüyordu. "Pekala, yakında."

"Daha fazla tavan arası mı kazıyorsun?" Neredeyse homurdandım.

Aurora mizahtan yoksun ince bir kahkaha daha attı. "İnsan kendi çatısının altında hangi hazinelerin tozlanmakta olduğunu asla bilemez."

"Mm. Ve siz de böyle bir kişi için bu hazineleri ortaya çıkarmaya mı geldiniz? Anlaşmadan tam olarak ne elde ettiğinizi merak ediyorum. Belki de mümkün olduğunca çok *aile mücevherini* kaçırmak istiyorsunuzdur?" Dedim, çenem gerilmişti.

"Gage!" dedi annem tekrar. "Ne kadar içtin sen? Kendin gibi davranmıyorsun." Ayağa kalkıp yanıma geldi ve nefesimdeki alkolün gücünü araştırmak istercesine eğildi.

Faith ve Rory hem benim hem de annemin yanından geçip gitme fırsatını yakaladılar, Faith kapının yanındaki küçük resim yığınının aldı. "Tekrar teşekkür ederim, Bayan Buchanan," diye seslendi Faith. "İrtibatta olacağım."

Rory, Faith'in arkasından kapıya doğru koşmadan önce bana son bir kez telaşlı ama biraz da meydan okuyan bir bakış fırlattı.

Hayır, yapamazsın.

Annem avucunu alnıma koyarak beni tuttu, sarhoş olma ihtimalimden sonraki ikinci düşüncesi belli ki ateşim olduğuydu. Rahatlamış gibi bir nefes verdi. "Evet, kesinlikle sıcak hissediyorsun," diyordu annem. "Ve boynun tamamen kızarmış!"

Döndüm ve iki üçkâğıtçıyı kapıdan dışarı kadar takip etmeye çalıştım. Faith de belli ki bu işin içindeydi. Bağlantıları henüz net değildi. Ve yine, neden burası? Onu buraya çeken şey sadece bu topluluğun zenginliği miydi? Gerçek kimliğini bilmem onun için çok kötü oldu. Yoksa biliyor muydum? Bu da bir çeşit kılıf mıydı? Kasabadan kasabaya dolaşıp gerektiğinde çalışıyor, fırsat buldukça da hırsızlık mı yapıyordu? Annemin eli koluma yapıştı: "Babanı arayıp hasta olduğunu söyleyeceğim. Davranışların her zaman mükemmeldir. Bir sorun olduğunu biliyordum. Yarın hastalık izni al. Size iş yok, bayım."

"Anne. Ben iyiyim. Gitmem gerek." *Yalancı küçük hırsızı yakalamalıyım.*

Hayal kırıklığı çukuru derinleşti. O sahteydi. Bir sahtekâr. Bir sahtekâr. Yine de Mud Gulch'taki o gece yıllardır yaşadığım en gerçek şey gibi gelmişti. Belki de hiç. Ne kadar kôr bir aptalmışım.

"Kesinlikle olmaz. Florence sana bir kase çorba yapsın ve-"

Elimden geldiğince nazikçe kolumu çektim, elini bıraktı. "Anne, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Seni sonra ararım." Ona garip bir şekilde gergin hissettiren bir gülümseme sundum ve başını geri çekiş şekli bana güven verici gülümseme işaretini kaçırdığımı ve bunun yerine Palyao Pennywise'ın bölgesinde bir yere düştüğümü söyledi. "Hoşça kal anne. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum, sevgilim. Giyinmeyecek misin?" diye seslendi, sesinde açık bir kafa karışıklığı vardı, belime bağladığım sıkı bir havluyla olabildiğince hızlı bir şekilde antreden geçerken. Ön kapıyı açıp merdivenlerden aşağı koştum ama Faith'in arabası uzun yolu yarılamıştı bile ve hızla uzaklaşıyordu. Peşinden koşmayı düşündüm. Lisede ve üniversitede atletizm yıldızıydım ve hâlâ çok formdaydım. Aslında inanılmaz bir formdaydım. Kesinlikle yetişebilirdim, özellikle de yolun daraldığı yerlerde-

Senin neyin var, Buchanan?

Durakladım, kalkışa hazırlanmak için çektiğim nefesi dışarı verdim. *Cidden bir kadını av köpeği gibi arabada kovalamayı mı düşünüyorsun? Kimsin sen?*

Başımı salladım, kendimi yavaşça düzleştirdim ve ellerimi havlu kumaş kaplı kalalarımдан aşağı indirdim. *Derin bir nefes aldım.* Mantıksız davranıyordum çünkü şok olmuştum ve hâlâ elimdeki durumu anlamaya çalışıyordum.

Ama gerçekten mi? Aurora Castle'ın ya da gerçek adı her neyse onun peşinden koşmaya gerek yoktu çünkü onu tam olarak nerede bulacağımı biliyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Rory

"Bekle. *Gage Buchanan* bilardo masası adamı mı?" Faith sordu, kısa süre önce ailesinin malikânesinden ayrıldığımız ve beni tanıdığını açıkça belli eden adamı nasıl tanıdığımı anlattıktan sonra ağzı bir karış açık kalmıştı.

İnledim ve sonra kendimi Faith'in galerisinin arka tarafında bulunan siyah kadife şezlonga attım. Bir çatırtı duydum ve çalışkan görünmek için taktığım sahte gözlükleri çıkardım. "Aurora Castle, sanat değerlendirme uzmanı" yazısının bir parçası daha ikiye ayrıldı. Onları bir kenara fırlattım. "Evren bana eşek şakası yapıyor!"

Faith başını salladı ve benim yayıldığım yerin karşısındaki iki sandalyeden birine oturdu. "Gerçekten de tek açıklama bu," diye kabul etti. "Geçmiş yaşamında gerçek bir kötü adam olmuş olmalısın. Dr. Evil ya da Joker."

"Ya da Cengiz
Han." Güldü.

Bir inilti daha çıkardım ve yüzümü kapattım. Kimse bana bakmamalıydı. Ben gerçek hayattaki bir suçlunun reenkarnasyonuydum. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Karma sonunda beni bulmuştu.

"Bilardo masası adamının nerede yaşadığını hiç sormadın mı?" diye sordu.

Başımı sefilce salladım. "Hayır. Kredi kartına baktığımda sadece ilk adına baktım. Arkadaşı bana bozulan arabalarının bilgilerini verdi ve Connecticut plakasıydı. Hepsinin oralı olduğunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, bu konuda çok fazla düşünmedim ve ayrıntılardan kaınmaya çalıştım." Oturur pozisyona gelmek için kendimi yukarı çektim. "Gerçekten bilmek istemiyordum."

Faith bir nefes verdi. "Tamam, bu kesinlikle planı karmaıklatırıyor."

Planı. Ona zayıf bir g l msemi verdim. Yardım isteğime evet deme nezaketini göstermişti. Faith, annemin Calliope'ta yaşadığı kısa süre içinde tanıştığı bir kadının kızıydı. Arkadaş olmuşlar ve annemin yaşamı boyunca da öyle kalmışlardı. Faith'in annesi Donna, Faith'i annemin cenazesi için Mud Gulch'a getirmişti ve benim için zor bir zaman olmasına rağmen, Faith ve ben iyi anlamıtık ve yıllar boyunca oğ nlukla e-posta ve sosyal medya aracılığıyla iletişim kurmaya devam ettik.

Donna sonunda yeniden evlenmiş ve Florida'ya taınmıştı ama kızı burada kalmış ve birkaç yıl önce bir sanat galerisi amıtı. Belirli tavan aralarında tozlanmaya yüz tutmuş sanat eserlerine erişebilmek için galerisinde çalışan bir değ rleme uzmanı gibi davranmayı teklif ettiğimde, o da kabul etmişti. Aslına bakarsanız, Faith'in biraz hazine avına çıkmaktan heyecan duyduğunu hissettim, belki de pusuda bekliyor olabilecek sanatsal hazineler yüzünden ya da belki de bir galeri sahibinin hayatı ona arzuladığı macerayı tam olarak sağlamadığı için.

Sık sık gittiğı sanat odaklı hayır etkinliklerinden eski paralı kalabalık onu iyi tanısı da, Sotheby's'i tercih ettiklerine dair bana güvence vermişti.

ve galerisinin onların himayesine ya da himayesizliğine bağılı olmadığını söyledi.

İşte buradaydım, kısa bir süre önce ailemin barındaki bilardo masasında seks yaptığım adamın yaşadığı kasabada bir sanat eksperi gibi davranıyordum. New York'tan ya da başka bir yerden gelen bir sanat eseri değerlendirme uzmanı *olmadığımı* çok iyi bilen bir adam. Doğal olarak nasıl bir dolap çevirdiğimi bilmek isteyecek olan adam.

Plan sadece daha karmaşık hale gelmemiştir. Tamamen tehlikeye atılmıştı. "Her şey bitti," dedim kederle.

"Hayır değil," dedi Faith. "Sadece dört evi daha ziyaret etmemiz gerekiyor ve ikisinde randevularımız var. Diğerlerine girene kadar dikkat çekmemeye çalışacağız."

Başımı salladım. "Dikkat çekmememiz mümkün değil. Beni ifşa edecek." Neden ifşa etmesin ki? Kişisel eşyalarını karıştırmam için beni nazikçe evlerine kabul eden bu insanlara açıkça yalan söylüyordum. Bunu kimseye zarar vermek ya da mülklerine herhangi bir şekilde zarar vermek için yapmıyordum. Sadece bir yerlerde kilitli kalmış, keşfedilmeyi bekleyen şeylere bir göz atmak istiyordum. Herhangi bir sanat eserinin kendisi değil, ama bir köşeye karalanmış bir isim - bir ipucu sağlayabilecek küçük, gizli bir köşe. İpucu. Bir kimlik.

Ama Gage bunu masum bir soruşturma olarak görmeyecektir. Ve belki de değildi.

Çünkü gerçek şu ki, aldatma yoluyla insanların güvenliğini kazanıyordum.

Yine de kalbimin hem çok hem de derin bir hayal kırıklığıyla sıkışmasının nedeni Gage tarafından öğrenilmek değil, onun kim olduğunu keşfetmektir. Kim *olabileceğini*.

Tekrar inledim. *Oh, Tanrım.*

"Seni ifşa edeceğini sanmıyorum," dedi. "Bugün bunu yapabiliirdi ama yapmadı. İfşa edilmekten bahsetmişken," diye devam etti.

Havlunun içindeki *vücudunu* gördün mü? Vay anasını." Durakladı. "Bekle, tabii ki onun vücudunu gördün. Onunla bilardo masasında seks yaptın!"

"Evet," dedim. "Evet yaptım." Gözlerinin içine baktım, gerçekliğin onun için doğduğu anı bekliyordum.

Faith'in kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı, belli ki durumu düşünüyordu. Bir dakika sonra gözleri kocaman açılarak, "Tanrım," dedi. "Gage olabilir-"

"Evet!" Acı içinde feryat ettim.

Elini ağzına götürdü ve birkaç dakika orada tuttuktan sonra indirip hüznle bana baktı. "Kesinlikle Cengiz Han," diye fısıldadı.

"Yeniden planlamak zorunda kaldığım için üzgünüm, canlarım," dedi Bayan Bellamy. "Ama dün Kadınlar Birliği'yle kaçınılmaz bir anlaşmazlık çıktı." Elini aramızdaki sehpanın üzerinde duran gümüş çay servisinin üzerinde gezdirdi. "Çay mı?"

"Evet, teşekkür ederim," dedi Faith ve Bayan Bellamy gümüş sürahidен çay doldurmak için öne çıkan hizmetçiye başıyla işaret etti. "Bize zaman ayırdığınız için size minnettarım Bayan Bellamy. Programınızın oldukça dolu olduğunun farkındayım."

Hizmetçi çayı doldurmayı bitirip her birimize sırayla uzattıktan sonra Bayan Bellamy'ye hafifçe gülümseyip ayrılırken garip bir sessizlik oldu. Önünüzde duran çayı neden bir başkasının doldurmasını istersiniz, hiçbir fikrim yoktu. Bu sadece bu insanların kendilerine hizmet edildiğini hissetmelerini mi sağlıyordu? Ve her açıdan ilgi görmek insana kendini önemli hissettirirdi, diye düşündüm.

Yargılayıcı, Rory. Bunlar senin insanların olabilecekken. Bakışlarım şöminenin üzerindeki, Bayan Bellamy olduğunu tahmin ettiğim kadının yanındaki seçkin yaşlı adamın resmine kaydı. Anlaşıldığı üzere, çok

Varlıklı insanlar, biraz daha fazla para ödemiş olsalar bile, kendi Instagram filtreleri versiyonlarını kullanıyorlardı. Bay Bellamy uzun boylu ve ince yapıydı, başı uzun ve yüz hatları şahin gibiydi. Hem bilge hem de güçlü görünüyordu ama kibar biriyse bile bunu ne yüz ifadesine ne de gözlerine yansıtıyordu. Başımı eğdim, onda tanıdık gelebilecek bir *şeyler* aradım ama benzer şekilli bir burun deliği bile göremedim.

Ama yüz hatlarından rengine ve vücut şekline kadar annemin tıpatıp aynısıydım. Bundan memnundum çünkü bana göre çok güzeldi, ama bu durumda pek yardımcı olmadı.

Bayan Bellamy'ye dönüp baktığımda, ben kocasının benzerine bakarken onun da beni izlediğini gördüm. Bakışlarını başka yöne çevirdi ve serçe parmağını kaldırarak narin, çiçekli fincandan bir yudum aldıktan sonra fincanı yere bıraktı.

Sakin bir gülümsemeyle kendi fincanımı kaldırdım, yaşlı kadının tavırlarını taklit etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken serçe parmağım garip bir şekilde büküldü, kaynayan sıvı höpürdetmeme ve kekelememe neden oldu, yanmış dudağımı ağızıma çekerken fincan tabağa çarparak geri döndü. *Ahh.*

Bayan Bellamy burnunun ucuyla bana bakarken Faith'in kalçası benimkine çarptı. "Tanıdık geliyorsunuz Bayan Castle. Tanışıyor muyuz?"

Başımı salladım. "Nereye gidebileceğimizi hayal bile edemiyorum Bayan Bellamy.

Şehre sadece iki gün önce geldim."

Dikkati dağılmış bir tıklama sesi çıkardı. "Her halükarda, kasabada bir sanat eseri değerlendirme uzmanımız olduğunu duyduğuma çok sevindim. Tavan aramız ağızına kadar geçmiş yıllardan kalma mobilya ve sanat eserleriyle dolu. İlk Bellamy'ler Mayflower ile gelmişti, biliyorsunuz."

Faith mırıldandı ve ben de son derece ilgili ve derinden etkilenmiş olduğuma dair uygun sesler çıkardığımı umdum. "İşimi büyüttüğüm için heyecanlıyım Bayan Bellamy," dedi Faith. "Calliope'un seçkin müşterilerine daha fazla hizmet sunabileceğim için de çok mutluyum. Elbette misyonum, gelecek vaat eden New England sanatçılarını öne çıkarmak. Ama Aurora

Taşınmak isteyen benimle temasa geçtiğinde, değerlendirme sunma fikrini sevdim, bu yüzden işlerin yolunda gideceğini umuyorum."

"Evet, mükemmel. Genişleme ve iş çeşitlendirme sağlam bir iştir. Bu kasabadaki ailelerin geçmişini göz önünde bulundurursak, sizin de payınıza düşen işi alacağınızı tahmin ediyorum." Yaşlı kadın çayından zarif bir yudum daha aldı. Kendi ağzını nasıl yakmadığını merak ettim. Özel okullarda öğretilen özel bir teknik olmalı.

Bu boş muhabbetten çoktan sıkılmış bir halde ayağımı yere vurdum. Bakışlarım kapının yanındaki, Bayan Bellamy'nin "değerlendirmemiz" için birkaç sanat eserini paketlediği kanvas çantaya kaydı. "Değer biçmelerimin" en iyi ihtimalle sınırlı olacağı gerçeğinden dolayı kendimi biraz kötü hissediyordum. İnternette biraz araştırma yapıp her bir parça hakkında ne bulabileceğime bakacaktım ama tek bildiğim, bu tablolardan birinin paha biçilmez bir başyapıt olduğu gerçeğini kaçıracağımı.

Bu insanların paraya ihtiyacı olduğundan değil.

Suçluluk duygunu bir kenara bırak, Rory. Nereden geldiğini bilmeyi hak ediyorsun. Ve eğer bu adamlardan biri seni terk etmeyi seçtiyse... en azından sana bir açıklama borçlu.

Ön kapının uzaktan gelen zil sesini duydum, tam o sırada ekose kazaklı küçük siyah bir tüy yumağı koşarak odaya girdi ve nefesimi tutup eğilerek elimi uzattım ve küçük dostuma seslendim. Doğruca bana doğru koştu ve ben de onu kollarımın arasına alıp kucağıma oturttum. "Merhaba. Çok tatlısın, değil mi? Adın ne senin?"

"Bartholomew!" Bayan Bellamy azarladı. "Seni kötü köpek. Şimdi sıç. Marta nerede?" Omzunun üzerinden baktı. "Marta!"

Ön kapı tekrar çaldı. "Sorun yok," dedim, bana bakan Bartholomew'un çenesinin altını kaşıyarak. Beyaz çene bıyıklarından onun yaşlı bir köpek olduğunu anlayabiliyordum. "Tam bir beyefendisin, değil mi?"

Cevap olarak bir kez havladı.

"Aman Tanrım. Dadısı doğum iznine çıktığından beri *keyfi* yerinde değil," dedi Bayan Bellamy ve Marta'yı tekrar çağırdı. "Nerede o?" Bayan Bellamy mırıldandı. "Bartholomew!" Onu tersledi ve sonra yanındaki yeri işaret etti. Omzunun üzerinden ona baktı ve sonra kucağımdan atladı, ona doğru yürürken başını dik tuttu ve halıya uzandı, patilerini asil bir şekilde çaprazladı. "Marta'nın onunla ilgilenecek zamanı yok. Sanırım yürüyüşlerini özlüyor," dedi.

Bartholomew'un *dadısı* mı vardı? "Onu gezdirecek birine ihtiyacınız olursa seve seve yaparım," dedim.

"Oh, hayır. Senden bunu isteyemem canım," dedi Bayan Bellamy. "Galeride çalışmak için buradasınız."

"Evet, ama ben hayvanları seviyorum. Kendi köpeklerimi bir aile üyesine bıraktım ve onları şimdiden özledim. Biraz egzersiz yapmak için sabahları Faith'in köpeği Coco'yu gezdiriyorum - Bartholomew'u da dahil etmekten mutluluk duyarım. Yarın sabah yedide gelebilir miyim?"

"Eğer isterseniz, başımızın üstünde yeriniz var," dedi Bayan Bellamy. "Marta'nın da bir köpeği var, eğer onu da götürmek isterseniz."

"Bunu çok isterim."

"Pekâlâ. Marta'ya tasmalarını hazırlamasını söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim, yüzümde bir gülümseme belirdi. Bartholomew'a göz kırptım ve o küçük köpeğin gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

"Çok özür dilerim Bayan Bellamy. Mutfakta bir sorun çıktı," dedi odaya koşarak giren kadın, saçları hafif dağınıktı.

"Sorun değil Marta. Lütfen kapıya cevap verin ve sonra gelip Bartholomew'u alın."

"Az önce kapıyı açtım ama kimse yoktu," dedi Marta saçlarını hızla düzeltirken. "Gitmiş olmalılar."

"Bu arada," dedi Faith, ayağa kalkarak, "biz de gidelim ve sizi öğleden sonraki planlarınızla baş başa bırakalım."

Penceredeki hareket nefesimi kesince ayağa kalkmaya başladım. Tanıdık bir yüz candan içeri bakarken bir elimle ağzımı kapattım, beni görünce gözleri kısıldı.

Bayan Bellamy irkilerek nefesini içine çekti. "Bu Gage Buchanan mı?" diye sordu elini göğsüne götürürken. "Tanrım, ödümü kopardı."

Gage cama vurdu ve bir şeyler söyleyerek beni işaret etti.

"Pekâlâ, şimdi gidiyoruz," dedi Faith soluk soluğa ve beni çekiştirerek peşinden sendelememi sağladı. Ama başım dönük, gözlerim kocaman ve Gage'e yapışmış bir halde kaldı. Ne yapacaktı acaba? Beni şimdi burada, Bayan Bellamy'nin önünde azarlayacak mıydı? *Faith'i mi* çağıracaktı? Tanrım, planımızdaki bu olay örgüsü işleri gerçekten karmaşık hale getirmişti.

Ama bunun Faith'i etkilemesine izin veremezdim. "Bayan Bellamy, kullanabileceğimiz bir arka kapınız var mı?"

"Arka kapı mı? Neden hiç-"

Gage pencereye tekrar vurdu, ne söylediği artık çok açıktı. *Orada kal.* Ortadan kayboldu, muhtemelen Marta'nın onu içeri alacağı ön kapıya doğru gidiyordu.

"Penceredeki adam beni olmadığım biri sanıyor," dedim telaşla.

"Gage'in içki sorunu olduğundan endişeleniyorum," dedi Faith. sanat çantası. "Onu son gördüğümüzde etrafta yarı çıplak koşturuyordu."

"İçki sorunu mu? Gage Buchanan? Kesinlikle hayır. O Calliope'un en namuslu adamlarından biridir-"

"Bayan Bellamy, bahçenizde pencerenize vuruyor."

Kaşlarını çattı. "Oldukça tedirgin görünüyordu." Kapı zili çalmaya başladı. "Ve o bahçeye girmek için taş bir duvarı aşmanız gerekiyor." Sadece bir an durakladı. "Annesini arayacağım. Bu tür şeyler hızlı ve sessizce halledilmeli. Koridordan sağa dönün, mutfağın arka kapısı araba yoluna çıkıyor."

"Teşekkür ederim Bayan Bellamy," diye seslendi Faith odadan hızlı adımlarla çıkarken, koridora girdiğimizde koşmaya başladık ve gergin kıkırdamalarımızı bastırdık. Tanrıya şükür mutfakta biri tatlı bir şeyler pişiriyordu çünkü şeker ve tarçının cennet gibi kokusu bize tam olarak nereye dönmemiz gerektiğini söylüyordu.

"Sadece geçiyordum," diye seslendi Faith fırından bir Bundt kek çıkarmakta olan şaşkın görünümlü adama. Adamın saçları sanki birinin parmakları tarafından karıştırılmış gibiydi. Anlaşılan Bellamy'lerin mutfağında bir şeyler dönüyordu. Adama el salladım ve sonra arka kapıyı açıp yaz güneşine çıktık, evin yanından aceleyle geçip Faith'in arabasının durduğu araba yoluna baktık.

"Gidin!" Faith söyledi ve ikimiz de arabaya doğru koştuk, Gage Bayan Bellamy ile konuşurken arkamızdan sesler geliyordu. Arkama baktım. Ona benim bir yalancı olduğumu mu söylüyordu? Polis bu gece Faith'in galerisine gelecek miydi? Elimdeki tek şey onun sözüne karşı benim sözümü ve gerçekte var olmadıkları için kimlik bilgilerime dair kesinlikle sıfır kanıtım vardı.

Faith arabayı çalıştırıp sürmeye başladığında başımı koltuk başlığına çarparak inledim. Arabanın sesiyle kapıdan dönen Gage'i görmek için omzumun üzerinden baktım. Orada duruyordu, güneşin parıltısında ifadesi okunamıyordu, vücudunun hatları onu sadece birkaç saattir tanımama rağmen hâlâ bir şekilde tanıdık geliyordu. Göğsümün o bölgesinde bir sızı hissettim. Şimdiden ne büyük bir karmaşa yaratmıştım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gage

İyiymi, hakkını vermeliyim. Üç gündür benden başarıyla kaçıyordu. Faith'in galerisine dört ayrı olayda gitmişim; bir önceki gece, zili çalmadan hemen önce ışıklar sönmüştü.

Annem içki sorunum olabileceğini öne sürdükten sonra -sanki beni bundan daha iyi tanıımıyormuş gibi- görünüşe göre Faith, Bayan Bellamy'nin bahçe duvarına tırmanıp bir sapık gibi pencerede belirdikten sonra bunu papağan gibi tekrarlamıştı. Ve... iyi, böyle karakter dışı bir davranışa bir açıklama aradıkları için onları suçlayamazdım. Bir aptal gibi davranmışım. Ve ben asla aptal gibi davranmazdım. Arka dişlerimi sıktım. Yine de kanıt olmadan Faith'i Rory'ye yardım ve yataklık etmekle suçlamayacaktım. Belki Faith'e kim olduğu konusunda da yalan söylemişti. Belki Faith gerçekten de içki sorunum olduğunu düşünüyordu.

Belki de sadece başka bir açıklaması olduğunu umuyordum. Ve bu umut artık tanımadığım bir deli gibi davranmama neden oluyordu.

Popüler Calliope restoranının önündeki kaldırıma yanaştım ve arabamdan inerek anahtarları valeyeye uzattım. Ön tarafta küçük bir kalabalık vardı, belli ki yeni çıkmış olan müşteriler arabalarını beklerken sohbet ediyor ve fotoğraf çekiyorlardı. Komşu kasaba Pelion'un sahipleri Archer ve Bree Hale'i tanıdım; ikiz oğulları ve küçük kızlarıyla poz veriyorlardı; Haven Hale ise göğsünde bir çanta, uyuyan bebeğini tutuyor, telefonunu havaya kaldırıyor ve en azından oğlanları güldüren aptal suratlar yapıyordu. Travis Hale kenarda durmuş, birkaç hafta önce kafede yüzünde beliren ifadeyle Haven'ı izliyordu; bu ifade resüsitasyon gerektirecek acil bir tıbbi durumu işaret ediyordu. Önlem olarak yanlarında kokulu tuzlar taşımaları ikisinin de yararına olabilirdi. "Gage," diye selamladı Travis beni. "Nasılsın?"

Durdum ve uzattığı elini tuttum. Ondan bir alt sınıfta olmama rağmen Travis'i arkadaşım olarak görüyordum. Aynı çevrelerde koşturan gençler olduğumuzdan beri aramızda hep bir rekabet vardı. Her zaman cilalı görünürdü ama aslında siz ona sürtünüp yaralanana kadar iyi sakladığı keskin kenarları vardı. O günlerden bu yana çok şey oldu - Haven kasabaya geldi ve Travis'e başkalarına, yani şu anda gülümseyen karısı, kıkırdayan oğulları ve ciddi kızıyla poz veren boğazında yara izi olan üvey kardeşine karşı incitici davranışlarının sorumluluğunu alması için ilham verdi. "Ben iyiyim. Bir şey mi kutluyorsun?" diye sordum. Hale ailesi Pelion'da yaşar ve çalışırdı, ancak gölün bu yakası kalabalık grupları ağırlayabilecek daha çeşitli restoranlar sunduğu için bazen bir vesileyle Calliope'ye gelirlerdi.

"Evet. Bugün Bree'nin doğum günü."

"Ah." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Peki kedi kovalama nasıl gidiyor?"

Ağzı düzleşti ve karısına baktı, şimdi Bree'nin kollarındaki küçük kız etkilenmemiş görünmeye devam ederken küçük komik bir dans yapıyordu,

esnedi ve başını annesinin omzuna koydu. "Haven sana bundan bahsetti, değil mi?"

"O yaptı." Sırıtmama engel olamadım.

"Merak etme Buchanan, bir gün sen de kedilerin peşine düşeceksin."

"Neden beni tehdit etme ihtiyacı hissettiğini anlamıyorum, Hale."

"Ha."

"Gage!" Haven telefonu kaldırırken "Gage!" dedi. "Seni gördüğüme çok sevindim." "Merhaba H a v e n . " Arkasından baktım ve Bree ile Archer'a gülümsedim.

İmzalı merhaba. "Mutlu yıllar, Bree."

"Teşekkürler, Gage," dedi Archer da ona selam verirken, ikisi de ebeveynlerinin dikkatinin başka bir yere yönelmesinden yararlanarak restoranın ön duvarındaki ferforje kafese tırmanmaya başladıklarını fark ettiklerinde hemen iki çocuğa doğru döndüler. Babaları kaburgalarını gıdıkladığında çocuklar kakhaha çığlıkları atarken Archer her ikisini de bellerinden yakaladı ve onlar da babalarının göğsüne doğru yığılıp kalana kadar bırakmadı.

"Erkeklerin yolculuğu nasıldı?" Haven göğsündeki bebek mızızlanmaya başlayınca sordu.

"Beklenmedik," diye cevap verdim.

Bana şaşkın bir kakhaha attı ve ağlaması daha da ısrarlı hale gelen bebeği zıplattı. "Umarım iyi yönleri vardır. İşte arabamız. Bu çocukları yatağa götürsek iyi olacak. Yatma zamanları çoktan geçti ve erime başlıyor. Bize şans dileyin."

"İyi şanslar. Hepinizi gördüğüme sevindim," dedim grup arabaya doğru koşuştururken, kıkırdayan oğlanlar hâlâ babalarının kolları altındaydı, kakhahaları Travis ve Haven'ın oğlunun çığlıklarına karışıyordu, tüm yetişkinler birbirleriyle konuşuyordu ve küçük kız annesinin kalçasında asil bir şekilde oturmuş her şeyi izliyordu.

Restorana geri döndüm, kapıcı kapıyı açtı ve ben geçerken bana başıyla selam verdi. "Ailemle buluşacağım," dedim görevliye.

ev sahibesi beni karşıladığında.

"Evet, Bay Buchanan. Zaten odanın arka tarafında solda bir kabinde oturuyorlar."

"Teşekkür ederim." Oturdıkları yöne doğru ilerledim, yürürken kravatımı hafifçe gevşettim. Uzun bir gün olmuştu, bir an önce ayrılıp "Aurora" yı köşeye sıkıştırmak istediğim ve buna fırsat bulamadığım için daha da uzamıştı. Ama ailemle bir akşam yemeği iyi olurdu. Onları iyi olduğuma, son birkaç gündeki davranışlarımın yalnızca yoğun programım ve uykusuzluğumdan kaynaklandığına ikna eder ve onları rahatlatırdım.

Köşeyi döndüğümde ailemin standının yanında üç kişinin durduğunu gördüm, ikisi de başlarını çevirmiş bana gülümsüyorlardı. *Kahretsin.*

"Gage!" Blakely selam verdi, kendi ailesinden uzaklaştı ve bana hızlıca sarıldı.

"Blakely, merhaba. Dönmüşsün."

"Dünden beri döndüm, aptal. Seni arayıp duruyorum."

Lanet olsun. Bunu görmüştüm. Onu geri aramak istemiştim. Ben sadece... birini takip ediyordum. "Kusura bakma. İşler çok yoğundu." Ailesine döndüm. "Bay Wingate. Bayan Wingate. Sizi gördüğüme sevindim."

Bay Wingate elimi sıktı ve Bayan Wingate beni kucakladı. "Gage," dedi beni bıraktıktan sonra. "Biz de tam gidiyorduk ama seni görmek çok güzel." Bana komplocu bir göz kırptı. "Yakında seni daha sık göreceğimizi umuyoruz."

"Anne," dedi Blakely, bakışları bana yönelirken yanakları renklendi. "Özür dilerim, bahsetmiş olabilirim-"

"Ah, Blakely," dedi annesi, "Gage bilmemize aldırıyor." Gülümsemesini engellemek istercesine parmaklarını dudaklarına götüren anneme sırtıttı. "Hepimiz bunun harika olduğunu düşünüyoruz."

Harika mı? Harika olan neydi? Her şey kafamda şekillenirken gözlerim Blakely'e takıldı. Aman Tanrım, bir kadınla evlenmekle ilgili konuşmamızdan bahsediyorlardı.

evli. İçimde bir sıkıntı hissettim. Bu konuyu seyahatlerimizden döndüğümüzde konuşmak, kimseyle, özellikle de ailelerimizle paylaşmamak üzere anlaşıştık. Annem güldü ve kolumu sıktı. "Harika, gerçekten de, ama siz gençlerin evliliğe adım atıp atmayacağımızı bize bildirmenizi bekleyeceğiz. şampanya."

Rahatsız bir şekilde kıkırdadım ve Blakely bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra "Özür dilerim" dedi. Olayları kızıştırabilecek herhangi bir yanıt vermekten kaçındım. Blakely ile aramızdaki olası bir ilişkiden ailelerimizin haberdar olmasının yarattığı baskı, bu konuyu düşünmeyi kabul ettiğimde bir etken olmamıştı. Şimdi... şimdi bu sadece bizi etkileyecek bir karar değildi - ailelerimiz de yaptığımız seçime tepki gösterecekti.

Ve eğer ebeveynlerimizin yüzlerindeki umut dolu bakışlar bir gösterge ise, bir romantizmin peşinden gitmemeyi seçersek büyük hayal kırıklığına uğrayacaklardır.

Ama kızgınlığımı bastırdım ve Blakely'ye güven verici olması için küçük bir gülümseme verdim. Çünkü şimdi annem ve babamdan gelen açık onay ışığına tanıklık ettiğim için, bunun bir anlamı olduğu düşüncesiyle tekrar yüzleştim. Belli ki kadınlar konusunda berbat bir zevkim vardı. Yuva kurmak istediğime karar vermemin üzerinden yıllar geçmişti ve *hâlâ aradığım kadınla* tanışmamıştım. Sonra, uzun zamandır gözüme çarpan ilk kadın bir yalancıydı. Yine de haftalardır onu takıntı haline getirmiştım.

Hayatımı değiştirecek bir hamle yapmak üzereydim, okyanusun ötesinde bir takım insan bana güveniyordu, babam bana olan inancının her zerresini ortaya koymuştu, ailem çok açık bir şekilde torun istiyordu ve burada küçük bir dolandırıcı tarafından dikkatim dağıtılmıştı. Belli ki burada sorun *bendim*.

Hale ikizlerinin kahkahaları kulaklarımda çınlıyor, iki ailenin birlikte bir dönüm noktasını kutlama hayali zihnimde canlanıyordu. Birdenbire, öngörülebilirlik kulağa iyi geldi. Sakin. Hatta sıkıcı. Ailemi gururlandırmanın ve sevgiyle önüme koydukları görevi yerine getirmenin verdiği derin tatmin. İki aileyi bir araya getirme geleneği

toplumu daha iyi bir yer haline getirecek paraya ve nüfuza sahipti. Bu en azından düşünülmesi gereken bir şeydi ama yine de tek yaptığım, benimle oynadığı belli olan bir kadının peşinden koşmaktı. "Seni arayacağım," dedim ona, öne doğru eğilip dudaklarımla yanağını okşadım. Kokusunu içime çekerken bir an oyalandım. Çiçekli ve tanıdık. *Blakely*. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Belki o da öyleydi.

Wingate'ler vedalaştılar; Bayan Wingate anneme ertesi gün kulüpte görüşeceklerini söyledi, Bay Wingate de babama bahsettiği hisse senedi tüyosunu göndermesini hatırlattı. Blakely bana küçük bir sarılma daha yaptı, üçü birlikte köşeyi dönüp gözden kaybolduktan sonra bile parfümü havada süzülüyordu.

Annemin yanındaki koltuğa çöktüm, masada önümde duran su bardağını elime aldım ve hepsini bir dikişte içtikten sonra tekrar yerine bıraktım. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Sert bir şey olsun."

Annem, "Gage, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Anne, benim içki problemim yok, tamam mı? Son zamanlardaki davranışlarıma rağmen, benim için her şey yolunda." Ona bakarken çenemin gerildiğini hissettim. "Sana bundan daha istikrarlı olduğumu kanıtlamadım mı?" *Tüm hayatım boyunca. Tek yaptığım buydu. Hiç kaymadım, hiç başarısız olmadım, bir kez bile.*

Babam kaşlarını çattı. "Tabii ki var oğlum. İkimiz de senin ne kadar istikrarlı ve yetkin olduğunu biliyoruz. Ama... son zamanlarda işler çok yoğun ve Londra'ya taşınma ve öncesinde yapılması gerekenler seni en azından biraz endişelendirmiş olmalı."

Göğsümdeki küçük sızıya masaj yaparak nefesimi bıraktım. Bir an için, sadece bir an için, o sızı bir şekilde var olduğu yerden yükseliyor, sese dönüşüyor, kelimeler oluşturuyor gibi hissettim. Bir an için şöyle demek istedim: *Evet baba, evet, endişeliyim ve kafam karışık ve daha önce hiç kaymamış olmama rağmen şimdi kaydığımı hissediyorum.* Ama bunu hiç yapmamıştım. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onun yerine, "Ben hallederim" dedim.

Babam başıyla onayladı ve annem elimi okşadı. "Seninle gurur duyuyorum," dedi babam. "Senden daha iyi bir sağ kol isteyemezdim."

Sağ kolum.

Bu terim içime gurur yaydı, sıkıntımı hafifletti ve biraz daha dik oturdum. Hayatım boyunca ailemin, özellikle de babamın benimle gurur duyması için çabalamıştım. Katılmamı önerdiği kulüplere katılmış, oynamamı istediği spor dallarında üstünlük sağlamış, mükemmel notlar almış ve en iyi üniversitelere kabul edilmiştim.

Mükemmel bir evlat olmuşum.

Ve sonra onun sıfırdan kurduğu şirkete katıldım, çok çalıştım ve beklentilerin üzerinde ve ötesinde performans gösterdim. Onun sağ kolu olabileceğimi kanıtladım.

Bir gün onun mirasını sadece burada, ABD'de değil, yurtdışında, Londra'da ve nihayetinde diğer uluslararası yerlerde de devam ettirecek olan kişi. Benim sayemde babamın şirketi sadece gelişmekle kalmayacak, büyüyecek ve genişleyecek, babadan oğula geçecek ve sonunda ben de kendi şirketimle aynı şeyi yapacaktım.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım ve Blakely'nin parfümünün kokusunu geri getirmeye çalıştım, ancak duyuşsal hatırlama garip bir şekilde başka bir kadına ait olan topraksı bir tuzlulukla renklendi. *Tanrım.* Menüyü elime aldım ve yemek seçeneklerinin yer aldığı listeye gözümü ayırmadan bakarken beynimi tamamen boşaltmaya çalıştım.

"Bu arada," dedi annem, "taşınmandan bahsetmişken, senin veda partin hakkında konuşmamız gerekiyordu. Mesaj attığım iki tarihi düşündün mü? İnsanlara bir aydan daha uzun bir süre önceden haber vereceksek davetiyeleri hemen dağıtmamız gerekecek."

Hayatımın altüst olmasına neden olan o lanet olası erkek gezisine gitmeden hemen önce mesaj attığı tarihleri hatırlamaya çalıştım. Ya da en azından odak noktası. Ve şimdi de huzurumu. *O yüzden yoluna devam et, Buchanan. Kimsenin huzurunu bozmasına izin vermedin. Asla.* Bir veda partisi istememiştim,

Ama Şu anda dikkatimi dağıtacak ne kadar çok Şey olursa o kadar iyi. "Bana randevuları hatırlat," dedim.

"Benim ilk tercihim on ikincisi olurdu," dedi annem. "Ama-" "12'si iyi. Yer ayırtın."

Annem gülümsedi ve telefonunu çıkardı. Takvimine bir Őeyler yazarken "Harika," dediğini tahmin ediyorum. "Ve," dedi annem, telefonunu yere bırakırken elimi bir kez daha okŐayarak. "Blakely ile bir iliŐki dűŐünüyor olmanız ne kadar heyecan verici. Eđer aranızdaki Őey yolunda giderse, belki de parti zamanı geldiğinde bir çift olursunuz. Kutlanacak ok Őey olacak."

Sayırsız duygu içimde dűnűp duruyordu. Her zaman ailemi memnun etme olasılığının getirdiği hoŐ beklenti, son zamanlarda yaŐadıđım bir tutam kafa karıŐıklıđı ve endiŐe ve tanımlayamadığım belirsiz bir panik. "Partiden önce herhangi bir karar vermeyeceğiz," dedim anneme.

"Bu çok mantıklı. Hiçbir Őeyin kesin olmadıđını biliyorum," dedi annem çabucak, "ve sana baskı yapmak istemiyoruz. Ama... bazen tutku zamanla bűyűr, sevgilim." Babama baktı ve ona Őefkatli bir gülümseme verdi. "Babanı dűđűn gűnűműzde sevdiđimden daha fazla sevebileceđimi fark etmemiŐtim ama her Őey daha da iyiye gitti."

İğrenç bir yűz ifadesi takınmamak için direndim. Ailemi ve tutkuyu aynı cűmle içinde dűŐűnmek istemediđim kesindi. Ama gerçekte, kelimenin çađrıŐtırdıđı tek gűrsel, yeŐil keçe içinde bir kı iziydi. Bu gűrűntű kűűk bir heyecan yaratsa da, damarlarımda bir hayal kırıklıđı da dolaŐıyordu.

Belki de *tutku o kadar da abartıldığı gibi bir Şey* değildi. Belki de tutkusuz olmayı tercih ederdim.

űnkű bakın tutku beni Őimdiye kadar nereye getirdi.

Faith'in galerisinde halka açık bir sergisinin olduğu hafta sonunu beklemeye ve onunla mümkün olduğunca özel olarak konuşup Calliope vatandaşlarından neden sahte bahanelerle sanat eseri topladığına dair cevaplar talep etmeye karar vermiştim. Ancak ertesi gün işe giderken kader devreye girdi ve birkaç blok ötede yürüyen bir kadın gördüm, abanoz saçları güneşte parlıyordu, kolunu uzatmış, önünde koşturan    köpeğe bağlı birkaç tasma tutuyordu.

şimdi ne halt ediyorsun, kadın? Ve bu köpekler kimin?

Hiç düşünmeden ani bir dönüş yaptımıda kalbim k t küt atmaya başladı, kornalar çalarken elimdeki fincandan dökülen kahve kucağıma sıçradı. "Kahretsin," diye mırıldandım, gri pantolonuma dökülen kahveyi elimle silerken elimi direksiyondan bir anlığına çektim, ama daha da kötüleştirdi. *Lanet olsun.* Otuz dakika içinde bir sunum yapmam gerekiyordu.

 leride, Rory korna seslerini duymuş olmalı ki durakladı ve döndü, ondan yüz metreden daha kısa bir mesafede bir dur işaretinde durduğumda gözlerimiz  n camda buluştu. Gözlerinin açıldığını ve nefesini tuttuğunu, köpeklere hızlıca baktığını ve sonra başını kaldırıp etrafına baktığını, belli ki kaçmak için seçeneklerini değerlendirdiğini izledim.

  imi adı konmamış bir heyecan kapladı ve onu bastırmak için elimden geleni yaptım. Ama o dönüp kaçmadan hemen önce yüzüme yayılan gülümseme engel olamadım.

Oh, hayır, bilmiyorsun.

Gaza bastım, sıram olmadığı halde dur işaretini geçtim ve sağımdaki arabanın frene basmasına neden oldum. "Ne oluyor, Gage?" diye bağırdı bir adam penceresinden.

 leride Rory parka doğru sağa döndü, köpeklerin hepsi onun bu ani ve beklenmedik koşusu karşısında heyecanla havlıyordu. Alçak bir çalıya geldiklerinde köpekler birbirinden ayrıldı ve Rory omzunun üzerinden bir bakış atarak kolayca atladı.

 fadesinde neşe gördüğüme yemin edebilirim.

"Bu bir meydan okuma mı, Cakes?" Dikiz aynasından kendi yüzümü gördüm ve sırtıttığımı fark ettim. "Tamam o zaman, başlıyoruz."

Hızlandım, parkın girişini geçerken keskin bir dönüş yaptım ve köşeyi dönerek onu diğer tarafa yönlendirdim. Yan pencereden onun çitlerin üzerinden atlayıp kaçışını, köpeklerin şimdi havlayıp birbirine dolanmasını ve üç ayrı yöne doğru koşmaya çalışmasını izledim. Burberry kazağı giyen küçük siyah olan kesinlikle neşeli görünüyordu.

Sabah yürüyüşçüleri yollarından kaçışıyor, o yanlarından geçerken dönüyorlardı, tamamen kontrolden çıkmışlardı.

Tekrar döndüm, az önce kaldırımdan inmek üzere olan bir yaya yolumdan çekildi. Elimi kaldırıp el salladım ve yaşlı Bay Dornbusch'a özür dileyen bir gülümseme verdim. Ben hızla geçerken bastonunu kaldırdı ve öfkeyle havada salladı.

Rory yarım bir dönüş yaparak bebeğini iten bir annenin etrafında döndü, Rory bir avuç dolusu tasmanın bebek arabasına takılmaması için kolunu kaldırdı. *İyi kurtardın*. Bir kahkaha attım, kalbim bir kovalamacanın adrenalini ile çarpıyordu. Kızgınlığım üç seviye daha atlarken bile eğlenmiyorsam ne olayım. Şu anda *tam anlamıyla* benden kaçıyordu. Kimse benden kaçmazdı. Kadınlar bana *doğru koşuyordu*. İçlerinden birkaçı bir ya da iki kez kendilerini bana doğru fırlatmıştı.

Ve bu kafa karıştırıcı küçük sahtekâr benden kaçmak için park banklarının üzerinden atlıyordu. Gaza bastım, bir köşeyi daha döndüm, çitle çevrili olmayan tek çıkıştan onu uzaklaştırmak için yola koyuldum. Şu anda havlayan yavrularıyla birlikte koşturduğu yolun sonuna park edecektim ve-"Vay anasını!"

Bir şey yüzüme yumruk attığında vücudum sarsıldı, çtırtıdayan metalin sesi kulaklarımı yırttı ve ardından fişkırان suyun sesi geldi. Gözlerimi kırıştırdım, görüşümü engelleyen balona vururken az önce ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Hayır, balon değil. Hava yastığım. Kahretsin, bir şeye çarpmıştım. Kaza yapmıştım. Hava yastığını tekrar ittim, şimdi sönmüştü ve görmemi kolaylaştırıyordu, sonra arabamın kapısını açtım, dışarı çıktım ve neredeyse anında şiddetli bir su spreyi tarafından yere serildim.

"Ne oluyor lan?" Ellerimi çarpmış olduğum yangın musluğundan geldiğini görebildiğim spreyden kendimi korumak için kullanırken boğuldum.

Serpintiden kurtulmak için mücadele ettim ve hala kırmızı yangın musluğuna asılı duran, zor nefes alan ve iliklerime kadar sıırılsıklam olmuş, dumanı tüten arabamın yanına geldim.

"Gage? İyi misin?" Göl kenarındaki yerel bir öğle yemeği mekanının sahibi olan Heath McGonigal ağzı açık bir şekilde sordu. Bir grup koşucu ve erkenci kuş neler olup bittiğini görmek için durmuştu ve küçük kalabalığın arkasında, aşırı heyecanlı köpekleri kontrol altına almaya çalışırken gözlerini bana dikmiş olan Rory'yi gördüm.

Bana endişeyle bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Onun iri gözlü bakışlarına karşılık verdiğimde irkildi ve dönmeye başladı.

Oh, hayır, bilmiyorsun.

Arkamda bir arabanın kapısının çarptığını duydum ve döndüğümde Travis Hale'in polis aracından çıktığını gördüm. Nefesimi tuttum, aceleyle uzaklaşan Rory'ye döndüm, sanki benim de onu takip etmemi bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bana bakıyordu. Pelion polis şefi ortaya çıkmasaydı kesinlikle onu takip ederdim.

"Gage? Ne oldu böyle?" diye sordu yanıma gelirken. Elimi ıslak saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Yangın musluğuna çarptım."

"Evet. Bunu görebiliyorum." Su arkının yere çarpıp giderek büyüyen bir su birikintisi oluşturduğu yanıma baktı. "Sabahın erken saatlerinde Calliope Polis Şefi ile yaptığım toplantının ilginç bir şeyle sonuçlanacağını sanmıyordum ama işte buradayız," dedi bana bakarak. "İtfaiye bunu kapatmak için yolda. İçki mi içtin sen?"

Ona doğru döndüm. "Saat sabahın yedi buçuğu."

Kısa bir homurtu çıkardı, bakışları yüzümde gezinirken kaşlarının arasında çizgiler belirdi. "Parkın *içindeki* bir yangın musluğuna nasıl çarptığını anlamaya çalışıyorum."

Geriye dönüp baktığımda, Rory ve kontrolden çıkmış köpek sürüsünü takip ederken yoldan çıkıp parka girdiğimi fark ettim.

Kahretsin. Bir insana değil de yangın musluğuna çarptığım için şanslıydım. Uzun bir iç geçirdim ve elimi çenemdeki çıplak kılların üzerinde gezdirdim. Bana *neler oluyordu böyle?* "Dikkatim dağıldı. Yangın musluğunun ve tamir için gereken her türlü hizmetin parasını ödeyeceğim elbette."

Travis öne doğru eğildi ve sanki yüzümde okumaya çalıştığı bir şey varmış gibi bana baktı. Tam arkamızdan büyük bir kamyonun kükremesi duyulurken başımı çevirdim.

İtfaiye ve bir Calliope polis memuru buradaydı. Rory'nin az önce köpeklerle uzaklaştığı yere baktım ama çoktan gözden kaybolmuşlardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Rory

Uzaklardan gelen keman sesi Faith'le benim oturduğumuz ve Bayan Edna Ramsbottom'ı pek de sabırla beklemediğimiz kütüphaneye süzülüyordu.

Rory Ramsbottom, diye tekrarlardım zihnimde.

Hmm. Bu... biraz talihsiz olurdu.

Ama ne olursa olsun, eğer arayışım burada, Ramsbottom Malikanesi'nde son bulduysa, köken hikayemin gizemini çözdüğüm için minnettar olurum.

"Sizi beklettiğim için çok özür dilerim," dedi Bayan Ramsbottom zarif bir şekilde odaya girerken. Belli bir üst sınıftaki kadınların duruşlarını korumak için başlarının üzerine kitaplar yığarak yürümeyi öğrendiklerine dair bir şaka duymuştum ve bunun doğru olduğuna inanmaya başlamıştım. Şimdiye kadar tanıştığımız her kadının duruşu mükemmeldi. Böyle bir şey için pratik yapmak gerekiyordu. Omurganın bunu doğal olarak yapmadığı kesin miydi? Lafı açılmışken... Bayan Ramsbottom'a kibarca gülümserken omuzlarımı dikleştirip geriye çektim ve bacaklarımı bileklerimden çaprazladım. "Torunumun kemanı

Duyabileceğiniz gibi ders bugün ve benden çalıştığı parçayı dinlememi istedi." Karşımızdaki yüksek arkalıklı kırmızı kadife sandalyeye oturdu ve pilili eteğini düzeltti.

"Özür dilemeye gerek yok," dedi Faith. "Bu muhteşem odanın tadını çıkarıyorduk. Bu bir mucize." Tavana kadar uzanan düzenli kitap raflarına göz gezdirirken başımla onayladım. Gerçekten de bir rüyaydı. Beklerken birkaç kitaba daha yakından bakma fırsatı buldum ve Shakespeare'e ayrılmış koca bir bölüm olduğunu gördüm. Eski nesillerin Casteel'leri cennette olabilirdi. Benim şu anda okumaya pek vaktim yoktu, ama zengin olsaydım ve çift mesai, hafta sonları ve tatillerde çalışmama gerek olmasaydı, tenis kulübünü ya da hanımlarla briç oynamayı unuttur, tüm zamanımı okuyarak ve köpeklerimle oynayarak geçirirdim. Yumuşak ve hüzünlü bir iç geçirdim ve kendimi öğle yemeği yiyen bir hanımefendi olmaktan ziyade... rıhtımdaki bir tavernada onlarca yıllık bir ızgarada başkalarına öğle yemeği servis eden bir hanımefendi olduğum gerçeğine geri getirdim.

Şimdilik.

Ama bu insanların arasına uyum sağlayabilirdim, değil mi? Eğer babam da onlardan biriye, damarlarımda onun mavi kanı da akıyordu. Elbette, şehir kulübü kalabalığı şimdiye kadar beni oldukça reddetmişti. Thaddeus'un o loş koridorda kapalı kapılar ardında buluşmamızı önerdiği anı zihnimde canlandı. Ama bunun bir anlamı olması gerekmiyordu. Şimdiye kadar tanıştığım ailelerle zaten baş edebiliyordum.

Bir üye hariç, ama ondan uzak durmaya devam etmek zorundaydım.

"...sence de öyle değil mi, Rory? Rory?" Faith'in sesi beni kendi iç düşüncelerimden tamamen uzaklaştırdı ve ona göz kırpıp başımı salladım.

"Uh...evet. Evet, tüm kalbimle."

Faith gülümseyerek Bayan Ramsbottom'a döndü. Bilinmeyen soruyu doğru yanıtladığım için yavaş bir nefes verdim. "Ben bile

Birileri değerini bilmediği ve tavan arasına kaldırdığı için ne kadar çok sanat eserinin onlarca yıl görünmeden kaldığını bir düşünün," diyor Faith. "Güzellik ve ustalık eserleri takdir edilmelidir. şehrin dört bir yanında ortaya çıkarılmayı bekleyen gizli mücevherleri düşündükçe rperiyorum."

Bacak bacak üstüne atmıştım, pantolonum bir önceki sabah cızırtılı bir çobanpüskülü alıssının üzerinden atlarken aldığım sıyrığı sıyrırıyordu. Bayan Ramsbottom güneş odasına vinil pencere takma gafletinde bulunan bir akrabasından bahsetmeye başladığında yüzümü buruşturmamak için dudağımı ısırdım. İstemesem de aklım, takım elbise pantolonu, düğmeli gömleği ve kravatıyla sırlıklam olmuş, harap olmuş ve dumanlar tüten arabasının yanında duran Gage'e gitti; toplanan kalabalığın arasından birbirimize bakarken gökyüzüne bir su fiskiyesi fişkırıyordu.

İlk başta, onun tarafından kovalanmak heyecan vericiydi. Ama aptalcaydı da. Birileri yaralanabilirdi. Kazayı duyduğunda kalbim neredeyse duracaktı. Köpekleri alıp arabasının bir yangın musluğunu parçaladığı yere götürdüm.

En azından kısmen benim hatamdı, çünkü ondan kaçan bendim. şehirden bir an önce çıkmam gerekiyordu. Araştırmamı hızlı ve ivedi bir şekilde yürütmem ve Gage Buchanan'la bir daha karşılaşmamak için elimden geleni yapmam herkesin yararına olacaktı.

"İyi misin?" Faith kolumu hafifçe salladı.

"Ne?"

"İnledin."

"Ne? Oh. Evet. Evet. Evet, iyiyim. Ben iyiyim. Sadece... vinil pencereler." Omuzlarımı yukarı çektim ve titredim.

"Bu kesinlikle günah," dedi Bayan Ramsbottom. "Demek istediğim sana katılıyorum, Faith. Ramsbottom'ların her kuşağı aynı sağduyuya sahip değil. Eğer tavanaramızda değerli eşyalar varsa, onları oraya kimin koyduğuna dair iyi bir fikrim var." Komplocu bir tavırla öne doğru eğildi. "Onda Ramsbottom **t i p i** yoktu," dedi. "Sık sık merak ederdim, acaba

Anne..." Sanki bazı kötülükler kelimelere dökülmemeliymiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Her neyse, uşağım bulabildiklerini getiriyor. Şimdi o olmalı," dedi odanın dışında ayak sesleri duyulurken ve kapı açılmaya başlarken. "Teşekkür ederim, Rupert-"

Gage Buchanan odaya girdiğinde donakaldım, bakışları bana kilitlenirken gülümsemesi sırtlan gibiydi.

"Gage? Bu bir sürpriz," dedi Bayan Ramsbottom ayağa kalkarken.

"Edna. Nasılsınız? Böyle içeri daldığım için özür dilerim ama seni uyarıyorum..."

"Beni uyarmak mı? Ne için?"

Yanımda, Faith'in yüzleşmeye hazırlanır gibi sessiz bir nefes aldığını duydum. Gage tekrar bana baktı ve gözlerini kıstı, Bayan Ramsbottom'a dönmeden önce ağzının bir tarafı hafifçe eğildi ve şöyle dedi: "Yanıklık. Calliope'deki şimşir ağaçlarını etkileyen korkunç bir yanıklık var."

Bayan Ramsbottom bir an için gözlerini hızla kırıştırdı.

"Blight mı?" "Mm," diye mırıldandı.

Boğazını temizledi, gözbebeklerinin büyüyüp büyümediğini kontrol etmek istercesine yaklaştı. "Hemen bahçıvanıma söyleyeceğim. Tabii ki. Ama Gage, yolundan sapıp buraya bizzat gelmen için hiçbir neden yoktu. Seni görmek güzel olmadığından değil. Ama, yanıklık hakkında arayabilirdin."

"Bir şeyi böldüğümü görüyorum," dedi odaya doğru ilerleyerek. "Özür dilerim. Merhaba Faith." Ona dar gözlerle baktı. "Ve sen de... Aurora'sın, değil mi? *Castle'dı, değil mi?* Hayır, kalkma. Sanırım birkaç gün önce tanışmıştık." Elini uzatırken üzerime doğru geldi.

Kendimi sandalyeye geri bıraktım. Kapana kısılmıştım. Elini tuttuğumda, yüzünde kurt gibi bir gülümseme belirdi ve beni köşeye sıkıştırdığı için kibirlendiği belli olsa da, bu yine de kalbimin küçük bir dönüş yapmasına neden oldu

Göğsümü. Elimi onun aşırı sıkı kavrayışından çektim. "Yaptık mı? Üzgünüm ama hatırlamıyorum."

Yumuşak bir kahkaha attı ve tam uşak elinde bir sanat çantasının sapıyla odaya girerken oradan uzaklaştı. Adam Bayan Ramsbottom'a başıyla selam verdi. "Teşekkür ederim, Rupert. Bunu masanın üzerine bırakabilirsin," dedi.

Rupert oturduğumuz yer ile kapı arasındaki kısa mesafeyi yürüyerek kütüphane masasına geldi ve masayı dikkatlice üstüne yerleştirdikten sonra hızla odadan çıktı.

"Alabilir miyim?" Gage masaya doğru yürüyüp çantanın fermuarını açarken sordu.

"Oh, ben... tabii ki. Buyrun," dedi Bayan Ramsbottom, ona karakterinin oldukça dışında davranıyormuş gibi hafif şaşkın bir bakış daha atarak.

Çantayı açtı ve en üstteki resme baktı, sonra onu hafifçe kaldırıp altındakine baktı. "Güzelmış." Bana doğru dönerek hem benim hem de Faith'in irkilmesine neden oldu. "Siz bir değerlendirme uzmanısınız, öyle değil mi Bayan Castle?"

"Doğru," dedim sıkı bir gülümsemeyle. Neredeyse gülmek istiyordum. Artık beni ifşa etmeyeceğini biliyordum. En azından herkesin önünde. Eğer bunu yapacak olsaydı, hemen yapardı. *Blight mı? Gerçekten mi?* Ama onun oyununu gördüm. Amcam Cash'e yaptığım gibi beni de zor durumda bırakmaya çalışacaktı.

"Mükemmel," dedi. "Ben her zaman bir sanat aşığı olmuşumdur. Eğitimin hakkında daha fazla şey duymak isterim. Annemin evinde seninle yeterince vakit geçiremedim."

Alt dudağıma vurdum. "Bekle, sanırım şimdi seni hatırlıyorum. Son karşılaştığımızda çıplak değil miydin?"

Bayan Ramsbottom şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Yarı çıplak," diye düzeltti.

"Hangi yarısıydı? Hatırlat bana."

"Neyse, size ve hatırı sayılır yeteneğinize dönelim. Kimden eğitim aldın? Bu kadar çok bilgiye ulaştığına ve bu kadar genç olduğuna göre bir usta olmalı."

Kalbim hızlanırken sıkıca gülümsedim. Gage ellerini arkasında kavuşturmuş beni izliyordu, Bayan Ramsbottom ve Faith'in bakışlarını da üzerimde hissettim. Zihnim, yalan söylemeye çalıştığımda her zaman olduğu gibi yarı boş kaldı. Gözlerim onun arkasındaki kitaplığa kaydı. "Ben..." Bakışlarım başlıklar arasında uçuştı. "Profesör...Hugo...Dick...Stoker."

Gage boğazının arkasından boğulur gibi bir ses çıkarıp bunu öksürükle kapattı ve Faith'in yanımdan bir hıçkırık çıkardığını duydum. Gage döndü ve yavaş bir daire çizerek yürüdü, bakışları arkamdaki rafa takılmıştı, muhtemelen Victor Hugo'nun bir kitabını, Bram Stoker'ın bir başka kitabını ve *Moby Dick* başlığını inceliyordu.

"Profesör Hugo Dickstoker?" diye sordu tekrar bana döndüğünde, sesi garip bir şekilde yüksekti.

Kabul etmek gerekir ki, bir anda bulduğum şanssız bir kombinasyondur.

"Mm," diye mırıldandım. "Evet. O bir efsane."

"Eminim öyledir."

"Saate bak!" Faith söyledi. "Eğer bir sonraki randevumuza yetişeceksek, gitmemiz gerek." Ayağa fırladı ve elimi tutup sertçe çekti. Ayağa kalktım ve masanın üzerindeki sanat eserlerine doğru dönerken onu takip ettim. "Bayan Ramsbottom, Aurora bu eserleri iyice incelemeye vakit bulur bulmaz size geri getireceğiz."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Bayan Ramsbottom, az önce ne olduğundan emin değilmiş gibi alnı kırıışmıştı. "Bayan Castle-"

"Aurora, lütfen."

"Aurora, seninle tanışmak çok güzeldi."

Faith çantanın fermuarını kapatıp sapından tutarak kaldırırken, "Sen de," dedim. "Paralarınızı bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim. Onlara son derece özenli davranacağım."

Faith beni bir kez daha çekiştirdi ve ikimiz de gözlerini bana dikmiş, fazlasıyla yakışıklı yüzünde küçük bir sırıtma olan Gage'in yanından geçtik.

"İyi günler, Gage," dedi Faith ve yanından geçerken başımı ona doğru çevirdim, ona küçük bir el salladım ve dönüp neredeyse koşarak odadan çıkmadan önce gözlerimi kaçırdım.

"Gage, bir şeyler mi oluyor-" dediğini duydum Bayan Ramsbottom'ın, ama sonra arkamızdan ayak sesleri duyuldu ve Gage'in sesiyle hızımızı artırdık, "Diğerlerini yanıklık konusunda uyarmalıyım! Seni görmek güzeldi, Edna!"

Mermer girişteki devasa kapıya doğru hızla yürürken ağzımdan çıkan kıkırdamaya engel olamadım, bir uşak gölgelerin arasından çıktı ve ifadesiz adam kapıyı açıp bizi içeri buyur ederken Faith'in küçük bir çığlık atmasına neden oldu.

Faith'in arabasına doğru koşarken Gage arkamdan, "Hayır, yapamazsın," dedi. Gage'in ayaklarının kaldırım taşlarına vurduğunu duydum ve tam Faith'in arabasına vardığımda arkamı döndüm, arabayı açıp içine girecek zamanım yoktu.

Sırtımı kapıya dayadığımda kayarak durdu, çarpışırken nefeslerimiz birbirine karıştı. "Yakalandım," dedi, beni takip ederken yüzünde beliren hınzır gülümseme azalıyordu.

Birkaç dakika boyunca öylece durduk, göğüslerimiz birlikte yükselip alçaldı, gözlerimiz birbirine kenetlendi, takındığımız ifadeler birbirine karıştı. Kokumu içine eker gibi hafifçe eğildi ve kalbim yine o garip spirali yaptı, alçalıp yükseldi ve başımı hafifçe döndürdü. Onun sıcaklığını hissettim ve kokusunu da aldım. Parfümü aklıma ipek çarşafları ve pahalı otomobiller hakkında hiçbir şey bilmediğim için adını koyamadığım lüks bir arabanın deri i kısmını getirdi. Bu bana Paris'te loş bir barda bir adamın

Piyanist şık bir kuyruklu piyanoda klasik müzik çaldı. Sofistike ve ilahiydi. Cilalı erkeklikten ve hayattaki güzel şeylerden bahsediyordu.

Mükemmel bir Gage Buchanan'dı.

Ve ben... bir sahtekardım. Bir hiçtim.

Ve bunların her ikisinden de öte, bir şekilde oynamaya başladığımız bu garip flört, ön sevişme ya da her neyse, ona giremememin ve girmememin son derece meşru bir nedeni vardı. Ondan kaçmaya panikle başlamıştım ama Gage tarafından takip edilmenin inkar edilemez derecede heyecan verici bir yanı vardı ve ben de bu dürtüye boyun eğmiştim. Gergin yüz ifadesinde kaynayan öfkeyi görebiliyordum ama aynı zamanda nabzının boğazında hızla attığını ve beni kovalarken gözlerindeki heyecan parıltısını da fark etmiştim. Başından beri birbirimize oyunlar oynamıştık ama artık bunların sona ermesi gerekiyordu. Ve sadece aksi takdirde Calliope'un yayaları büyük tehlike altında olduğu için değil.

Başımı çevirdim ve göz temasını kestim. "Bay Buchanan. Bir şey mi unuttum?"

Cam arkamdan açıldı ve Faith sürücü koltuğundan, "Rory, sen-" diye seslendi.

"Bana bir dakika izin ver Faith," dedim ve sesimde duyduğu şey camı açmasına neden oldu.

"Adın gerçekten Aurora Castle mı?" diye sordu pencere kapandıktan sonra.

Tekrar ona döndüm ve bir adım geri çekilmesi için hafifçe ittim. Etrafımı saran nefis kokusu yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum. Yutkundum ve gözlerimi yana kaydırdım.

"Yalan söyleme," diye hırladı. "Söylersen anlarım. Bu işte berbatsın."

Bunu inkar edemezdim. Ve her neyse, beni araştırabilirdi. Benim hakkımda bazı aramalar yapabilecek kadar çok şey biliyordu. Sert bir nefes verdim. "Evet, benim adım gerçekten Aurora. Ama soyadım Casteel." Elimi kaldırdım,

bir şey söylemesini engelliyor. "Ve ben aslında hayatım boyunca yaşadığım Mud Gulch'luyum ve ailem aslında Cakes and Ale'nin sahibi."

"Yani Profesör Hugo Dickstoker olarak bilinen efsaneden eğitim almış bir sanat değerlendirme uzmanı değil mi?"

İnce bir kahkaha attım. "Tam olarak değil."

Başını yana eğdi ve ellerini elbise pantolonunun ceplerine soktu, bir an beni öyle bir inceledi ki içimden kıpırdanmak geldi. Tanrım, çok güzeldi. Onunla ilgili her şey. Yüzü. Yapısı. Hatta çene çizgisi, boğazı ve kollarındaki güneşte parlayan minik tüyler bile. "Peki tam olarak dolandırıcılık nedir?" diye sordu. "Pahalı tabloları keşfedip sonra onları yeniden basımlarla mı değiştiriyorsun?" Arkamdaki arabaya baktı. "Faith'in bunu kabul etmesine şaşırdım. Tabii sen de onu dolandırmıyorsan."

Kesinlikle kızgın görünüyordu ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Bir nefes daha aldım ve yine yavaşça verdim. "Faith bana sadece iyilik yapan bir arkadaşım. Ben bir dolandırıcılık yapmıyorum, Gage." Gözlerim yana kaydı. "Yani, pek sayılmaz. Açıklayabilirim," dedim ona tekrar baktığımda. Bir açıklamayı hak ediyordu. Neden olmasındı ki? Belki yardımcı olabilecek bazı bilgilere bile sahipti. O da hayatı boyunca burada yaşamış biriydi ama Faith'ten farklı olarak Calliope aristokratlarının bir üyesiydi. Ulaşmaya çalıştığım aileleri tanıyordu.

"O zaman neler oluyor?" diye sordu. "İtibarım ve sigorta primim üzerindeki etkisine rağmen seni şehirde kovalarken eğlendiğimi kabul ediyorum ama artık yeter. Cevap istiyorum."

Büyük taş evin pencerelerinden birinde Gage'in arkasındaki hareket dikkatimi çekti ve Bayan Ramsbottom'ın bir perdenin arkasından bizi izlediğinden endişelenerek yukarı baktım. "Sorularınıza cevap vereceğim. Ben... şey, isterseniz sizinle daha sonra buluşabilirim. Ve o zaman açıklarım. Ama lütfen, neden burada olduğumu anlatmama fırsat verene kadar kimseye bir şey söylemeyin."

Nefes nefese kaldı ve beni düşünürken bir elini saçlarında gezdirdi. "Tamam, bu gece olsun. Bu gece benim evimde buluşalım."

Kalbim küt küt atıyordu. *Bu gece*. Yatağın olduğu her yerde Gage Buchanan'la yalnız kalmak akıllıca görünmüyordu. Ya da bilardo masası. Belki de kendimi pohpohluyordum ve bir dolandırıcı olduğumu keşfettiğinden beri -en azından onun zihninde- ona hiç çekici gelmemeye başlamıştım ama ben öyle düşünmüyordum. Kimyamız aramızdaki boşlukta hâlâ hızla akıyordu ve onun da bunu hissettiğini görebiliyordum.

Bunun neden bu kadar talihsiz olduğunu yakında anlayacaktı.

"Tamam. Ama senin yerin değil. Faith'in galerisinin arkasında bir bahçe alanı var.

Bu akşam sekizde orada olacağım."

Bir an tartışacak gibi oldu ama sonra vazgeçti, kısa ve öz bir baş selamının ardından geri çekildi. "Görüşürüz o zaman. Ve *Aurora*, bu iyi olsa iyi olur."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gage

Gece ılıktı ama Pelion Gölü'nden gelen serin bir esinti Faith'in galerisinin önündeki saksılardan dökülen petunyaların kokusunu uyandırıyor. Omuzlarımı dikleştirdim ve bir haftadan kısa bir süre içinde beşinci kez zili çalarken yukarı doğru baktım. Ancak bu sefer Faith kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. "Gage," dedi. "Bahçeye açılan kapı şu tarafta," dedi başparmağıyla omzunun üstünü işaret ederek.

Ona yan gözle baktım ve yanından geçerken hızlıca bir teşekkür mırıldandım. Şimdilik ona şüpheyle yaklaşıyordum, özellikle de bunun haklı olup olmadığını birazdan öğreneceğimi düşünürsek. Kısa koridordan arka kapıya doğru yürürken kaslarımın gevşediğini itiraf etmeliydim. Rory'nin benimle konuşmak yerine başka bir kaçma taktiği deneyeceğinden endişelenmişim ve bunu yapmamış olması on dakika öncesine göre kendimi çok daha az gergin hissetmeme neden oldu. Cevap istiyordum. Tekrar tam bir gece uykusu çekebilmek için cevaplara ihtiyacım vardı.

Dışarıya açılan kapı gıcırdayarak açıldı ve küçük bir verandaya çıktım. Bunun ötesinde geniş, açık bir alan vardı ve etrafını tamamen çevreleyen bir çit vardı. Sol tarafımda önünde birkaç bar taburesi bulunan bir bar, sağ tarafımda ise kumaş kaplı bir pergolanın gölgelediği daha fazla oturma alanı vardı. Çit boyunca bitki yatakları ve oraya buraya yerleştirilmiş büyük çiçek ve yeşillik saksıları vardı ve alan tüm alana çapraz olarak asılı ışıklarla aydınlatılmıştı. Rahat ve çekiciydi ve Faith'in bu alanı sanat sergileri için kullanıp kullanmadığını merak ettim. Sunucuların altın rengi şampanya tepsileri ve ünlü sanatçıların isimlerini taşıyan ordövrler sunarak eğlenceli bir dokunuş yaptıklarını hayal ettim... kızcılık-brie Rembrandt ruloları...

Avlunun kenarındaki bir sütunun etrafından dolandım ve nefes aldım. Rory sağ taraftaki bir masanın yanında duruyordu, benim geldiğimi duyduğunda ayağa kalkmadan önce oturmuş olması gereken yerde bir bardak vardı.

Ben yaklaşırken beni izledi, yüzünde okuyamadığım bir şey vardı. Belki bir tür üzüntü ya da pişmanlık. "Başardın," dedi.

Yaklaştım. "Yapmayacağımı mı sandın?" Burada olmak istiyordum. Günlerdir şehirde onun peşindeydim. Öyleyse neden birdenbire gergin ve gergin hissettim?

"Ben... umuyordum. Senden kaçtığım için özür dilerim. Yemin ederim burada, Calliope'de yaşadığını bilmiyordum Gage. Ailenin evindeki odaya girdiğinde şoktan bayılacağımı sandım." Açıkta duran ikinci bir oturma alanı vardı, eliyle işaret etti ve sonra oraya doğru yürüyüp geniş, minderli sandalyelerden birine oturdu. Ben de onu takip ederek karşısına oturdum. "Nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyordum," dedi.

"Başlangıç genellikle iyi bir yerdir."

Ayaklarını altına alırken gülümsedi ve ben düşüncelerini toparlamasını beklerken durakladı. "Hatırlayabildiğim kadarıyla, hep merak etmişimdir

babam hakkında." Nefes nefese kaldı. "Annem, bana verdiği az sayıdaki bilgiden daha fazlasını öğrenmeye fırsat bulamadan öldü. Ama bildiğim tek şey, ben doğmadan dokuz ay önce burada zaman geçirmiş olduğu."

Başımı eğdim. "Baban Calliope'den mi?" Gözleri benimkilerle buluştu. "Evet."

Resmin tamamını göremesem de yapbozun bir parçası yerine oturmuştu. "Yani buraya babanın kim olabileceğini öğrenmeye geldin."

"Evet," diye tekrar cevap verdi.

Bunu beklemiyordum. Mud Gulch'ta tamamen tesadüf eseri tanıştığım kızın babası Calliope'ta yaşıyor olabilir miydi? Oraya nasıl gittiğimi düşününce tanışmamızın bir tür kader olduğunu düşünmüştüm. Ve bu yüzden, birlikte düşünmeden edemediğim harika bir gece geçirmiştik. Ama bu kaderi bir çentik yukarı taşıdı. Şimdi ne oldu? Çifte kader mi? Kaderin karesi mi?

Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi kavradım. "Sanat nerede devreye giriyor?"

"Babam bir sanatçıydı. Ya da en azından çizim konusunda çok iyiydi." Uzandı ve kanvas bir çantayı kendine doğru çekti, içinden bir günlük ya da ajandaya benzeyen bir şey çıkardı ve dikkatle açtı. Sayfaların arasında korunmuş bir kokteyl peçetesi olduğunu düşündüğüm şeyi çıkardı. "Bunu geçenlerde annemin eşyaları arasında buldum. Sanırım bunu babam çizmiş." Bana doğru uzattı ve ben de dikkatlice aldım, incelerken kenarlarından tuttum. Üzerinde bir kadın çizimi vardı, bir kayanın üzerinde oturmuş, dizlerini yukarı çekmiş, bir göle bakıyordu. Kadın sadece profilden çizilmiş olsa da dudaklarında gizemli bir gülümseme olduğu belliydi. Sanattan pek anlamazdım ama bunu çizenin çok iyi olduğu belliydi. İmza yoktu, sadece resmin altına karalanmış bir tarih vardı. Nisan ayında, yirmi yedi yıl önce. "Bu annenin resmi mi?"

Rory başıyla onayladı. "Evet, bu benim annem. Ve bana öyle geliyor ki... şey, bana öyle geliyor ki bu resimde sevgi var. Onu çizen adam onu tanıyordu ve ona çok değer veriyordu. Onun özünü bir şekilde yakalamış ve bunu o kişiyi sevmeden nasıl yapabilirsin?"

Birkaç dakika daha inceledim ve onunla aynı fikirde olduğumu fark ettim. Ona bakarken hissettiğim duygunun *nasıl* aktarıldığından tam olarak emin değildim; belki daha profesyonel bir gözle bakan biri bu kadar basit bir taslağa duygunun nasıl yedirildiğini tarif edebilirdi ama nasıl başarılı olmuş olursa olsun, bu inkar edilemezdi. Başımı kaldırdım ve Rory'nin yüzünde hızla çevirdiği bir ifade yakaladım. Özlem, diye düşündüm. Artık burada olmayan annesine mi? Yoksa bu bilinmeyen sanatçı için mi? "Haklısın, bu iyi," dedim.

"Ve bu düzeyde yetenekli birinin başka sanat eserleri de yaratmadığını düşünemiyorum."

Noktaları birleştirirken parmağımı dudağımın altında gezdirdim. "Tamam. Yani sanatçının -babanın- yerini tespit etmek için buna benzer sanat eserleri arıyorsun. Ama neden ailemin tavan arasında? Neden Bellamy'lerde ve Ramsbottom'larda?"

"Peçeteyi ters çevir."

Öyle yaptım, tanıdık logoyu gördüğümde kaşlarım düştü. "Bu peçete Calliope'deki Metropolitan Club'dan." Başımı kaldırıp ona baktım. "Maine'deki en prestijli sosyal kulüplerden biridir. Babam kurucu üyesidir."

"Biliyorum. Bay Bellamy ve Bay Ramsbottom da öyle."

Peçeteyi yavaşça indirdim. "Bana birkaç ipucu daha vermen gerekecek, Rory."

Bir nefes verdi, ona uzattığım peçeteye uzandı ve sonra dikkatlice günlüğüne geri koydu. "Annem babam hakkında nadiren konuşurdu. Konuştuğunda da bu sadece ben bilgi almak için yalvardığım için olurdu. Ancak, yıllar boyunca bana yardımcı olabilecek sadece dört şeyi açıkladı

Onu teşhis ettim," dedi. "Bir, annem bahar tatilinde burada yaşarken Calliope'deki işyerinde onunla tanışmış. İki, o ve ailesi kasabada çok önemli kişilerdi ve üç, o bir sanatçıydı - eğlence amaçlı mı yoksa profesyonel olarak mı, bilmiyorum. Bu çizimi birkaç hafta önce buldum, tam da annemin Calliope'ta olduğu ve bana hamile kaldığı döneme aitti."

"Tamam..." Zihnim kesinlikle travmatik bir yönde ilerlemeye başladığında uzak bir panik hissettim. Çenemi gerdim, fikri bulanık tuttum, gerçekleşmesine izin vermedim.

Bir süre beni izlerken çenesini indirdi. "Ve dört, annem Metropolitan Club'da çalışıyordu, orada düzenli olarak toplanan kurucu üyelere hizmet ediyordu. Kulübün beş kurucu üyesi hakkında internette biraz araştırma yaptım," dedi. "Babanız, Bay Bellamy ve Bay Ramsbottom ile birlikte iki kişi daha varmış. Onlar da hâlâ burada, Calliope'de yaşıyorlar."

Yer altımdan çekildi. *Hayır. Tanrım, hayır.* Boğazımda bir protesto iniltisinin yükseldiğini hissettim ve onu yutmaya çalıştım ama ne yazık ki yarı yolda takıldı ve şiddetli bir şekilde öksürmeye başlamama neden oldu. Rory ayağa kalkmaya başladığında, sırtımı sıvazlama ya da Heimlich manevrası şeklinde yardım teklif etme niyetinde olduğu belli olan elimi durdurma hareketiyle kaldırarak ayağa kalktım. Kendimi kontrol altına aldığım anda sandalyeye geri çöktü ve birkaç dakika boyunca volta attı, hala dehşet yumağını yerinden oynatmak için sağa sola öksürüyor ama en azından ciğerlerime nefes aldırıyordu. Sonunda ağzıma engelsiz bir hava dolusu çekebildiğimde onunla yüzleştim. "Bana babamın senin baban olabileceğini mi söylüyorsun? Üvey kardeş olabileceğimizi mi ima ediyorsun?"

Başını sallarken yüzünü buruşturdu, ellerini birleştirdi ve yukarı kaldırdığı dizlerinin arasına soktu. "Ne yazık ki, evet."

"Maalesef mi? Maalesef *mi*?" Tekrar volta attım, birkaç adım bir tarafa, sonra diğer tarafa döndüm. Ellerimi yüzümde gezdirerek nefes aldım.

saçlarımı ve sonra kafamı sıkıca sallarken kafa derimi kavradı.

İç çekti. "Evet, bundan daha iyi bir kelime bulamıyorum."

"Kabus gibi mi? Korkunç mu? Kutsal olmayan?"

"Onlar da işe yarıyor." Tek omuzunu silkti ve küçük bir kahkaha attı. Bu onu çok seksi gösteriyordu ve onu gerçekten öpmek istiyordum. Sandalyeye çöktüm ve durumun tamamını düşünürken tamamen yenilmiş bir şekilde yere yığıldım. Bu doğru olamazdı. Rory'nin gözleriyle karşılaştım. "Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kardeşlik meselesini bir kenara bırakırsak..." Durakladım. Cidden hasta olacaktım gibi hissediyordum. Mide bulantımı bastırmak için derin bir nefes aldım. "Kardeş olma ihtimalini bir kenara bırakırsak," diye tekrarladım, "şimdi de babamın ben daha çocukken annemi aldattığı düşüncesini aklıma getirmek zorundayım." Her zaman birbirlerine çok aşık görünüyorlardı. İkisinden birinin diğerine sadakatsizlik edebileceğini hiç düşünmemiştim. Tüm çocukluğumun önümde sallanıp durduğunu, sisli bir kenardan devrilme riski taşıdığını hissettim.

Yine yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Bunun böyle olmamasını ummam için birkaç neden var."

Göğsümde bir damla daha hissederken boğuk bir kahkaha attım. "Evet. Aynı."

Elini çantasına attı ve deri kapağı boş, sayfaları yok olmuş bir günlük çıkardı. "Annem hayatı boyunca günlük tuttu. Bu günlük burada yaşadığı aylara ait. İç sayfalar nedense kaybolmuş ama ilk ve son yazılar hâlâ duruyor." Günlüğü bana uzattı, ben de ondan aldım, açtım ve macera ve umut dolu olduğu her halinden belli olan genç bir kızın ilk yazısını hızla okudum. Okumayı bitirdikten sonra, bir kez daha göz gezdirdim, bir yerlinin gözleriyle, başka bir ipucu sağlayabilecek herhangi bir şey sunabilir miyim diye baktım. Ne yazık ki, onun zaten bildiklerinden başka bir şey dikkatimi çekmedi.

"Lys'in kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Annem o isimde biriyle görüşmezdi."

"Hmm." Sağlam olan diğer sayfaya döndüm, bu yazı ilkinden daha kısaydı ve onu da okudum.

Otobüs bu sabah erken saatlerde Calliope'den ayrıldı ve ben göl gözden kaybolana kadar pencereden dışarıyı izledim. Kalbim ağrıyor ve öyle derin bir kederle doluyum ki buna nasıl dayanacağımı bilmiyorum. Tek tesellim, sevdiğim ama asla sahip olamayacağım adamın kıymetli çocuğunun içimde güvenle yuvalanmış olması. Ailesinin ona ihtiyacı var ve kalmak ona sadece acı getirecektir.

Çoğunlukla boş olan günlüğü ona geri uzattım, o alırken kaşlarım çatıldı. Başlangıcıyla sonu arasında her ne olduysa belli ki her şeyi değiştirmişti. "O sayfaların nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Hiç bulamadım. Evinin her köşesini aradım ama onları hiç bulamadım. Ya kendisi yırtıp attı ya da bir noktada düşüp etrafa saçıldılar. Çok yazık, çünkü bu gizemin çözülmesini kolaylaştırırdı."

İçimi çektim. Az önce bana verdiği ve annesinin günlüğüne eklediği bilgileri sindirirken ikimiz de birkaç dakika sessiz kaldık. Kendimi biraz toparladıktan sonra duraksayarak sordu: "Baban... iyi resim yapar mı?" Cevap vermemi beklerken kaslarının gerildiği anlaşıyordu.

"Evet," dedim, kelime nefes ve umutsuzluk karışımıydı. Kendimi tam oturma pozisyonuna çektim ama çökmüş omuzlarımı kaldırmayı başaramadım. "O gerçekten çok iyi," dedim ona. "Küçük komik resimler çizer ve onları beslenme çantalarımıza koyardı. Onlar her zaman..." Derin bir iç çektim. "Çok iyi."

"Ah," dedi, ağzı aşağı doğru çekilerek. Derin bir nefes aldı ve hâlâ yanında duran günlüğe dokundu. "Peçetenin üzerindeki çizim size onun çizimlerini mi hatırlattı?" Bir kez daha kendini toparlamış görünüyordu.

Omuz silktilim. O bana bunun ne olduğunu söylemeden önce, açıkçası bu konuda hiçbir şey fark etmemiştim. Aklıma kesinlikle babam gelmemişti. Ama bu onun olmadığı anlamına da gelmiyordu. "Bunu söylemek zor. Uzun zaman oldu."

Onun eskizlerinden birini gördüğümünden beri. Sadece eğlenmek için yapardı. Ve her zaman mutfak çekmecemizdeki tükenmez kalemı kullanırdı." Günlüğü işaret ettim. "Bana gösterdiğin renkli kalemle yapılmış. Farklı bir hissi var. Ama bu farklı medyumlardan kaynaklanıyor olabilir. Ya da belki hafızam bu konuda çok iyi değildir. Size kesin bir hayır demek isterdim ama gerçek şu ki kesin bir şey söyleyemem."

"Onun eski çizimlerinden birini bulabilir misiniz?"

"Hiç saklamadım." Gözlerim onunkilerle buluştu. Bunun doğru olmasını istemiyordum. Bunun doğru olmadığını şüpheye yer bırakmayacak şekilde *kanıtlamak* istiyordum. Ve bunu yapmanın bir yolu vardı. "Aurora... babamı saf dışı bırakmanın kesin bir yolu var."

"DNA testi mi?" diye tahmin etti hemen. "Bunu düşündüm ama birinin DNA'sını çalmak... etik dışı görünüyor, özellikle de babamın beni hemen kabul edeceğini umduğumu düşünürsek. Davet edildiğim evlere bakmak ve aldığım gibi geri vereceğim sanat eserlerine erişim sağlamak başka bir şey. Vücut sıvılarını çalmak başka bir şey."

"Katılıyorum. Ama babamın DNA'sını kullanmamıza gerek yok," dedim. "Benimkini kullanabiliriz."

Gözlerini kırptırdı. "Aman Tanrım, haklısın." Başını bir an salladı. "Sanırım bunu düşünmemiştim çünkü DNA fikrini zaten tamamen reddetmişim. Ve tabii ki senin... *sen* olduğunu öğrenmek... bir şok oldu." Biraz umutlu, biraz da midesi bulanmış görünüyordu ve yutkunurken boğazının hareket edişini izledim. "Eğer benim... kardeşimsen... o zaman bir DNA testi bunu gösterecektir. Eğer değilsek, babanı hemen eleyebiliriz."

"Ve eğer biz..." Bu düşünceyi nasıl bitireceğimi bilemediğim için ben de yutkundum.

"Eğer öyleyse," dedi, "kısmi lobotomi yaptıracağız ve cerrah Mud Gulch'taki o gecenin anısını beynimizden silecek."

O gecenin görüntüleri hafızamda dolaşırken baktım ama gülmedim... onun sıkı sıcaklığını hissetmek, teninin tatlı ve tuzlu tadı, onun

meme ucunun dilimin üzerindeki dokusu. Bağırmak ve histerik bir şekilde gülmek istedim. Nasıl olmuştu da ben, onca insan varken, böyle bir karmaşanın içine düşmüştüm? Hiçbir zaman tekneleri sallamamış ya da kimsenin uygunsuz olarak tanımlayabileceği bir şekilde davranmamıştım. Ve şimdi burada kız kardeşim olabilecek bir kadını arzuluyordum. İnledim ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Çok mu erken?" diye sordu.

"Çok." Bir nefes çektim. Ortamı yumuşatma çabasını takdir ediyordum ama buna hazır değildim.

"Sadece testi yapalım ve oradan devam edelim," diye önerdi.

İçimi çektim. "Tamam. Hastanede bir DNA testi ayarlayacağım." Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. En azından şimdilik.

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Rory

Ertesi gün öğleden sonra hastanede Gage ile buluştum ve ikimizden de kan alındı. Laboratuvar, akraba olup olmadığımıza dair sonuçları almamızın bir hafta kadar süreceğini söyledi. En azından bir cevap alma ihtimali beni mutlu etmeliydi. Daha kolay bir bakış açısı. İleriye doğru bir adım. Ya Gage'in babası benim de babamdı ya da olasılıklar listemden bir adamı silebilirdim. Peki neden tüm bu süreç boyunca midem kurabiyelerimi fırlatacaktım gibi bulandı?

Lütfen kardeşim olma.

Gage ve benim, sıradan ya da başka türlü bir gelecek umudumuz olabileceğine dair herhangi bir yanılsamam yoktu. Ama akrabamla cinsel ilişkiye girdiğimi bilerek yaşamayı gerçekten ama gerçekten istemiyordum. *Tanrım*. Bunu bu kadar açık bir şekilde düşünmek bile tekrar kusma isteği uyandırıyordu. Aynı babayı paylaşmış olsaydık, ortak DNA'mız itici bir etki yaratmaz mıydı? Biyolojinin birlikteliğimizi desteklemediğini içten içe bilmez miydim?

Çünkü kan aldirmek için kolunu sıvadiğında ve ön koluna bir an baktığımda libidom tavan yapmadıysa lanet olsun. *Ön kolu!* İnanılmaz derecede seksiydi.

Evet. Biyolojim bir kan bağına ait ön kola ve diğer tüm parçalara hayranlık duyduğumu fark edecek kadar zeki değilse ya da Gage ve ben aslında bir soy ağacını paylaşmıyorsak, sanırım bunu yakında anlayacaktım.

Hastanenin sürgülü kapısından dışarı adım attığımızda güneş gökyüzünde yeni yeni alçalmaya başlamıştı. "Akşamın geri kalanında ne yapacaksın?" Arabasına doğru yürürken Gage sordu. Beni almayı teklif etmişti ve ben de kabul etmişim. Neyse ki arabasındaki hasar onarılırken sigorta şirketi ona kiralık bir araba vermişti.

"Pek bir şey yok," dedim yolcu tarafına binerken. "Bayan Ramsbottom'ın bana verdiği sanat eserlerine henüz bakmamış olmam ve iade etmem gereken eserler hakkında biraz araştırma yapmam gerekiyor, böylece o eserlerden herhangi birinin gerçekten değerli olması ihtimaline karşı bir değer biçme işlemi yapabilirim."

Motoru çalıştırırken bana baktı, yüz ifadesinde bir parça eğlence vardı. "Gerçekten onlar için ekspertiz mi yapıyorsun? Neye dayanarak? İnternet aramalarına mı?"

Omuz silktim. "Erişebildiğim tek şey bu." "Neden zahmet ediyorsun? Asla öğrenemeyecekler."

"Bu... çok sahtekârca geliyor." Ona doğru döndüm. "Dinle, her şeyin bir uydurma üzerine kurulu olduğunu biliyorum ama bu insanları kandırmaya çalışmıyorum Gage. Eğer onlara sakladıkları birkaç resim hakkında bilgi verebilirim ve onlar da bunu biraz faydalı bulurlarsa, o zaman zarar yok."

"Sanırım haklısınız. Tabii kocalarının ve babalarının yıllar önce bir ilişki yaşadığını ve bu ilişkiden sizin doğduğunuzu söylediğinizde ailelerinin altını üstüne getirirseniz o başka."

"O köprüye geldiğimde geçeceğim," diye mırıldandım. Tabii ki Gage, eğer bu ailelerden birine mensup olsaydım, onların

Ortalıkta dolaşan gizli bir gayrimeşru aile üyesi olduğunu öğrendiklerinde dehşete kapılacaklardı. Ama ya... ya kalplerinde beni kucaklamak için bir şeyler bulurlarsa?

"Bu arada Faith ve galerisi bu işe nasıl bulaştı?" diye sordu bir süre sonra.

"Annesi, annemin sık sık gittiği bir kafede çalışıyormuş ve aralarında bir dostluk oluşmuş. Bu şekilde tanışmışlar. Ne yazık ki annem babamla olan ilişkisi konusunda ketum davrandığı için bu konuda verebileceği bir bilgi yoktu. Faith benim için bir giriş yoluydu," dedim ona, "ve her ne kadar bana endişelenmediğini söylese de, onun itibarına zarar verebileceğim konusunda endişeliyim. O zenginlikten gelmedi. Faith zekasını ve sanata olan ilgisini kullanarak toplumda kendine bir yol açtı. Babamı bulmama yardım edecek kadar iyi bir arkadaş. Ve bana söylediğine göre, Calliope'un en zengin üyeleri onun ekmek teknesi değil. Ama onun işini tehlikeye atma riskini almak istemiyorum. Başlangıçta bu risk çok düşük görünüyordu ama seninle karşılaştınca..."

Bana baktı. "Bu konuda kimseye tek kelime etmeyeceğim, Rory."

Baş dayanağına yaslandım. "Teşekkür ederim."

Ben manzaranın geçişini, uzaktaki gölün ışıltısını ve batan güneşin her şeyi rüya gibi yapan parıltısını izlerken birkaç dakika sessiz kaldı. *Altın saat*. "Eğer bu adamlardan birinin baban olduğuna dair bir kanıt bulursan, ne isteyeceksin?" diye sordu sessizce.

Döndüm, gözlerim onun güçlü profilinde, direksiyonun üzerinde duran zarif ama güçlü ellerinde gezindi. *Altından bahsetmişken*. Gage Buchanan'ın her şeyi ince hatlı ve mükemmel yontulmuştu. Sanki en iyilerin arasında yaşamak, her şeyin en iyisiyle kaynaşmak ve güzelliklerle çevrili o görkemli evde ikamet etmek için yaratılmış gibiydi. Belki de bir anlamda, o gün Cakes and Ale'de Gage Buchanan'ın gitmesine izin vermemi sağlayan şey buydu. Oraya ait olmadığını biliyordum. O cilalı ve klas biriydi. O *buraya* uyuyordu, ben ise uymuyordum. Ve belki de bunun tek sebebi

Nerede ve nasıl yetiştirildiğimizi bilmiyordum, ama aynı zamanda bunun, hiçbir şekilde akraba olmadığımızı gösteren genetik bir bileşen olmasını umuyordum.

Zihnimi onun sorusuna geri götürdüm. *Ne isteyeceksin?* "Kabul, sanırım. Planımın mirastan payımı talep etmek olup olmadığını merak ediyorsan, hayır." Faith'in galerisinin bulunduğu sokağa dönerken tırnaklarımdan birini karıştırdım. Yine de Romeo'yu ve alt çekmecede sakladığı tüm o broşürleri düşündüm. Eğer teklif edilirse geriye dönük çocuk nafakasını geri çevirmeyecektim ve özverili amcamı gitmek istediği yere gönderecektim.

Gage manevra yaparak bir park yerine girdi ve henüz cevaplayamadığım başka sorular sormadan önce kapının kolunu çektim ve arabasından inerek akşamın erken saatlerindeki ılık havaya adım attım. Arkamda Gage'in ayak seslerini duydum ama dönmedim. Faith bana güvenlik sisteminin şifresini vermişti, kapının kilidini açtıktan sonra şifreyi girdim ve Gage'e döndüm.

Kapının hemen dışında duruyordu, sanki içeri girmek istiyormuş ama hoş karşılandığından emin değilmiş gibi biraz kararsız görünüyordu. Muhtemelen hayatı boyunca gittiği her yerde kollarını açarak karşılanmış olan Gage Buchanan'ın bir davetiye için tereddüt ettiğini görmek kalbimi yumuşattı. "İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordum.

Nefes verirken omuzlarını indirdi. Sanki onunla vakit geçirmeye devam etmek için rüşvete ihtiyacım varmış gibi, "O sanat eserlerinden bazılarına bakmana yardım edebilir ve kendimce birkaç acemi değerlendirme yapabilirim," diye önerdi. Ve dürüst olmak gerekirse... bir nedenin zararı yoktu, çünkü bu gerçekten iyi bir fikir değildi, en azından benim açımdan. Onu çıplak olarak hayal etmekten kendimi alamıyordum; bu, o fiziksel olarak yanımdayken aşırı hızlanan hafıza merkezlerimin talihsiz bir eylemiydi.

Hayır, Gage Buchanan'dan uzak olmak en iyisi olur.

"Buna memnun olurum," dedim. *Zayıfsın, Rory. Çok zayıf.* Ama işlerin acemi sanat değerlendirmelerinden öteye gitmesine izin veremezdim.

"Onları benim daireme getirsen ve sana yemek yapmama izin versen nasıl olur?

Dizüstü bilgisayarınız varsa getirebilirsiniz, bende de bir tane var."

Sanki reddedilmekten korkuyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu. Yine kalbim yumuşadı. Konu Gage Buchanan olduğunda, kalbimin çok yumuşak ve esnek olduğu anlaşıyordu.

Diğer şeylerin yanı

sıra. "Şey..."

"Bir çalışma yemeği."

"İyi. Tamam. Teşekkür ederim. Bir çalışma yemeği. Yardımın için minnettarım çünkü Faith çok meşgul ve ondan zaten yeterince şey istedim. Eğer istekliysen...şey, hala sahte değer biçmem gereken on beş parça sanat eserim var."

Sırıttı ve çok daha fazla yumuşama oldu. *Lanet olsun.* "Orada kal," dedim ona. "Gidip dizüstü bilgisayarımı ve sanat çantamı alıp hemen döneceğim."

Gage Buchanan'ın dairesi mükemmeldi. Aklıma hemen annemin günlüğünde anlattığı göle bakan cam balkonlu daireleri getirdi. İçeride şık, modern mobilyalar ve soğuk tonların sakinleştirici bir karışımı ile geniş, açık bir kat planı vardı. Faith'in bana bir sanat eksperinin sofistike havasını vereceğini söylediği bir kesim için savurganlık yaptığım kuaför salonunda göz gezdirdiğim West Elm kataloglarından birinin sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu.

Balkona açılan sürgülü cam kapılar muhteşem bir gün batımını gözler önüne seriyordu; gökyüzü pembenin çeşitli tonlarında kızarmış, ı ışık seli suyun yüzeyinde mücevherler gibi parl ı y o r d u .

Ve cennet gibi kokuyordu, Gage'in kolonyası ve çam ağacı cilasının bir karışımı, bu adamın geceleri başını koyduğu yere çok uygun görünen baş döndürücü bir kombinasyon.

"Bu çok güzel," dedim çantamı ve telefonumu kapının hemen içindeki masaya koyarken. "Tasarımcı bir gözün var." Ona göz kırptım. Doğrusu, tasarımcılarla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ama iyi bir zevki gördüğümde anlıyordum. Daha doğrusu, gördüğümde pahalı olduğunu anlıyordum. Evimdeki, bir zamanlar anneme ait olan eski, kaygan kaplamalı kanepenin tam tersiydi. Yine de o kanepayı çok severdim. Üzerine oturduğunuzda sizi eski bir dost gibi kucaklardı.

Gage sanat çantasını koyu ahşap yemek masasının üzerine dikkatlice yerleştirirken gülümsedi. "Hayır, tasarımcımın tasarımcı bir gözü var. Mutfak dışında hiçbir şey için övgü alamam."

Ona doğru döndüm. "Vay canına," dedim ve mutfağı oturma ve yemek alanlarından ayıran siyah taş tezgahlı büyük adaya doğru yürüdüm. Elimi üzerinde gezdirdim, pürüzsüz olmaktan ziyade derimsi bir hissi olmasına şaşırdım. Cihazların son teknoloji ürünü olduğu belliydi, ocak neredeyse arka duvarın yarısını kaplıyordu.

Ocağı çevreleyen ve egzoz fanını barındıran oyuğa yerleştirilmiş bir baharat rafı vardı ve gözlerim onlara takıldı, evimde bir şeyler yapmak için oradan buradan aldığım ve çoğunlukla kullanılmadığında kaçınılmaz olarak atmak zorunda kaldığım baharatların aksine, çoğu şişenin yarı dolu olduğunu fark ettim. Bana verdiği yengeçli kek pişirme dersini hatırladım, zihnim onu takip eden aktivitelere kaydı ve bunun sonucunda omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Soğuk mu?" diye sordu.

"Hayır. Mezarımın üzerinden bir kaz geçmiş olmalı." Kıkırdadı ama bana şaşkın bir bakış attı.

"Bunu annem söylerdi. Sebepsiz yere titrediğinizde, birinin bir gün gömüleceğiniz yerin üzerinde yürüdüğü anlamına gelen garip bir ifade."

"Üşümeyi açıklamak için gerçekten ürkütücü bir yol."

Gülümsedim. "Annemin bazen karanlık bir mizah anlayışı vardı. Ama sanırım bunu büyükannemden almış."

Tavana kadar uzanan ahşap dolapları, mutfak gereçleri kabını, bıçak bloğunu, yağ şişelerini ve yemek pişirme alanının yan tarafındaki mermer tembel Susan'ın üzerinde duran küçük tuz kaselerini incelerken parmağımı tezgahın üzerinde gezdirdim. Oturma odası ve yemek alanı neredeyse hiç kullanılmamış gibi görünürken, bu mutfak farklı hissettiriyordu - içinde yaşanmış, kişisel.

Ona doğru döndüğümde beni izlediğini gördüm, yüzünde küçük bir gülümseme vardı ve bunun gerginlik olabileceğini düşündüm. Evini beğenmeyeceğimden mi endişeleniyordu? Hayır, kesinlikle değildi. Birincisi, mükemmeldi ve bunu biliyor olmalıydı ve ikincisi, Mud Gulch'tan bir garsonun ne düşündüğünü neden umursasın ki?

"Sanırım yemek yapmayı sevmenize şaşırmadım, Bay Olağanüstü Yengeç Kekleri," dedim. "Aileniz size öğretmiş olmalı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Aslında annemle babamın su kaynatmaktan fazlasını yapabildiğinden şüpheliyim. Fransa'da eğitim görmüş bir aile şefimiz vardı. Jean LaCourt. Bana bazı temel şeyleri öğretti ve sonra yemek pişirmeye yetenekli olduğumu görünce bana daha büyük beceri gerektiren tarifler gösterdi." Bir an için düşünceli görünüyordu, belki biraz da nostaljik. "İnanılmaz biriydi." Hafifçe döndü. "Babam mutfakta neden bu kadar çok zaman geçirmek istediğim konusunda kafası karışmıştı. Hoşnut olmadığını hissediyordum, bu yüzden gerçek dersler için Şef LaCourt'a gitmeyi bıraktım, ama fırsat bulduğumda gizlice oraya girer ve onu çalışırken izlerdim. Bir not defterim vardı. Ona notlar alır, sonra da çorap çekmeceme saklardım."

Bana bir gülümseme daha verdi, ama bu biraz kırılgan görünüyordu. *Oh*. Bu bana üzücü geldi. Genç yaşta bile bir tutku bulmuş ve babası farklı bir yöne dönmesini tercih edince bunu bir kenara bırakmıştı. "Şef LaCourt hâlâ aileniz için mi çalışıyor?"

Yüz ifadesinden geçici bir keder gibi görünen bir şey geçti. "Hayır. Ben lisedeyken emekli oldu ve Fransa'ya geri taşındı. Birkaç yıl önce vefat etti."

"Özür dilerim."

"İyi ve uzun bir hayat yaşadı ve ailesiyle birlikte öldü. Size bir kadeh şarap ikram edebilir miyim?"

Çekmeceye doğru dönüp bir şarap açacağı çıkarırken onu izledim, omuzları gevşemişti. Başka bir konuya geçmek istediği belliydi. "Bilmiyorum," dedim. "En son bir şişe şarabı paylaştığımızda..." Kaşlarımı kaldırdım ama sonra yüz ifadem bir yaltaklanmaya dönüştü. Ortamı yumuşatmaya çalışmışım ama ben bile... bizi yumuşatmaya hazır değildim. "Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıyım."

Ama Gage biraz acı çekmiş gibi görünse de gülümsedi ve bir şişe kırmızı şarap çıkardığı şarap dolabına doğru yürüdü. "Sanırım kendimizi kontrol etmeyi başarabiliriz. Sadece dostça bir akşam yemeği ve grup sanat değerlendirmesi."

Dostça.

Gage Buchanan'ı dost olarak tanımlayabileceğimden şüpheliydim ama öyleymiş gibi davranabilirdim, değil mi? Çünkü şu anki çabamda bana yardımcı olabilirdi. Benim aydınlatamadığım yerlere ışık tutabilirdi.

Ben görüldüğünden çok daha rahat olan arkalıksız krom bar taburelerinden birine otururken Gage şişeyi açtı ve iki kadeh şarap doldurdu. Bana şarabı uzattı ve kadehimi tokuşturdu. "Ernest'e-"

"Buffalobeam," diye bitirdim gülerek.

Gage sırtarak elindeki bardağı tezgâha bıraktı, ardından bir havlu alıp omzuna attı. "Umarım karbonhidratlardan hoşlanmıyorsunuzdur."

"Sevmediğim bir karbonhidratla hiç karşılaşmadım."

"Tamam, güzel." Buzdolabından malzemeleri toplayıp tezgâha yerleştirmesini, ardından dolapların dibindeki büyük çekmeceyi açıp bir tava seçmesini izledim. Tekrar arkasını döndüğünde, dairesinin diğer tarafındaki açık kapıya baktım, bir yatağın köşesi zar zor görünüyordu. O kaz, mezarımı çiğneyerek geri döndü ve

meme uçları sertleşti. Tanrım, bütün bir gece boyunca bir yatakta Gage Buchanan'a erişmek nasıl bir şey olurdu?

Bunu düşünmeyi bırak, Rory.

Ama görünüşe göre kendimi bile dinlememişim, çünkü kafamın içindeki küçük bir ses "*Mükemmel, işte böyle olurdu*" diye cevap verdi.

Göründüğüm kadar mükemmel değilim.

Eğer mükemmel değilsen, nesin sen? Bilmiyorum.

Gage'in tutkunun ateşi içinde bana söylediği sözler aklıma geldi ve şarap kadehini ağzıma götürürken durakladım. Bununla ne demek istemişti? O anda, onun sözlerine kendi sözlerimle karşılık veriyordum, duvarlar ya da mantık tarafından sınırlandırılmamış özgür bir düşünce akışı. Tutku tüm bunları yerle bir etmişti.

Göründüğüm kadar mükemmel değilim.

İlginç. Ama dürüst olmak gerekirse? Beni ilgilendirmez.

"Bana Mud Gulch'tan bahset," dedi, tezgahın üzerine bir kesme tahtası koydu ve omzunun üzerinden uzanıp bakmadan bir bıçak çıkardı.

"Mud Gulch. Mud Gulch hakkında söylenecek ne var ki?"

Bir soğanı dörde bölmeye başlarken gülümsedi. "Bilmiyorum. Sen söyle."

Adını bile b i l m e d i ğ i m yeşil yapraklı bir şeyi ustalıkla doğradığı yeri işaret ettim. "Yardım edebilir miyim?"

Bıçaktan kestiklerini tahtanın yanındaki gümüş kaseye kaydırды. "Hayır. Bunu ben hallederim. Sen beni eğlendir."

"Seni eğlendirmek mi? Ha." Şarabımdan bir yudum aldım. "Mud Gulch hakkında bir hikâye mi istiyorsun? Tamam, bir efsane var..."

"Ohhh," diye kelimeyi uzattı, "iyi bir efsaneye bayılırım."

"Buraya Çamur Deresi denmesinin nedeni, ilk yerleşimciler kıyılarıımıza ilk ayak bastıklarında, kasabanın kenarındaki vadide bulunan çamurun gizemli bir şekilde

bazılarının ayaklarına basarken, diğerlerine basmıyordu. Yerli halk, oradaki toprağın insan kalp atışlarına bağlandığını, bazılarına sahip çıkarken bazılarına sahip çıkmadığını açıkladı - elbette bilinmeyen gizemli nedenlerle."

Güzel biçimli dudaklarında bir gülümseme dolaşıyordu, gözleri çalışan ellerindeydi, şimdi sarımsağı o kadar hızlı doğruyordu ki bıçak neredeyse bir bulanıklıktı. "Bazılarından kalmalarını isterken diğerlerine gitmekte özgür olduklarını mı söylüyor?"

"Efsane öyle diyor. Ama şu anda kimse buna inanmıyor. Bu sadece eğlenceli bir hikaye ve muhtemelen çamur vadisinde yürürken giydiğiniz ayakkabılarla ilgili."

"Anladığım kadarıyla aileniz doğru ayakkabıları giyiyormuş?" diye sordu makarnayı ocağın üstünde kaynamakta olan suya atarken.

"Ya da yanlış, Mud Gulch'taki yaşam hakkındaki görüşünüze bağlı olarak. Ama evet, efsaneye göre toprak atalarımı çekmiş ve kalmalarını istemiş." Ben daha çok denizin ve ailelerini doyurma ihtiyacının onları orada bir yuva kurmaya zorladığını düşünmüştüm, çünkü uzun bir balıkçı soyundan geliyordum. Ama durum ne olursa olsun, Casteel'lerin nesilleri o küçük balıkçı kasabasında çocuklarını yetiştirmişlerdi ve içlerinden o kadar çok kişi orada kalmak için bir çekim hissetmişti ki, yüz elli yıl sonra biz hala orada kalmaya devam ettik.

"Ya sen?" diye sordu. "Çamur senin üzerinde hak iddia etti mi?" Yüzünde bir şey kıpırdadı, adını koymaya çalışamayacağım kadar geçici bir ifade.

Şarabımdan uzun bir yudum aldım ve yutkunurken başımı salladım. "Hayır. Bu çekimi hep hissettim... başka bir yerde." Burada olmanın, o bitmek bilmeyen çekimi çevreleyen düşüncelerimi nasıl özgürleştirdiğini düşündüm. Belki de bunu babamın soyuna bağlamaktan korkuyordum çünkü böyle yaparsam annemin ailesinin benim için yaptığı tüm fedakârlıkların ve çok iyi sevdiğim gerçeğinin kıymetini bilmiyormuşum gibi görünecekti. "Bunu açıklamak çok zor çünkü ben bile tam olarak anlayamıyorum. Belki de bu çekim sadece içimden geliyor... tüm cevaplanmamış sorularım, diğer yarımın kimden ve nereden geldiğini bilme

özlemim... Ya da

Belki de babamdı," dedim, kelimeler bir nefeste serbest kaldı, itiraf içimi biraz titretti. "Gizemli bir şekilde beni çağırıyordu."

Bir süre beni izledi, ifadesi yumuşaktı. "Ah. Sen bir romantiksin, Aurora Casteel."

Yüzümün ısındığını hissettim. Kulağa romantik geliyordu. *Hayali*. Ve belki de aptalca, ama öyle hissettirmiyordu. Gerçek gibiydi. Ve bu gerçek aynı anda hem korku hem de rahatlama hissi uyandırdı. "Ben mi? Hayır. Hayır, vücudumda romantik bir kemik yok," diye ısrar ettim ve bu düşünceyi dağıtmak istercesine elimi salladım. "Sadece şarap yüzünden."

Bana tek gözünü kısarak baktı, dudakları gülümsedi ama bunun dışında bir tepki vermedi. Bir tavada yağ gezdirmesini ve az önce doğradığı malzemeleri içine atmasını izledim, fesleğen ve sarımsağın lezzetli aroması havada yükseliyordu. Sonra buzdolabından bir şey aldı ve onu da aromatik malzemelerin olduğu tavaya ekledi. Karides, diye düşündüm, havada uçuşan lezzetli kokulardan ağzım sulanmaya başlamıştı. En son kahvaltıda bir granola bar ve kahve yemiştım. Kan testi yüzünden öğle yemeğinde bir şey yiyemeyecek kadar gergindim.

Büyülenmiş bir halde bir dakika boyunca onu çalışırken izledim, kasları gevşemiş, tavırları rahatlamıştı. Belli ki yemek pişirmeye karşı bir ilgisi vardı. Doğrarken ve çırparkenki hareketleri... neredeyse zarif bir dans gibi geldi bana. Doğal ve zahmetsiz görünüyordu. Yemek hazırlarkenki durgun hareketleri bana o bilardo masasında üzerimde yaptığı hareketleri hatırlattı.

Beceri ve tutkuyla.

Şarabımdan bir yudum daha alarak bunu çabucak bir kenara bıraktım. "Bana memleketinden bahset," dedim, sesim hafifçe nefes nefese çıkmıştı. "Ailen aslen Calliope'den mi?"

Fırının kapağını açtı ve içine baktı, içine koyduğunu bile fark etmediğim bir somun Fransız ekmeğine göz attı, muhtemelen çok meşguldü.

Her arkasını döndüğünde bana Cakes and Ale'de yaptıklarını hayal ediyordu. Şarabımı aldım ve bardağı boşalttım.

"Hayır, aslında. Annemin ailesi buralı ama babam Boston'dan gelmiş. Çok fakir büyümüş ama zekiymiş ve okulda başarılıymış. Üç işte çalışarak biriktirdiği parayla bazı kiralık mülkler satın aldı çünkü bölge hakkında içgüdüsel bir hissi vardı. Bu içgüdüğü işe yaradı ve sonunda ödediğinin on katına sattı. Bu kârı daha fazla mülk satın almak için kullandı, içgüdülerini dinlemeye devam etti ve otuz yaşındayken ilk milyonunu kazandı.

"Annem bir iş ortağının kızıydı ve seyahat ederken onunla tanıştı, aşık oldu ve Calliope'ye taşındı. Göl kıyısında yükselen ve net değerini önemli ölçüde artıran yatırım mülklerine erken girdi ve ardından ben üniversitedeyken, aile adını taşıyan bir dizi lüks otelin ilki olan The Buchanan'ı inşa etti. Şirketinde çalışmaya başladığımdan bu yana ABD genelinde beş otel daha inşa ettik. Nihai hayali, bir gün Buchanan adının Marriott ya da Hilton ile eş anlamlı hale gelmesidir."

Gage kadehime biraz daha şarap doldururken "Teşekkürler," dedim. "Ve sen de onun izinden mi gidiyorsun? Bir gün otel hanedanlığını yönetmek için mi?"

Gage makarna tenceresini aldı ve lavabodaki süzgece döktü, buhar havada dalgalanıyordu. Babasıyla çalışmaktan bahsetmeye başlayana kadar çok rahat olan omuzları birden kaskatı kesildi. Süzgeci salladı ve sonra makarnayı karides, domates ve diğer lezzetli kokan malzemelerin olduğu tavaya ekledi. "Evet," dedi bir süre sonra. "Onun ayak izlerini takip ediyorum. Ama daha da önemlisi, Avrupa'daki otellerimizin ilkini Londra'da inşa ederken imparatorluğunu uluslararası alanda genişletmesine yardımcı oluyorum."

Doğru, Londra. Kulağa heyecan verici gibi geliyordu. Peki neden bu konuda pek de mutlu görünmüyordu? "Yapmak istediğin başka bir şey var mı?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ne? Hayır, tabii ki hayır. Hayatım boyunca babamın şirketini devralacağımı biliyordum. Planım her zaman buydu ve onun hayatının işinin bana emanet edilmesinden daha fazla onur duyamazdım. Hepimiz için yarattığı bu hayatı yaşamak için çok fazla fedakârlık yaptı. Onun yarattığı ayrıcalığın içine doğmuş biri olarak benim anlayamayacağım kadar azim, cesaret ve kararlılık gerektiriyordu." Malzemeleri tencereye attı, az önce söylediği uzun sözlerden sonra neredeyse... nefessiz kalmış gibi görünüyordu.

Döndü, bir dolaba uzandı ve iki tabak çıkardı, birini önüme, diğerini de soluma koydu. Ocağın yanındaki çekmecedен çatal bıçak takımlarını toplarken, "Sizden önceki nesillerin kan, ter ve gözyaşlarıyla inşa edilmiş bir şeyi yaşatmakla görevlendirilmenin onurunu anlıyorum," dedim. Yüzünü bana döndüğünde, "Ve aynı zamanda baskıyı da anlıyorum" dedim.

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda bakışları neredeyse suçluluk duygusuyla başka yöne kaymadan önce birkaç saniye göz teması kurdu, belli ki uzun bir nefes verirken her neyse bundan vazgeçti. "Sanırım ikisi de olabilir," dedi sonunda.

Başımı salladım. *Neden senin için ilkinden çok ikincisi olduğunu hissediyorum, Gage Buchanan?*

Ama ben daha fazla bir şey söyleyemeden, dumanı tüten makarnayı servis etmeye başladı; taze otlar ve baharatların krem si ve çökmekte olan bir şeyle karışmış bulutu burnumla buluştu. Gözlerimi kapadım ve içime çektim, tüm mantıklı düşünceler kaçtı. "Tanrım, bu çok güzel kokuyor," dedim.

Gözlerimi açtığımda Gage'in ateşli bakışlarının üzerimde asılı kaldığını gördüm. O an fiziksel zevk potansiyelinin ağırlığını hissettim ve kanım damarlarımda dolaşmaya başladı. Gage'in yutkunduğunu gördüm ve sonra kıpırdandı, tabağıma bir porsiyon makarna koydu ve anlık büyüyü bozdu, "Hadi yiyelim" derken sesi kısıktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gage

Basit kremalı sarımsaklı parmesan sosuyla kaplanmış tombul bir karidesi mızraklarken onu izledim. Karidesi güzel dudaklarının arasına yerleştirdi ve gözleri kapanırken kısık bir inilti çıkardı. *Yüce İsa*. Bu kadının makarna yemesini izlerken taş gibi olmuştum.

İçtenlikle kız kardeşim olmamasını umuyordum.

O olmasaydı çıkmaya başlayacak değildik. Ne de olsa benden saatler uzakta yaşıyordu ve yakında Londra'ya taşındığımda bundan daha fazla olacaktı. İşin aslı onu çok az tanıyordum. Ama kendi kanımdan olan akrabamı arzuladığımı bilmek çok rahatsız ediciydi.

"İyi mi?" diye sordum, sesim boğuk ve çaresiz çıkıyordu. *Lanet olsun. Kendine gel, Buchanan*. Belki de tansiyonum için onun kız kardeşim olduğunu kabullenmiş gibi davranmak iyi bir fikir olabilirdi. Başka bir deyişle, tamamen sınır dışı.

Bir kadını kız kardeşten daha fazlası olarak görmeye çalışmam ve bir diğerine karşı kardeşçe hissetmeyi dilememdeki ironi gözümünden kaçmadı.

Rory yine inledi, fettucini'yi çatalına sarıp ağzına götürdü. Çiğnerken başını salladı ve yutkunduktan sonra, "Bu makarna değil. Bu ambrosia. Aman Tanrım. Bu karidese ne yaptın?"

"Bilmek istersin, değil mi Cakes?" Başımı salladım. "Benden alacağın diğer tariflerin parasını ödemek zorunda kalacaksın."

Güldü. "Öyle mi? Ücretiniz nedir?"

Bir yerini yalamama izin ver. Neresi olursa.

Yüce Tanrım. Bu görseli şiddetle bir kenara ittim.

Güldüm ve konuyu her an tehlikeli bir şekilde ağır bir flörte dönüşebilecekmiş gibi hissettiren bir konudan değiştirmeye karar verdim. Muhtemelen *benim* açımdan, ama kendimi kışkırtmak istemedim. "Demek Cakes and Ale nesillerdir ailenizde. Hep orada mı çalışmak istiyordun?"

Tereddüt etti, soruma cevap vermeden önce peçeteyi dudaklarının kenarına götürüp kuruladı. "Hayır. Bir şekilde... bu şekilde oldu. Annem ben on bir yaşındayken öldü ve amcalarım devreye girip beni büyüttüler."

Kaşlarım havaya kalktı. "Korsan..."

Güldü ve bir ısırık daha aldı, alt dudağında bir damla tereyağı kalmıştı. Gözlerimi bu tehlikeli manzaradan kaçırdım. "Evet, korsan. Adı Cassius. Shakespeare'e bir selam daha. Aslında her yönden kaya gibi sağlam, kaba saba, homurdanan yaşlı bir ayı." Gülümsedi ve yüz ifadesinde ona duyduğu sevgiyi gördüm. Bu sevgi, bilardo masasında oynadığımız geceye son veren ve beni yeğeninden neredeyse kovalayan adama karşı duyduğum acıyı azalttı. Tam da olması gerektiği gibi onu koruyordu.

"Diğer amcamın adı Romeo, açıklamaya gerek yok." "Peki ya anneniz?"

"Ophelia."

"Ailenin Shakespeare'e karşı *gerçekten* bir ilgisi varmış."

"Gerçekten."

"Yine de annen sana Shakespeare'den bir isim vermemiş. Aurora hatırlamadığım az bilinen bir yan karakter değilse tabii."

Kaşlarını kaldırdı. "Shakespeare edebiyatının kadınlarını iyi tanıyorsunuz, değil mi?"

Güldüm. Tanrım, çok tatlıydı. "Bana boşuna Ivy League demiyorlar," dedim ve ona göz kırptım.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve belli ki gülümsemesini engelledi. "*Onlar*. Doğru ya. Hayır, ben doğduğumda ve bir ismi yeniden kullanmak istemediği sürece, annem Hippolyta ya da Goneril ile baş başa kalmıştı. Gelenekleri bozmanın ve farklı bir yol izlemenin zamanı olduğuna dair *çok takdir edilen bir* karar vermiş."

"Ah." Sırıttım. "Goneril. Hmm. Evet, taşınması zor bir isim olurdu."

"Farmasötik bir ilaç olmadığınız sürece."

Tekrar güldüm ve o da gülümsedi, birbirimize bakarken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Bacaklarımdan arasına kan hücum etti ve o tekrar yemeğine gömülürken ben başka tarafa bakarak kendimi düzelttim. "Romeo da amcan Cassius gibi korsan mı?"

Rory bir erişteyi emerken küçük bir höpürdetme sesi çıkardı ve parmaklarını ağzına götürdü. "Hayır. Romeo... tam bir Romeo. Elvis Presley ile Beyaz Atlı Prens'in karışımını hayal edersen küçük amcam hakkında iyi bir fikre sahip olursun."

"Beyaz Atlı Prens gerçek bir insan değil." "Bazıları Romeo için de aynı şeyi söylüyor."

Sandalyemde arkama yaslanıp onu dinlerken gülümsedim, bu gizemli Casteel ailesi hakkındaki merakım her geçen dakika artıyordu.

"İkisi de Cakes and Ale'yi işletiyor."

Şarabından bir yudum aldı ve sonra başını salladı. "Hayır, sadece Romeo biliyor. Cassius bir balıkçı teknesinin kaptanı. Yani bir konuda haklıydın."

aslında bir korsan, ama hayatını denizde yaşıyor."

Çizdiği resim oluşmaya başlıyordu, ailesinin rıhtımda bir bara sahip olduğu o küçük balıkçı kasabasındaki yeri canlanıyordu. Bu da garip bir şekilde onu bana daha gerçek hissettiriyordu. Mud Gulch'taki o geceden beri, bir parçam kendimi onun kasabadan çıkarken sise dönüşen bir fantezi olduğuna ikna etmişti. Aslında onu hayatını yaşamaya devam eden kanlı canlı bir kadın olarak hayal etmek istememiştim çünkü... *Neden, Gage?*

Çünkü o zaman geri dönmeyi düşünebilirdim.

Uzun ve sessiz bir iç çektim ama duymamış gibi görünüyordu çünkü bir lokma ekmeği çiğniyor, parmağıyla ağzının kenarlarındaki tereyağını siliyor ve işkenceye yeni bir boyut kazandırıyor.

"İşletmeye de yardım ediyor musun? Yoksa sadece şüpheli kırmızı kadife karışımları mı yapıyorsun?"

"Bunu atlatmakta zorlanıyorsun, değil mi?"

"Tavernanızdaki müşterilerin tamamının bunu atlatmakta zorlandığını hayal etmek zorundayım, Cakes."

Güldü ama beni hafifçe itti. "Kes şunu. O kadar da kötü değildi."

Bir gözümü kısıtım ve yüzümü buruşturdum, derin bir acı çekiyormuş gibi yaptım, o da sırttı ve beni tekrar itti.

"Sorunuza gelince, her şeyden biraz yapıyorum ama çoğunlukla garsonluk yapıyorum ve Romeo'nun boş günlerinde bazen barmenlik yapıyorum."

"Hoşuna gidiyor mu?"

Omuz silkti, tabağındaki son makarna parçasını çevirip ağzına götürdü. Çiğnerken sorumu düşünüyor gibi görünüyordu. "Sorun değil."

"İyi. Uh-oh."

Küçük bir kahkaha attı ama bu kahkaha bir iç çekişe dönüştü. "Evet, iyi. Harika değil, bir rüyanın gerçekleşmesi değil, ama doğrusu? Hayalimin ne olduğunu bile bilmiyorum. Tek bildiğim, kimsem yokken amcalarımın benim için adım attığı.

ve onları terk etmemin hiçbir yolu yok. Şu anda burada olmamın tek nedeni, babamı bulmak için takip etmem gereken ilk somut ipucu olan o peçeteye rastlamış olmam. Ve onu Cash'in teknesi hasar görüp tamir edildikten hemen sonra buldum. Yani ben insanların evlerine gizlice girip sahte bahanelerle tavan aralarını karıştırırken o da yavrulara göz kulak olmak için müsait."

Ona alaycı bir gülümseme verdim. "Kuluçkayı merak ettim."

"Yavrulara iyi bakılıyor. Ya da en azından iyi besleniyor. Amcam Cassius her sabah bana bir yaşam kanıtı fotoğrafı gönderiyor." Gülümsedi. "Her neyse, aslında Mud Gulch'u sormuştunuz ve bilinmesi gereken en önemli şey, Mud Gulch'luysanız ya kalırsınız ya da temelli gidersiniz. Lisedeki arkadaşlarımdan çoğu üniversiteye gitti ve sonra hayatlarını başka bir yerde kurdular."

"Annen geri geldi," diye not ettim.

Bir an için düşünceli bir şekilde bir lokma ekmek çiğnedi. "Evet, ama bence başka seçeneği olmadığı için böyle yapmış olabilir. O bahar burada bir şey oldu ve eve geri döndü. Belki de sadece benden hamile kalmasıydı, ama içimden bir ses hikayenin bundan daha fazlası olduğunu söylüyor."

"Bu yüzden sanat." Açılmamış çantanın yemek masamın üzerinde durduğu yere baktım.

"Evet, dolayısıyla sanat," dedi.

"Lafı açılmışken, bir göz atmaya ne dersin? Bayan Ramsbottom'ın tekliflerini henüz kontrol etmediğini söylemiştin?"

Homurdandı. "Sanki orada bir yerde müstehcen bir şaka varmış gibi geliyor ama onu bulacak kadar zeki olduğumu sanmıyorum."

Bar taburesini çekip tabaklarımızı toplamaya başlarken güldüm. "Ramsbottom'ları hayatım boyunca tanıdım. Sana tüm akıllı Ramsbottom kombinasyonlarını anlatabilirim."

Ayağa kalkarken güldü. "Bir Ramsbottom *olabileceğimin* farkındasın değil mi?"

İnledim ve avuç içimi alnıma bastırdım. "Rory Ramsbottom. Eğer öyleyseniz... Çok üzgünüm."

Tekrar güldü, elini ağzına götürmesine neden olan aptalca bir kıkırdama. Ben de karşılık olarak gülümsedim, bakışlarımız birbirini yakaladı ve ikimiz de hızla başka tarafa baktık. "Sanırım sadece dört tane var."

Rory masaya yaklaştı ve kanvas çantanın etrafından kıvrılan fermuarı açıp kapağını geriye attı. En üstteki resim, süslü altın bir çerçeve içinde bir pastoraldi.

"İşte, onları halının üzerine sereceğim ve sonra bilgisayarımı getirip her bir parça hakkında ne bulabileceğimize bakacağım. Bunun köşesinde bir imza var, bu da harika bir başlangıç noktası."

Tabloyu üstünden kaldırıp yemek alanı ile oturma alanı arasındaki geniş halının üzerine yerleştirdim ve sonra o bir sonrakini koruyan büyük keçe parçasını kaldırırken döndüm.

Bu, bir yatın dümeninin arkasında oturmuş, denize bakan yaşlı bir adamın yağlı boya resmiydi. Onu alıp bana uzattı ve ben de pastoralin yanına koyarken daha yakından baktım. Amatörce bir havası vardı, gerçi sanat hakkında pek bir şey bilmediğimi itiraf etmeliyim. Kim bilir, belki de sonradan ünlü olacak birinin ilk çalışmalarından biriydi. Rory haklıydı, Calliope'un varlıklı ailelerinin geçici olarak kendisine emanet ettiği bu eserleri, "değerlendirmeleri" biraz eksik olsa da, en azından incelemek yapılması gereken doğru şeydi.

Ayağa kalktığımda Rory'nin nefesini tuttuğunu duydum, döndüğümde yığından çıkardığı daha küçük, çerçeveli bir parçayı tuttuğunu gördüm. Yanına yaklaştım, gözlerim çoğunlukla maviler ve yeşillerle yapılmış suluboyanın üzerinde gezindi. Pelion Gölü'nün bir resmiydi. Nerede görsem tanırım. Resme baktım, dağların ve ağaçların yerleşiminden ressamın resmi yaparken nerede olduğunu anlamaya çalıştım. "Bu o," diye fısıldadı.

Onu. Babası. Metropolitan Club'daki kokteyl peçetesinin üzerine annesinin eskizini çizen ressam. Gözlerim peçetenin üzerinde gezindi.

Çizgiler, eserin hissi, sanatın bazen yaptığı gibi içime işliyordu. Bazı sanat eserlerinin belirli bir kişiyi etkileyip bazılarının etkilememesinin muhtemelen bir adı vardı. Ya da belki de yoktu. Belki de sanata verilen bireysel tepkinin çeşitli nedenleri bilinemez bir şeydi. Bir parça tercih ve bir parça sihir. Her halükârda, Rory'nin önümde tuttuğu suluboya eser beni ilkiyle aynı şekilde etkiledi ve aynı sanatçı tarafından yapılmış bir esere baktığımdan emin oldum. "Evet," diye onayladım. "Aslında çok açık. Tarz çok belirgin."

Rory içini çekti, döşemeli yemek odası sandalyelerimden birini arkaya çekip içine gömülürken çerçeveli tabloyu göğsüne bastırdı ve sanki uzun zamandır kayıp olan babasıymış gibi ona sarıldı. "Gerçekten bir tanesine rastlayacağımı düşünmemiştim," diye fısıldadı. "Bana en uzun ihtimal gibi gelmişti. Bunca zaman sonra..."

Masaya doğru birkaç adım attım ve bir sandalye daha çekip onun karşısına oturdum. "Üzerinde bir isim var mı?" diye sordum. "Ya da baş harfleri?"

Tabloyu bulmanın şokuyla bunu hiç düşünmemiş gibi kaşları havaya kalktı ve eseri yüz üstü dizlerinin üzerine koydu. O eğildi, ben de öne doğru eğildim, köşeye bakarken başlarımız birbirine değiyordu. "M.S." Başını yukarı kaldırdı, bana bakarken yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıydı, ağzı küçük bir O harfi oluşturuyordu.

"M.S." Tekrarladım, göğsümde bir baloncuklar çağlayanı oluştu. *Babamın baş harfleri değil.* Kesin bir kanıt değildi ama daha rahat nefes almamı sağladı.

"Babanın baş harfleri değil," diyerek düşüncemi dile getirdi. Başımı salladım ve gözleri bir dakikalığına benimkilere takıldı ve bakışlarındaki geçici umudu gördüm. "Kulübü kuran beş adamdan *herhangi biri* bu baş harflere sahip mi?"

Dudağını ısırdı. "Evet," dedi. "Malcolm Sherrybrook ve Maynard Siggins. İkisi de Faith'in aramalarına henüz cevap vermedi, bunun nedeni ikisinin de şu anda eşlerinin olmaması olabilir. Bay Sherrybrook boşanmış,

Bay Siggins'in evli olup olmadığını bulamadım. Her neyse, diğer tüm vakalarda eşler telefonlarımıza geri döndü. Yani belki de bu adamlar yazışmalar konusunda pek iyi değiller ya da belki de kadınlar sanat eserlerinin değerlendirilmesine daha çok ilgi duyuyorlardır. Kim bilir."

"Hmm. Belki." O iki adamı da düşündüm. Onları hayatım boyunca tanımıştım. Bay Sherrybrook, vücudunda sanata dair tek bir kemik bile taşımayan, kuru, havasız bir piçti, hele hele bir kadına, sanatçının Rory'nin annesine baktığı gibi bakmak için gerekli romantik eğilime hiç sahip değildi. Ama... görünüş bazen aldatıcı olabilirdi. Bay Siggins iyi bir adamdı ama biraz gizemliydi. Onunla bazı işler yapmıştım ama içine kapanık biriydi ve Calliope'un sosyal toplantılarına pek katılmazdı. "Garip olan şey, baş harfleri olan tablonun Ramsbottom Malikânesi'nden gelmiş olması," diye not ettim. Bu da her açıdan kafa karıştırıcıydı. "Belki de ressam bir takma ad ya da mahlas kullanmıştır, eğer bu terim sanat için geçerliyse." Bu yüzden babam hâlâ olası bir şüpheliydi. İçimdeki baloncuklardan birkaçının patladığını hissettim.

Bunu düşünürken durakladı. "Evet, ama hepsi aynı çevrede koşturuyordu ve söyleyebileceğim kadarıyla hala da öyle, en azından bazen. Eğer o adamlardan biri bunu yaptıysa" -kucağındaki resme dokundu- "o zaman arkadaşlarından birine hediye etmiş olması şaşırtıcı olmaz, değil mi? Ya da bir noktada satın almışlardır? Her iki durumda da, bu ileriye doğru atılmış bir adım." Yüzündeki ifade o kadar umutlu bir heyecanla doluydu ki nefesim göğsümde sıkıştı ve birden bu kadının aradığı cevapları bulması şart oldu. M.S. benim öz babam *olsa* bile.

Başka her şey destansı boyutlarda bir adaletsizlik gibi geliyordu.

Ne de olsa herkes nereden geldiğini bilmeyi hak ediyordu, değil mi? Doğuştan gelen hakkım ve bunun getirdiği sorumluluklar, doğal olarak sağladığı ödüllerle birlikte, hayatım boyunca izleyeceğim bir yol çizmişti önüme. Dünyadaki yerinizden emin olmanın nasıl bir fayda sağlayacağını biliyordum. Bunun verdiği güveni biliyordum.

"Yardım edeyim," dedim.

Bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi yüzümde gezindi. "Gage, bir avlanmaya yardım edecek vaktin olduğundan şüpheliyim-"

"Zaman ayıracağım, Rory. Bu benim için önemli. Bu insanlar içinde büyüdüğüm toplumun bir parçası. İçlerinden biri annene karşı bir yanlış yaparsa kendimi sorumlu hissederim. Ayrıca onları tanıyorum ve senin giremeyeceğin yerlere erişimim var. Beni onlardan biri olarak görüyorlar. Ben de onlardan *biriyim*."

Uzun bir nefes aldı ve sanki bunu düşünüyormuş gibi bir an için gözlerini kaçırdı. Sonunda tekrar bana baktı ve başını salladı. "Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

İçimden bir rahatlama geçti ama nedenini bile tam olarak bilmiyordum. Rory'yle daha fazla zaman geçirmek sadece işleri karmaşıktırılıyordu, ihtiyacım olmayan ve nihai bir amaca hizmet etmeyen karmaşıklıklar. Anlamsız ilişkilere girecek biri değildim. Hiçbir zaman da olmadım.

Bir keresinde memleketinin barında bilaro masasında aynı kadınla birlikte olması dışında.

Ve neden o yeşil keçe içindeki mükemmel kış izinin görüntüsünü beynimde büyük ve canlı renklerde çiçeklenmekten alamadım?

Peki Rory Casteel'de beni daha önce hiç davranmadığım şekilde davranmaya, kendi hedeflerimi hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ilerletmeyen faaliyetlerde bulunmaya iten şey neydi? Yine de durabilecek gibi görünmüyordum.

Yine resme bakıyordu, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık vardı. "Bu Pelion Gölü, değil mi?"

Başımı salladım. Kıyının kıvrımını ve kuzeye doğru yükselen tepeleri tanıdım.

"Bu resmin tam olarak nerede yapılmış olabileceğini söyleyebilir misiniz?" "Yani sanatçı nerede oturuyordu?"

"Mmhmm."

Resmi ondan aldım ve kendime doğru çevirdim. "Tahmin etmem gerekirse ve ressamın gölü hafızasından değil de bakarken resmettiğini varsayarsam, Metropolitan Club'ın bulunduğu tepenin tam üstünden yapıldığını söyleyebilirim."

"Ben de öyle düşünüyordum, özellikle de gölün yüksek bir yerden resmedildiği belli olduğuna göre." Durakladı. "Sizce Bayan Ramsbottom'ı aramak için çok mu geç?"

Ocağımın üzerinde parlayan saate baktım. Sekizi biraz geçiyordu. "Hayır. Ama ne diyeceksin?"

Bir an için dudağını çiğnedi. "Sanırım resmi değerlendirmekte zorlandığımı ve bana biraz daha bilgi verip veremeyeceğini merak ettiğimi söyleyebilirim."

Başımı salladım, geri vermek üzereyken çerçevenin altından beyaz bir kâğıt parçası çıktığını fark ettim. Onu çektim ve biraz daha çıktı, bu da içinde daha büyük bir parça olduğunu gösteriyordu.

"Bu da ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bekle biraz." Tabloyu masanın üzerine koyup ayağa kalktım ve mutfığa gidip bir tereyağı bıçağı ile daha keskin kenarlı bir bıçak aldım. Geri döndüm ve bu aletleri kullanarak içteki ahşap parçayı nazikçe kaldırdım. Çerçevenin arka kısmının elle yapıldığı ve iyi bir şekilde sabitlendiği anlaşıyordu, ancak biraz baskı uyguladığımda orta kısım gevşedi. Onu alıp bir kenara koydum ve içinden katlanmış bir not çıkınca Rory'nin nefesi kesildi.

Onu eline aldı ve elinin çok hafif titrediğini gördüm. "Bu annemin günlüğünden bir sayfa," dedi. "Kağıdı tanıdım."

"Aç şunu."

Açtı, dikkatlice açtı ve sonra resmin açılmış arka yüzünün üstüne koydu. İkimiz birlikte öne doğru eğildik ve okumaya başladık

Rory'nin annesine ait olduğunu artık bildiğim, aynı tanıdık, kabarık baskılı giriş.

Çalıştığım kulübü kuran adamlar her Salı ve Perşembe akşamı toplanırlar. Biz sunuculara, görevlerimizi yerine getirirken kulak misafiri olabileceğimiz şeyleri asla ve asla tartışmamamız gerektiği açıkça belirtilmişti. Hatta bize bir sözleşme bile imzalattılar.

Geçen hafta hasta olan diğer kızlardan birinin yerine geçmem istendi ve sanırım iyi bir iş çıkardım çünkü beş kişilik gruba tekrar servis yapmam istendi. İş o kadar da zor değil, bu yüzden özellikle beni istediklerini düşünemiyorum çünkü portolarını teslim etmek ve purolarını kesmek için çok büyük bir çaba sarf ettim. Hayır, sanırım içlerinden biri bana aşık. Kendinden yaşça büyük, çok daha güçlü bir adamın sizi gözleriyle takip etmesi ve sürekli adınızı kullanması için doğru kelime bu mu? Bilmiyorum çünkü beni hem gururlandırıyor hem de biraz korkutuyor. Çekici olmadığından değil. Kesinlikle çekici. Ve tam bir edep timsali. Ama sanki onu çekici ve saygılı bulup bulmamamın bir önemi yokmuş gibi hissediyorum. Bu adam, diğer ayrıntılara bakmaksızın istediğini elde etmeye alışkın biri.

Ya da belki de kendime çok fazla güveniyorum ve gerçekten sadece kibar davranırken onun ilgisini hayal ediyorum. Bunu bilmek zor çünkü Mud Gulch'un erkekleri hiçbir şeyi hayal gücüne bırakmazlar. Eğer ilgileniyorlarsa, bunu size gün gibi açık bir şekilde belli ederler ve siz de ister kabul edin ister etmeyin ama neyle karşı karşıya olduğunuzu bilirsiniz. Bu adamlar ise dumanlı bakışlar atıyor ve kadehlerini ellerinden alırken serçe parmakları parmak ekleminize hafifçe sürtünüyor. Ne istiyorsun, dostum? Yoksa parmağında küçük bir kas spazmı mı oldu? Bu zengin kadınların nasıl biriyle yattığı benim için bir muamma çünkü erkekleri düpedüz kafa karıştırıcı.

Ayrıca oldukça sıkıcılar. Gizlilik anlaşmasını göz önünde bulundurarak, düşmanlarının cesetlerinin nereye gömüldüğüne dair her türlü şok edici sırrı duymayı dört gözle bekliyordum, ama hayır. Bütün kodamanlar konuşuyor.

İş sözleşmeleri ve vergi kanunları hakkında. Mesela, tüm evrak işlerini ve gülünç derecede pahalı kulüp ücretlerini bir kenara bırakın ve dünyanın geri kalanı gibi bir e-posta gönderin.

Her neyse, işten sonra diğer garsonlardan birkaçıyla dışarı çıkmaya başladım ve müşteriler hakkında dertleşebileceğim birkaç arkadaşımın olması güzel (tabii ki makul ölçülerde, sözleşmenin ihlali nedeniyle dava edilmek istemiyorum). Hepsi buranın yerlisi ve bu yüzden bana Pelion ve Calliope dedikodularını da aktardılar ve bana yemek yiyebileceğim en iyi yerleri, nerede özel bir kıyı bulabileceğimi vb. gösterdiler.

Yarın akşam yemeği için Lys'in evine gideceğim. İlginç olacak. Neyse, gitmem gerek. Saat neredeyse yedi buçuk ve Gizemli Beşli'ye hizmet etmek için işte olmalıyım. Şimdi kaldırılmış, soğukkanlı bakışımı uygulamaya başlasam iyi olur.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gage

"Bayan Ramsbottom, beni geri aradığınız için çok teşekkür ederim," dedi Rory, telefonu hoparlöre alıp önünde tutarken bakışları bana yöneldi.

Kadının ne dediğini duymak için yaklaştım, Rory'nin duştan gelen taze kokusu üzerime sinmiş ve daha da yaklaşmak istememe neden olmuştu. Tüm içgüdülerim beni burnumu boynunun kenarına yerleştirmeye ve ondan daha büyük bir nefes almaya zorlasa da direndim.

Kardeşçe değil, Buchanan. Hem de hiç.

Hayır, kasık bölgemde hissettiğim uyarılma vızıltısı da öyle.

M.S. baş harfleri bana en azından kız kardeşime karşı derin bir cinsel çekim duymadığıma dair bir umut vermiş olsa bile.

Lezzetli bir şey yerken yaptığım gibi onun kokusuyla yıkılmamak için başımı çevirdim, beynim otomatik olarak

Biberiye ve beyaz şarabı birbirinden ayırırken, tatları dilimin üzerinde yuvarladım...

"Rica ederim, Bayan Castle," dedi Bayan Ramsbottom, yaşlı kadının kendini beğenmiş sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Sanatla ilgili ilginç bir şey buldunuz mu?"

Rory bir gece önce Ramsbottom Malikânesi'ni aramış ve Bayan Ramsbottom'ın bir etkinlik için dışarıda olduğunu, kadının da nihayet şimdi geri arayacağını söylemişti. Ne var ki zamanlama iyiydi, çünkü Rory'yle kahvaltı edip strateji belirlemek için plan yaptığımızdan birkaç dakika önce Faith'in evine varmışım. Tabii ki köpek gezdirme görevinden döndükten sonra, ki görünüşe göre bu görev hem yeni yerel kürk arkadaşlarını gezdirmek hem de çocuklarla FaceTiming yapmaktan ibaretti.

"Bir şey keşfedip keşfetmediğimden emin değilim," diye yanıtladı Rory. "Bana verdiğin parçalardan biri hakkında biraz daha bilgi istiyorum. Dördünün en küçüğüydü, Pelion Gölü gibi görünen bir yerin resmiydi."

"Ah evet," dedi Bayan Ramsbottom küçük bir iç çekişle. "Bahsettiğinizi biliyorum. Eski hizmetçimin geride bıraktığı bir şey olduğu için neredeyse eklemeyecektim. Adres bırakmak da dahil olmak üzere en basit talimatları bile yerine getirmeyi beceremeyen çekilmez bir dangalaktı."

Rory gözlerini kırıştırdı, bakışları bir kez daha benimkilerle buluştu. "Oh, anlıyorum. Yani aileden biri tarafından yapılmadı mı?"

"Kesinlikle olmaz. Biz Ramsbottomlar göllerin, çimenlerin ve diğer şeylerin resimlerini boyayarak zamanımızı boşa harcamayız."

Boyama.

Her

neyse.

"Tabii ki hayır," dedi Rory gözlerini devirerek. Yüksek sesle gülme isteğime karşı koyarken dudağım titredi. Bayan Ramsbottom her zaman kendini beğenmiş, yaşlı bir züppe olmuştu ve onun iyiliği için Rory'nin akrabası olmamasını umuyordum. Ve

Tablonun altındaki baş harfler Ramsbottom ismiyle uyuşmasa da, tıpkı kendi babam hakkında düşündüğüm gibi, ressamın bir takma ad kullanmış olma ihtimali nedeniyle henüz kimseyi eleyemiyorduk. "Eski hizmetçinizin bunu nereden almış olabileceğine dair bir fikriniz var mı acaba?" Rory sordu.

"Çok meraklı olduğu bit pazarlarından ya da antikacılardan biri sanırım." Bir an durakladı. "Değerli görünüyor mu?" Sesine bir ilgi notası girmişti.

"Belki de," dedi Rory. "Sanatçı çok yetenekli. Hizmetçiniz başka ne olursa olsun, yetenek konusunda iyi bir yargıcıydı." Rory bana göz kırptı ve kalbim göğsüme masaj yapmak istememe neden olan bir tür takla/sıkışma kombinasyonu yaptı.

Bayan Ramsbottom burnunu çekti. "Sanırım bozuk bir saat bile günde iki kez doğruyu gösterir. Ama dedikleri gibi zilyetlik kanunun onda dokuzudur. Bu parça ve diğerleri hakkında ne bulduğunuzu bana bildirin."

"Oh, kesinlikle yapacağım. Tekrar teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bu arada, yerel köpeklerden bazılarını gezdirecek kadar nazik olduğunuzu duydum."

"Evet, doğru. Karışıma eklememi istediğiniz bir tane var mı?" "Var. Adı Elwood."

Rory gülümsedi. "Uygunsa yarın saat on birde Elwood'u alırım."

"Harika. İyi günler Bayan Castle."

Rory aramayı kesti ve telefonunu indirdi. "Bayan Ramsbottom ailesini sandığı kadar iyi tanıyorsa, bu resmi bir Ramsbottom yapmamıştır."

"Bu da senin bir Ramsbottom olmadığın anlamına geliyor." "Bunu takdir ediyorum. Olmamaya çalışıyorum."

Ona alaycı bir gülümseme attım. "Yani muhtemelen hiç de dangalak olmayan dangalak hizmetçisi bunu bir antikacıdan ya da bit pazarından almış."

"Bölgede bildiğiniz bir yer var mı?"

"Birkaç tane var." Bir dakika düşündüm. Annem antikalari severdi ama genellikle internet üzerinden yapılan müzayedelere katılırdı. Ve bit pazarlarında dolaşmak Calliope Hills topluluğunun çoğunun tarzı değildi. Alt dudagımı ovuşturdum. En yakın olanları Google'da arayabilirdik ya da... "İlk önce hangisine gitmemiz gerektiğini bize kim söyleyebilir biliyor musun? Haven Hale."

"Haven Hale kim?"

"Kasabanın kenarında bir fidanlık işletiyor ve Pelion'un polis şefi Travis ile evli. Ve bildiğim kadarıyla, altmış mil yarıçapındaki her bit pazarını sık sık ziyaret ediyor. O ve Travis'e kasabada ne zaman rastlasam, başka bir pazara gidiyorlar."

Rory başını salladı. Beni düşünürken başını öne eğdi. "Buna hazır olduğuna emin misin? Yani, bugün cumartesi. Antika dükkânlarında avlanmak yerine boş bir günde yelken açmayı ya da boş zamanlarında ne yapıyorsan onu yapmayı tercih etmez miydin?"

"Fotoğrafları gördün, değil mi?" Yelkenden bahsetmesinin nedenini biliyordum. Annemde, lisede yelken takımındayken katıldığım her filo yarışından çerçevelenmiş fotoğraflarım vardı. Annemin bilmediği - kimsenin bilmediği- şey ise filo yarışlarından nefret ettiğim ve suda beni deniz tuttuğuydu. Yine de bunu yapmıştım çünkü Calliope'un en varlıklı ailelerinin tüm oğulları bunu yapıyordu ve ailem benim kazanmamı seyretmeye bayılıyordu. "Yelkencilik günlerim sona erdi," dedim, sözcükler kesik kesikti ve Rory'nin yüzündeki şaşkınlık titreşiminden bunu anladığını anlayabiliyordum. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. "Bugün için bir planım yoktu ve dediğim gibi, yardım etmek istiyorum. Artık bu işe yatırım yaptım."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Peki o zaman, eğer eminseniz. Tekrar teşekkür ederim." Çantasını aldı ve bana doğru döndü. "Hazır mısınız?"

Faith'in bungalovunu kilitledikten sonra arabama doğru yürürken, "Neden yelkencilik günlerin bitti?" diye sordu. Bir gölün yanında yaşayan biri olarak, eğer seviyorsan sürekli suda olman gerektiğini düşünürdüm."

"Sevmiyorum," dedim kapısını açarken ve o da binerken. Arabanın etrafında dönüp kendi tarafıma geçtim ve Rory çoktan bana doğru dönmüştü.

"Madem sevmiyorsun, neden yaptın?"

Omuz silktilim. "Babamın tüm arkadaşlarının oğulları filo takımındaydı. Ve ben de bu işte iyiydim."

"Fotoğraflara bakılırsa, bu işte iyiden de iyiymişsiniz."

Öyleydim. En iyisiydim. "Üniversitede de kürek takımındaydım ama mezun olduğumda rekabetçi ruhumu iş dünyasına yönelttim."

Bakışları yüzümde gezindi, kaşlarının arasında hafif bir çukur oluştu. "İnsanların sevmedikleri işlerde de başarılı olabileceklerini bilmiyordum," dedi. "Mükemmel olmak için belli bir düzeyde tutku gerekir diye düşünürdüm."

Tutku. İşte yine o kelime. "Sevmediğim pek çok şeyde iyiyim," dedim. *Bunu neden söyledim ki?* Doğru muydu? Bir köşeyi biraz fazla hızlı döndüm ve Rory başının yanındaki tutamağa tutunarak kısa bir kahkaha attı.

"Eğer size keyif vermiyorsa neden bir şeyde mükemmel olmak için zaman harcayasınız ki?" diye sordu. "Yani, insanların bazen mecburiyetten sevmedikleri işleri yapmak zorunda kaldıklarını biliyorum, ama eğlence?"

"Bu babamı mutlu etti. Dediğim gibi, çok fazla fedakârlık yaptı. Ama annem de babam da sadece yaşadıkları hayatı sürdürmek için değil, bir aile kurmak için de çok çalıştılar. Uzun yıllar boyunca çocuk sahibi olmak için uğraşmışlar ve ben doğduğumda vazgeçmişler. Aslında, annem mucizevi bir şekilde bana hamile kaldığında evlat edinme işlemlerine çoktan başlamışlardı. Doktorlar bunun neredeyse imkansız olduğunu söylemişler ama yine de... işte ben oradaydım. Kız kardeşim Lexi, ben sadece altı aylıkken evimize yerleştirilmiş, bu yüzden yaşlarımız birbirine çok yakın."

Kendisine şaka yollu *teselli ödülü* diyordu. Yani ben, tabii ki asıl öduldüm, hiç beklemedikleri ama yine de elde ettikleri ödül. *Onların*

talih kuşu. Lexi bir keresinde bana, annem hamile olduğunu öğrendiğinde bunu düşünselerdi evlat edinme ajansına yaptıkları başvuruyu iptal edeceklerini söylemişti. Ama sonra bir öz annenin onları seçtiği haberini aldılar, o da gitmişti ve bir çıkış yolu olmadığını düşündüler ve böylece devam ettiler ve beni aldılar, senden gerçekten istedikleri şeyi zaten almış olsalar bile.

Mesele neydi? Muhtemelen haklıydı. Bunu, ailem Lexi'yi çok seven cömert ve nazik insanlar olmadığı için söylememiştim. Belki biraz eski kafalıydılar ama babam kendi ayak izlerini takip edecek bir oğul istemişti, sıfırdan inşa etmek için kalbini ve ruhunu döktüğü şirketi aynı derecede önemseyen bir varis. Kendisinin asla sahip olamadığı hayatı çocuklarına vermek istemişti ve yaptığı tüm fedakârlıkların, kendisinden sonra gelen Buchanans'ın, kendisinin büyürken sahip olamadığı zenginlik ve güvenliğe sahip olmasını sağlayacak bir miras bıraktığı için olduğundan emin olmak istemişti.

Ve dürüst olmak gerekirse? Benim gelmem iyi oldu, çünkü Lexi'nin iş dünyasına karşı hiçbir ilgisi yoktu.

Rory yüzündeki ifadeyle beni izliyordu. "Oh, anlıyorum," dedi. Evet, muhtemelen anlıyordu. Ne düşündüğünü biliyordum, sadece daha önce bir versiyonunu söylediği için değil, dışarıdan bakıyor olsaydım ben de aynı şeyi düşünebilirdim: *Bu çok fazla baskı. Ve...* evet, tamam, öyleydi. Ve Rory'yle birlikte olmak, hayatım boyunca içinde yaşadığım kutunun dışına çıkmak -geçici de olsa- ne kadar zor olduğunu anlamamı sağlıyordu. Ama yönetmemi bekleyen milyonlarca dolarlık bir şirket olduğu garantisiyle lüks bir hayat yaşadığım için kendime acımalı mıydım? Başka kaç kişi böyle bir "baskıya" sahip olmak için sol kolunu verirdi?

"Kulağa baskı gibi geldiğini biliyorum," dedim düşüncemi dile getirerek. "Ve öyle, ama Tanrım, bu aynı zamanda şans. Hayatım boyunca hiçbir şey istemediğim, son derece ayrıcalıklı bir hayatın içine doğdum. Sevgi yağmuruna tutuldum." I

Beklentilerini karşıladığımda ya da aştığımda babamın yüzünde beliren ifadeyi hayal ederek durakladım - sanki her zaman istediği her şey ve daha fazlası benmişim gibi yoğun bir minnettarlıkla karışık bir gurur. "Kendini yoktan var eden babam bir miras istiyorsa, neden almasın?"

"Çünkü sen bir miras değilsin, sen bir insan ruhusun," dedi sessizce.

Ellerim direksiyonda sıkılaştı, sözleri boğazıma yutmak için uğraşmam gereken bir şeyin dolmasına neden oldu. Ayrıca açıklanamaz bir şekilde savunmacı hissettim. "O kadar da zor görünmüyor," dedim.

"Mükemmel olmak mı?"

Bir kahkaha attım ve bunun benim hissettiğim kadar savunmacı bir ses olduğunu duyabiliyordum. "Kimse benden mükemmel olmamı istemedi." Seks yaptığımızda mükemmel olmamakla ilgili bir şeyler söylediğimi hayal meyal hatırlıyordum ama bundan daha fazlasını hatırlayamıyordum. Umarım o da tam olarak ne söylediğimi hatırlamıyordu çünkü söylediklerimi kontrol edemiyordum, düşüncelerim ağzımdan sınır tanımadan dökülüyordu, beynimle dilim arasındaki filtre şehvet dalgasıyla eriyip gitmişti. Ama bu muhtemelen dürüstlüktü, değil mi? O hararetli anlarda bir yalan uydurmak için çok zorlanırdım. Ve böylece... tamam, belki de hiç kimse doğrudan gelip benden mükemmel olmamı istememişti, ama ailemin benden bunu beklediğinin çok farkındaydım.

"O zaman bunu doğal karşılıyor olmalısın," dedi gülümseyerek, belli ki gerginliği hissetmiş ve onu gidermeye çalışıyordu.

"Beni çok az tanıyorsun, Rory," dedim. Yüzü bir parça düştü ve içimden keskin bir yumruk yedim, bunu onu uzaklaştırmak için söylediğimi biliyordum çünkü tanımlayamadığım bir nedenden dolayı saldırıya uğramış hissediyordum.

"Hayır, haklısın, bilmiyorum. Yargılayıcı konuştuydum özür dilerim-"

"Hayır, özür dilerim." Başımı iki yana salladım. "Bu çok kabaydı. Sadece... Sanırım sözde mükemmel evlat olmak için biraz baskı hissediyorum. Ama bununla başa çıkabilirim. Baskının ayrıcalıkla birlikte gelmesi *gerekmez* mi? Bunu ciddiye alıyorum. Ben istiyorum ki

Bana emanet edilen her şeyin iyi bir kâhyası olmak. Asla zavallı küçük zengin çocuk rolünü oynamaya çalışmam. Babamın izinden yürümekten onur duyuyorum. Onun mirasını devam ettirme şansı bana verildiği için onur duyuyorum."

Başını salladı ve içinde bir nebze de olsa hüznü barındırdığına yemin ettiğim bir gülümseme daha attı. "Anlıyorum," dedi. "Ve aynı fikirde değilim. Sen iyi bir insansın, Gage."

Bunda beni de rahatsız eden bir şeyler vardı ve ne olduğunu bilmiyordum. Hayatım boyunca emin olduğum şeyler hakkında kafamı karıştıran bu kızda ne vardı? Hoşuma gitmiyordu ama yine de ondan uzak duramıyor gibiydim. "Yolun hemen yukarısında," dedim pencereden dışarıyı işaret ederek ve konuyu değiştirdim.

Kavak korusunun yanından geçtik, virajı döndüğümüzde gölün ışıltısı görüldü, Travis'in yıllar önce yeniden inşa ettiği rıhtım beyaz bir kürekli teknenin demirlediği suya doğru uzanıyordu.

Haven's Gate, Plant and Garden Center'a giden çakıllı yola saptığımızda, "Burası çok güzel," dedi. Arazi bir zamanlar Travis'in babası Connor Hale'e aitti ve Travis burayı Haven'a üzerine işini kurması için vermişti.

Cumartesi sabahı park yeri çoğunlukla doluydu, müşteriler bitki ve çiçek yüklü arabaları bagajlarına boşaltabilecekleri arabalarına çekiyorlardı.

Haven'ın işinin başarılı olduğunu bilmemin tek nedeni otoparktaki araç sayısı değildi. Annem onu parterre adı verilen bir Fransız bahçesi kurması için tutmuştu ve bu bahçeyi sergilediği ilkbahar kadınlar yemeğinden bu yana Calliope'un üst tabakası arasında çok popüler olmuştu. Birkaç kadının anneme aylar öncesinden bir kurulum tarihi belirleyemediklerinden yakındıklarını duymuştum.

Ve şimdi Haven da su yapıları tasarlamakla meşguldü.

Arabayı arka tarafa yakın bir yere çektim ve Rory'yle birlikte arabadan indik, ayaklarımızın altındaki çakıllar çıtırdıyordu. Kırmızı ahıra doğru yürümeye başladığımızda, içeriden bir çift it koşarak geldi ve Rory durdu, öne doğru eğildi ve yüzüne bir sırtış yayılırken ellerini dizlerine vurdu. Çiftin neşeyle ona doğru koşmasını ve onun çömelmesini izledim; köpekler kahkahalar, neşeli sızlanmalar, sallanan kuyruklar ve "ne kadar iyi bir kız" ifadeleriyle karışık bir bulanıklık içinde insanlarla çarpışıyordu. Neyin nereden geldiğini anlamak gerçekten zordu, Rory küçük sürünün bir parçası haline gelmişti.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktı, kendini fırçalıyordu, köpekler hala mutlu bir şekilde mızızlanıyor ve bacaklarına kafa atıyorlardı. Bana baktı ve birden o kadar büyük gülümsediğimi fark ettim ki esintiyi dişlerimde hissedebiliyordum. "Köpeklerle aranda ne var?" Bir kahkaha daha atıp siyah beyaz olanı çenesinin altından kaşırken, diğeri hak iddia edercesine ayaklarının dibine uzanırken sordum.

Omuz silkti. "Onları seviyorum. Onları anlıyorum. Bilmiyorum. Sadece her zaman anladım. Köpekleri hak etmiyoruz," dedi gülümseyerek. "Ama yine de alıyoruz onları."

Orada durmuş birbirimize gülümsüyorduk, sevdiği köpek bacağıma kafa atıyordu, ben de aşağı bakıyordum. O da bana bakıyordu, sanki o da sırtıyormuş gibi dili ağzından sarkıyordu.

"Köpekleri sever misin?" Rory yumuşak ve çekingen bir sesle sordu, sanki cevabım ona büyük bir keder verecekmiş gibi.

Köpekleri sever miydin? Her ne sebeple olursa olsun, ona düşünceli bir yanıt borçlu olduğumu hissettim, ne şekerle kaplanmış ne de küstahça. Yavaşça onun yaptığı gibi çömelip köpeğin gözlerinin içine baktım ve çenesinin altını kaşıdım. Köpek başını eğdi, beni okumaya çalışır gibi inceliyor, enerjik bir tavra Rory kadar coşkuyla karşılık vermeyeceğimi bir şekilde anlıyordu. "Sanırım öyle," dedim. "Ne çocukken ne de yetişkinen hiç köpeğim olmadı. Babam hayvanları çok sever. Birkaç köpek besliyoruz.

Vahşı yaşamı koruyan ve kurtarma organizasyonlarını destekleyen vakıflar, ancak ailem çok seyahat ediyordu ve babam sabahlara kadar çalışıyordu, bu yüzden hiçbir zaman bir aile evcil hayvanımız olmadı. Onlarla çok fazla etkileşimim olmadı. Ben... köpekleri sevmiyorum." Mutlu yaratıklar gibi görünüyorlardı. Kendi köpeklerine çok bağlı olan pek çok iyi insan tanıyordum. Bana sadık oldukları söylenmişti. Köpeğin çenesinin altını birkaç dakika daha kaşıdım ve sonra ayağa kalktım. Her iki köpek de kırmızı ahıra doğru koşarak uzaklaştı.

"Gage, sen misin?"

Döndüğümde Haven'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm, kollarında yarı ölü gibi görünen büyük bir bitkinin arasından bakıyordu.

"Haven," dedim yanımıza gelip bitkiyi yere bırakırken. "Tam da aradığım kadın." Gülümsedim. "Bu Rory... Castle. Faith Lorenz için çalışan bir sanat eksperisi." Tanrım, berbat bir yalancıydım. Her yalandan önce duraksamayı bırakmalıydım.

Rory bana özür dileyen kısa bir bakış attı, ben de onun bu yalanı resmen yaydığımı ve kendisinin de buna izin verdiğini kabul ettiğini düşündüm. Ama onu ele vermeyecektim ve zaten kendini Faith'in yeni çalışanı olarak tanıtmıştı, bu yüzden sıkışıp kalmıştım.

"Ah," diye gülümsedi Haven ve elini kot şortuna sildi. "Şehre hoş geldiniz."

Rory onun elini sıktı ve gülümsedi. "Teşekkür ederim."

"Görüyorum ki birini kaybetmişsin," dedim ayaklarının dibindeki bitkiyi göstererek.

Haven ellerini kalçalarına koyarken, "Elimden gelirse olmaz," dedi. "Onu şuradaki çit hattına yeniden dikeceğim." Yeni yapılmış gibi görünen beyaz, ayırık çitlere doğru başıyla işaret etti. "Sanırım istediği güneş miktarı konusunda prenses gibi davranıyor."

"Fidanlığınız çok güzel," dedi Rory, büyüleyici kırmızı ahırdan arkasındaki uzak meyve bahçesine, gökyüzünün berrak maviliğine uzanan uzun elma ağaçlarına bakarken.

"Teşekkür ederim," dedi Haven, o da ahırın önündeki çiçek saksılarına göz gezdiren insanlara bakarken gururlu olduğu her halinden belliydi. "Bu bir sevgi emeği oldu." Tekrar Rory'ye baktı. "Hey, eğer ilgilenirsen burada bir Dört Temmuz şenlik ateşi yakacağız. Çok basit, gösterişli bir şey değil, ama seni de aramızda görmek isteriz."

"Çok teşekkür ederim Haven. Çok nazıksın."

Haven, "Sen de tabii ki Gage," dedi. "Her neyse, beni aradığınızı söylemiştiniz?"

Boğazımı temizledim. "Evet. Rory ve ben bir tür hazine avındayız." Ona gülümsedim. "Uzun hikâye ama bir antikacıdan ya da bitpazarından satın alındığı anlaşılan bir sanat eseri hakkında bilgi edinmeye çalışıyoruz ve aynı sanatçıya ait başka eserler de bulmayı umuyoruz. Bize başlayabileceğimiz en iyi yeri gösterebileceğinizi düşündük."

"Elbette, bu konuda yardımcı olabilirim." Kısa bir kahkaha attı. "Sanırım en azından her yerel mekâna uğramışımdır. Ne tür bir sanat eseri bu? Çok spesifik bir şey bildiğimden değil ama yeni mi eski mi?"

Rory ona, "Muhtemelen yirmi yedi yaşında ve muhtemelen buralı biri tarafından yapılmış," dedi.

"Tamam, yani gerçek bir antika değil." Bir an için yanağının içini çiğnedi. "Ben olsam Pembe Fil'den başlardım. Sahibinin antika mobilya ve tablolarıdan daha el işi parçalara kadar eklektik bir karışımı var. İyi bir gözü var ve yerel sanatçılardan bir şeyler seçiyor. Pink Elephant'tan sonra Ruby's Slippers'ı deneyin. Çoğunlukla vintage kıyafetler satılıyor ama bu mağazanın sahibinin bit pazarlarından topladığı tablolar da satılık olarak tüm duvarlara asılmış durumda."

"Bunu soracak kişinin sen olduğunu biliyordum," dedim. "Çok teşekkürler Haven." "Benim için zevkti," dedi sırtarak ve eğilip bitkiyi aldı.

"Memnun oldum, Rory."

"Ben de Haven."

Döndü ve görünüşe göre aşırı dramatik bir bitkinin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışacağı çite doğru yöneldi. Rory etrafına son bir kez baktı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Gitmekten neredeyse nefret ediyormuş gibi iç geçirdi ve sonra arabama doğru yöneldik.

"Hazine avına hazır mısın, Cakes?" Kontağı çevirirken sordum.

"Ben hazır doğdum, Ivy League," dedi gülerek.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Rory

The Pink Elephant, Calliope'nin hemen aşağısında, şehir merkezinde yer alıyordu. Loş dükkâna girdiğimizde, arka tarafa yakın bir tezgâhın arkasındaki taburede oturan sahibi kulaklıklarını çıkardı ve bize gülümsedi. Tepemizdeki vantilatörün yumuşak sesi uğulduyordu. "Hoş geldiniz! Belirli bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim, yoksa sadece etrafı mı araştırıyorsunuz?"

"Merhaba," dedim. "Umarım bize yardımcı olabilirsiniz. Kimliğini tespit etmeye çalıştığımız yerel bir sanatçı tarafından yapılmış olması muhtemel suluboya resimleri arıyoruz. Elimizde yaklaşık yirmi yedi yıl önce yapıldığını düşündüğümüz Pelion Gölü'nün bir bölümünü gösteren bir resim var, ancak daha yakın zamanda yapılmış olanlar da olabilir. Köşedeki baş harflerde M.S. yazıyor. Sizde böyle bir şey var mı?" Birden keşke telefonumla fotoğrafını çekseydim de ona gösterebilseydik diye düşündüm ama aynı zamanda tablolardan birini görsek tanıyacağımızdan da emindim.

"Yerel bir sanatçı mı?" diye sordu yaşlı, kır saçlı kadın. "Hmm. Eğer bu tanıma uyan bir şey varsa, arka taraftaki resim kutularından birinde olmalı." Birkaç basamakla başka bir odaya açılan bir kapının olduğu sol tarafını işaret etti. "Daha değerli olduğunu düşündüğüm her şeyi duvara asıyorum," dedi başını kaldırıp kolunu sallayarak, "ama şu anda elimde fazla bir şey yok. Antika tablolar -özellikle de imzalı olanlar- şu sıralar popüler ve son birkaç aydır pek fazla emlak satışı olmadı. Sanırım son zamanlarda kimsenin ölmemiş olmasından memnun olmalıyım, ama bu iş için de pek iyi değil," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Her neyse, buyurun."

"Teşekkürler," dedi Gage ve ben arka odaya doğru ilerlerken. Havayı karıştıracak bir vantilatör olmadığı için burası daha sıcaktı. Ve cam ön kapının içeri biraz ışık almasının avantajı olmadan, çok daha loştu. Potpuri ve okaliptüs kokuyordu, annem ve ben taşınıp kendi evimiz haline getirmeden önce büyükannemin evini çağrıştıran kokular. Ön kapının açıldığını ve dükkân sahibinin birkaç müşteriyle selamlaşıp sohbet ettiğini duydum.

Gage yerde duran ve çerçeveli sanat eserleriyle dolu üç ahşap kutuya doğru ilerlerken ben de odanın ortasındaki mumların ve el yapımı olduğu belli olan diğer el işi eşyaların bulunduğu büyük raf ünitesinin etrafında dolaştım.

Eğildi ve ilk kutuyu incelemeye başladı, her bir resmi önündekine yaslayarak baktı. Ben de eğildim ve o çalışırken omzunun üzerinden baktım. Hareketleri yavaşladı ve ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardım, unutulmaz kokusu arabasında olduğundan daha derin ve karmaşıktı. Kolonyasının yanı sıra teninin ve nefesindeki tarçının kokusunu da alabiliyordum. Onu içime çekerken, teninin kokusunu ve dilinin tadını ilk kez deneyimlediğim anların anıları gözümün önüne geldi.

Meme uçlarım sertleşti ve kalçalarımın tepesinde küçük bir vızıltı oluştu, kan kulaklarımın arasında uğuldarken mağazanın önündeki kadınların gevezelikleri ve kahkahaları azaldı. Gage başka bir kareyi çevirdi ve nefesi kesilir gibi olurken yağlı boya ile yapılmış bir deniz fenerine baktım. *Hareket etmeliyim.* Hava kalınlaşıyor, aramızdaki boşluktaki moleküller şişiyor gibiydi. Kendimi sersemlemiş ama aynı zamanda aşırı farkında hissediyordum. Tanrım, elimde değildi. Bu adam bana her yaklaştığında soyunmak istiyordum. Vücudunun benimkinin üzerinde yavaşça kayışını hissetmek için çaresizdim. Benimkinde. *Kesinlikle uzaklaşmalıydım.* Ama ben istemiyordum. Kendimi tehlikeli hissetsem de, halka açık bir yerde olmamızın getirdiği bir güvenlik de vardı ve bu yüzden oyalandım, alabildiğimi aldım. Cesaret edebildiğim her şeyi. "Rory," dedi ve sesi şu anda boğazıma takılmış olan şey kadar kalındı. Parmağını salladı ve başka bir kareyi çevirdi; bakışlarım daha küçük boyutlu bir suluboya resme, bir göle, bir kıyıya ve-

"Vay anasını," dedim, elimi uzatıp yığından çekerek. İkimiz de ayağa kalktık, o döndüğünde gözlerim onunkilerle buluştu. Gözleri hafifçe buğulandı, dudakları aralandı, sonra gözlerini kırıştırarak yanıma geldi, böylece ikimiz de artık tanıdık gelen sanat eserine bakabildik. "M.S.," diye fısıldadım. "Vay anasını," diye tekrarladım. "Gage, bir tane bulduk."

"Diğer kutulara da bak," dedi ikincisine doğru eğilerek. Sadece bir an tereddüt ettim ve sonra üçüncüye gittim. Uzuvlarım hâlâ hafifçe titriyordu, bir resim keşfetmekten değil -kalbim şimdi heyecanlı bir tempoda atıyordu- Gage'e bu kadar yakın olmaya verdiğim tepkiden... kanım ısınırken ve dokularım ona duyduğum özlemle yumuşarken orada kalmaya devam etmekten.

Sandığın arkasında bir M.S. orijinali daha vardı. "Gage!" Onu çekip çıkarırken söyledim. Az önce arkasına geçtiği kutuyu bırakarak döndü.

"İki," diye nefes aldı, ikimiz de resme bakabilelim diye tekrar yanıma geldi. Bu resimde çoğunlukla ağaçlar vardı ve

kayalık kıyı.

Sevinmek ve ağlamak istiyordum ve *hala* biraz tahrik olmuşum. Bir adım uzaklaştım. "Gidip bunları dükkân sahibine soralım," dedim. Ön tarafa doğru geri döndük, sohbet ettiği iki müşteri şimdi ön pencerenin yanındaki bir rafa göz atıyordu.

"Aman Tanrım!" Elimde iki tablo olduğunu görünce ellerini ağzına götürdü. "Aradığın şeyi buldun mu?"

"Evet," dedim, duyduğum heyecan sesimden okunuyordu. "Bunlar aynı sanatçıya ait." Onları maun tezgâhın üzerine koydum. "Bunları nereden aldığınızı söyleyebilir misiniz?"

Bir parmağını çenesine vururken kaşlarını çattı. "Üzgünüm ama hatırlayamıyorum. Arkadaki parçaların çoğu uzun yıllardır bendeydi. Kızım evlenip New Hampshire'a taşınmadan önce dükkânım için eşya toplamama yardım ederdi, yani bunları onun almış olma ihtimali var. Koleksiyona ara sıra eklemeler yapıyorum ama nadiren bakıyorum."

Omuzlarım düştü. *Lanet olsun.* "Bana bu tablolar hakkında herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?" Kendimi bir sanat eksperisi olarak tanıtip iki sanat eseri hakkında profesyonel bir görüş istememdeki ironi gözümünden kaçmadı.

"Hmm," diye mırıldandı öne doğru eğilip iki tabloyu incelerken, birinden diğerine bakarken başını hareket ettirdi. "Büyüleyici olduklarını söyleyebilirim ama ustaca değiller. Sanatçı duyguları harekete geçirme konusunda yetenekli görünüyor."

"Evet," diye kabul ettim, içgüdüsel değerlendirmemin bu kadının daha bilgili görüşüyle eşleşmesinden memnun oldum.

Gage cüzdanından bir kartvizit çıkarırken yanıma yaklaştı. "Bunları nereden aldığınızı hatırlarsanız ya da bu baş harflere sahip benzerlerini görürseniz beni arar mısınız?"

Kadın kartı aldı ve **ş ö y l e b i r** baktı. "Elbette, Bay Buchanan."

Bileğimde taşıdığım küçük cüzdandan kredi kartımı almak için hamle yaptım ama kadın eliyle beni uzaklaştırdı. "Ücret yok. Bunu sanatçınızı tanımlamanıza yaptığım katkı olarak kabul edin."

Kolumu indirirken nefesimi bıraktım. "Çok naziksin." "Buna inanamıyorum," dedim Gage'in arabasına doğru yürürken.

Bana doğru gülümsedi. "Hazine avımız iyi bir başlangıç yaptı," dedi. "Ama neyi merak ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Kapımı açarken omzumun üzerinden ona baktım. "Bunların arkasında başka bir günlük kaydı var mı?"

"Aynen öyle. Atla da öğrenelim."

Arabanın etrafından dolaşıp direksiyona geçti ve tablolardan birini kucağımdan almaya başladı ama ben elimi onunkinin üzerine koydum. "Faith'lere döndüğümüzde bunların arkasını açalım." Elim camın üzerinde gezdirirken Gage'in başını salladığını gördüm, kalbim küt küt atıyordu. *Bunları babam boyamıştı. Bu çizgileri onun elleri çizmişti.* Kendi parmaklarımı uzattım ve annemden gelmediği belli olan hangi parçalarımın ondan geldiğini merak ettim. Ya da belki onun annesinden ya da ondan önceki annesinden. Birden kendimi daha büyük bir bütünün parçası gibi hissettim, oysa hayatım boyunca kendimi sadece bir Mud Gulch Casteel olarak görmüştüm. Babam ve ailesi birdenbire kendilerini hiç hissetmedikleri kadar yakın hissettiler ve Pelion Gölü bölgesine geldiğimden beri, hayatım boyunca yaşadığım o *çekimi hissetmediğimi* fark ettim.

Hazine avına kendimi fazla kaptırdığım için mi fark edememiştim? Yoksa tam da olmam gereken yere vardığım için mi ortadan kaybolmuştu?

Sadece iki sanat eseri bulduğum için değil, okuduğumuz son günlükte kurucu üyenin annemle flört ettiğinden bahsedilmesi de doğru yolda olduğumu pekiştirdiği için kendimi *enerjik* hissediyordum. Bana bahsettiği önemli adam oydu. Risk aldığım ve annemin dürtüsü olduğuna inandığım şeyi takip ettiğim için inanılmaz derecede mutluydum.

Başımı Gage'in kiralık arabasının pelüş derisine yasladım, ona bakabilmek için başımı yeterince çevirdim, o da izlendiğini fark etmedi. Gözlerim onun güçlü profilinde geziniyor, kaşlarının arasındaki kırıxıklıkta duruyordu. Bu kadar çok düşündüğü şey neydi? Kimsenin onu izlemediğini düşündüğünde kaşlarını ne kadar çatabildiğinin farkında mıydı? *Neyi bu kadar dert ediyorsunuz Bay Mükemmel?*

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, Gage Buchanan'ın daha iyi bir resmi ortaya çıktı. Haven's Gate'e varmadan önce arabada konuştuklarımızı, babasının mirasını devam ettirmek için hissettiği baskıdan onur duyduğunu söylemeye devam etmesini düşündüm. İnanılmaz şansından bahsederken ne kadar gergin olduğunun farkında mıydı? Muazzam ayrıcalığından? Ailesini mutlu etme görevinden? Gage bu konudan hiç keyif almıyordu. Bu konu hakkında sanki prova edilmiş gibi, sanki hayatı boyunca kafasında tekrar ediyormuş gibi konuştuğunun farkında mıydı? Farkında olduğunu sanmıyordum. Bu da doğal olmayan bir şeylerden şüphelenmeme neden oluyordu, belki de kendini doğru olmayan bir şeye ikna etmeye çalışıyordu.

Peki doğru olan ne, Gage? Mükemmel evlat olmanın tüm tuzakları olmadan sen kimsin? Her şeyi yapabilecek olsaydın ne yapardın?

Göründüğüm kadar mükemmel değilim.

Gage'in babası için yaptığı fedakârlıkları düşününce aklıma Romeo geldi. Belki de Gage'in durumunun beni bu kadar rahatsız etmesinin nedeni buydu. Dürüst olmak gerekirse, onun bu konuda konuşmasını duymak beni zımpara kağıdı gibi ovdu. Belki de bir şekilde bunu kişisel olarak algıladım. Çünkü amcam da bir fedakârlık yapmıştı. Romeo kendi hayallerine rağmen aile bağlılığının baskısına boyun eğmek zorunda kalmıştı.

Bakışlarım Gage'den uzaklaşıp arabanın yanından geçen manzaraya kaydı. Ağaçların arasından gölün kayalık kıyısına göz attığımda kalbim alışılmadık bir şekilde sıkıştı. Göl manzarası bir şekilde tanıdık geliyordu. Hayır, bu doğru kelime değildi ve ben de tam olarak

ne olduğunu anlayamadım. Belki de tek bir kelime olmadığı için. Bu gölün ışıltısını ilk gördüğüm andan beri göğsümde bir duygu yumağının yükseldiğini hissediyordum. Sevinç, özlem, huzur ve hatta... adını koyamadığım bir şey için garip bir keder hissetmişim. Kucağımdaki suluboyaya baktım. Belki de babamın resmini yaparken kendi gözleriyle baktığı şeyin gerçek hayattaki görüntüsüne bakıyordum. Tıpkı annemin resminde sevgi olduğunu söyleyebildiğim gibi, bu yer için de sevgi olduğunu hissedebiliyordum. Belki de onun Pelion Gölü'nü seven yanı bir şekilde bana da geçmişti.

"Orada ne düşünüyorsun?" Gage beni hayallerimden kopararak sordu.

"Babam," dedim. "Burayı çok severdi," dedim kesin bir ifadeyle, tablonun camına hafifçe vurarak.

Gage kucağımdaki çerçeveli parçalara bakarak başını salladı. "Katılıyorum," dedi, belli ki bu açıklamayı sanat eserlerindeki duygulara dayanarak yaptığımı anlamıştı.

Babamın, tam da şu anda, benden sadece birkaç mil uzakta olabileceği düşüncesiyle midemde kelekler uçuştı.

"Ruby's Slippers var," dedi Gage. "Dışarıdayken bir uğrayalım mı? Faith'e döndüğümüzde belki üç çerçeve açabiliriz?"

"Elbette, zararı olmaz," dedim. "Eğer istersen."

Sırıttı ve kalbim, bu adamın bana doğru odaklanmış beyaz gülümsemesinin parıltısına tepki olarak yapma eğiliminde olduğu gibi tersine döndü. "Sana varım demiştim," dedi.

Bir ucunda popüler bir market zincirinin bulunduğu küçük bir alışveriş merkezinin otoparkına girdik. Ruby's Slippers ortada yer alıyordu ve Gage ön kapıya yakın bir yere park etti.

Yaz sıcağında içeriye adım attığımızda klimalı ikinci el mağazası nefis bir serinlik hissettirdi. Alan, güneşin ışıyla aydınlıktı.

Ön duvar boyunca engelsiz pencereler ve müşteriler giysi raflarını karıştırırken ses sisteminde zalim bir yaz hakkında doksanlı yıllardan kalma bir şarkının nakaratları yüksek sesle çalıyordu.

"Ruby's Slippers'a hoş geldiniz," dedi genç bir kız tezgahın arkasından, kasanın önünde duran müşteri için bir poşete bir ürün yerleştirirken.

Ona gülümsedim ve Haven'ın tarif ettiği gibi tüm duvarlara asılmış çeşitli çerçeveli sanat eserlerini incelerken etrafıma bakındım. Gage ve ben sol tarafımızdaki duvar boyunca yürümeye başladık, ikimiz de ilerlerken yukarı bakıyorduk. Orijinal tablolar vardı, bazıları sadece iyi, diğerleri daha iyiydi -en azından benim zevkime göre- ama aynı zamanda yeniden basımlar ve posterler de vardı. Mağazanın tamamını dolaşmamız uzun sürmedi, bizi duraksatan tek bir parçaya bile rastlamadık. "Babamın eserlerinden kaç tanesinin Pelion ve Calliope sakinlerinin evlerinde asılı olduğunu merak ediyorum, böyle bir mağazada bir tanesine rastladılar ve sadece güzel olduğunu düşündüler," dedim.

"Evet, ben de aynı şeyi merak ettim," dedi Gage. "Ama biliyorsunuz, en azından birkaç parçasının ikinci el mağazalarında olması bile başlı başına bir ipucu olabilir."

Dudağımı ısırdım. "Nasıl yani?"

Dirseğini yanındaki rafın üstüne koydu ve bir ayağını diğerinin üzerine atarak belli ki ne anlama geldiğini düşündü. "Ya kendi resimlerini verdi ya da ailesi verdi. Ama hangi koşullar altında? Yine de ilerlerken aklımızda tutmamız gereken bir şey."

Başımı salladım, başka tarafa bakarken yine dudağımı çiğnedim. *İleri gitmek. Eğer ilerleyebileceğim bir yön varsa.* Ve birkaç hafta içinde eve dönmeden önce.

Mavi bir kumaş parçası gözüme çarptı ve gözümü kırıştıtarak ona doğru ilerledim ve raftan çektim. Derin bir nefes aldım. "Aman Tanrım," dedim. "Benim

Annemin de neredeyse buna benzer bir elbisesi vardı." Elbiseye baktım, sanki geçmişe ışınlanmışım gibi bir duyguya kapıldım. Bakışlarım parıltılı kumaşın üzerinde gezindi, ileri geri hareket ettirdikçe ve ışığı yakaladıkça mavi farklı tonlara dönüşüyordu. Minik spagetti askıları vardı, belden toplanmıştı ve sağ kalçasında yüksek bir yırtmaç bulunuyordu. Basit ama çarpıcıydı.

Gage yanıma geldi ve elimden alıp havaya kaldırdı. "Mavi..." diye mırıldandı. "Gözlerinin tam tonu." Büyülenmiş gibi ona baktı.

Gülümsedim. Evet, yakındı ama elbise neredeyse tek bir renk gibi görünmüyordu. Annem buna benzer bir elbiseyi dolabının arkasında saklıyordu. Giysi giydirme oyunu oynarken bir iki kez denemiştim. Bir keresinde beni yakalamış ve neredeyse kızgın görünmüştü. Nefesimi tutmuştum, daha önce kıyafetlerini ya da takılarını karıştırmamı hiç umursamamışken verdiği tepki kafamı karıştırmıştı. Ama sonra gülümsedi ve bana çok güzel görüldüğümü söyleyip aceleyle uzaklaştı. O elbiseye ne olduğunu bilmiyordum. Ondan kurtulmuş olmalıydı çünkü sonunda bağışlamak için onları poşetleyecek gücü bulduğumda eşyaları arasında yoktu.

"Lütfen bunu sizin için satın almama izin verin," dedi.

Sessiz bir kahkaha attım. "Böyle bir şeyi giyebileceğim hiçbir yer yok," dedim ona. "Ne burada, ne de Mud Gulch'ta."

"Yine de ısrar ediyorum," dedi ön kasaya doğru dönerek. "Gözlerinize bu kadar mükemmel uyan başka bir şey görmedim."

Onu takip ederken güldüm. Sanki gözlerimin gölgesini bulmak için ömür boyu süren bir hac yolculuğundan yeni dönmüş gibi konuşmuştu. Annemden bahsettiğim için nazik davranıyordu. Belki de gözlerimdeki özlemi görmüştü. Bunu bana hediye etmesine izin verecektim çünkü dürüst olmak gerekirse, bir şekilde kaybettiğim annemin küçük bir parçası gibi hissediyordum. Ayrıca, fiyat etiketini görmüştüm ve sadece otuz dolardı.

İkimiz de öne doğru eğildik, Gage ilk çerçevenin arkasını açıp katlanmış bir kâğıt parçasını ortaya çıkarınca nefesim kesildi. Nefesim kesildi ve kâğıda uzandım, masanın üzerine koyup açarken ellerim titriyordu. Üçümüz de eğildik, annemin el yazısını okurken gözlerim yaşardı.

Dün gece M.S. ve ben göl kıyısında piknik yaptık ve sonra gecenin yarısını güneşin altındaki her şey hakkında konuşarak geçirdik. O dünyevi ve ilginç biri. Benim sadece hayalini kurduğum pek çok yerde bulunmuş. Ama gözlerinde hüznün de var. Onunla ilk tanıştığımda düşündüğümde çok farklı biri. Çok daha derin ve nazik.

Hayvanları çok sever. Bir köpeğin gözlerinin içine bu kadar derin bakan bir adam görmemiştim. Sanki onlarla iletişim kuruyor. Bu beni gülümsetiyor. Onlar da onu seviyor, ki annem hep bir insanın iyi bir ruha sahip olduğunu gösterir derdi.

O da zeki biri. Bugüne kadar yazılmış hemen hemen her kitabı okumuş ya da en azından öyle görünüyor. Her zaman şu ya da bu alıntıya atıfta bulunur ve keşke bunları daha sonra hatırlayabilseydim, çünkü bunları yazardım ve onun için neden bu kadar önemli olduklarını düşünürdüm. Ona tüm bu sözleri hatırlamak için bir fil hafızasına sahip olması gerektiğini söylediğimde, yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi ve keşke olmasaydı dedi.

O karmaşık bir adam ve sanırım benim de basit bir kız olduğumu söyleyebilirsiniz. Ama bir sır paylaşabilir miyim? Sanırım ona aşık oluyorum. Gün geçtikçe daha da derine.

Bir nefes daha verdim ve başımı kaldırdığımda Gage'in çoktan bana baktığını gördüm. "M.S.," dedim, baş döndürücü bir sevinç sarmalı dans etmek istememe neden oldu. "M.S. kesinlikle benim babam." Duraksadım, Faith'e ve sonra tekrar Gage'e bakarken nefesimi tuttum. "Hayvan sevgimi ondan aldım." Bu bir bağlantıydı, bir boşluk dolduruluyordu.

"Hiç şaşırmadım," dedi Faith. "Köpekleri sevme şeklin... kanında olmalı."

Sırıttım.

"Bakalım diğesinde başka bir giriş var mı?" dedi Gage, ikinci tabloyu kendine doğru çekerek ve el işi bıçağını eline alarak. Rahatsızlığını hissederek bir an onu izledim. Aniden fark edince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bana babasının da hayvanları sevdiğini söylemişti. Babası çok okuyan biri miydi? Tabii ki öyleydi - çoğu başarılı insan öyle değil miydi? Ve o da çok seyahat ederdi -Gage öyle söylemişti.

Gage'in ikinci çerçeveyi desteklerken ellerine odaklandım ve baş harfleri ismiyle uyuşmamasına rağmen Gage'in babasını hâlâ eleyemediğimiz fikrini zihnimden uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Bir yumruyu yuttum.

İkinci çerçevede biraz su hasarı varmış gibi görünüyordu ve bu yüzden destekleyici kolayca çıktı, Gage her ikisinde de mürekkep kanaması olan iki kağıt parçasını ortaya çıkarmak için kenara kaydırđı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve onları ayırıp ikisini de ilkinde yaptığım gibi yerleştirdim. Soldaki sayfa sadece biraz lekelenmişti, ancak sağdaki sayfa alttaki bir paragraf dışında neredeyse tamamen mahvolmuştu. Sağlam olanı okumak için başımızı birlikte çevirdik.

Bugün o kötü kızlarla karşılaştım. Onları görmeliydiniz, sanki kasabanın ve burada yaşayan herkesin sahibiymiş gibi ortalıkta caka satıyorlardı. İçimde harika bir şey olacağına dair bir his vardı ya? İtiraf etmeliyim ki, burada ne kadar züppe sürtüklerin yaşadığını anladığımda bu fikir biraz söndü. Her neyse, sanırım işler biraz daha ilginçleşti ve ben her zaman ilginç olmayı sevmişimdir, ya da en azından annem böyle söylüyor ki bunun drama yaratmaya meyilli olduğumu söylemenin güzel bir yolu olduğunu biliyorum. Bilerek değil, yemin ederim. Her neyse, sevgili günlük, arı kovanına çomak sokmuş gibiyim.

-Bu yüzden sanırım sokulmaya hazırlanmalıyım.

"Kötü kızlar mı?" diye sordum. "Kimi kastettiğini merak ediyorum."

Faith omuz silkti. "Calliope'ta bunlardan çok var ama bu muhtemelen her yer için geçerli."

"Yeterince doğru," dedim. Kulağa öyle geliyordu ki, annem sadece birkaç yerli kızla takışmıştı. Ophelia Casteel hiçbir zaman sinsi bir yorumun ya da bariz bir küçümsemenin peşini bırakacak biri olmamıştı, bu yüzden bundan daha fazlası olup olmadığını kim bilebilirdi. Hasarlı yazının yerini değiştirdim ve hepimiz bir an için ondan geriye kalanları okuduk.

Gecenin bir yarısı uyandığımda onu terlerken ve başını sıkarken buldum. Çok korkmuştum. Bana bazen hayaller gördüğünü söyledi. Bunların anı mı yoksa halüsinasyon mu olduğunu bilmiyor. Onlar da onu korkutuyor. Ama Tanrım, onu seviyorum. Onu seviyorum ve ona nasıl huzur getireceğimi bilmiyorum.

Gage'e baktım. "İmgelemler mi?" diye sordu. "Akıl hastalığından mı muzdaripti?"

"Belki de. Ve belki de ona benden bahsetmediyse, nedeni buydu. Bu adamlardan herhangi birinin bir noktada zihinsel bir sorunla mücadele edip etmediğini biliyor musunuz?"

Gage ve Faith yine başlarını salladılar. "Hayır," dedi Faith. "Ama bu çoğu insanın reklamını yaptığı bir şey değil. Özellikle de bunu sessizce halledebilecek imkânlara sahiplerse."

"Belki de sorunlarıyla başa çıkmak için uzaklara gitmiştir," dedim. "Belki de bu yüzden ona benden hiç bahsetmemiştir."

"Olabilir," dedi Gage. "Ya da belki bir akıl hastalığından çok... önceki yaşam koşullarıyla ya da başka bir şeyle ilgili bir anksiyete ya da depresyon nöbetiydi."

"Baban da bir noktada bununla mücadele etti mi?" Bu kişisel bir soruydu ama Gage'in gerçeği bulmama yardımcı olmak için dürüstçe cevap vereceğini biliyordum. Kendini bu işe adanmış olduğunu söylemişti ve eğer bu doğru olmasaydı Maine'in dört bir yanında koşturup sanatın peşine düşmeme yardım etmeyeceğini biliyordum.

Gage iç çekti. "Büyükbabam öldüğünde babam zor bir dönemden geçti. Ben çok küçüktüm. Ama onunla zorlu bir ilişkisi vardı. Ayrıntılara hiç girmedim ama sanırım biraz istismar söz konusuydu."

"Oh," dedim usulca. "Bunun için üzgünüm." Önce Faith'e sonra da günlüğe baktım, hiç tanımadığım ama belli ki bir şekilde acı çekmiş bir adam için kalbim ağırlaşmıştı. Bunu takip eden yıllarda annemin ona veremediği ya da verme fırsatı bulamadığı huzuru bulmuş olmasını umuyordum.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gage

Blakely'nin kulübün verandasında bir şemsiyenin altında oturduğunu gördüm ve öğle yemeğinin tadını çıkaran üyelerle dolu bistro masalarının arasından geçerken tanıdığım birkaç kişiyle selamlaşarak ona doğru ilerledim. Ben ona doğru ilerlerken Blakely bir ayna ve bir ruj tüpü çıkarmıştı ve masaya yaklaştığımda bunları hızla sandalyesinin yanında yerde duran çantasına yerleştirdi.

Ayağa kalktı. "Gage! Seni görmek çok güzel. Benimle buluştuğun için teşekkürler."

Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum ve ikimiz de yerimize oturduk. "Sana dönmem birkaç gün sürdüğü için üzgünüm. İşler çok yoğundu." Yalandı. Çalışanlarım, benim yakında ülkeden ayrılmama hazırlık olarak devam eden projeleri başka yöneticilere devretmeye başladıkları için işler yavaştı. Rory'ye yardım edebilmek için işten erken ayrılmak bana daha fazla zaman kazandırdığı için minnettardım.

Rory.

Cumartesi günü, arkasında annesinin günlük yazıları olan iki tablo bulduğumuzdan beri Rory hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordum. Geçmişe dönüşler beni endişelendiriyordu. Babamın uyku sorunu yaşadığını ve çocukluğundan kalma duygusal yükler taşıdığını biliyordum. Muhtemelen onu hayal kırıklığına uğratmaktan bu kadar kaçınmamın uzun nedenler listesindeki bir başka maddeydi. Uğruna çok mücadele ettiği bir hayatı hak ediyordu. Tanrım, Rory'yle bu arayış lanet bir lunapark treni gibiydi. Bir gün akraba olmadığımızı umuyordum... ertesi gün akraba olabileceğimize dair bir ipucu buluyordum. Bu noktada, sadece sonuçları beklemek gerekiyordu.

"İyi misin?"

"Ne?"

"İnledin."

"Ben mi yaptım? Uh..." Göğsüme masaj yaptım. "Biraz mide ekşimesi," diye açıkladım özür dileyen yarım bir gülümsemeyle.

"Kendini iyi hissetmiyorsundur diye düşündüm. Tıraş olmamak senin tarzın değil." Blakely etrafına bakınırken bir garsonla göz göze geldi ve ona eliyle işaret etti. "Chett, lobideki dükkâna gidip Gage'e bir paket Tums getirebilir misin?"

"Gerçekten öyle değil-"

Blakely itirazlarımı elinin tersiyle itti.

"Teşekkürler, Chett." Adam başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

"Bunun için buradalar," dedi. "Geri döndüğünde ona büyük bir bahşış verin. Mide yanması hiç eğlenceli değil."

Hayır, hayır değildi.

Başka bir garson masamıza yaklaşıp sipariş vermeye hazır olup olmadığımızı sorduğunda Blakely gülümsedi ve başını çevirdi. "Evet, teşekkür ederim," dedi Blakely ve her zaman sipariş ettiği şeyi sipariş etti: armut ve fıstıklı salata, yeşil soğanlı.

Bu noktada menüyü de ezberlemiştim ve bir kulüp sandviçi sipariş etmek için menüyü açmama gerek kalmadı.

Bir gün restoranını açtığında bir menü kalemine benim adımı vereceğine söz ver. Şef LaCourt'un sözleri aklıma geldikçe başımı salladım, Parisli ağır aksanı hâlâ dün konuşmuşuz gibi netti zihnimde. Rory'ye ondan bahsettiğimden beri aklıma rastgele geliyordu ve bundan hoşlandığımdan emin değildim. Onu özlemiştim... ve bunu düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. *Nasıl biri olduğum hakkında ne düşünürdün?* Onu son gördüğümde çocuktum. Artık bir erkektim.

İçimi çektim, parmaklarımı sakallı yanağında gezdirdim. "Beni böyle mi seviyorsun?" Blakely'ye sordum.

Kısa bir süre beni inceledi, kaşları çatıldı. "Ne gibi?"

Çenemi ovuşturdum. "Bu kıllarla."

Sanki ona hileli bir soru sormuşum gibi bir an kaşlarını çatarak bana bakmaya devam etti. "Yani... ne yaparsan yap yakışıklısın. Ama genelde daha gösterişlisin. Ben gösterişli Gage'i severim."

Cılalı Gage'i sevdim.

Evet, herkes cılalı Gage'i seviyor gibiydi. *Ben de cılalı Gage'i* hep sevmişimdir.

Ama son zamanlarda.

Blakely bir yudum su içtikten sonra, "Bana ne düşündüğünü söyle," dedi.

Ne düşünüyordum? Açıkçası düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü düşünmek beni her türlü rahatsız edici yere götürüyor. "Sadece... bilirsin, taşınma hakkında. Yapacak çok şey var."

"Mmhmm. Başka bir şey var mı?" Blakely masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu, zarif bir parmağı parmak eklemimin üzerinde hafifçe gezindi.

Diğer elimle bardağımı kaldırdım ve oyalanmak için uzun bir yudum su içtim. Benden ne istediğini biliyordum. Dokunuşunun yavaş yavaş fiziksel bir rahatlık sağlama amacı taşıdığını biliyordum. Ve bundan hoşlanmadığım da söylenemezdi. Hatta hoşuma bile gidiyordu. Sadece kafam çok karışık. "Dinle, Blakely-"

Elini benimkinden çekip salladı ve sözlerimi durdurdu. "Gage, eğer emin değilsen, henüz cevap verme. Partine kadar bekleyeceğini ve bana o zaman haber vereceğini söylemiştin. Ama dinle, babanla çoktan konuştum ve Londra'daki otel inşaatı ve açılışı için tüm sosyal medyayı yönetmem için beni işe almak istiyor. Elbette stil konusuna odaklanacağım ve tasarımcılara görüşlerimi ileteceğim. Annem geçen yıl Hamptons'taki evimizin yeniden dekore edilmesinden beni sorumlu tuttu ve evimiz birçok yerel stil dergisinde yer aldı. Modaya ek olarak, çevrimiçi portföyüme iç mekan tasarımını da ekleme fırsatını çok isterim. Ayrıca, iki milyon Instagram takipçimin gözlerini Londra'daki The Buchanan'a getirebilirim, temel atma töreninden kurdele kesimine kadar, otellerinizde çok güzel bir şekilde yapılan lüks ama modern tarzı sergileyebilirim." Söylediği tüm kelimeleri ciğerlerimi sıkan bir yumruk hissi vermeyecek şekilde düzenlemeye çalışırken gözleri heyecanla parlıyordu.

İki milyon Instagram takipçisi.

Babanla çoktan konuştum.

Blakely'yi şimdi Londra'daki oteli süpürürken, iki milyon genç Buchanan'la tanışırken iplik sayısı ve tasarımcı duvar kağıdından bahsederken tamamen kendi halinde görebiliyordum. Eğer babam yeni Conrad Hilton ise, Blakely de onun Paris'i olurdu. Bu rol için doğmuştu. *Tabii* ki babam da katılmıştı. Şimdi muhtemelen birlikteliğimizin her zamankinden daha mükemmel olduğunu düşünüyordu.

"Her neyse," diye devam etti Blakely, "eğer cevabınız evet ise" - gülümsemesi genişledi- "yeni başlangıçlara içeceğiz. Bu fikirle birkaç hafta daha yaşamayı kendimize ve hatta belki de ailelerimize borçluyuz. Gerçekten yürekten düşünmek için, öyle değil mi?"

Blakely'nin güzel gülümsemesine ve şu anda yaptığı gibi gergin olduğunda tırnak etlerini nasıl kopardığına baktım. İlk konuştuğumuzdan beri bu fikrin onda sadece büyümekle kalmadığını söyleyebilirim; inanılmaz derecede

Bu konuda hevesliydi. Daha şimdiden kendi hayatını, *bizim* hayatımızı canlı ayrıntılarıyla tasavvur ediyordu.

Babam da öyleydi.

İçimdeki yumruğun çözülmesini dileyerek yavaşça nefes verdim. Gerçekten mi? O haklıydı. Tamamen niyetlenmiş olmama rağmen bunu bir an bile düşünmemiştim -içten ya da başka türlü-. Neden? Rory ve zihnimin sürekli ona gitmek istemesi yüzünden. Bu yüzden düşüncelerimi elimden geldiğince bastırdım. Çünkü babamın akşamlarını başka bir kadınla göl kıyısında piknik yaparak geçirdiğini ve onu muhteşem, seksi üvey kız kardeşimle hamile bıraktığını düşünmek beni deli ediyordu.

"Mide ekşimesi o kadar kötü mü?" Blakely, bir kez daha farkında olmadan sıkıntılı bir ses çıkardığımı ima ederek sordu.

Ona özür dileyen bir bakış attım. Rory'nin benimle akraba olduğu doğrulanırsa, başka bir ülkeye gitmekten *zevk duyacaktım*. Ondan ve içimde uyandırdığı şehvet duygularından olabildiğince uzaklaşacaktım.

Sadece şehvet mi uyandırıyor? Hayır ve bu sorunu daha da kötüleştirdi.

Bakışlarım Blakely'ninkilerle buluştu. "Bunu gerçekten düşüneceğim," diye söz verdim ona.

Sırıttı ve kadehini kaldırarak benimkiyle tokuşturdu, tam da yemeklerimiz geldiğinde.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Blakely'i kulübün dışına çıkardım ve vale arabasını getirene kadar bekledik. Araba kaldırılma yanaştığında, Blakely elini belime doladı, yakınımaya eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, dilini dışarı çıkararak alt dudağımı yaladı ve sonra geri çekildi. Başını eğdi ve utangaç bir şekilde bana gülümsedi. "Umarım sorun olmamıştır," dedi. "Ve umarım bizim hakkımızda iyi düşünürsün. Dünyayı birlikte yönetebiliriz." Küçük, alaycı bir kahkaha attı ve arabasına doğru ilerlemeden önce başparmağıyla dudaklarımı sildi.

Blakely'nin kiraz kırmızısı üstü açık arabasına binip uzaklaşmasını izledim ve zorba bir baba gibi yavaşlaması için ona bağırarak istedim.

Ya da ağabey.

Yine de beni kesinlikle bir kardeş gibi öpmemişti. Hoştu. Ve sadece biraz garipti. Ama kötü değildi.

Sadece Rory değil.

Sikeyim.

Bir süre orada durdum ve kontrolüm dışında gelişen olaylar yüzünden kendimi sıkıntılı ve ağır hissederek sonunda döndüm ve arka tarafta bulunan üye otoparkına en hızlı yoldan gitmek için kulübe tekrar girdim.

"Oh, merhaba, Gage."

Kısa kesmiştim. "Bayan Bellamy," dedim, Virginia Bellamy'nin elini tuttum ve parfümü üzerime sinerken eğilip onu pudra yumuşaklığındaki yanağından öptüm. "Sizi görmek ne güzel."

"Seni görmek de güzel," dedi ve nefesimde alkol olup olmadığını anlamak istercesine nazikçe kokladı. Ah evet, dedikodular konuşmaya başlamıştı. Muhtemelen bir içki sorunu olduğuna dair varsayımlar kısa sürede rahat bir rehabilitasyon merkezinde kalmaya dönüşmüştü. Pelion Gölü'ne kıyısı olan kasabalarda dedikodular gerçeklikten -ya da benim durumumda gerçeklikten yoksunluktan- daha hızlı ilerliyordu.

Hiçbir zaman iki kasabanın dedikodularına yem olmamıştım. Bir yanıma buna içerliyorum, bir yanıma da neredeyse... sözde ne kadar *mükemmel* olduğumdan başka bir şey hakkında yorumlara neden olma hissinden zevk alıyordum.

Her iki suçlama da doğru değildi.

"Geçirdiğin kazayı duydum," dedi. "G ö r d ü ğ ü m k a d a r ı y l a daha kötü durumda değilsin."

"Hayır, sadece bir çamurluk kazası. Bir an için telefonuma baktım ve..." Omuz silktim ve ona en mahcup gülümsememi verdim.

"Hmm. Evet, mesajlaşarak araba kullanmak bugünlerde bir salgın. Daha dikkatli olun. Eğer yaralanırsan ailen çok üzülür."

"Geleceğim. Seni gördüğüme sevindim-"

Uzaklaşmak için dönmeye çalıştığımda Virginia Bellamy kolumdan çekti. "Sana bir şeyden bahsetmek istiyorum Gage, Faith Lorenz'le birlikte çalışan o kadınla birlikte görüldüğünü duydum."

Şu kadın.

"Adı Aurora," dedim, Blakely'nin hız yapma eğilimiyle ilgili endişeden kesinlikle farklı bir his uyandıran ani bir korumacılık sarsıntısı hissettim.

Bayan Bellamy'nin omuzları sanki ses tonumdaki savunmacı ifadeyi duymuş gibi geri çekildi. "Evet," dedi. "Aurora Castle. Evime geldiğinden beri bazı şeyleri hatırladım. Yıllar önce Calliope'u ziyaret eden ve Metropolitan Kulübü'nde ortalığı karıştıran bir kadının tıpatıp aynısı. Hatırladığım kadarıyla kulübün havuzunda çıplak yüzen adamlar vardı. Hayal edebiliyor musunuz?" Boğazından öfke dolu bir ses çıktı.

Yüzümü ele geçirmekle tehdit eden yaltaklanmaya direndim. *Lanet olsun.* Rory'nin annesini hatırlamıştı. Ve eğer bu bağlantıyı kurarsa, bir başkası onun sanat eksperisi olmadığını kolayca anlayabilirdi. Kimliği açığa çıkacak ve bir daha asla Calliope'un evine kabul edilmeyecekti.

Ayrıca, Rory'nin annesi Calliope'teyken her ne yapmış olursa olsun, Metropolitan Kulübü'nün kurucu üyelerinin eşleriyle arkadaşlık etmemişti. Bayan Bellamy kendini beğenmiş yaşlı bir züppe olabilirdi, ama bu kasabada sosyeteye girmek istiyorsanız onun fikirleri önemliydi. Yine de dilimden dökülen iğnelemelere engel olamadım. "Onları çıplak yüzmeye mi zorladı? Bunu nasıl başardı?"

"Bu tür kadınların büyülerini nasıl ördüklerini ancak Tanrı bilir."

Bu tip kadınlar. Hay Allah. "Her neyse," dedim. "Aurora New York'tan. Buraya daha önce hiç gelmemiş." En azından bu son kısım doğrudu. "Benzerlik bir tesadüf olmalı."

"Hiç sanmıyorum," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "O gözler çok belirgin. Hale'in gözleri gibi. Onları bir kez gördüğünüzde, kime baktığınızı inkâr edemezsiniz." Kendi gözlerini kısmıştı. "Ona ödünç verdiğim sanat eserini, dört parça hakkında güzel bir yazıyla birlikte geri verdi," dedi. "Ama ortada kötü bir şeyler olmadığına ikna olmuş değilim. Edna bana Profesör Hugo Dickstoker'dan eğitim aldığını söyledi ama New York'ta bu isimde birini bulamadım ve arama yaptığımda oldukça kötü siteler çıkıyor."

Bu kendini beğenmiş işgüzara karşı kahkaha ve kızgınlık karışımı küçük bir ses çıkardım ve ardından öksürerek bu sesi kapattım. "Sanırım Aurora New York'ta eğitim almadığından bahsetmişti. Yurtdışında eğitim almış ama tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyorum. İsveç... ya da Fransa, ya da belki... Transilvanya."

Bayan Bellamy kaşlarını çatı ve gözlerini yana kaydırıldı. "Oh."

Ona ince bir gülümseme verdim. "Her neyse, eminim odaklanmanız gereken çok daha önemli konular vardır Bayan Bellamy. Bayanlar Birliği'nin golf gezisinin büyük bir başarı olduğunu ve sonbaharda bir tane daha yapacağınızı duydum."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi biraz süslendi. "Olağanüstü bir başarıydı. Dottie Cavendish'ten devraldım, biliyorsunuz, çünkü *boşanma davasını halletmek* için zamana ihtiyacı vardı." Etrafına bakındı ve sonra sesini alçalttı, "*boşanma*. Her neyse, önceki tüm yılları geride bıraktık ve yönetim kurulunun etkinliği kalıcı olarak bana devretmeyeceğini düşünemiyorum."

"Ah. Şey, bu... harika. Seni görmek güzeldi." Döndüm, kolumu vücuduma yaklaştırdım, böylece uzanıp beni tekrar yakalayamazdı ve hızla kapıya doğru yürüdüm.

"Sen de, Gage," diye seslendi. "Dikkatli olmayı unutma-"

"Virginia, merhaba!" Arkamdan bir kadın sesi duydum ve Bayan Bellamy kendisine seslenen kadınla konuşmaya başladığında kapıya doğru koştum.

En azından Bayan Bellamy'nin Rory'nin kimlik bilgilerinden şüphelendiğini biliyordum. Yıllar öncesinden hatırladığı kadını araştırdığına göre, Rory'nin geçmişini de kurcalıyordu. Bu da hızlı çalışmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Sokağa adımımı attım. Artık ön kapıdan çıktığıma göre, kulübün etrafından dolaşarak otoparkın bulunduğu yere kadar gitmem gerekiyordu. Nefesimin altında küfrettim. On dakika içinde bir toplantım vardı.

Köşeye geldiğimde, caddenin diğer tarafındaki patika boyunca yürüyen bir grup köpeği tutan bir kadın gördüğümde dönmeye başladım. Durdum, yüzümde bir gülümseme belirdi. *Rory*. O da durdu, bana bakıyordu, ağzı hafifçe ayrılmıştı ve yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. Üzgün, endişeli ya da... Emin değildim. Elimi sallayarak kaldırımın kenarına doğru ilerledim. Tereddüt etti ama sonra bir avuç dolusu tasmayı diğer eline geçirdi ve bana el salladı.

O bunu yaparken köpeklerden biri aniden saldırdı, bakışlarım köpeğin gözüne takılan yaratığa doğru uçtu. Rory'nin omzu çekildi ve iki eliyle tasmaları tutmaya çalışırken öne doğru sendeledi. Her şey bir anda oldu. Rory çekildi, üç köpek de şimdi kızgın ve havlıyordu, en önde olan - Burberry kazaklı küçük deli- bir anne ve iki yavrusu olarak kaydettiğim üç rakunun peşinden koşuyordu.

Ciyaklayan, pençe atan anne rakun, arkasındaki iki küçük rakunla birlikte sokağa doğru koştu, Rory tasmalarını köpeklerin kısa düşmesine neden olacak kadar sert bir şekilde geri çekmeyi zar zor başardı ve yaklaşan bir araba, camlardan bangır bangır müzik çalarak köşeyi döndü ve kaçan anne rakuna çarptı.

Frenler gıcırdadı.

Rory çığlık attı.

Köpekler havlamaya devam etti.

Ve her nasılsa, hareket ettiğimin farkında bile olmadan, caddenin karşısındaydım, Rory hareketsiz rakunun yanında dizlerinin üzerine çökerken tasmalarını ondan alıyordum.

"Lanet olsun!" dedi arabasından atlayan genç çocuk, ellerini başına götürerek -büyük olasılıkla ölmüş olan- rakuna baktı. "Onu görmedim bile. Bir anda ortaya çıktı."

Rory'nin hıçkırıkları yükselirken, parmaklarını rakunun boynuna götürüp nabzını yokladığı belliydi. "Bebekler!" diye bağırarak iki küçük yaratığın saklandığı çalığı işaret etti.

Oh, Tanrım.

Hâlâ havlayan hırçın köpekleri yakındaki bir ağaca bağladım. "Sessiz olun!" Sesimi daha da kalınlaştırarak söyledim. Üçü de havlamayı kesti ve yere uzandılar, büyük bir kargaşaya neden olmanın ve iki yavru rakunu öksüz bırakmanın verdiği yorgunlukla nefes nefese kalmışlardı.

Rory'nin yanına çömelip hareketsiz duran rakuna baktım.

"Benim gerçekten işe gitmem gerekiyor," dedi genç adam.

Orada olduğunu unutmuştum. "Devam et," dedim ona. "Senin hatan değildi ve bu hayvan için yapılacak bir şey yok."

Rory'nin feryatları artınca genç adam irkildi, arabasına doğru geri geri gitti, arabasına bindi ve çalmakta olduğu şarkının gürültülü bas sesiyle uzaklaştı. "Bebekler," diye inledi, gözyaşları çenesinden aşağı damlıyordu.

Bebekler. Saklandıkları çalıya doğru süründüm, eğildim ve kaçmaya çalışsalar da onları kolayca yakaladım. *Tanrım, yeni doğmuşlardı.*

Rory başını eğdi, hıçkıra hıçkıra ağlarken göğsü inip kalkıyordu. Kalbim sıkıştı ve paniğe benzer bir şey hissettim. *Bir şeyler yapmalıyım.* "O... o... o," diye hıçkırdı Rory, nefesini zorlukla tutabiliyordu.

Adrenalin sistemimi doldurdu, *bunu* onun için *düzeltilme* ihtiyacı içimde çaresizlik davulları çaldırdı. Birdenbire savaşların neden ilan edildiğini ve muharebelerin neden yapıldığını, insanların neden zırh giydiğini ve silah kuşandığını anladım.

Aklımda tek bir görevle düşman bölgesine yelken açtım: *bunu düzeltmek*. Kollarımda kıvranan ve tiz çığlıklar atan iki bebeği kucakladım. "Burada kalın. Belki anneleri kurtarılabilir."

Rory başını kaldırdı, gözyaşlarıyla kaplı yüzünde bariz bir umut vardı. Bu umut kıvılcımı beni caddenin karşısına ve sokağın aşağısına itti, kollarımdaki iki kıpır kıpır bebek yüksek sesle ve delici bir şekilde ağlamaya devam ediyordu.

Kulübün ön kapısından içeri daldım, lobide koşarken üyeler çığlık atıp kenara kaçıştı ve sonra dışarı fırlayıp daha önce Haven'ın kardeşi Easton Torres'i gördüğüm tenis kortlarına doğru ilerledim. Rakunlardan biri elimden kurtulup göğsüme tırmanmayı başardı ve omzuma tünedi.

"Ne-" "Aman

Tanrım!"

"Gage, sen-"

"Merhaba anne! Ben iyiyim! Her şey yolunda!" Tenis beyazları içinde bana şaşkın şaşkın bakan anneme "Merhaba anne!" dedim.

Köşeyi döndüğümde neredeyse Bayan Bellamy ile çarpışıyordum ki Bayan Bellamy küçük bir çığlık atarak kenara fırladı. "Affedersiniz," dedim. "Acil durum! Geliyorum!" Zihnimde tek görebildiğim Rory'nin harap olmuş yüzüydü. *Düzelt şunu!*

"Easton!" Pelion İtfaiyesi'nde çalışan sağlık görevlilerinden birini sahadan çıkarken gördüğümde bağırdım, alnındaki teri silmek için gömleğinin eteğini kullanırken başı öne eğilmişti. Yanındaki güzel esmer kız nefes nefese kaldı ve kolunu yakaladı. "Sana ihtiyacım var!" Bağırdım.

Easton başını kaldırdı, yüz ifadesinde şok ve bir miktar korku vardı, beni içine çekerken, göğsüm sendeleyerek nefes alıp veriyordu, bir yavru rakun göğüs kasları arasında kucaklanmıştı, diğeri yanağımdan başımın tepesine kadar tırmanmayı başarmıştı, diğer elimle onu sabit tutuyordum. "Bu da ne-"

"Tıbbi bir acil durumum var," dedim ona.

"Tıbbi bir acil durum mu?"

"Evet. Bir araba kazası oldu-"

"Nerede?"

"Sokağın hemen yukarısında."

Easton ön kapıya doğru koşmaya başladığında esmer kadın arkasından "Ara beni!" diye bağırdı. Onu takip etmek için döndüm, smoothie barını geçtim, havuzun etrafından dolaştım ve lobiye girdim.

Ön kapıdan tekrar gün ışığına çıkarken, "Bana yerini göster," dedi.

Tüm bu kargaşa içinde rakun yavruları belli ki yorulmuşlardı. Kıvrınmayı ve pençelemeyi bırakmışlardı ve Rory'nin yolun kenarında olduğu yere geri dönerken birini başımdan çıkarıp ikisini de göğsümde tutabildim.

Biz ona doğru koşarken döndü, kenara çekilirken yüz ifadesi hâlâ perişandı. Easton ve ben ikimiz de patinaj yaparak durduk. Easton şaşkınlıkla hayvana bakıyordu. "Easton bir sağlık görevlisi," dedim Rory'ye nefes nefese.

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi küçük bir hıçkırıkla.

"Bu bir rakun." Easton sanki aklımı kaçırmışım gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Evet," diye hıçkırdı Rory. "Onu kurtarabilir misin?"

"Bu bir rakun," diye tekrarladı.

"Evet," dedim, "onun bir rakun olduğunun farkındayız. Ona bir araba çarptı ve bu bebeklerin ona ihtiyacı var. Yapabileceğiniz bir şey var mı?"

Easton'ın bakışları Rory'den bana, kucagımda uyuyan bebeklere ve tekrar Rory'ye kaydı. İfadesine bir şey girmiş gibiydi. Onu ne olduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordum ama Tanrı'dan anlayışlı olmasını umuyordum. "Deneyebilirim," dedi nazıkçe. Easton hayvanın üzerine eğilip göğüs kompresyonuna başlarken Rory nefes verdi ve kenara çekildi.

Easton'ın hayvan üzerinde çalışmasını izlerken bakışlarım Rory'de asılı kaldı. Rory'nin gözleri umutla açılmıştı, ancak her geçen dakika

rakunun öldüğü gittikçe daha açık hale geliyordu. Yaratığı hayata döndürmek için hiçbir şey yapamazdım ama yapmak istiyordum. Doğa kanunlarını değiştirmek, bu kıza hararetle beklediği şeyi teslim edecek güçlerle bir tür anlaşma yapmak istedim. Yapabilseydim yapardım. Ve onu mutlu etme, her dileğini yerine getirme arzusunun gücü, *onun için* bir rakunu geri getirmek için kendi ruhumu satabileceğimin farkına varmak beni çok korkuttu. Yine de oradaydı ve inkâr edilemezdi. Dünya aydınlandı, sonra karardı ve beni tepetaklak eden garip bir dönüş yaptı ve sonra aniden tekrar ayaklarımın üzerine oturttu.

"Özür dilerim," dedi Easton bir dakika sonra, çabalarının işe yaramadığını anlamak için gerekenden çok daha fazla zaman harcadığı belli olsa da. Hayvan muhtemelen araba çarptığı anda ölmüştü. "En azından denedik."

Rory başını salladı, yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Evet," dedi ayağa kalkarken. "Teşekkür ederim. Easton, değil mi?"

"Evet. Easton Torres. Elinizi sıkardım ama..." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı ve az önce uygulamalı tıbbi bakım yaptığı ölmüş hayvana baktı.

"Yaptıklarınız için minnettarım," dedi. "En azından her şeyi denediğimizi bilebiliriz." Bana baktı, kucağında uyuyan bebeklere bakarken uzun, titrek bir nefes aldı. "Ah," dedi, sözcük sestten çok nefesti ve içinde o kadar çok keder vardı ki kalbim yeniden sıkıştı. "Artık anneleri yok." Bir an için tekrar gözyaşlarına boğulacak gibi oldu ama derin bir nefes aldı, duygularını kontrol altına alırken omuzları inip kalktı.

Annesi yok. Tıpkı onun gibi. Babasını bulmak için çıktığı bu avın ve annesinin uzun zaman önce yazdığı günlükleri bulmasının duygusal yaralarını deştğini hayal ettim. Belki de Rory için onlar sadece vahşi yaratıklar ya da çok sevdiği hayvanlar dünyasının bir parçası değillerdi - belki de bir annenin varlığına işaret ediyorlardı.

Kendi annesinin ondan koparıldığı gibi, ona hâlâ ihtiyacı olan yavrusundan koparılmıştı.

"Bir fikrim var," dedim. "Easton, sen, uh..." Hayvana baktım. Yolda ölenler için protokol neydi?

"Onunla ilgilenmeleri için ilgili makamları arayacağım," dedi.

Onu. Easton Torres hakkında pek çok şey duymuştum, fısıltıyla anlatılan hikâyeler onun bir kadın avcısı olduğunu gösteriyordu ama onun maceralarına dair söylentiler doğru olsun ya da olmasın, gerçek olanın onun nazik biri *olduğu olduğunu* öğreniyordum. "Teşekkürler, Easton. Ciddiyim."

Bana başıyla onay verdi. "Sorun değil." Rory'ye baktı. "Bu köpekler senin mi?" Ağacın altında uyuyan köpekleri işaret etti, belli ki son ölümcül olaylardaki rollerinden hiç rahatsız olmamışlardı.

"Evet," dedi Rory. "Yani, hayır, ama onları gezdiriyordum. Onları evlerine, sahiplerine götürmeliyim."

"Seni... toplama işlemi gerçekleştikten sonra götürmeme ne dersin?" Easton ölü rakuna bakarak, "Şurada bir kamyonetim var," dedi. "Şurada park etmiş bir kamyonum var," diyerek sokağın yukarısını işaret etti.

"Senin için sorun olur mu?" Rory'ye sordum.

"Evet, biri onun cesedini alana kadar kalmak istiyorum." Titrek bir nefes daha aldı. "Onlarla ne yapacaksın?"

"Evet olduğunu öğrendikten sonra seni arayacağım," dedim. "Bana güveniyor musun?"

Gözleri benimkilerle buluştu, mavisini o kadar berraktı ki su gibi görünüyorlardı. "Evet. Evet, sana güveniyorum."

İki parlak turuncu kedi yavrusunun arasına sıkışmış minik rakunların üç bacaklı gri kediye açgözlülükle emzirmelerini izledim. "Bana borçlusun Buchanan," dedi Travis sıkılmış dişlerinin arasından, yüzünde bir miktar öfkeyle hayvanları izlerken.

Ona baktım. Yeni doğmuş rakunların ölmesine izin vermektense bu durumu denemeye istekli olmasını -istemeyerek de olsa- takdir etmişim ama bu *onu* tam olarak nasıl söndürüyordu? Tekrar emziren kediye baktım. "Bunun karşılığını nasıl ödeyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bir şeyler düşüneceğim."

"İşi yapan kedi," diye belirttim.

"Kedim," diye düzeltti. Sonra Travis kaşlarını çatarak bana baktı ve dönüp uzaklaştı. Haven'ın atılmış meyveleri toplayıp bir kovaya attığı elma ağaçlarından birinin yanında ona katılmasını izledim. Travis bir kolunu ona doladı, diğerini de hafifçe eğilip bir şeyler söylemeden önce zar zor yuvarlaklaşan karnına götürdü. Birlikte kıkırdadılar ve Travis kalan müşterilerin izlemediğinden emin olmak istercesine etrafına bakındı. Beni yanlışlıkla gözetlediğimi görmesin diye geri çekildim ve Travis ile Haven'ın bariz sevgi gösterisine gözlerimi devirerek tekrar hayvanlara baktım. Genelde bol kıyafetler giydiği için daha önce fark etmemiştim ama belli ki yine bekliyordu. *Tanrım*. Diğer çocukları kaç yaşındaydı? Dokuz aylık falan mı?

Clawdia da aynı fikirdeymiş gibi miyavladı ve sonra öne doğru eğilip yeni evlat edindiği iki çocuğunu temizlemeye başladı. Uzanıp başını kaşıdım, ciğerlerime bir rahatlama hissi doldu. "Teşekkürler kızım," dedim kediye. Onun kabulü olmadan Rory'ye verdiğim sözü yerine getiremezdim. Bunu yapmanın neden ölüm kalım meselesi gibi görüldüğünü düşünmeme izin vermedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Rory

Arabamdan indiğimde güneş yeni batıyordu, gökyüzünün öpücüğünün suyu erimiş altına dönüştürme şeklini içime çekmek için bir an ayırdım. Meyve ve çiçek kokulu havayı derin derin içime çektim, gözlerimi kapattım ve daha önce olanların üzüntüsünü ve arayışımın durumuna dair genel bir hayal kırıklığını hâlâ taşıyor olmama rağmen -özellikle de buradaki zamanımın azaldığı düşünöldüğünde- üzerime bir huzur hissi çöktü.

Fren gıcirtısından, rakundan ve kalp masajından önce Gage'i tenis kulübünün önündeki kaldırımda bir kadını öperken gördüğömden bahsetmiyorum bile. Etkileşim dostane olmaktan çok öte görünüyordu. İç çekerek, Gage'in bana onunla buluşmamı söylediğı ahıra doğru yürümeye başladım. Haven's Gate'e en son gittiğimde hareketlilik ve müşterilerle dolup taşıyordu ama şimdi belli ki kapalıydı ve park alanındaki tek araç Gage'in kiralık arabasıydı.

"Alo?" Kırmızı ahırın içine adım attığımda seslendim. Sol tarafta yazar kasalı bir tezgâh ve onun arkasında da arka duvar boyunca uzanan, saksıya benzeyen iç mekân bitkileri vardı. Yüksek pencerelerden içeri süzülen cılız ışık odayı puslu bir aydınlığa boğuyordu.

Burada saksı ağaçlarının yanı sıra adını bilmediğim yapraklı gölge bitkileri de vardı. Orada durup etrafa baktım ve tıpkı babamın resimlerindeki sevgiyi hissettiğim gibi, bir şekilde buradaki sevgiyi de hissettim. Her şey güzelce korunmuş ve belli ki iyi bakılmıştı ve bahçecilik hakkında hiçbir şey bilmesem de Haven Hale'in yaptığı işi sevdiği çok açıktı.

Böyle bir hayat yaşamak nasıl bir duygu olurdu? Köpekler dışında tutkumun ne *olduğunu* bile bilmiyordum. Ama köpekleri sevmek pek de kârlı bir iş fikri sayılmazdı. Ya da en azından, veterinerlik okulunu yakın geleceğimde görmüyordum, sadece Mud Gulch'ta veterinerlik okulu olmadığı için değil, matematik ve fen bilimlerinde her zaman berbat olduğum için.

Sağ tarafta başka bir küçük odaya açılıyormuş gibi görünen bir kapı vardı, belki de bir ofise. Gage beni buraya çağırmıştı ama neredeydi?

"Hey, Rory."

Elimi kalbime götürerek etrafımda döndüm. Gage arkamdaki kapı aralığında duruyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı. Bir an orada öylece durup onu izledim, bir şekilde şimdi ve buradan kopmuş hissediyordum. Belki de bir an önce hayallere dalmıştım. Belki de ışıktan, bana gülümsemesinden ya da adımı söylediğini duyduğumda kalbimin hızlanmasından kaynaklanıyordu. "Hey," diye nefesimi bıraktım ve güldüm. "Beni şaşırttın."

Birkaç adım attı ve durdu, söylediklerime cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı. Başını hafifçe salladı ve bir adım daha attı. "Sana hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey göstereceğim."

Ona doğru yürürken gözlerimi kısıtım. "Amcalarım beni böyle çizgiler konusunda uyarmıştı."

Elimi tutup beni ahırdan çıkarırken güldü. "Olması gerektiği gibi. Bu durumda, muhtemelen güvendesin." Bana göz kırptı ve kaburgalarımın arasından şampanya köpükleri fişkırdı.

Ona sırtıttım, elini tekrar kavradım ve beni çekerken ona ayak uydurmak için neredeyse koşmaya başladım. "Görene kadar bekle," dedi. "Burayı."

Beni ahırın arka tarafında bir zamanlar atların bağlandığı bir oda olması gereken yere götürdü. Eğer bir zamanlar doğrudan ahıra açılan bir kapı varsa, o zamandan beri kapatılmıştı. Ancak hayvan ekipmanları yerine, fidelerden yere kadar uzanan yeşilliklere kadar her türlü bitkiyi barındıran gömme saksı masaları vardı. Orada burada saksı toprağı torbaları duruyordu ve arka duvarda bir... kedi ağacı mı vardı? Gage beni ona götürürken bir kez daha gülümsedi. Ev yapımı gibi görünüyordu ve alana mükemmel bir şekilde uyuyordu, birkaç çıkıntısı vardı, bunlardan ilki -ilginç bir şekilde- yere oldukça yakındı.

Beni arayıp burada buluşmak istediğini söylediğinde, bunun yavru rakunlarla ilgili olduğunu düşündüm çünkü başka ne olabilirdi ki? Kuluçka makinesi olan, belki de bebekleri damlalıkla hangi sütle besleyeceğini bilen bir arkadaş bulduğunu düşündüm. Acaba onları buraya, Hales'lerin içinde öksüz bebeklerin bulunduğu bir kafesi barındırabilecekleri bir odaları olduğu için mi getirmişti? Ama Gage elimi bıraktığında ve ben kedi ağacına çıkıp parmak uçlarımda yükselerek yüksek çıkıntılardan birinin üzerindeki kutuya baktığımda şok olmuş bir şekilde nefes aldım.

İki turuncu yavrusunu besleyen bir kediymi ve bir de... minik rakunlar. "Aman Tanrım," diye nefes aldım. Anne kedi yüksek sesle mırıldanıyordu, belli ki kısa süre önce farklı türden iki genç aile üyesi eklemiş olmaktan etkilenmemişti. Gözlerimden yaşlar boşanarak manzaraya baktım. Bu kedi bu minik yaratıkları kabul etmişti çünkü ona ihtiyaçları vardı ve bunu yapabiliyordu. "Nasıl

Bunu sen mi yaptın?" Elimi kaldırıp parmağımı kedinin kafasında gezdirirken Gage'e sordum.

"Bunu düşünmek dışında hiçbir şey yapmadım," dedi. "Bu Clawdia'ya bağlıydı ve neyse ki o da kabul etti."

"Teşekkür ederim Clawdia," diye fısıldadım, mırıltısı artarken çenesinin altını kaşıyordum.

Gage'e döndüm. "Teşekkür ederim." Gözlerimdeki minnettarlığın derinliğini gördüğünü umuyordum. İki masum canlıyı annesiz bıraktığım için kalbim kırılmıştı ve onu geri getirmenin bir yolu olmamasına rağmen, Gage bir sonraki en iyi şeyi yapmış ve onlara bakacak başka bir anne bulmuştu.

Ve bunu benim için yapmıştı.

İçimden bir ses, Gage'in nazik ve düşünceli olmasına rağmen, ben bu kadar perişan olmasaydım bu kadar ileri gitmeyeceğini söylüyordu.

"Rica ederim," dedi. Gözlerimiz oyalandı ve onu o kadar çok öpmek istedim ki fiziksel bir acıya dönüştü. Onu, bedenini ve kalbini istiyordum. Ama ikisine de sahip olamazdım ve bu yüzden öne doğru eğildim, kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

Bir süre daha kalıp kedileri ve rakunları izledik, bu manzara bana hem neşe hem de huzur verdi. Ancak bir süre sonra Clawdia gözlerini kapattı ve biz de uyumak üzere bu küçük, karma aileden ayrıldık.

Odadan çıktığımızda güneş alçalmıştı, gökyüzü artık soluk turuncu ve alacakaranlık mavisinin bir karışımıydı. Ateşböcekleri tatlandırılmış havada dans ediyordu ve bir an için dünya hiç olmadığı kadar güzel hissettirdi.

"İyi bir gün batımını severim," dedim. "Annem buranın güzel gün batımları sunduğu konusunda haklıydı. Muhteşemler."

Etrafıma bakındım, sepet taşıyan park halindeki arabaları gördüm. Ağaçların arasındaki patikalar iyice aşınmıştı ve ailelerin gezinip meyve topladıklarını, gülüştüklerini ve aile olduklarını hayal edebiliyordum

Eve gidip turta pişirmeden, reçel yapmadan ya da belki de ödülleri komşularıyla paylaşmadan önce anılar. "Mesai saatinden sonra burada olmamız sorun olur mu?"

"Evet," dedi Gage. "Travis istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi ve sadece gitmeden önce ahırın kapısını kapatmamı istedi."

Döndüm ve gözlerimi kısarak gölün üzerindeki ufuk boyunca uzanan soluk turuncu çizgiye baktım. "Burası çok sakin," dedim. "Umarım ben de bir gün böyle bir huzur bulabilirim."

Gage'in bakışlarının bir an üzerimde asılı kaldığını hissettim ve sonra önümde, üzerinde bir şeyler yazılı olan bir banka doğru yürüdü. Gage oturdu ve ben de yazıyı yüksek sesle okudum: "Connor Hale'e ithaf edilmiştir." Ben de Gage'in yanına oturdum. *Hale*. Travis'in babası ya da büyükbabası olmalı.

"Kendinizi bu tür bir huzuru nerede bulurken hayal ediyorsunuz?"

"Bilmiyorum." Güneş biraz daha kaybolurken bunu düşündüm. "Sana hep hissettiğim o çekimden bahsetmiştim." Durakladım. "Buraya geldiğimden beri bunu hiç yaşamadım. Ama sanki... ben de buraya uymuyorum." Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdim. "Nereye ait olduğumu bilmiyorum."

Gözleri yüz hatlarımda gezindi, bir an için ağzıma yerleşti ve sonra uzaklaştı. "Belki de bu bir yerle ilgili değildir, daha çok... bir insanla ya da... insanlarla ilgilidir. Senin insanların." Uzandı ve elimi tuttu. "Kim olduklarını bulacağız, Rory." Durakladı. "Ne olursa olsun."

Ne olursa olsun.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Başımı salladım ve yan tarafa baktım ama elinin sıcaklığı beni rahatlattı ve geri çekilmek istemedim, bu yüzden de çekilmedim. "Böyle düşünmek bile beni biraz suçlu hissettiriyor. Çünkü benim insanlarım *var*. Beni seven ve benim için her şeyini feda eden iki amcam var."

Gage başını eğdi, kaşları çatıldı. "Annen öldüğünde onların devreye girdiğini söylemiştin. Kaç yaşındaydılar?"

"Cash yirmi altı yaşındaydı ve kariyerine çoktan başlamıştı. Ama Romeo, o sadece on sekiz yaşındaydı. Annem ölmeden hemen önce Mud Gulch'u terk etmek üzereydi ama... planlarını iptal etti ve kaldı. Sadece benim için değil, büyükannem öldükten sonra annemin işlettiği bar için de. Cassius Amca yardım etti ama o da çoğu zaman uzakta." Bunu düşündüğümde her zaman olduğu gibi içimde bir sızı hissettim.

Ben diğer elimle gömleğimin eteğiyle oynarken Gage bir an sessiz kaldı. "Senin için fedakârlık yaptı. Belli ki dik duran bir adam."

Bir nefes verdim. "Öyle. Ama... belli ki o da bir çekim hissetti ve buna asla cevap vermedi. O kadar gençken benim için -hepimiz için- fedakârlık yaptı. Dünyayı görecekti. Hatta dünyayı ele geçirebilirdi." Ama onun yerine Maine, Mud Gulch'da bir barın arkasında sıkışıp kaldı. "Belki hâlâ yapabilir. Eğer..."

"Eğer?"

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Beni motive eden şey bu değil ama... eğer varlıklı bir babam olursa belki Romeo'ya bir şeyler verebilirim. Cassius'a da, ama Cassius bulunduğu yerden memnun." Eğer annemin beni buraya getirmekte parmağı olduğuna inanıyorsam, o zaman babam Romeo'nun kaybettiği yılları geri kazanması için bana maddi yardımda bulunmayı uygun görürse, Romeo'nun da bundan faydalanmasını istemez miydi?

"Ah. Romeo'yu gitmek üzere olduğu o dünya macerasına göndermek istiyorsun ama onun yerine evde kalıp yeğenini büyütmek zorunda kaldı."

"Bu adil değildi," diye fısıldadım.

"Herhangi biriniz için. Ama Rory, karşılığını almak istediğinden şüpheliyim. Amcanı tanımıyorum ama ondan bahsetme şekline bakılırsa harika bir adam olduğu anlaşılıyor."

"Öyle. O en iyisidir. Asla şikayet etmez."

"Belki de hiç şikâyeti olmadığı içindir."

İçimi çektim. "Onları hiç dile getirmezdi ama yıllar önce çekmecesinde seyahat broşürleri buldum. İtalya, İsviçre, Mısır... hiç gidemediği tüm yerler.

bakın."

Belli ki çizdiğim resmi düşünürken bir an sessiz kaldı. "Eğer babanı bulur ve Romeo'yu o maceralara gönderebilirsen, ne yapacaksın?"

"Mud Gulch'a geri dönüp barı işleteceğim. Orası nesillerdir ailemize ait. Kasabanın vazgeçilmezi. Gitmesine izin vermem mümkün değil."

Gage başını kaldırıp gökyüzünü yeni süslemeye başlayan yıldızlara baktı. "İki yöne savrulmuşsun," dedi.

Bunu düşündüm. Evet. Evet, aynen öyle hissettim. Evet, tam olarak böyle hissediyordum. Mud Gulch'a ve amcalarıma sadık olduğumu hissediyordum ama aynı zamanda, henüz nerede olduğunu tam olarak belirleyememiş olsam da, başka bir yerde olmak için parçalanmış hissediyordum. Uzun zamandır, içimin derinliklerinde, kulak vermem gereken bir çağrıyı görmezden geldiğimi hissediyordum. Bu his burada yatışmıştı ama yine de aradığım şeyi bulamamıştım ve bu yüzden de kaybolmuş gibi hissediyordum.

"Peki ya sen?" diye sordum. "Kendini bu şekilde nerede huzur bulurken hayal ediyorsun? Bir yer mi yoksa bir kişi mi?"

Bana baktı ve sonra uzaklaştı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Hayatımı hiçbir zaman huzur açısından düşünmedim. Her zaman duygularımdan çok eylemlerim bana rehberlik etti."

"Hisler mi? Rüyaları mı kastediyorsun?"

Bir an için kafası karışmış gibi görünerek başını eğdi. Sonra omuz silkti. "Evet, sanırım. Duygular. Rüyalar. Bu terimleri hiç kullanmadım. Hedeflerim ve arzularım var elbette. Ama hayaller? Gerçek fark nedir? Benim için bunlar her zaman eşanlamlı olmuştur."

Bunu bir an için düşündüm. "Emin değilim. Tek bildiğim, böyle bir huzuru yaratan şeyin rüyalar olduğu. Bunu hissedebiliyorsun, değil mi? Bu Haven'ın hayalinin gerçekleşmesi ve o bu işe tüm kalbini ve ruhunu koydu." Kolumu salladım. "Sanırım siz de onun yaptığı gibi hayallerinizden para kazanmanın bir yolunu bulabilirsiniz çok şanslısınız demektir."

Gülümsedi ve bu biraz hüzünlüydü. "Sanırım haklısın. Ayrıca çoğu insanın hayallerinden para kazanabilecek kadar şanslı olmadığını da tahmin ediyorum."

"Muhtemelen hayır. Yiyecek almak ve kira ödemek gibi sinir bozucu küçük şeyler araya giriyor." Ona dudaklarımı hafifçe eğdim ve o da bana gülümsedi. Göz göze geldiğimizde, Gage Buchanan'ın hayatında hiç "sinir bozucu şeyler" hakkında endişelenmek zorunda kalıp kalmadığını merak ettim. Muhtemelen hayır. Ve Gage'inki ne olursa olsun, hayallerinden para kazanabilecekleri bir hayata doğmuş biri varsa, o da oydu.

Gage Buchanan'ın şansa ihtiyacı yoktu. Ve yine de böyle bir hayat gibi davrandı

-İstediğin her şeyi yapabildiğin için yaptığın bir hayat imkânsızdı. Kendisine ayrıcalıklı diyordu ve belli ki birçok açıdan öyleydi. Ama kendi hayallerinin peşinden gidemiyorsa, bu ayrıcalığın ne anlamı vardı? Tutku olmadan ayrıcalık sadece görev değil miydi?

"Benimle yürür müsün?" diye sordu, ayağa kalktı ve elimi uzattı. Elimi tuttum ve beni yukarı çekti, o kadar hızlı yükseldi ki göğsünü göğsümle birleştirdim, ona bakarken gülüyordum ve hafifçe nefes nefese kalmıştım. Çok yakındı. O da usulca güldü, bana gülümsedi, ikimiz de hareket etmiyorduk. Tanrı yardımcım olsun, hareket etmek istemiyordum. Daha da yaklaşmak istiyordum. Onu öpmek istedim-

Daha önce dudakları onun dudaklarında olan kadını hayal ettim. Parlak arabalı gösterişli güzel.

Geri çekildim ve yüzümü meyvelerle dolu ağaçlara döndüm. Hafif bir esinti yaprakları hışırdatıyor ve aşırı ısınmış tenimi serinletiyordu. Bir şeftaliye uzandığımda Gage yanıma geldi. Şeftaliyi burnuma götürdüm ve içime çekerek bir iç geçirdim. "Tanrım, bu çok güzel kokuyor."

"Buraya birkaç kez geldim ve turta için meyve topladım," dedi. "Arada bir turta yapıyorsun, değil mi?"

Güldü. "Biliyorsun ben-"

"Yemek yapmanın tadını çıkarın. Evet. Sen de bu konuda harikasın." Bunu bir hobi gibi anlatıyordu ama bana bundan daha fazlası gibi geldi. Öyle görünüyordu ki.

İster kendi mutfağı ister Cakes and Ale'deki mutfak olsun, bir mutfağı yönetirken ışıldardı. Hayatım boyunca aşçılar tanıdım. İşlerini Gage'de gördüğüm ustalığın ya da bariz zevkin onda biriyle yapmazlardı. Bir yemeği toprak ve denizin birleşmesi olarak tanımlamazlardı. "Şef LaCourt'un yanında geçirdiğiniz ilk günlerden bu yana hiç ders aldınız mı?" diye sordum. Gençken Fransız ustadan ders almış gibi konuşmuştu ama belli ki o zamandan beri becerilerini geliştirmişti. Zahmetsizce yaptığı yengeç keklerini ve makarna yemeğini düşündüm ve her ikisinin de yemekten çok bir deneyim gibi görüldüğünü fark ettim. Hayatım boyunca o iki anlık çırpılmış yemekten daha iyi bir şey yememiştim.

"Hayır, hiçbir şekilde profesyonel eğitim almadım."

Başımı öne eğdim. "Mozart ya da Van Gogh da öyle. Bazı insanlar doğuştan yeteneklidir, sanırım."

Bunu düşünmüş gibiydi, sanki bu fikir onu rahatsız etmiş gibi kaşları çatıldı ve yakışıklı yüz hatları gölgelendi. "Her zaman tarifleri ve hatta kokuları çözme gibi bir yeteneğim olmuştur. Bir restoranda bir şeyin tadına bakarım ve onu oluşturmak için bir araya getirilen malzemeleri bilirim. Biraz biberiye ya da traşlanmış yer mantarı iyi gider mi... kavrulsa ya da sedir tahtasında pişirilse daha iyi olur mu söyleyebilirim. Sonra eve gidip yeniden yapıyorum ve neredeyse haklı çıkıyorum. Rastgele bir yetenek ve bu da spor salonuna gitme konusunda gayretli olmam gerektiği anlamına geliyor."

Traşlanmış yer mantarı. Onlar her neyse. "Rastgele değil. Şeflere ve tarif yaratıcılarına fayda sağlayan bir yetenek," dedim. "Bazı insanların duyuları diğerlerinden daha keskin."

Birden yanındaki bir dalla ilgilenmeye başladı ve parmaklarını dalın ucundaki yapraklarda gezdirdi. "Açıkkası ben bunların hiçbirisi değilim. Bunu sadece eğlenmek için yapıyorum." Dudaklarını hafifçe eğerek gülümsedi. "İşim çok zor ve son birkaç yıldır... Açıkkası pek dışarı çıkmadım. Yemek yemek zorundayım ve bu yüzden... bilirsiniz..."

O konuşurken şeftaliden bir ısırık almıştım ve dilimin üzerinde patlayan sulu tatlılıkla inlediğimde, bakışları ağzıma indi. Gözleri hafifçe kısıldı ve başparmağını dudaklarımın kenarına götürerek çeneme doğru akmaya başlayan şeftali suyunu yakaladı.

Öp beni.

Hayır! Hayır! Öpme beni. Tanrım, bu korkunçtu. Aramızdaki gerginlik arzu ile çok yoğundu. Ona yakın olmak bile tenimi sıcak ve dikenli hissettiriyordu ve hâlâ o lanet test sonuçlarını almamıştık. Bir yanım "*Siktir et.*" demek istiyordu. *Kimin umurunda! Sınırı çoktan aşmıştık. İki kere nasıl bir kereden daha kötü olabilirdi ki?*

Çünkü kardeşine yaptığını bilirdin.

Başka tarafa baktım. Bu her şeyi bir perspektife oturttu. "Seni daha önce o kızla gördüm," diye ağzımdan kaçırdım.

Köpeklerle yürürken tenis kulübünün dışında öpüştüğünü gördüğüm o muhteşem esmerden bahsetmeyi planlamamıştım. Kısmen bir ağacın arkasına saklandım ve sonra onun kaldırımdan uzaklaşmasını izledim. Sokağın karşısından bile, çenesinin korumacılıkla nasıl gerildiğini, elinin kalkmaya başladığını ve ağzının sanki yavaşlaması için ona seslenecekmiş gibi yarıya kadar açıldığını görmüştüm. Midemi bulandırmıştı ve belki de bu yüzden köpeklerin beni alt etmesine izin verecek kadar dikkatim dağılmıştı. Ağzımı meşgul etmek için şeftaliden bir ısırık daha aldım.

"Blakely," dedi. "Onun adı Blakely."

"Ah." Yutkundum, şeftalinin küçük lokması taş gibi hissettirdi ve yanlılıkla çekirdeğini mi yedim diye düşünmeme neden oldu. Yemediğimi görmek için aşağıya baktım. Neden basit bir isim midemi bulandırıyor? Gage'e biriyle, hatta belki de birkaç kişiyle çıkıp çıkmadığını sormamıştım. Tek gecelik bir kaçamak yapmıştık ve sonra akraba olma ihtimalimiz olduğunu öğrenmiştik. Koşullar, bu ilişkinin

Birbirimizle çıkmak isteyip istemediğimiz hiçbir zaman bir soru olmamıştı ve bu yüzden özel hayatının ayrıntılarının ne önemi vardı?

Bu *hâlâ* doğruydı. Doğru olmak zorundaydı.

"Onunla mı çıkıyorsun?" Hava kadar esintili görünmek için elimden geleni yaparak sordum. Havanın tamamen durgun olduğunu düşününce başarılı olduğumu düşündüm.

"Hayır." Durakladı ve ben bir an nefesimi tuttum, *hayır* kelimesinin tek bir kelimenin göstereceğinden biraz daha karmaşık olduğunu hissettim. "O benim kız kardeşim Lexi'nin en iyi arkadaşı. Onunla birlikte büyüdüm." Durakladı ve ben de yarısı yenmiş şeftaliyi savurdum. Kalanını kuşlar yiyebilirdi. Yemek vakti olmasına ve hafif aç olmama rağmen bir ısırık daha yutamadım. "Yıllar önce bu anlaşma hakkında şakalaşmıştık. Dedik ki _"

"Dur tahmin edeyim. İkiniz de belli bir yaşa geldiğinizde bekâr olsaydınız birbirinizle evlenirdiniz."

"Bu klişe, ha?"

Tanrım, ciddi mi? Gümüş kaşık kalabalığının nesi vardı? Bellamy'lerin portresini gözümün önüne getirdim; kocanın elleri karısının omzunun hemen üzerinde, sanki ona dokunmak istemiyormuş gibi duruyordu. Cansız evlilikleri bilerek mi arıyorlardı? Yoksa bu Gage'in beklenen *mirasının bir* parçası mıydı? "Yani, bir evliliğin ve ailenin geleceğinizin bir parçası olmasını istediğinizi bildiğiniz halde bunların doğal yollardan gerçekleşmeyeceğinden endişelenmek sanırım zor. Sanırım... ikiniz de bunu istiyorsunuz? Bir eş? Çocuk?"

Ona bakmadım ama yanımdan rahatsızlığını hissedebiliyordum, hem konuşmadan önce duraklamasından hem de çevresel görüşümdeki hareketlerinin daha az akıcı hale gelmesinden. "Bunu ikimiz de istiyoruz," dedi. "Geçtiğimiz birkaç yıl içinde, bu amacı göz önünde bulundurarak kadınlarla çıkmaya bilinçli bir karar verdim."

"Yani geçici ya da tamamen fiziksel bir şey değil mi?" Durdum ve döndüm. Dengem aniden bozuldu ve tekrar o bankta oturmayı diledim.

üzerine çöktü. Kadının eğilip onu öptüğünü görmüştüm ve bu manzara beni üzmüştü ama Calliope'taki pek çok kadının Gage Buchanan'ın ilgisini çekmek için yarıştığını düşünmüştüm. Ve belki de onlardan birkaçıyla çıkıyordu. Ama *evlenmeyi* düşündüğünü bir an bile aklımdan geçirmemiştim.

Bir yaprak koparmıştı ve şimdi onu parmaklarının arasında döndürüyor, sanki bu sorunun cevabını taşıyormuş gibi ona bakıyordu. "Geçici ya da fiziksel bir şey olmamasına karar vermiştim, evet."

"Bana
kadar."

"Sana
kadar."

Kaburgalarım gerildi ve elimi göğüslerimin altındaki yere götürdüm. Bizim ne olduğumuz hakkında söyledikleri -bir gecelik kaçamak- zaten bildiğim bir şeydi. Öyleyse neden birdenbire içimde bir boşluk hissettim?

Çünkü artık arkadaşsınız.

Öyle miydik? Arkadaş mıydık? Pek sayılmaz. Çünkü öyle olsaydık, kardeş olup olmamamız umurumuzda olmazdı. Aramızda hâlâ cinsel enerji vardı. Belki de bu yüzden kendimi yenilmiş hissediyordum. Çünkü Gage Buchanan ciddi bir şeyler istiyordu, sadece bunu benimle hiç düşünmemişti.

Ki bu *mantıklıydı*. İki farklı şehirde yaşıyorduk. O Londra'ya taşınyordu. Ve akraba olabilirdik.

Yine de... Blakely denen bu adamla evlenmeyi düşündüğünü bilmek canımı yakıyordu. Üç köpeğiyle bir ağacın arkasından izlediğim güzel arabalı güzel kadın.

"Dinle Rory, aramızdaki şeylerin biraz karışık olduğunu biliyorum. Gerçek şu ki, bu fikirle bana yaklaşan Blakely'ydi." Nefesini tuttu, yaprağı bıraktı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. "Hiçbir şeye karar vermemiştim. Ona düşünceğimi söyledim. Ama" -mizahtan yoksun küçük bir kahkaha attı- "o benim için daha çok ailem gibi. Bilmiyorum ki

onu bir kardeşten başka bir şey olarak görebileceğimi sanmıyorum. Bunu istediğimden emin değilim. Ama aynı zamanda bir rahatlık seviyesi de var. Ve ailelerimiz yakın. Annemin yönettiği hayır kurumlarında yer alıyorlar. Babalarımız birlikte çalışıyor. Bu konuyu ilk açtığında mantıklı gelmesinin sebepleri var."

"Ve sizinle Londra'ya gelmek için müsait."

Durdu, beni izliyordu. "Evet. Benimle Londra'ya gelmek için müsait."

"Anlıyorum, Gage." Boğazımın tıkanmasına ve onun adına hayal kırıklığına uğramama neden olsa da anladım. Bu da onun kabul ettiği bir başka anlaşma gibi görünüyordu. Belki onun için mantıklıydı ama aynı zamanda herkes için daha mantıklıydı ve Gage bu kutuyu işaretlemeyen hiçbir şey yapamıyor gibiydi. Ayrıca aralarında herhangi bir kimya olup olmadığını merak ettim ve cevabın hayır olduğunu tahmin etmek zorunda kaldım. Çünkü Gage'in kendine izin verdiğinde tutkulu bir adam olduğunu çok iyi biliyordum ve eğer ona karşı böyle hissetseydi, burada benimle olmayacağından emindim.

"Ama Rory, şunu açıkça belirtmek isterim ki, şu anda onunla görüşmüyorum bile. Hiç görüşmedim. Ona teklifi değerlendireceğimi söyledim ve sonra... şey, sen buraya geldin ve ben-"

"Kız kardeşin olabileceğimi öğrendim."

Zayıf bir kahkaha daha attı ve ardından yüzünü buruşturdu. "Doğru."

"Bunu bana açıklamak zorunda değilsin. Bana bunu borçlu değilsin. Yaşadığımız şey... tek gecelik bir şeydi ve akraba olabiliriz. Ama tüm bunların ötesinde, benim hayatım Mud Gulch'ta. Önceliklerim çok farklı." Birdenbire nefesimin kesildiğini hissetmeme rağmen döndüm ve yürümeye başladım. Gage yanıma geldi. "Biliyorsun, bunların hiçbirini sormadın bile."

"Hiçbir anlam ifade etmiyoruz,"

diye mırıldandı. "Hayır, buna zaten karar vermiştik."

"Sanırım buna yeniden karar vermem gerekiyor."

Ona bir bakış attım. "Benim için de hatırlamak zor."

Gülümsedi ve bu biraz üzücüydü. Biriyle böylesine yoğun bir kimyaya sahip olmak, o kişiden *zevk* almak ve yine de bazıları diğerlerinden daha ağır olan çeşitli nedenlerle birbiriniz için doğru kişi olmadığınızı bilmek biraz kalp kırıcıydı.

"Peki... sırada ne var?" diye sordu, belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyordu. "Birkaç antika dükkânına daha bakabiliriz."

"Galeri yarın kapalı," dedim. "Faith benimle birkaç dükkâna gidecek."

"Oh."

"Nasıl olsa çalışıyorsun diye düşündüm."

Başını salladı. "Çalışıyorum. Çalışıyorum. Londra'dan önce yapmam gereken çok şey var."

Midem bulandı. Ama yakında gidecek olan sadece o değildi. O başka bir yerde yeni bir hayata başlıyordu, ben de kendi hayatıma dönüyordum. "Zaman daralıyor. Amcamın teknesinin onarımı yakında tamamlanacak ve o zaman geri dönmem gerekecek."

"Kuluçka," diye mırıldandı.

"Kuluçka. Ve bar. Gerçek hayat."

"Gerçek hayat," diye mırıldandı. Durdu, tekrar bana doğru döndü ve ben kısa kaldım. "Bir şey bulursan beni hemen arar mısın?" Biraz titrek ve belki de biraz utangaç görünen bir gülümseme sundu. Dünya ayaklarının altında olan bu kendinden emin işadımı, vereceğim cevap onu değiştirecekmiş gibi bana bakıyordu.

"Elbette yapacağım, Gage." Gülümsedim. "Şimdilik bu işte birlikteyiz." *Şimdilik.*

YİRMİNCİ BÖLÜM

Gage

Calliope'un iş bölgesine bakan ofisimin penceresinden dışarı bakıyor, caddede ilerleyen arabaları ve binalara girip çıkan takım elbiseli insanları izliyordum. Yapacak çok işim vardı ama yine de... *sıkılmışım*. Daha önce hiç sıkılmamıştım, ya da daha doğrusu, sıkıldığımı hiç kabul etmemiştim, ama tam olarak buydu, değil mi? İçimdeki bu huzursuzluk hissi alışılmadık türden bir can sıkıntısıydı. *Hah*. Sanki kendimi meşgul edecek yeterince *şeyim yokmuş gibi*. Döndüm, masama gittim ve oturdum, cep telefonumu aldım, tereddüt ettim ve sonra masamın üzerine koydum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım dizimi zıplatarak. Rory'yle konuşmayalı iki gün olmuştu. Herhangi bir sanat eseri bulup bulmadığı konusunda beni arayıp bilgilendirmemişti, ben de bulmadığını varsaydım. Ama ya bulduysa ve bu onu araştırdığı başka bir şeye götürdüyse ve ben telefonu açıp önce onu aramadığım için bundan haberim yoksa?

Bakışlarım asistanım Rebecca'nın o sabah masama koyduğu, Londra'ya taşınmaya hazırlanırken kontrol etmem gereken kişisel eylem maddeleriyle ilgili listeye takıldı. Listenin altında dairemin yerleşim planının çıktıları vardı ve onları çıkardım, gözlerim bir an için tek boyutlu odalar üzerinde gezindi. Kendimi orada, oturma odasında televizyon izlerken ya da pencerenin önünde dururken, Calliope'un yerini Londra'nın silüetinin aldığı bir manzarada, hatta nerede olursam olayım bana ilham veren şey olan yemek pişirirken hayal etmeye çalıştım ama başaramadım; rıhtımda, muhtemelen üç Casteel neslinden kalma ekipmanlarla dolu yabancı bir barda bile. Kağıt yığınının bir kenara ittim. Başımı ellerimin arasına alarak "Kahretsin," diye tekrarladım.

Ailesi, adını dikkatli olmazsanız sizi içine çekebilecek çamurdan alan bir kasabanın rıhtımında şirin ama onarıma ihtiyacı olan bir bara sahip olan Rory Casteel hakkında ailem ne düşünürdü? *Hemen onaylamazlardı.* Onu, kariyerimin ve hayatımın bir sonraki bölümüne geçerken yanımda duracak "doğru" kadın olarak görmezlerdi. Babam annemi seviyordu ama onunla Blakely Wingate gibi sosyetik bir kız olduğu için evlenmişti. Mud Gulch, Maine'de yaşadığından çok daha mütevazı bir geçmişten geliyordu. Benim için hedefleri, onun kazandığı zemini alıp daha da yükseğe tırmanmamdı.

Tanıştığımız ilk gece Rory'ye söylediğim *havalardan* bazılarıydı bunlar, çok yorucu olabilen havalar. Ama ben o havaları benimsemiştim. Her şeyi göze almıştım ve şimdi hoşuma gitse de gitmese de hayatımın bir parçasıydılar.

Bu yüzden Mud Gulch'ta kendimi o kadar özgür hissetmiştim ki, mutfakta Rory'yle birlikte yemek yapıyor ve sadece *kendim* oluyordum. Tüm baskı ve beklentilerden kurtulmuştum. Ailem benim bu halimi tanımazdı bile.

Rory aileme ve diğerlerine gerçekte kim olduğu konusunda yalan söylediği için Mud Gulch'tan zaten hiç söz edilemezdi.

Ben de öyle.

"Baş ağrısı mı?" Babamın sesi düşüncelerimi böldü. Kafamı kaldırdığımda onun odaya girdiğini gördüm. "Bir Tylenol al, çünkü baş ağrısına ya da dikkatini kısa süreliğine dağıtacak başka bir şeye ayıracak vaktimiz yok." Önüme bir dosya koyup masamın önündeki iki sandalyeden birine otururken bana gülümsedi.

Dikkatimi dağıtmak mı? Çok geç. Zaten çaresizce dikkatim dağılmıştı. "Biliyorum. Ben iyiyim. Her şey kontrolüm altında."

Bana düşünceli bir bakış attı, muhtemelen benim *dikkat dağıtıcı* gösterilerim hakkında ortalıkta dolaşan dedikoduları düşünüyordu. Ama babam dedikodulara pek itibar etmezdi. O sonuçlara bakardı. Ve aklım başka yerde olmasına rağmen işim zarar görmemişti. "Hiç şüphem yok. Her zaman vardır. Son zamanlarda işlerin yoğun olduğunu biliyorum. Çok fazla para söz konusu ve sana güvenen bir sürü insan var. Ama Gage, oğlum, bu girişimi başarıya dönüştürecek senden daha yetenekli kimse yok."

"Teşekkürler baba." Zoraki olduğunu fark etmediği bir gülümseme takındım.

Eliyle dosyayı işaret etti. "Bunlar Londra'daki mülk için müteahhit çizelgeleri. İhtiyaç duymanız halinde başvurmak için el altında bulundurun. Program çok sıkı. Hiçbir şeyin gözden kaçmasına izin veremeyiz." Babam öne doğru eğildi. "Ama iyi haberlerim var. Senin altında çalışan Londra ekibi 4 Temmuz partimiz için buraya geliyor. Onlarla daha rahat bir ortamda tanışma şansınız olacak. Bu şekilde hepiniz birbirinize aşına olacaksınız ve Westminster'a vardığınızda gerçekten işe koyulabileceksiniz."

Başımı salladım, gözlerim uzaklara daldı. *Dört Temmuz partisi.* Metropolitan Kulübü her yıl profesyonel bir havai fişek gösterisiyle birlikte büyük bir parti düzenlerdi. Rory'yi davet etmeyi düşünmüştüm ama sonra tereddüt ettim çünkü Blakely ve ailesi de her yıl olduğu gibi orada olacaklardı. Blakely'nin teklifini kabul etmeyeceğime çoktan karar vermiştim. Açıkçası, kalbim bu işte değildi ve

denemek için. Ama yine de garip olacaktı. Hiçbir şey net değildi ve hayatımın farklı bölümlerini ayrı tutmazsam duygularım incinebilirdi.

Yine de sanki biri kalbimi mendeneye almış gibi hissediyordum. Babam ayağa kalkmaya başladı. "Baba? Sana bir soru sorabilir miyim?"

Kendini sandalyeye geri bıraktı. "Elbette."

Bir kalem aldım ve masanın kenarına vurdum. "Yıllar önce annemle yakın olmadığınız bir zaman oldu mu?"

"Yakın değil miydi?"

"Biliyorsun, birbirinizden uzaklaşmış olabilirsiniz."

Birkaç dakika boyunca bana baktı. "Elbette, Gage. Çoğu çift gibi annen ve ben de zor dönemlerden geçtik. Sen ve Lexi küçükken ben çok çalıştım." Durakladı, bir an için sıkıntılı görünüyordu. "Ben de kişisel sorunlarımla uğraşıyordum, bu yüzden her zaman olmam gerektiği kadar yanında olamadım. Sanırım bazen annen yardım almasına rağmen kendini yalnız ve bunalmış hissediyordu."

Yoldan çıktın mı? Bir kadınla ilişki yaşadınız ve hamile olduğunı öğrendiğinizde onu gönderdiniz mi? Ya da seni hiçbir şeyden habersiz mi bıraktı? Ama bunu babama sormaya cesaret edemedim. Bu soru dilime küfür gibi geliyordu. Ya da belki de cevabı duymaya, böyle bir şeyi öğrendikten sonra onun gözlerinin içine bakmaya hazır değildim.

Doğrudan onun önündeyken çaresizliğimin katmanlarıyla boğuşmak zorunda kalmak.

Test sonuçları her an çıkabilirdi zaten. Başımı salladım. "İkinizin de dayanmasına sevindim."

Alnı kırıştı. "Bunu bana sormanın bir nedeni var mı evlat?"

Omuz silktim. "Sanırım hiç sormadığım bir sürü şey v a r m ı ş gibi hissediyorum." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Taşınıyorum ve-"

"Gage, annen ve ben bir telefon uzağındayız."

"Biliyorum." Durakladım, dilimin ucuna daha fazla soru geliyordu. *Hiç yolunuzdan şüphe ettiniz mi? Bazen yolculuktan gerçekten keyif almak yerine otomatik pilota olduğunuzu hissettiniz mi? Annem ortaya çıktığında bu hissi yatıştırdı mı? Yoksa onun hayatınızdaki varlığı daha fazla soru işareti mi yarattı?* Ben bunları sormanın bir yolunu bulamadan babam devam etti.

"Taşınmaktan bahsetmişken, önümüzdeki bir hafta boyunca işler çok yoğun olacak, o yüzden bir dakikalığına yanımdayken bir şey söylemek istiyorum."

Başımı salladım. "Ne oldu baba?"

"Sadece minnettarlığımı ve derin saygımı iletmek istedim. Gençliğimden bu yana uğruna çalıştığım her şey, siz Londra'daki açılış günü kurdelesini keserken bir araya gelecek. Kendi kanım, terim ve gözyaşlarımla kurduğum iş uluslararası bir başarıya dönüşürken, oğlum, gururum ve sevincim dümende olacak." Boğazını temizledi, belli ki gözyaşlarını tutamıyordu. "Aç geceler, aksilikler, tırnaklarımla kazıyarak hayal ettiğim her şey bu. Sizin sayenizde, nihai hayalim sadece gerçekleşmekle kalmayacak, gelecek nesiller boyunca devam edecek."

Gözlerimin arkasındaki nemin yandığını hissederek gülümsedim. "Sağ ol baba. Bana güvendiğin için teşekkürler."

"Her zaman." Gülümsedi, belli ki duygularından sıyrılmıştı. "Bu arada, umarım Blakely'yi Londra'ya götürmeyi hâlâ ciddi olarak düşünüyorsunuzdur. Otelin açılışıyla ilgili internette büyük bir heyecan yaratmak konusunda harika fikirleri var. Ve Gage, o kurdele kesme anını daha tatlı hale getirebilecek tek şey, oğlumun en iyi arkadaşımın kızının yanında durmasıdır. Bu ne kadar güçlü bir eşleşme olurdu."

"Baba, sana söyledim-"

"Biliyorum, bu sadece bir olasılık. Seçim senin." Göz kırptı. "Ama bir baba hayal kurabilir." Ayağa kalktı ve saatine baktı. "O tahtayı aldık

toplantı on dakika içinde. Hazır mısın?"

"Uh, evet. Halletmem gereken bir şey daha var, sonra orada olacağım."

Babam bana hızlıca başını salladı, döndü ve ofisinden çıktı. Birkaç dakika kalemime vurarak oturdum. *Gururum ve neşem*. Ofisimin duvarındaki saatle yarışıyor gibi görünen içsel bir tik tak hissediyordum.

Her şey zamanlamayla ilgili. Çok erken, yarı pişmiş, çok geç, sert ve kömürleşmiş.

Bir yeteneğiniz var, ancak usta olmak için zamanlamada ustalaşmalısınız.

Şef LaCourt. Yine kafamın içinde onun sesi.

Mesele şu ki, zamanlama konusunda ustalaşmıştım. Her şekilde. Onun derslerini almış ve pek çok şeye uygulamıştım. Belki de kendi babamın bana öğrettiği derslerden bile daha fazla. Ve bu konuda hissettiğim suçluluk.

Tanrım, bir anda nefesimi tutamadım. Ayağa kalktım, ofisimdeki mini bara gittim, buzdolabından bir şişe su aldım ve yarısını bir dikişte içtim. *Babamın* sözlerini aklımda tutmam gerekiyordu ama bunun yerine o yumuşak Fransız aksanı düşüncelerimi bölüp duruyordu. Uzun süre susturmuştum ama şimdi geri dönmüştü ve her zamankinden daha gürültülüydü.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve masama döndüğümde aniden cep telefonumu elimde buldum. Rory'nin numarasını tuşlamadan önce düşünmeme izin vermedim.

"Ivy League."

"Kek." Ciğerlerim hava ile genişledi.

"Nasılsın?" Sesindeki gülümsemeyi ben de duyabiliyordum ve vücuduma öyle bir enerji yayıldı ki, günlerce kısmen ölü kaldıktan sonra yeni canlanmış gibi hissettim. Bu kadın beni tam olarak rahatlatmamıştı, belki de tam tersi.

-Ama Tanrım, onun bana hissettirdiklerini arzuluyordum.

"Ben iyiyim. Faith ile çıktığınız hazine avında şansınız yaver gitmedi sanırım?"

İç çekti. "Şansım yok. Korkarım bölgedeki tüm antika dükkânlarını ve vintage mağazalarını tükettim ve sadece... hiçbir şey yok."

"Ah, ama hala keşfetmeniz gereken iki tavan arası daha var ve söz konusu tavan aralarının içindekiler, baş harfleri sanatçıninkilerle aynı olan adamlara ait."

"Biliyorum ama hala Faith'i aramadılar. Onlara birkaç mesaj bıraktı ama ne için aradığını söylemeye bile fırsat bulamadı."

"Tamam, taktik değiştiriyoruz. Eğer onu geri ararlarsa, ona senden bahsetmemesini söyle çünkü evlerinden birine girmek için daha iyi bir fikrim var."

Bir süre sessiz kaldı. "Farkında değilseniz diye söylüyorum, haneye tecavüz yasadışıdır."

"Zorla girmeyi teklif etmiyorum. Maynard Siggins her ayın dördüncü Çarşamba günü küçük bir briç kulübüne ev sahipliği yapıyor. O da yarın akşam."

"Tamam..."

"Bir davetiye çıkarabileceğime eminim. Sen benim eşim olacaksın." "Ve biz ne yapacağız? Gizlice tavan arasına mı gireceğiz?"

"Hayır. Tavan arası konusunda şaka yapıyordum. Bu noktada depolama alanlarının içeriğini kontrol etmenin gerekli olduğunu sanmıyorum. Eğer o tabloları yapan adam oysa, mutlaka evinin etrafına asmış olduğu tablolar vardır. O bir bekar, bu da demek oluyor ki-"

"Dekorasyonu devralacak bir eş yok." Sesindeki heyecanı duydum.

"Doğru. Beğenmediği eski sanat eserlerini tavan arasına tıkacak ya da göl, çimen ve benzeri resimleri boyayarak zaman kaybetmemesini önerecek bir eş yok."

Bayan Ramsbottom'ın sanat yaratma tanımını tekrarladıktan sonra hafifçe güldü.

"Peki, ne diyorsun?" diye sordum. "Ben briç bile oynamıyorum."

"Çok kolay. Çabucak öğreneceksin."

"Sanırım... YouTube videoları izleyebilirim."

"Evet, arabayla gelirken kuralları tekrar gözden geçireceğim. Seni sekizde alayım mı?"

İnce bir kahkaha attı. "Peki... tamam. Yarın görüşürüz."

O üç küçük kelimeyle kalbimin nasıl çarptığını düşünmemeye çalıştım. *Yarın görüşürüz.*

"Daha önce briç oynadığınızı söylemişsiniz, değil mi Bayan Castle?" Bayan Delia Quartermocker, Rory bir oyun turunu daha beceriksizce geçtikten sonra sarışın, mükemmel çizilmiş bir kaşını kaldırarak sordu. Bu konuda soğukkanlı davranmaya çalışmıştı ama kızarmış yanakları rekabetçi ruhunun çılgına döndüğünü ele veriyordu.

Göğsümde titreştiğini hissettiğim kahkahayı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Rory'nin sarsıldığını görmek neden bu kadar hoşuma gidiyordu ki? Belli ki gülmemeye çalıştığını görmüştü çünkü masanın altında ayağımı yere vurdu.

Yolda ona hızlı bir ders vermiştim ama dikkatim dağılmıştı ve onu gördüğüm için o kadar mutluydum ki briçin gerçek kuralları beni çabucak terk etmişti. Ana hatlarıyla anlattım ve bunun yeterli olacağını umdum. Rory'nin vazgeçmesi isteyeceğim son şeydi. Maynard Siggins'in evine girme ve sanat eserlerine bakma fırsatının kaçırılmayacak kadar iyi olduğunu söyledim kendime.

"Gage bana nasıl oynanacağını öğretti," dedi tatlı bir sesle. "Onun çok iyi bir öğretmen olmadığını ve kuralların yarısını atladığını düşünmeye başlıyorum."

Bayan Quartermocker dilini çıkarıp ağzının kenarını yalarken bana imalı bir şekilde bakarak, "Gage'in yaptığı her işte iyi olduğunu tahmin ediyorum," dedi. *Aman Tanrım.* Bayan Quartermocker çekici bir kadındı ama benim yaşımın en az iki katıydı. Yirmili yaşlarının sonlarında görünen genç bir adam olan kocası ise belli ki

buna aldırıyor gibiydi. Şu anda yakınlardaki bir sandalyeye uzanmış martini içiyor, beresi dağınık saçlarının üzerinde düzgünce duruyor ve hayatından oldukça memnun görünüyordu.

"Şimdi, şimdi," dedi Maynard Siggins, gerçekten de Rory'nin babası olmasını umuyordum, böylece bu gizemi sona erdirebilecektik. "Pratik yapmak mükemmelleştirir. Gage'in bu sabah durup dururken beni arayıp briç öğrendiğinden bahsetmesine çok sevindim. Her zamanki ortağımız Curtis Nielson'ın bu akşam geç saate kadar çalışması istendiği için mükemmel zamanlama. Curtis senin altında çalışıyor, değil mi Gage?"

Sıkıca ve biraz da utanarak gülümsedim. Yaklaşık bir yıl önce Bay Siggins'e işle ilgili bir iyilik yapmıştım ve daha önce onu arayıp anlaşmanın nasıl gittiğini sormuştum. Hâlâ briç gecesi düzenleyip düzenlemediğini sormuş ve oyunu yeni öğrendiğimi söylemiştim. Elbette, yapacağını bildiğim gibi beni davet etmişti ve ben de Rory'nin gelip gelemeyeceğini sormuştum. Belli ki Maynard Siggins başka ne olursa olsun, çok fazla tesadüfü fark edebilecek bir adam değildi. "Şans eseri," diye mırıldandım.

"Gerçekten de öyle," dedi Maynard. Okuma gözlüklerinin üzerinden ikimize de baktı. "Bayan Castle'ın şehirde yeni olduğunu söylemişsiniz. İkiniz nasıl tanıştınız?"

Bakışlarım Rory'ye kaydı. Nasıl tanıştığımıza dair bir hikâye anlatmamıştık. Ama Rory sadece elimi okşadı ve "Açık mikrofon şiir gecesi" dedi.

"Oh!" Bayan Quartermocker'ın adını çoktan unuttuğum genç kocası birden doğruldu. "Lighthouse Lounge'daki şiir yarışması mı?"

"İşte bu," dedi Rory, çenesini bağcıklı ellerinin arkasına dayayıp bana bakarak. "Gage'in eseri büyüleyiciydi. Çok duygu yüklüydü. Sonrasında onunla konuşmak zorunda kaldım. O andan itibaren her şey... bir kasırğa gibi geçti."

"Bir kasırğa," diye düzelttim.

Gözleri dans etti. "Kategori beş."

"Tam bir yıkım," diye ekledim kısık bir sesle.

Bayan Quartermocker içkisini yudumlamadan önce kıkırdayarak, "Kulağa kesinlikle vahşi geliyor," dedi.

"Konu neydi?" Bay Siggins sordu.

Rory gözleri odada gezinirken durakladı. "Ziller," dedi. Küçük, tıngırtılı bir kahkaha attı, alt dudağı kendini tutuyormuş gibi titriyordu. Arkamdaki hangi nesnenin ya da unvanın onun cevabını haber verdiğini merak ettim ama arkamı dönmedim. Bunun yerine gözlerimi ona diktim ve o da kirpiklerini kırıştırdı.

"Bu alışılmadık bir konu gibi görünüyor," dedi Bayan Quartermocker.

"Şiirlerin çoğunda ima ve metafor kullanılır," dedi kocası. "Bu yüzden bu kadar güçlüdür."

"Romantik," dedi Maynard kuşkuyla, tek kaşını kaldırarak. "Seni bir şair olarak düşünmemiştim, Gage. Bayan Castle'ın kalbini çalan parçayı seslendirmelisin."

Kendisini bir tür modern zaman beatnik'i olarak gördüğü her halinden belli olan genç adam ayağa kalktı ve martinisini masaya koydu. "Kesinlikle içmelisin." Ne olduğunu anlayamadan sandalyemi çekerek beni ayağa kalkmaya zorladı ve daha yüksek bir zeminde bir basamak yukarıda bulunan kuyruklu piyanoya doğru itekledi. Genç adam kâğıt oynanan masaya döndü ve karısının yanına oturdu, dört çift göz beklentiyle bana bakıyordu, tam o sırada yaşlı bir adam daha içeri girdi. "Timothy," diye selamladı Maynard. "Gelebilmene çok sevindim. Oyun erken mi bitti?"

"Hayır, çok sıkıcıydı ve ben de gitmeye karar verdim."

"Pekala, oturun. Gage Buchanan'ın ziller üzerine yazdığı metaforik şiirini dinlemek üzereyiz."

"Oh, öyle mi? Ne kadar heyecan verici. Gençken şiirle uğraşırdım. İyi bir şiir dinlemeyeli yıllar oldu." Timothy bir sandalye çekti ve oturdu.

Şimdi beş çift göz beklentiyle bana bakıyordu, bir çift parlak mavi göz ise zorlukla bastırılmış bir neşeyle parıldıyordu.

Bundan sonra onu öldüreceğim. Yavaşça.

Ziller... Ziller. Boğazımı temizledim, zihnim acele ediyordu. Yüzlerce iş toplantısında tamamen hazırlıksız konuşmuştum. Bu konuda harikaydım. Bal gibi pürüzsüzdüm.

Şiir yazabilirdim.

Şiir kolaydı.

Kolumu uzattım ve çenemi eğdim. "Ziller çarpışır ve ziller patlar. Zilleri severim, çın...çın. Çın."

Kolumu indirdim ve masadan beni izleyen insanlara baktım. Bayan Quartermocker öksürdü ve sonra ağzını kapattı, üç adam suskun bir şekilde bakıyordu ve Rory'nin yüzü nefesini tuttuğu için neredeyse morarmıştı.

Bayan Quartermocker'ın kocası sanki kafasında karmaşık bir matematik problemi çözüyormuş gibi görünüyordu.

"Şey, şey, bu..." Maynard başladı.

"Eşsiz," dedi Timothy adındaki adam, kelimeyi uzatarak. Onu birkaç sosyal etkinlikten tanıyordum ama ne iş yaptığını hatırlayamıyordum. Tek bildiğim beni kurtardığı ve mükemmel bir fırsat sunduğuydu. Zeminin yüksek kısmından aşağıya indim. "Artık başka bir oyuncu daha olduğuna göre, bu raundu profesyonellere bırakıp bir içki içmeye ne dersin Rory?"

O kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi sallandı. "Bu harika bir fikir. Bir içki. Evet," dedi nefes nefese.

Bay Siggins, "Bar hemen köşeyi dönünce," dedi. "Lütfen, ne isterseniz alın."

Odadan çıktık ve köşeyi dönerek mermer bir tezgâhı ve üzerinde akla gelebilecek her türlü içkinin bulunduğu cam bistro rafları olan ıslak bara gittik. Rory omzunun üzerinden baktı ve sonra beni çekti.

İkisi de aceleyle odadan çıkıp koridora çıktılar, Rory kıkırdamaya başlayınca elini ağzına götürdü.

"Seni öldürmeliyim," diye fısıldadım yürürken.

O zaman güldü ve elini tuttum ve briç oyununun yapıldığı odadan çıkanların görüş alanından güvenli bir şekilde çıkarak başka bir koridora döndük.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şiiirdi," dedi, kahkahalarını tutmaktan midesi ağrıyormuş gibi öne doğru eğilerek.

O zaman ben de kıkırdadım, yüzlerindeki ifadeyi hatırlayınca arkamı dönüp ona doğru baktım. "Hayatımda hiç bu kadar gülünç görünmemiştim," dedim.

Çoğunlukla sessiz olan kahkahası azaldı ama dudakları bükük kaldı. "Saçmalaman hoşuma gidiyor," dedi. "Bunu daha sık yapmalısın."

Kendi gülümsemem soldu. "İçimdekileri dışarı çıkarıyor gibisin." Kalbim küt küt atmaya başladı ve her nedense Travis'in sözleri aklıma geldi: *Merak etme Buchanan, bir gün sen de kedi kovalayacaksın.*

Şu an yaptığım şey bu mu? Kedileri kovalamanın kendi versiyonum mu? Daha önce hiç tanışmadığım bir yanımı ortaya çıkardığı için bir kadın için çirkin davranmak mı? Hayatımda hiç bu kadar gülümsememiş olsam bile sevip sevmediğimden emin olmadığım bir yanımı mı?

Göz temasını kestim. Elimle duvarları süsleyen tabloları göstererek, "Şu sanat eserlerine bir bakın," dedim. "Çok fazla var." Maynard Siggins belli ki bir sanat hayranıydı. Umarım kendisi de resimle uğraşıyordur ve en azından kendi eserlerinden birini asmıştır.

Evi hem rahat hem de şıktı. Rory'nin babası olabilecek adamların diğer evleri gibi havasız değildi.

Lütfen bu adam Rory'nin babası olsun. Lütfen hâlâ bekâr olmasının nedeni, hayatının tek gerçek aşkının iz bırakmadan ortadan kaybolması ve hâlâ onun için bir meşale tutuyor olması olsun. Rory'nin annesi ona ihtiyacı olan bir aileden söz etmişti ama bu ille de bir eş ve çocuklar anlamına gelmiyordu. Ve eğer durum buysa,

Rory'yi kollarını açarak karşılayacağı anlamına gelmez mi? Bunu onun için istiyordum. İyi ve nazik biriydi ve tanıdığım en parlak ruha sahipti. Mümkmn olduğunca çok insan tarafından seilmeyi hak ediyordu. Ailesinin her iki tarafı tarafından da sahiplenilmeyi ve benim hayatım boyunca yaşadığım o aidiyet duygusunu hissetmeyi hak ediyordu.

Bir odadan diğerine göz gezdirdik, evin arka tarafındaki merdivenlerden sessizce çıktık ve ikinci katı keşfettik. Bir sürü sanat eseri vardı. Ne yazık ki hiçbirini tanıdığımız suluboyaları akla getirmiyordu.

Tam misafir yatak odası gibi görünen bir yerden çıkıyorduk ki arka merdivenlerden ayakkabı sesleri duyuldu. Ayak sesleri yaklaştığında ve bir kadının mırıldanma sesi kulaklarıma geldiğinde rotayı tersine çevirdik, odaya geri döndük. Hizmetçi mi? Rory'nin gözleri büyüdü ve sağındaki dolabı işaret etti. Başımı salladım ve koşarak oraya gittik, zaten açık olan kapıyı biraz itip arkamızdan kapattık.

Oldukça küçük bir dolaptı ve kadın bulunduğumuz odaya girerken Rory'yle ben birbirimize kenetlenmiştik. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve sonra yana doğru eğilerek çıtaların arasından baktım. Kısa gri saçlı, yaşlı bir kadın olan temizlikçi, yatağa yeni nevresimler sererken, çarşafırları çekiştirip yastıkları kabartırken mırıldanmaya devam etti.

Dik durdum ve Rory'nin gözleriyle karşılaştım, ikimiz de bakıyorduk, dudaklarımız birbirine yapışmış, loş dolaba saklanmış, hizmetçinin gitmesini bekliyorduk. Nefesi durmuş, göğsü benimkiyle birlikte inip kalkarken nabızı boğazında çırpınıyordu. Dudaklarımı oraya yerleştirmek ve teninin hemen altındaki o hızlı yaşam pompasını hissetmek istedim. Kendi nefesim kesildi, vücuduma ısı yayıldı, başım dönmeye başladı. Onun sarhoş edici kokusunu alabiliyordum ve bu koku beni sarıp sarmalıyor, tıpkı o gece olduğu gibi hafifçe sarhoş hissetmeme neden oluyordu. Onun içinde olduğum gece. Onu öptüğüm ve tadına baktığım gece. Tanrım, bunu tekrar istiyordum. Onun kokusunu ciğerlerime çekerken sikim kabardı, kotuma doğru itildi. *Rory'nin. İstedğim ama yapamadığım kadının.*

var. Neredeyse yüksek sesle inleyecektim ama hizmetçi kapıya yaklaştığında ve sonunda eşyalarını toplayıp odadan çıktığında kendimi tuttum.

Bekledik, nefeslerimiz birbirine karıştı, bakışlarımız çarpıştı. Hizmetçi odadan çıkmıştı ama koridorda bir şeyler yapıyor gibiydi. Toz alıyordu belki de... Duvardaki tabloların üzerinde tüyden bir değnek sallıyordu.

Ayrılamazdık ama yine de... bu yakınlık, bu gerilim neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Briç öğreneceğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

Sessiz bir kahkaha attı. "Birkaç YouTube videosu izleyecektim ama..." Hafifçe pozisyon değiştirdi, ereksiyonuma sürtündü ve ben dişlerimi sıktım, onu çok tahrik olduğum gerçeğine karşı uyarmamaya çalışıyordum, sersemlemiştim. "Köpek gezdirme işim patladı," dedi. *Patladı deme sakın.* "Başarana kadar numara yapmaya karar verdim."

Hizmetçinin ayak sesleri koridorda daha da uzaklaştı. "Belli ki kaybedenlerin yaklaşımı bu, çünkü tek yaptığım buydu."

Gülmemek için dudagımı ısırdım ve o da dudagını birbirine bastırdı. Ve Tanrım, her an bir erkek dolabında yakalanabileceğimiz gerçeğine rağmen... vücudumun acı verici, zar zor kontrol edilen bir şehvet durumunda olmasına rağmen... ve bu görevin temelde bir başarısızlık olduğu gerçeğine rağmen, onunla tekrar birlikte olmak çok güzeldi. Son birkaç gün cansız görünüyordu. Yine huzursuz olmuştum ve bu da onunla birlikteyken bu hissin kaybolduğunu fark etmemi sağlamıştı.

Bakışlarımız tekrar buluştu, benimki onun yemyeşil ağzına indi. Tadının nasıl olduğunu biliyordum. Dilini benimkinin etrafına doladığında hissettiğim baş döndürücü hazzı hatırlıyordum. Yutkundu, nefesini vermeden hemen önce nefesi sığlaşır gibi oldu ve başını çevirdi, göz temasımızı kesti ve yüzümü onunkine yaklaştırdığımı, çekildiğimi ve dudaklarının benimkine bu kadar yakın olmasına karşı koyamadığımı fark etmemi sağladı. "BEN... BEN

Sorduğun soru hakkında düşündüm," diye fısıldadı nefes nefese. "Hedefler ve hayaller arasındaki farkla ilgili olan."

Bakışlarım onun güzel yüz hatlarında gezindi ve yanaklarındaki iki renk noktasını yakaladı. "Ne?" diye mırıldandım. "Ne?" diye mırıldandım, ayrı kaldığımız süre boyunca beni düşündüğünü bilmekten mutluluk duydum ve karanlıkta sırları anlatma hissinin tadını çıkardım.

Gözlerimle tekrar buluştu. "Bence... rüyalar insanın içinde, dış etkilerin dokunmadığı bir yerden gelir." Uzandı ve parmaklarını kalbimin üzerinde gezdirdi. "Hayaller, yapmak için para almanız bile yapacağınız şeylerdir."

Göğsümde, tam avucunun dayandığı yerin altında bir şey genişledi ve kulaklarımda yüksek sesle atan kendi kalbimin sesinin son derece farkına vardım. *Kendi restoranımı açacaktım. Sayılarla uğraşmayacak ya da anlaşmalara aracılık etmeyecektim. Yaratacaktım. Yemekler bulacak ve başkaları için yemekler hazırlayacaktım. Toplantılar için. Kutlamalar için. Hayatın en anlamlı anları için.* Rory'nin yakınlığından bunalmıştım, savunmam düşmüştü ve bu yüzden hayal, onu bastırmaya bile başlayamadan beynimde kocaman bir çiçek açmıştı. Bu elbette imkânsızdı, ama yapabilseydim... farklı biri olsaydım...

Bir Buchanan değil.

Rory'nin gözleri sanki kalbimin sırrını söylediğini duymuş gibi açıldı. Ama sonra başını çevirdi, dinlerken gözlerini yana kaydırды. "Ana merdivenden aşağı iniyor," dedi.

Kulağımı çitalara doğru çevirip ben de dinlediğimde, Rory'nin söylediklerini doğrularcasına sarsıldığımı ve dengemi kaybettiğimi hissettim. Hizmetçinin evin ön tarafındaki merdivenlerden inerken çıkardığı yumuşak sesleri duyabiliyordum. Hayal kayboldu ve ben de onu gerçek dünyada yeri olmayan boş hayaller için ayrılmış yere geri koydum.

Rory yana çekildi, ben de döndüm ve parmak ucunda dışarı çıkabilmek için kapıyı yavaşça iterek açtım. Koridora açılan kapıya ulaştığımda

başını muhafazanın etrafına doladı. "Her şey yolunda," dedim elini uzatarak. "O kadar uzun süredir yokuz ki, muhtemelen gittiğimizi düşünüyorlar," dedim. "Belki de gizlice kaçmak bizim yararımıza olur."

Arka merdivenlere doğru döndüğümüzde, merdivenleri tırmanan iki çift ayak sesi ve konuşan erkek sesleri duyuldu. *Kahretsin!* Sesler netleştikçe diğer yöne doğru aceleyle döndük, bir oyundaki bir karakter hakkında konuşuyorlardı. Görünmeden ön merdivenlere ulaşamayacaktık. Rory'nin elinden tutup karanlık bir odaya çektim, ayak sesleri daha da yükselip doğrudan bize doğru gelmeye başladı.

Saklanacak zaman yoktu ve kapıyı kapatmak sadece varlığımızı fark eden her kimse onu uyaracaktı.

Rory'yi yakaladım ve öpmeye başladım. Önce dondu kaldı, belli ki ağzımın aniden onunkine dayanması onu şok etmişti. Ama sonra kollarımda yumuşadığını hissettim ve eğer daha önce konuşan, gülen ve bize doğru gelen adamların farkında olmadan yanımızdan geçip gitmesini umduysam, şimdi bunu iki kat daha fazla diledim. *Yürü. Yürümeye devam et. Onu öpmeye devam etmeme izin ver. Bu bir maskaralıkmış gibi davranmaya devam etmeme izin ver.*

"Oh!" dedi solumuzdan bir adam, belli ki ışıklar yandığında kapı aralığında durmuştu. Rory'nin ağzından ayrıldım ve Timothy adındaki adama pişman olduğumu belirten bir gülümseme vererek Rory'yi bıraktım. Geri adım attı, kendini yakalamadan önce hafifçe dengesini kaybeder gibi oldu.

Adamın biraz gerisinde kalan Maynard Siggins elini bıraktı ve etrafından dolaştı.

"Gage? Gittiğini sanıyordum," dedi. "Yatak odamızda ne yapıyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Rory. "O şiir... beni yakaladı. Yine."

Bay Siggins'e baktım ve sonra tekrar diğer adama döndüm. "Sanırım biraz kendimizi kaptırdık. Bekle... Özür dilerim. Yatak odanız mı?" Parmağımı iki adamın arasında gezdirdim.

Bay Siggins daha uzun boylu durdu ve ceketini düzeltti. "Evet. Bu benim uzun zamandır ortağım olan Timothy Irwin."

Uzun zamandır ortağım. Lanet olsun. Yani Maynard Siggins büyük olasılıkla Rory'nin babası değildi. Bütün bu gizlice dolaşmalar ve dolaplarda saklanmalar boşunaydı. Uzun bir iç geçirdim. "Bu çok talihsiz bir durum."

Bay Siggins'in yüzü kızardı ve kırılgan görünüyordu. *Oh, kahretsin.* Yorumumu nasıl yorumladığını anladığımda kendi yüzümün de kızardığını hissettim. Elimi kaldırdım. "Öyle demek istemedim. Demek istediğim, Rory için talihsizlik. Senin için değil. Belli ki."

Timothy gözlerini hafifçe kıstı. "Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Ve bu son derece uygunsuz, seni burada böyle bulmak-"

Rory kendini öne atarak kollarını Bay Siggins'e doladı ve sonra diğer adamı yanağından öpebilmek için bıraktı. "Gage'in demek istediği, bu harika," dedi. "Sizin için. Senin adına mutluyuz."

Her iki adam da şaşkın görünüyordu ama Bay Siggins'in ağzını bir gülümseme kapladı. Ceketini tekrar düzeltirken boğazını temizledi. "Şey, ben... evet. Bu harika bir şey. Teşekkür ederim, Bayan Castle."

"Öyle," diye kabul ettim. "Bu harika." Bu adamın Rory'nin babası olamayacağı *iyi bir* şeydi. Bunu kanıtlamak için gizli sanat eserlerine ihtiyacımız yoktu. Tabii... "Uzun süreli ortak derken-"

"Tam olarak ne kadar?" Rory sözlerini eğilerek bitirdi, belli ki benimle aynı kuşkuyu taşıyordu.

"Timothy? Kaç yıl oldu?"

Timothy gözlerini devirdi. "Seni sevdiğim için şanslısın, seni yaşlı bunak, yıldönümümüzü unutsan bile. Otuz üç yıl oldu." Her iki adam da birbirlerine sevgiyle gülümsediler.

Rory içini çekti, nefes verirken omuzlarını kaldırıp indirdi. "Harika," dedi tekrar. "Pekâlâ, gitmeliyiz. Bu harika akşam için teşekkür ederim."

Oradan kaçmak için döndüğümüzde Rory şaşırmış bir halde nefesini tutarak geri çekildi. "Aman Tanrım," dedi ve uzak duvardaki gömme dolaba doğru döndü.

"Ne oldu Bayan Castle?" Maynard sordu.

"Şu resim," dedi ne gördüğünü anlamak için yanına gittiğimde. "Bu senin mi?"

Şimdi neye baktığını gördüm ve şaşkınlıkla kendi nefesimi içime çektim. Bu onunkilerden biriydi. Arkamı döndüğümde Maynard ve Timothy'nin birbirlerine şaşkınlıkla baktıklarını gördüm. Maynard Siggins, "Burası bize ait," dedi.

Timothy, "Ben satın aldım," diye açıkladı.

"Nerede?" Rory elini uzatıp dolabın arka duvarındaki gömme şifonyerin üzerinde asılı duran çerçeveli suluboyaya dokunduğunda sesindeki merak açıkça belli oluyordu.

"Silver Horse Antikacılık'ta. Bu neyle ilgili Bayan Castle?"

"Ne kadar zaman önce?" diye sordu. "Özür dilerim. Ben sadece... bunu babam yaptı ve ben de kim olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Bu iki adamı da şaşırtmış gibiydi. Timothy yaklaşıp tabloya baktı. "Aslında bunu birkaç ay önce aldım. Dolabımızı yeniden yaptırdık ve mükemmel görünüyordu. Bir manzaradaki duygu derinliği beni çok etkiledi. Renklerin kombinasyonu ve sert ve yumuşak çizgilerin kullanımı çok şey ifade ediyor, sizce de öyle değil mi?"

Rory başını salladı, bakışları Timothy'ye dönmeden önce birkaç dakika daha tabloya takılı kaldı. "Arkasına bakabilir miyiz?"

"Arkasında mı?"

"Evet. Benim için çok önemli olan günlük kayıtlarını içeren başka günlükler de bulduk." Elini onun koluna koydu. "Minnettar olurum."

Öne çıkıp tabloyu duvardan indirmeden önce kısa bir süre durakladı. Tabloyu şifonyerin üstüne koydu ve ters çevirdi.

"Maynard, bana keskin bir şey verir misin? Sanırım yazı masasında bir mektup açacağı var."

Maynard küçük odadan çıktı ve bir anda geri dönerek Timothy'ye küçük gümüş bir mektup bıçağı uzattı. Timothy onu benim arkasını açmak için kullandığım gibi kullandı ve katlanmış bir kâğıt parçasını ortaya çıkarmak için kenara çekti. Rory gözyaşları içinde küçük bir mutluluk sesi çıkardı.

"Bunlar kimin günlükleri, canım?" "Onlar anneme aitti."

Timothy sayfayı aldı ve Rory'ye uzattı. "O zaman bu senin. Tabloyu da al."

"Oh, tabloyu alamazdım. Satın aldınız."

Ama Timothy gülümsedi. "Bu kader. Sanırım evimizin etrafında gizlice dolaşıp aradığın şey buydu."

Rory yere baktı ama başını salladı. Maynard Siggins'e, "Sizin babam olabileceğinizi düşünmüştüm," dedi. "Dürüst davranmadığımız için çok özür dilerim. Bu benim hatamdı, Gage'in değil."

Maynard bana bir bakış attı ama bakışlarını tekrar Rory'ye çevirdiğinde nazikçe gülümsedi. "Çocuk sahibi olmak bana göre değildi. Bizim için de. Ama çok sevimli görünüyorsun. Babanın seni kollarını açarak kabul edeceğinden hiç şüphem yok."

On beş dakika sonra, başlarımız birbirine yakın, arabamın iç ışığının altında tuttuğumuz günlük yazısını okumaya başladık.

Lys'in paylaşmadığı bir sırrı var. İçten içe onu yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Birlikte olduğumuzda gözleri dalıyor ve düşündüğü şeyin onu hem mutlu hem de üzgün yaptığını söyleyebilirim. Bu bana o korkunç kız yurdundan kaçmadan önceki halini hatırlatıyor. Korkmuş ve tedirgindi ama aynı zamanda heyecanlıydı, gözlerinde zorlukla kontrol altına alınmış bir umut vardı. Maine haritasından Pelion'u seçtiğinde ben de yanındaydım. Bana Yunan mitolojisinde bir dağın adı olduğunu ve tanrılarla ölümlülerin hikayelerini her zaman sevdiğini söyledi. Bana sorarsanız Lys her zaman çok okurdu. İşte bu yüzden Maine'in diğer tarafındaki küçük göl kasabasına geldi.

Calliope. Ve babası ölene kadar ziyaret etmeye bile cesaret edemedim, cehennemde yatsın. Acaba hepimizin tanıdık olana ilgi duyduğu doğru mu, çünkü kocasının gözlerinde babasının her zaman sahip olduğu aynı kötü bakış var, özellikle de içmeye başladığında. Bir şeytandan kaçıp başka bir şeytanla birlikte olduğunu bilmek kalbimi kırıyor.

Ama... kocası ona o çocuğu verdi ve Tanrım ama onu seviyor mu? Ona ayı ve tüm yıldızları asmış gibi bakıyor. Merak ediyorum, çünkü kocasının kardeşine de aynı şekilde bakıyor. Ne karmaşa. Berbat bir karmaşa.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Rory

Gage arabayı caddenin karşısında, önünde iki büyük sütun bulunan ve camında *satılık ilanı asılı olan* beyaz taş bir binanın önünde durdurdu. Arabadan indim, boynumu bükerek eski bir banka gibi görünen binaya baktım, o da bana katıldı ve caddenin karşısına geçtik.

Maynard ve Timothy'nin dolabını karıştırırken yakalandıktan ve ne yazık ki tanımadığım başka birinden bahseden babamın sanat eserinin bir parçasını bulduktan sonra Gage'i görmemin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Sanat eserlerini bana ödünç veren ailelere iade edebilmek için sahte ekspertizlerin sonuncusunu da tamamladıktan sonraki zamanımı göl kıyısında geçici sürgünümü gezdirerek geçirdim. Bir gün önce gölün kenarındaki bir kayanın üzerine oturmuştum, köpekler yanımda uzanıyordu ve saf bir memnuniyet hissine kapılmıştım. Gözlerimi kapatmış ve içinde bulunduğum koşullarla hiçbir bağlantısı olmayan bu derin sükûnet duygusunu içime çekmiştim. Babamı henüz bulamamıştım. Sadece bir tanesini geçmeyi başarmıştım.

ve ayrılmak zorunda kalacağım zaman yaklaşıyordu. Ancak bir an için, ağaçlar, tepeler ve serin, gölgeli kıyılarla çevrili o huzurlu suya bakarken bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyordu. Kendimi daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde demir atmış gibi hissettim. Açıklayamadığım bir bağ hissettim.

Annemin günlüğünde sürekli bahsettiği Lys adındaki kadın hakkında amcalarımı da aramıştım ama onun adını duyduklarını hatırlamıyorlardı. Kimdi o kadın? Ve neden annem Mud Gulch'a döndükten sonra hayatından tamamen kaybolmuştu?

"Şirketinizin sahip olduğu mülk bu mu?" diye sordum. Gage beni durup dururken aramış, şirketinin yeni satın aldığı bir mülkün çatısından gün batımını izlemek isteyip istemediğimi sormuştu. Yarı tuhaf bir davet gibi görünmüştü ama dürüst olmak gerekirse, tıpkı köprü gecesi için aradığında olduğu gibi, onu görmeye açtım ve bu yüzden hemen kabul ettim.

"Evet. Eski Calliope Tasarruf ve Kredi Bankasıydı. Yıllar önce kapandı ve başka bir şirket satın aldı ama amaçladıkları şey hiçbir zaman gerçekleşmedi. Neyse, biz de onlardan aldık." Biraz gergin bir şekilde gülümsedi. "Burası harika bir yer. Babam orayı yıkıp buraya inşa etmeyi planlıyor. Calliope'deki diğer otel yerimiz birkaç mil uzakta, bu yüzden burası mantıklı." Büyük ahşap kapının kilidine bir anahtar soktu ve iterek açtı. "Her neyse, biraz kötü durumda. Ama senin gibi gün batımını seven biri olarak, hâlâ buradayken manzaradan faydalanabileceğimizi düşündüm." Bana baktı. "Hâlâ buradayken." İkimiz de içeri girdik ve Gage gıcırdayarak kapanan kapıyı itti ve ardından çoğunlukla boş olan alanda yankılanan sert bir gümbürtüyle kapandı. Gülümsedi ve durduğumuz yer loş olmasına rağmen, bakışlarında hâlâ endişeye benzer bir şey gördüğüme yemin edebilirim. *Bu eski bina seni neden tedirgin ediyor, Gage?*

Öne doğru bir adım attım ve başımı arkaya eğerek oymalı tavana ve özenli süslemelere baktım. Mermer banko mekânın sağ tarafı boyunca uzanıyordu, üstlerinde numaralar olan ferforje vezne pencereleri bir zamanlar banka çalışanlarının durduğu alanları birbirinden ayırıyordu. "Bu inanılmaz," diye mırıldandım. "Birinin böyle bir alanla yapabileceği şeyler. Baban gerçekten burayı yıkmayı mı planlıyor?"

Gage, göğsündeki bir noktaya masaj yaparken sanki oradaki bir kası germiş gibi başını salladı. "Şey, arsa binadan daha değerli. Her neyse, manzara... bu tarafta." İkinci kata çıkan çürük bir sarmal merdiveni işaret etti ve onu takip ettiğimde köşedeki devasa kasaya bir göz attım.

Nefesimi içime çektim ve o yöne doğru ilerledim. "Vay canına," dedim içeri girerken. Ama sonra ardına kadar açık kapıya baktım, her an kapanıp bizi içeride kilitlemeyeceğinden emin olmak için. Bu şey yaklaşık bir metre kalınlığındaydı ve çelikten yapılmıştı. Eğer burada sıkışıp kalırsak kimse çılgınlığımızı duyamazdı. Kasa duvarının olduğu arka tarafa doğru yürüdüm ve elimi numaraların üzerinde gezdirdim. Burası Calliope'un orijinal kaymak tabakasının hazinelerini sakladığı yerd. "Eski binalarla ilgili bu kadar büyüleyici olan şey nedir?" Gage'e dönerek sordum. "Neredeyse boş olsalar bile mi?"

"Hikâyeler," dedi sanki sorumu çoktan düşünmüş ve kendi sonucuna varmış gibi. "Burada asla bilemeyeceğimiz hikâyeler var." İleriye doğru yürüdü ve durduğum yerde bana katıldı. "Ama belki de bir kısmı duvarlarda fısıltılar olarak yaşıyor, duyabildiğinden çok hissedebildiklerin."

Başımı öne eğdim. "Neden, Gage Buchanan, şimdi romantik olan kim?" Güldü ve duvarı itti. "Sürprizlerle doluyum, Cakes."

Gülümsedim. Her ne kadar sürprizlerden çok sırlarla dolu olduğunu ve belki de bunları kendisinden bile sakladığını hissetsem de aynı fikirde değildim. *Şu anda senden yayılan bu yoğunluk nedir, Gage?*

"Gün batımını yakalamak istiyorsak yukarı çıksak iyi olur."

Gage ve ben sarmal merdiveni tırmanarak ikinci kata çıktık. Bir zamanlar burada her ne varsa yıkılmıştı, çünkü burası sadece açık bir alandı ve çivilerine kadar sökülmişti. "Dikkatli ol," dedi Gage atılmış bir tahtanın üzerinden geçip arka tarafa yakın ikinci bir merdiveni tırmanmaya başlarken. Ben de onu takip ettim ve en üstteki kapıdan çıkıp yumuşak yaz esintisine doğru yürüdük. Etrafıma bakarken gözlerimi kııptım.

Muhteşemdi.

Faith'in galerisinin arkasında büyüleyici bir dış alan vardı. Güzel ve rahat bir yerdi ve bana orada sık sık samimi kokteyl partileri düzenlediğini söylemişti. Ama o alan buna hiç benzemiyordu.

Oh, olasılıklar.

Ama Gage'in babası bunu göremedi mi? Bu kadar potansiyeli olan bir şeyi yıkmak ne büyük bir utanç.

Taş bir parmaklık alanın tamamını çevreliyordu, siyah ve beyaz fayanslar ayaklarımızın altında elmas deseninde dizilmişti. Alan şu anda çoğunlukla çoraktı, ama güzel ve potansiyel dolu olsa da, baktığım şey bu değildi. *Manzaraydı*. Bir zamanlar büyük bir banka olarak hizmet veren bina sadece üç katlıydı, ancak içindeki devasa tavanlar nedeniyle çevresindeki binalardan daha yüksekti ve sahilin hemen karşısındaki şehir merkezindeki bir caddede yer alıyordu. Dışarıya baktığımda Pelion Gölü'nün karşı kıyısını, şirin kulübelerin su üzerinde sıralandığı Pelion'un kendisini görebiliyordum. Göl, mandalina rengi gün batımının ışıltısında parıldıyor, ağaçların ve tepelerin ana hatları manzaranın mükemmelliğine katkıda bulunuyor, böylece bir tablo gibi görünüyordu. "Tanrım, bu muhteşem," diye nefes aldım. "Burası... saf sihir."

"Güzel, değil mi?" Ve sesinin bir şeyle hafifçe titrediğine yemin ettim.

Döndüm, onu düşündüm ve sonra etrafıma bakındım. "Gün batımı... Bana göstermek istediğin şey bu muydu?"

Bakışlarımı kaçırdı, gözleri göz kamaştırıcı gökyüzüne dikilmişti. "Elbette. Başka ne var?"

Yalan söylüyordu. Sevdiği yer orasıydı. *Ne hayal ediyorsun? Bu eski binanın neye dönüşebileceğini hayal ediyorsunuz? Hangi fısıltılı hikayeleri duyuyorsunuz? Hangi hayali geride tutmaya çalışıyorsunuz?*

Bana baktı, aşağıda gördüğüm aynı yoğunluk bakışlarında netti ve etrafına yayılıyordu. Nefesim kesildi. Gerçekten çok güzeldi. Ham ve güçlüydü. Nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir şekilde onu çok canlı ve diri gösteriyordu.

Bakışları yüz hatlarımda gezindi, tutku hâlâ oradaydı ama aynı zamanda Gage Buchanan'ın yüzünde çok nadir görülen bir kırılganlıkla karışmıştı. "Gözlerin bu ışıktaki nasıl görünüyor," diye mırıldandı. "Göz kamaştırıcı. Göz kamaştırıcısın."

Ciğerlerimden bir nefes fırladı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki avucumu bastırarak onu yavaşlatabilecekmişim gibi elimi kalbime götürdüm. "Annem bana bir zamanlar birinin onun gözlerini kanarya mavisi olarak tanımladığını söylemişti," dedim, ufka doğru bakarken kelimeler nefes nefese kalmıştı. "Kim olduğunu söylemedi ama ben hep babam olduğuna inandım. Ve şimdi, daha da eminim. Bir sanatçı bir şeyi böyle tarif eder, değil mi?"

"Kanarya mavisi," dedi, sesinde bir merak ve neredeyse rahatlama gibi bir şey vardı. "Evet. Mükemmel. Gözlerin kanarya mavisi, özellikle de bu ışıktaki."

Sonra ona tekrar baktım. Elimde değildi. Bakışlarımız çakıştı ve o anda Gage Buchanan'la ilgili her şey -üzerinden yayılan sıcaklık, bana bakışı-kollarına atılıp ağzımı onunkine götürmek istememe neden oldu. Zapt etmek için çok uğraştığı ve çoğunlukla başarısız olduğu yoğunluğu içmek için-

Telefonu çaldı ve beni Gage transımdan uyandırdı.

O da küçük, ürkek bir hareket yaptı ve sonra cebinden telefonu çıkarıp ona baktı. Bakışları bana yöneldi. "Laboratuvardan arıyorlar."

Küçük bir adım attım, damarlarımdaki kan en az birkaç derece soğudu, duygusal sis dağıldı. *Hastane. Aman Tanrım. Test sonuçlarımız. Yutkundum. "Cevap verecek misin?" Sesim titriyordu ve sanki bu kelimeyi suyun altından söylemişim gibi tuhaf geliyordu. Aman Tanrım. İşte burada. Çarpışmaya hazır olun.*

Gage bir nefes verdi ve telefonu yumrukladı. "Alo?" Sesi sanki çöl güneşi altında on mil yürümüş gibi kavruk geliyordu. Gözlerini kapatarak bir dakika dinledi. Nefesimi tutamadım. "%99,9 kesin mi?" diye sordu aynı susuz sesle. "Bu çok kesin."

Elimi göbeğime götürdüm ve midemin son otuz saniye içinde nasıl düğümlenmeyi başardığını merak ettim.

Gage yine dinledi, bir heykel gibi hareketsizdi. "Teşekkür ederim. Minnettarım. Doğru, evet. Size de." Telefonu kapattı ve gözlerimle buluştu. "Rory Casteel," diye fısıldadı. "Sen... benim kız kardeşim değilsin." Sonra ağzından yarı inilti yarı nefes verme şeklinde bir ses patlaması çıktı, ikimiz de o kadar hızlı hareket ediyorduk ki, yüzüm avuçlarının arasına girip ağzı benimkine değene kadar ne olduğunu anlamamıştım. *Oh, teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.*

"Duraklatmak zorundaydın, değil mi? Sadece bana işkence etmek için?" Öpücükler arasında sordum.

Tanrım, tadı çok güzeldi... ve beni ne zaman kucağına almıştı ve ben onu ne zaman bacaklarımla çevrelemiştim? Üç kalp atışı içinde ona tırmanmıştım ve şimdi birbirimizin ağzını tahrip ediyor, inliyor, itiyor ve benimle birlikte yürürken neredeyse düşüyorduk, muhtemelen devrilmemiz çok olası bir durumda inmek için yumuşak bir yer sağlayan bir yere taşınıyordu.

Kahretsin, inmek için yumuşak bir yere ihtiyacım yoktu. Sadece sağlam bir yüzeye ihtiyacım vardı, tercihen çıkıntılı çivileri olmayan bir yüzeye. Eh, etrafta çalışabilirim

Tırnaklar. Sadece Gage'in çıplak olmasına ihtiyacım vardı.

"Rory, Tanrım, kahretsin, lanet olsun," diye inledi merdivenlerden aşağı inen kapıya çarptığımızda, kapı kolayca açılıp bizi aşağıdaki kata çarpmadığı için şanslıydık.

"Orada... yapabileceğimiz bir yer..."

Elbise pantolonunu dolduran sert şişkinliğe karşı kıvrandığımda "Siktir," diye inledi.

"Evet, o."

Yarı kahkaha yarı işkence iniltisi gibi bir ses çıkardı. "Burada olmaz. Seni yataktan başka bir yere götürmeyi reddediyorum."

"Yatağa ihtiyacım yok. Bilardo masasını hatırlıyor musun? Bilardo masasında harika bir seks yapmayı başarmıştık. Bir banka kasasının zemininde de başarabiliriz."

Gözlerime bakabilmek için hafifçe geri çekildi. "Hayır, Rory. Sen bir yatağı hak ediyorsun. Ve seni benimkine götürüyorum. Çünkü yerde hızlı bir sevişme istemiyorum. Vücuduna uzun saatler boyunca erişmek istiyorum."

Ben de inledim, tüylerim diken diken oldu. Tanrım, sadece ona sürtünmekten bile orgazmın eşiğine gelmiştim. Ama... çok, çok uzun saatler? Bir yatakta mı? Kulağa cennet gibi geliyordu. Vücudundan aşağı kaydım. "Tamam. Beni evine götür, kardeşim olmayan."

Güldü ve arkasından kapıyı açtı ve ikimiz de gülerek ve biraz da nefessiz kalarak merdivenlerden aşağı uçtuk. Evine kadar olan yolu neredeyse hiç hatırlamıyordum, her trafik ışığında eğilip beni kıvrana kadar öpmesi dışında.

Binasındaki park yerine neredeyse çapraz bir şekilde park etti ve sonra dairesine koşarken kolumdan çekti, içeride tökezledik, ağızlar birbirine kaynaştı.

"Yatak, beni yatağına götür," dedim hava almak için ayağa kalkarken.

"Oraya varabilir miyim bilmiyorum. Seni çok istiyorum," diye inledi. Bir o yana, bir bu yana sallanırken uzanıp fermuarını açtığını hissettim ve ellerim saçlarında gezinirken dilini emdim.

"Ben de seni istiyorum. Hem de çok. Tanrım, seni içimde, üstümde, altımda istiyorum. Vücudumda seni hissetmek istemediğim hiçbir yer yok." Her yerim karıncalanıyordu, kanım damarlarımda dolaşıyordu, bacaklarımın arasındaki ihtiyaç davulu beni ağırlı ve doldurulmak için çaresiz hissettiriyordu.

"Tanrım, bebeğim, beni antredeki duvara çarpıp patlatacaksın."

Fermuarını açmayı başarmıştı ve şimdi aramıza uzanıp ağır sikini pantolonundaki açıklıktan kaldırdım, geriye doğru tökezleyip duvara çarparken okşadım ve sonra beni daha derinden öpebilmesi için başımı eğdim. Elime pompalarken hayvani bir şekilde homurdandı. "Sana ihtiyacım var," dedi ve bu iki yapmacık kelime tüm vücudumu ateşle kızarttı çünkü düzgün konuşan Gage Buchanan heceleri zar zor oluşturabiliyordu ve bunu ona ben yapmıştım.

"Eğer beni yatağına götürürsen, seni ağzıma alırım," dedim.

Neredeyse duvardan fırlayacaktı, beni tutuşunu geçici olarak kaybetti, böylece vücudundan aşağı kaydım, ama sonra beni yakaladı, güldüğüm ve ağzına geri bağlandığım sırada beni kaldırdı.

Elini kolunu sallayarak kaçtı ve birkaç dakika sonra bir çığlık attım, bu çığlık bir başka kahkahaya dönüştü ve geri çekildik, ben de alçak yatağında onun üstüne düştüm. Vücudundan aşağı kaydım ve yerde dizlerimin üzerine çökmeden önce gömleğimi ve sütyenimi çıkardım. Oturur pozisyona gelmeye başlamıştı ama ereksiyonunu elime aldığımda inleyerek ve saçlarını tutarak tekrar geriye düştü.

Onu incelemek için bir an durdum, başparmağımı ucundaki prekum boncuklarının üzerinde gezdirdim. "Tanrım, Rory. Öldürüyorsun beni," diye inledi.

"Şşşt," dedim. En son birlikte olduğumuzda onu pek görememiştim ve bu fırsatı boşa harcamayacaktım.

Hem de çaresizce. "Mükemmelsin," dedim eğilip onu ağzıma almadan hemen önce, dilimi tuzlu yarığında gezdirerek. Ve bu mükemmellik için çabalamasına gerek yoktu.

O sadece
öyleydi.
Sadece o.

Tekrar küfretti ve mırıldandığı ihtiyaç sesi, dokunuşunu arzulayan meme uçlarımın çakıllaşmasına neden oldu. Bacaklarının sert kaslarını kavrarken onu ağzıma çektim. Çok güçlüydü ama yine de kalçaları avuçlarımın altında titriyordu. Tanrım, bu çok seksiydi. Daha fazla eğildim, ellerimle bastırırken ağzımla onu kontrol ediyordum.

"Yeter," diye homurdandı, elini kullanarak ıslak bir sesle dudaklarımın arasından kendini çekti ve doğrulup beni yatakta sırt üstü çevirdi. Kahkahalarım, dilini daldırmak ve kızdırmak için kullanırken ağzı tarafından boğuldu. Bacaklarımı kalçalarının etrafına sardım, ikimiz de hayal kırıklığı sesleri çıkarırken çekirdeklerimiz buluştu.

Gage kendini yukarı çekti, bir anda soyundu ve sonra şortumu ve iç çamaşırlarımı çıkardı. "Bu sefer hızlı olmak zorunda," dedi. "Bir dahaki sefere daha yavaş yaparız."

"Prezervatif," dedim, hala en azından birkaç beyin hücresiyle çalıştığım için mutluydum. Bir an kafası karışmış gibi göründü, sonra hafifçe panikledi, odadan fırladı ve saniyeler sonra elinde bir prezervatifle geri döndü. Etkileyici ereksiyonunun üzerine gerdiğinde rahat bir nefes aldım.

Üzerime boşalırken onu izledim, vücudu o kadar ağzımın suyunu akıtıyordu ki bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. "Tanrı'ya şükür kardeşim değilsin."

Güldü. "Uzak bir akrabam bile değil." "Bu da iyi."

"Evet," diye kabul etti. "Bu çok iyi. Başka ne iyi biliyor musun?" "Ne mi?"

"Bu." Kendini öne doğru bastırdı, şişmiş sikini eline aldı ve klitorisimin üzerinde daireler çizdi.

"Ohhh," diye nefes aldım, karıncalanmalar karnımı sıkıyordu. "Lütfen, Gage."

"Şşşt," dedi, benim onu kızdırdığım gibi o da beni kızdırdı. Gülümsedim ama ağzı meme ucuma kenetlenip vücuduma daldığı anda uzun uzun emince gülümsemem zevk hıçkırıklarına dönüştü.

Nefes nefese kaldığımız bir an boyunca tamamen hareketsizdi, kalp atışlarımız birlikte gümbürdüyordu. Sonra başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı, hareket etmeye başlamadan önce şehvetle bulanıklaşmıştı. "Kanarya mavisi," diye mırıldandı. Avuçlarımın altındaki yorganı kavrayıp kalçalarımı olabildiğince derine batması için kaydırırken gözlerim kapandı.

"Seni tekrar deneyimlemeden yaşayabileceğimi sanmıyorum," dedi içine dalıp sonra tekrar çekerken.

"Yapmak zorunda kalabilirdin," dedim. "Eğer her şey farklı olsaydı. Ama öyle değil." *Değil.*

"Bütün kuralları yıkma isteği uyandırırıyorsun bende, Rory." Hızlandı, teri teninde parlıyordu, tırnaklarımı aşağı yukarı gezdirirken sırtı kayganlaşıyordu, etinin altında çalışan şık kaslarının hissinden zevk alıyordum.

"Kural falan yok. Paçayı kurtardık," dedim, zevkten dört köşe olmuştum, düşüncelerim bulanıklaşıyordu. *Yüzde doksan dokuz nokta dokuz dokuz. Ne güzel bir rakam.*

"Var. Kural üstüne kural var. Kat kat kurallar." Hareketleri sarsıntılı ve hantal bir hal alınca son kelime bir iniltiye dönüştü. Ağzı benimkine geri döndü ve ben stratosfere fırlatılmadan önce birkaç kez daha öpüştük, ağzından koptum ve mutluluk dalgalar halinde üzerime yıkılırken, kaslarım tekrar tekrar kasılırken başımı yastığa bastırdım.

"Ah Rory, ah Tanrım," diye inledi içime bastırırken, boynuma doğru nefes nefese kalçalarını çevirirken.

Etrafımda ve içimde parıldayan yıldızlar kaybolup giderken birlikte nefes aldık, geriye beni bir şekilde ağır ve havadan daha hafif hissettiren derin bir memnuniyet bıraktı. İçimi çektim ve Gage başını çevirdi,

Burnunu boynuma soktu. "Cennet gibi kokuyorsun," dedi. İçimden sıyrıldı ve yuvarlanarak uzaklaştı, beni de yanında ötürdü, böylece yüz yüze uzandık, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzaktaydı. Beni hafifçe öptü. "Tadın cennet gibi." Dudaklarıma karşı gülümsedi. "Ve sen de cennet gibi hissediyorsun."

Dudakları enemde gezinirken mutlu, uykulu ve sıcak hissederek gülümsedim.

"Ziller çarpışıyor ve ziller patlıyor..." diye mırıldandı. Güldüm ve boynumun dibine doğru sırttığını hissettim. "Şimdi metaforu anlıyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha daha attım. "Anlıyorum. Şimdi anlıyorum. Bu harika."

Gage tekrar gülümsedi ve sonra dönerek arkasına uzandı ve yarıya kadar yerde duran yorganı kaptı ve iki kişilik bir kozanın içinde olmamız için yukarı ve üzerimize getirdi. Birkaç dakika boyunca birbirimize sarıldık, eller hafifçe tenimizde gezindi, iz sürdü, küçük kuytuları ve çatlakları keşfetti, bazıları diğerini güldürdü, bazıları da iç çekmesine neden oldu. "Kuralların katmanları nelerdir?" Fısıldadım, zihnim gün batımına bakan o çatıda arpıştığımızdan beri her anı yeniden yaşıyordu.

"Hmm?"

"Katman katman kurallar olduğunu söylediniz. Nedir onlar?"

Uzun bir nefes vermeden önce biraz şaşkın görünüyordu. "Bunu ben söyledim, değil mi?" Durakladı, gözleri yumuşak olsa da biraz sıkıntılı görünüyordu. "Tüm engellerimi kaldırmanın bir yolunu bulmuş gibisin."

Bu ne anlama geliyordu? Seks sırasında söylemek istemediği şeyleri söylediği anlamına mı geliyordu? "Seks bunu yapabilir," dedim dudaklarımı eğerek.

Kısa bir kahkaha attı. "Seks değil. *Sen*." Eğildi ve önce bir göz kapağını, sonra diğerini öptü. "Kanarya mavisi," diye mırıldandı yine. Kulağım tam göğsüne gelecek şekilde beni kendine çekti. Birkaç dakika boyunca kalbinin ritmini dinledim, sabit ritmiyle uyuştum, gözlerim kapanırken uyku hali beni ele geçirdi. Nefesinin yavaşça esişini ve uykuya dalarken kaslarının gevşemesini hissedebiliyordum.

Kendisini muhtemelen rahat olarak tanımlayacağı zamanlarda bile kendini bu kadar sıkı tuttuğunun farkında mıydı? *Kuralları çiğnemek istememe neden oluyorsun.*

Ne kuralı?

Kendisinin dayattıkları mı, yoksa başkalarının ona yükledikleri mi? Ya da her ikisinin bir kombinasyonu mu? Hangi özel kuralları çiğnemekten bu kadar korkuyordu? Biliyor muydu ki? Kendisine ayrıntıları söyleme izni vermiş miydi? *Yasak* olarak listelediği bir kategorinin en azından küçük bir parçası olduğuma dair bir his vardı içimde.

Ama potansiyel olarak akraba olduğumuz için değil.

Dinle... Rory. Birbirimizi görmeye devam etmememiz için hiçbir sebep yok.

Karanlığın örtüsü altında mı? Kılık mı değiştirmeliyim?

Thaddeus'la yaptığım konuşma hafızamda yer etti ve beni onun için yeterince iyi bulmadığını bilmenin beni nasıl aşağılık hissettirdiğini hatırladım. Gage, Thaddeus gibi değildi. Gage nazik ve düşünceliydi. Gage yavru hayvanları hem onların hem de benim iyiliğim için kurtarırdı. Ama... beklentilerin yüksek olduğu ve statünün her şey demek olduğu bir hayatın içine doğmuştu. Ve ben de annemin Calliope'un elitlerinden birinin kocasıyla yaşadığı gayrimeşru bir ilişkinin ürünü olabilirdim.

Ailemin gizemini çözdüğümde kimse mutlu olmayacaktı. Hiç kimse -en azından Gage'in ailesi- onu herhangi bir bağlamda benimle birlikte görmekten mutluluk duymayacaktı.

Bunu bilmesi gerekiyordu.

On beş dakika önce memnuniyetten kemiksiz hissederken, şimdi kaçınılmaz sonumuzun kıyametinin beni bastırdığını hissediyordum. Bana hiçbir zaman uzun vadeli bir ilişki olasılığı olduğuna dair bir işaret vermemişti ama aniden fark ettim ki, zihnimin gerilerinde bir yerlerde bu umudun canlanmasına izin vermiş ve sonra da ateşin yanmasını sağlamıştım.

Küçük, çoğunlukla fark edilmeyen ama orada.

Rory. Şimdi gerçekten yaptın. Gage Buchanan'a aşık oldun.

İçimi çektim ve Gage sanki cevap verirmiş gibi kollarını bana doladı. "Kal," dedi, sanki sıkıntımı hissetmiş gibi. "Gece kal."

O gece. Yapardım. Onun kollarında geçireceğim son saatlerin tadını çıkaracaktım. Yakında onun hayatından ayrılmam kaçınılmaz olsa bile, henüz onun yatağından ayrılmaya dayanamıyordum. Kalbim hem mutlulukla hem de kaçınılmaz olduğunu bildiğim ayrılık acısıyla sıkışıyordu.

Güneş uyudu, biz de uyuduk, gecenin derinliğinde uyandık ve birbirimize döndük. Sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, sanki sadece bizim için duracakmış gibi yavaş ve ağır ağır seviştik. Her kesik nefesin ve her yumuşak zevk iç çekişinin tadını çıkardık. Geceyi birlikte geçirdiğimiz son zamanı düşündüm, saatler çalmıştı, şimdi bildiklerimi o zaman da biliyordum

-O ve ben her zaman güneşin doğuşuyla sona erecektik.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Gage

Uyandığımda gitmişti. Erken saatte toplantılarım olduğu ve kapıdan çıkmak için acele ettiğim için muhtemelen en iyisi buydu. Ama yine de kollarımda onunla uyanamamak bir hayal kırıklığıydı.

İşler kontrolden çıkmaya başlamıştı. Bunu biliyordum ama yine de onu arzulamaktan vazgeçemiyordum. Başım sürekli dönüyordu ve ulaşmak istediğim tek kişi oydu. Yine de o hem içimdeki karmaşayı yatıştırıyor hem de bambaşka bir şekilde başımı döndürüyordu. Bu ben değildim. Ters yüz olmuştum ve artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Hem Londra'ya giden bir uçağa binme fikrinden korkuyordum hem de aramızda uçsuz bucaksız bir okyanusun korumasına ihtiyaç duyuyordum.

Koruma mı, Buchanan? Neyden korunmak? Görmezden gelmek için bu kadar uğraştığın şey ne? Yine de biliyordum, değil mi? İçimde uzun zamandır bastırdığım şeyleri ortaya çıkardı. Keşfetmek istediğim ama keşfedemediğim hayaller. Acıtıyordu çünkü uzun zaman önce

hayatın olduğundan başka bir şey olabileceğini düşündüm. Bunu kabul etmek bile beni suçluluk duygusuyla hasta ediyordu. Ne *anlamı vardı ki?*

Katman katman kurallar olduğunu söylemiştin, demiştin bir gece önce, tutku bir kez daha iyi inşa edilmiş savunmalarımı yerle bir ettikten sonra. *Neymiş onlar?* O anda sorusuna cevap verecek gücüm yoktu ama cevabı biliyordum. *Doğru* kıyafetleri giymek, *doğru* arkadaşlara sahip olmak, *doğru* insanlarla iletişim kurmak, doğru sosyal çevreye ve *doğru* iş ortaklarına sahip olmakla ilgili kurallar vardı.

Ve sonunda, *doğru* eş.

Rory o kutuların hiçbirini işaretlemezdi.

Özgürlük ve sadece bana ait olan hayaller gibi hissettirdi, seyahat etmeyi arzuladığım ama asla yapamadığım yollar. Ve beni hiçbir kadının *görmediği* bir şekilde *görüyor* gibiydi. Bu da beni çok korkutuyordu.

Evet, belki de ondan korunmaya ihtiyacım vardı. Ve kesinlikle kafamı toparlamaya ihtiyacım vardı. *Başını eğ. Sıkı çalış. Odaklan. Kazanmak.*

Babam bu sözleri bana kaç kez aynı sırayla tekrarlamıştı?

Ama sonra başka bir ses daha yüksek sesle konuştu ve babamı bastırdı.

Kalbinizle ölçün. Kuralları öğrenin, sonra da onları sadece sizin yapabileceğiniz şekilde yıkın.

Başımı sıktım. O lanet Fransız. Bana musallat oldu.

İlk çalışanların binayı terk etmeye başladığı akşam beşe kadar onu aramakta direndim. Cevap vermeyince, onu tekrar aramak için eve gidene kadar bekledim. Saat dokuz buçuğu geçiyordu, hangi cehennemdeydi? Pencereme gittim, azalan ışığa baktım, güneş suyun üzerinde sadece bir kaymaydı. Bir gece önce gün batımının ışığında, eski Tasarruf ve Kredi Bankası'nın çatısında dururken nasıl görüldüğünü hatırladım. Derin bir özlem boğazımda düğümlenip nefes almamı zorlaştırırken, sadece bu anı bile midemin sıkışmasına neden oldu. Bu duyguları bir kenara ittim,

Yine zihnimi boşaltarak pencereden dışarı baktım ve suyun güneşi yutmasını izledim.

Telefonu tekrar elime aldım ve numarasını çevirdim, çaresizlik sınırlarına hızla yaklaştığımı fark ettim. Hâlâ cevap vermiyordu.

Belki telefonunun şarjı bitmiştir. Belki de şarj oluyordur.

Anahtarlarımı aldım ve kapıya yöneldim çünkü kendime engel olamıyordum. Kimin umurundaydı ki? Onu kendi haline bırakmaktan başka çarem kalmadan önce sadece sınırlı bir zamanım vardı. Ben başka bir kıtada, o ise evine dönmüş, ailesinin barında garsonluk yapıyor olacaktı. Parmaklarımı kolunun iç kısmında gezdirdiğimde yüzünün aldığı şekil gözümün önüne geldi. *Mutluluk. Hoşnutluk. Teslimiyet.* Sinirli bir nefes verirken direksiyonu sıktım.

Belki ziyaret için eve geldiğimde onu görebilirdim, ne zaman olursa olsun. Faith'in evinin önünde durdum ama ışıklar sönüktü ve iki araba da garaj yolunda değildi. Umutsuzluk çöktü, hem dışarıda oldukları gerçeği hem de Aurora'yı eve kısa ziyaretlerde orada burada görmeye dair düşüncelerim için. Bundan daha fazlasını istiyordum. Sadece ondan değil, hayattan da. Yuva kurmak, bir aile kurmak istediğime çoktan karar vermişim. Ve sadece bu da değil, böyle önemsiz tekliflerde bulunmazdım. Arada sırada bilyardo masasında seks yapmak için gelen bir adamdan çok daha fazlasını hak ediyordu. Bu düşünce bile -kendimi "bir adam" rolüne sokmuş olsam da- içimde biriyle kavga etme isteği uyandırdı. Muhtemelen kendimle.

Kaldırımdan uzaklaşmaya başlamıştım ki aklıma bir fikir geldi. Telefonumu elime alarak fren yaptım. Faith'in iş bağlantısı olarak onun cep numarasını kullandığından oldukça emindim. Galerisinin web sitesine girdim ve orada kayıtlı olan numarayı çevirdim. İkinci çalışta cevap verdi.

"Selam Faith, ben Gage." Arka plandan gelen ve country müzik olduğunu düşündüğüm sesler beni duyabildiğinden emin olmak için sesimi yükseltmeme neden oldu.

"Gage! Merhaba. Rory'yi mi arıyorsun?"

"Evet, onu aradım ve geri aramadığında biraz endişelendim."

Faith sarhoş bir kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. "Telefonunu yanlışlıkla evde unutmuş. Rory, ben Gage."

"Evde mi? Neredesin?"

"Ivy League!" Arka plandan seslendiğini duydum. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi, uzaktan gelen sesini duymak bile nefesimi kolaylaştırdı.

"The Broken Spoke'un yanındayız-"

"Nerede olduğunu biliyorum. Yirmi dakika içinde orada olurum." "Kovboy çizmelerini getir!"

Kovboy çizmelerim yoktu ve mağazalar açık olsa bile satın alacak bir yer bulmak için zaman ayıramazdım. "Sonra görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Broken Spoke, şehrin göl kenarında daha eklektik bir bölgesinde yer alıyordu ve burada başka bar ve restoranlar, şık giyim butikleri ve pahalı kafeler bulunuyordu. Turistlerin yoğun olduğu bir bölgeydi ve gece hayatı eğlencesi açısından her türlü seçeneği sunuyordu.

Kimliğimi fedaiye gösterdim ve salon tarzı kapıları iterek açtım, bir country türküsünün yüksek sesli nakaratları devasa, kalabalık odayı dolduruyordu. Bir kaya ve sert bir yer hakkında şarkı söyleyen adamın gürültüsüne rağmen - ki bu uygun bir giriş şarkısı gibi görünüyordu - mekanik bir boğa olduğunu bildiğim odanın diğer tarafından kornalar ve bağırışlar hala duyulabiliyordu.

Kalabalığın arasından ilerledim, boynumu büktüm, gözlerim koyu renkli parlak saçları aradı. Neredeydi?

Boğa sürüşünü görmemi engelleyen bir grup insanı iterek geçtim ve kimin bindiğini gördüğümde olduğum yerde durdum. Rory. Kollarını kaldırmış, başını arkaya atmış, omurgasını kıvrımış, kıcını dışarı çıkarmış öyle bir gülüyordu ki, boğa ne olursa olsun eyerden düşmek üzereydi. Oh, Tanrım. I

Orada öylece durmuş, sık sık yaptığı gibi tüm tedbiri elden bırakışını izlerken dudaklarımda bir gülümseme belirmişti. Çok enerjik ve hayat doluydu. Babasını bulmak için saçma sapan bir plan yapmaya istekliydik çünkü eline bir fırsat geçmişti ve bu fırsatın kaçmasına izin vermeyecekti. Sürekli olarak böyle bir tutkuyla yaşamının nasıl bir his olduğunu bilmiyordum.

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama o yaptı. Biz farklıydık, öyle olmak zorundaydık. Ama buna tanık olmak bile nefesimi kesiyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Zaman yavaşladı, kalabalık azaldı, gürültü zihnimin arka planında bir vızıltıya dönüştü. Sadece o vardı. Ve Tanrım, ama o şimdiye kadar tanıdığım en çılgın güzel kadındı.

Beni fark etti ve yüzüne yayılan geniş gözlü sevinç, hayati bir organa ya da diğerine, belki de darbe vücudumda bir dizi darbeye ilerlerken sırayla her birine hızlı bir tekme daha attı. Bıraktı, bana el sallamak için iki kolunu kaldırdı, öne doğru savruldu ve sonra yana kaydı. Hareket ettiğimi bile hatırlamıyordum ama birdenbire beni boğanın bağlı olduğu platformdan ayıran insan duvarının ötesine geçmiştim ve Rory aşağı fırlatılırken yanında duruyordum. Onu yakaladım ve yarı kahkaha yarı "oof" şeklinde bir ses çıkardı, beni kavradı ve vücudumdan aşağı kaydı. Başını arkaya yasladı, sırtışı canlıydı, kanarya mavisi gözleri mizahla dans ediyordu. Bakışları birkaç dakika yüzümde dolaştı, gülümsemesi soldu ve sonra "Seni yakaladım" dedi.

Seni yakaladım. "Bu benim sözüm," diye mırıldandım.

Başparmağıyla elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Hiç sanmıyorum, Ivy League." Aşağı doğru kayarak ayaklarını yere dikerken içini çekti. Boğanın üstündeki kişinin etrafımızdan dolaşmaya çalıştığının farkına vardım ve Rory'nin elinden tutup onu platformun kenarına götürdüm. Neredeyse ayağı takılıyordu, ben onu dengede tutarken kıkırdadı.

"Sarhoşken ata binmemelisin," dedim ona doğru sırtarak.

"Sarhoş değilim. Sadece çakırkeyifim. Ve sen gelene kadar ortalığı dağıtıyordum."

Evet, ben de öyleydim, Cakes. Ben de öyleydim. Ama gerçekten, bu doğru muydu? Birdenbire artık bilmiyordum. Beynim bir o yana bir bu yana dönmeye başladı. "Faith nerede?" diye sordum.

"Erkek arkadaşı Jarrett ile barda. Gel tanış onunla."

Elimi tuttu ve ben de onunla birlikte kalabalığın arasından geçerek Faith ve erkek arkadaşının birkaç tabure kapdığı bara doğru yürüdüm. Jarrett adındaki adamla selamlaştım, Faith'in galerisinde eserlerine yer verdiğinde tanıştığı bir sanatçıydı. Birer içki söyledim ve Faith çantasını toplayıp ayağa kalkmadan önce bir süre sohbet ettik. "Yarın bir sergim var, o yüzden akşamdan kalma olamam," dedi kıkırdarak.

Jarrett da ayağa kalkıp eşyalarını toplarken, "Tanıştığımıza memnun oldum, dostum," dedi. "Umarım seni tekrar görürüm." Başımı salladım, ama yakında başka bir ülkede olacağımdan ve şehre gelsem bile Faith'le takılmak için bir nedenim olmayacağından adamı bir daha göreceğim şüpheliydi. Sarhoş olsaydım, bu düşünceler beni ayıltmaya yarardı, ama bir kadeh içtiğim için, sadece kendimi boş hissetmeme neden oldular.

Faith eğilip Rory'ye bir şeyler fısıldadı, Rory de başını salladı. Faith'in onu eve götürmemin sorun olup olmadığını sorduğunu düşündüm.

Vedalaştık ve sonra Rory elimden tuttu. "Hadi, Ivy League. Bu şarkıya bayılıyorum." Bilmiyordum ama umurumda da değildi. Elimden geldiğince ona sarılmak için can atıyordum.

Onu yarı kalabalık dans pistine kadar takip ettim, kollarını boynuma doladığında onu kendime çektim. Kulağının yanındaki noktaya sokuldum, az önce içtiğim burbondan çok daha sarhoş edici olan kokusunu içime çektim.

İç çekti. "Tanrım, seni istiyorum. Neden seni bu kadar çok istiyorum?" diye sordu.

Onunla seks yapma fikri bile sikimi sertleştirmişti. "Ben de seni istiyorum, Cakes. Sen bir bağımlılık gibisin."

"Bağımlılıklar hakkında ne derler bilirsin."

"Yalnız gitmeye çalışma?"

Güldü. "Soğuk hindi tek yol."

"Mm," diye mırıldandım. Muhtemelen haklıydı. Ve açıkçası, bu bizim tek seçeneğimizdi. İçimden bir ses bunun sadece soğuk hindi olmayacağını, buz gibi bir hindi olacağını söylüyordu. Buz gibi bir ihtiyaç patlaması beni parçalayacaktı. Ama şimdilik... şimdilik, o kollarımdaydı ve ben onun tadını çıkaracaktım. Diğer her şeyi bir kenara itecek ve bunları düşünmeyecektim.

Onunla birlikte sallandım, beynimi boşalttım, dünyamı bana bastırduğu yumuşaklığının hissine ve sevdiği şarkının sözlerine daralttım. *Ve eğer yaparsam lanetlenirim ve yapmazsam lanetlenirim...*

Hafifçe arkasına yaslanmıştı ve beni hem sıcak hem de belli belirsiz dehşete düşüren o şekilde bana tekrar bakıyordu. Parmak uçlarına kalktı ve beni öptü, geri çekilmeden önce dudakları usulca dudaklarımın üzerinde gezindi. "Böyle boşluğa bakarken neyi susturmaya çalışıyorsun? Neyle savaşıyorsun, Gage Buchanan?" diye fısıldadı.

Bana farklı bir hayat yaşama isteği veriyorsun. Bu düşünce bir alarm sesine neden oldu ve Maynard Siggins'in dolabındaki o an aklıma geldi, ama hem alarmı hem de anıyı uzaklaştırdım. "Sana inanılmaz derecede pis şeyler yapma arzum, toplum içinde olmaktan bağımsız olarak."

Hafifçe güldü ama ikna olmamış görünüyordu. "Hiç sanmıyorum." Gözlerini kıstı. "Ama bu cevabı da kabul ediyorum." Bir adım uzaklaştı ve elimi çekti, ben de onu takip ettim.

Beni bardan dışarı çıkardı ve koşmaya başlarken tekrar güldü. Ben peşinden koşarken barın gürültüsü azaldı, onu kolayca belinden yakaladım ve etrafında döndürdüm. Sırıttım, kendimi genç, özgür ve biraz da gülünç hissediyordum. Yaşamak istediğim hayatı yaşıyordum, ama sadece küçük dozlarda ve sadece hala yapabiliyorken. "Seni kovalamayı neden bu kadar çok seviyorum?" Başını arkaya eğip aya gülümserken sordum.

"Çünkü beni yakaladığında seni ödüllendiriyorum," dedi ve beni tekrar çekerek binaların arasındaki karanlık bir boşluğa götürdü. Sırtını binalardan birinin duvarına dayadı ve yüzümü ellerinin arasına aldı

ve beni öptü. Isı uzuvlarıma hücum etti ve beni anında yeniden sertleştirdi. Bedenimi onunkine bastırdım ve ağzına doğru inledim.

Derinden öpüştük, aramızdaki gerilim yükselip genişledi ve beni yarı yarıya çıldırttı. Onu tam orada, duvarın dibinde, herkesin gelip bizi görebileceği yarı halka açık bir yerde becermek istiyordum. Bu ben değildim. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Sorumlu bir şekilde parti bile yapmıştım, asla toplum içinde iki kadehten fazla içmemiştim, asla... asla... asla. Çok fazla hayır. Rory'ye bahsettiğim o kurallar katmanı. Ve bu kadın, isteyebileceğim ama başkalarının benden nasıl davranmamı bekledikleri yüzünden kendimi reddettiğim her olasılığa benziyordu. Ama bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Sadece istedim. Sert bir nefes verdim, nefesimi tutmaya çalışırken elimi arkasındaki duvara dayadım.

Rory'nin eli pantolonumun düğmesine gitti, çözdü ve fermuarımı aşağı çekti. "Sarhoşsun," diye nefes aldım, taş gibi olmuş sikimi eline alıp bir, iki kez okşayınca bir inilti yükseldi.

"Sarhoş değilim, çakırkeyifim," dedi beni tekrar okşayarak. "Ve seninleyken her zaman çakırkeyifim, alkol almamış olsam bile."

Tanrım, ben de... Ben de... Geriye yaslandım ve onu öptüm, iki elimle eteğini yukarı çektim, bu istek ihtiyaca dönüşürken içimde bir şalter attı, o kadar güçlü bir ihtiyaçtı ki ürperdim.

Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarmayı ve ona dalmadan hemen önce takmayı başardım. Ben karşılıklı zevkle homurdanırken o da haykırdı. "Oh, Tanrım," dedim hareket etmeye başlamadan önce, sırtını duvara vuracak şekilde içine pompaladım. Bir tampon sağlamak için elimi arkasına koydum ama hareketlerimde yavaşlamadım. Rory beni kavradı, bacağına kaldırıp belime sararken nefes nefese kalmıştı. "Beni boşaltacaksın, Cakes, tam burada, halka açık bir ara sokakta. Tanrım, bana neler yapıyorsun."

"Evet," dedi, "Oh, Gage. Tam şuraya. Lütfen."

Küçük homurtuları ve yalvarışları beni en uç noktaya getirdi ve elimi arkasından çekip aramıza getirdim ve onunla oynadım

klitoris. Omuzlarımı kavradı ve başını arkaya eğip elimi tuttu ve birkaç dakika sonra etrafımda sıkıldığını hissettim ve ben de bıraktım, tepemde yanıp sönen yıldızlara doğru uçtum ve sonra bir langırt gibi aralarında savruldu.

Yavaş yavaş kendime geldim, bir langırt topu gibi hırpalanmış ve yaralanmış hissediyordum, ama aynı zamanda mutluluktan uçan beynimde çözmeye bile başlayamadığım hayati bir şekilde değişmiştim.

Rory bacağını indirdi ve ben de içinden çıktım. İkimiz de elimizden geldiğince kendimizi toparladık. Rory kıkırdadı ve elini ağzına kapatırken sokağın loş ışığında ona baktım.

"Ne?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Ben sadece...vay be." Ben de aynı fikirdeydim. Kolumu boynuna dolayıp onu kendime çekerken güldüm. Caddeden çıktık ve barların ve restoranların çoğunun bulunduğu otoparka doğru yürümeye başladık ve o uzanıp elini omzunun önünde benimkiyle birleştirdi.

"Söylemeliyim ki, Ivy League. Sokakta seks yapacak bir tipe benzemiyorsun ama yine de buradayız."

Güldüm ve sonra eğilip yürürken onu öptüm. "Orada olduğunu hiç bilmediğim gizli derinlikleri ortaya çıkarıyorsun," dedim.

"Gage?"

Ben durdum, ikimiz de kısa düşünce Rory'nin ayağı takıldı. Başımı çevirip baktım, kim olduğunu görünce midem bulandı. Annemle babam. Rory uzaklaşırken kolum düştü. "Anne. Baba." Arkalarında bir çift vardı ve onlar da öne çıktılar. "Hey, Shawn. Sarah. Merhaba." Shawn şirketteki pozisyonumu devralacak olan adamdı.

Shawn ve Sarah beni çabucak karşıladılar. "Acele ettiğim için özür dilerim," dedi Shawn, "ama bu bizim arabamız." Valenin araçlarını az önce kaldırırma bıraktığı ve kapısını açık tutarak beklediği sokağı işaret etti.

"İyi geceler," dedim.

"İyi geceler, Bay ve Bayan Buchanan. Tekrar teşekkür ederim. Harika bir akşam yemeğiydi."

Annemle babam vedalaştıktan sonra, annem elini Rory'ye uzatmadan önce hepimiz bir süre garip bir şekilde öylece durduk. "Bayan Castle, sizi görmek çok güzel."

Bayan Castle. Kahretsın.

Peki benim terbiyem neredeydi? Onu hiçbir şekilde tanıştırmadan orada öylece bırakmıştım. Hâlâ o muhteşem seksin ve görmeyi beklediğim -ya da görmek istediğim- son insanlarla yüz yüze gelmenin etkisindeydim.

"Merhaba Bayan Buchanan," dedi Rory rahatsız bir şekilde, bir ayağından diğerine geçerek.

"Pardon, baba, bu... Aurora Castle, kasabaya yeni gelen sanat eseri değerlendirme uzmanı."

Yanakları bariz bir utançla kızarmış olan Rory, babamı mırıldanmaktan başka bir şey yapmadan selamladı.

Babamın dudakları, hoşnutsuz olduğu anlamına geldiğini bildiğim o küçük seğirme hareketini yaptı. Midem daha da battı, derim karıncalandı.

Annem bir ileri bir geri baktı. "Birbirinizle görüştüğünüzü fark etmemiştim."

"Değiliz," dedi Rory, yanakları kızarıırken gözleri kısa bir süre bana takıldı. Tanrım. Bu çok garipti. Benimle birlikte görülmek onu bir şekilde ele mi veriyordu? Doğru dürüst düşünemiyordum bile. O kadar çok yalan söyledik ve şimdi gerçeği anlayamıyordum. Yine de, birbirimizle bir şey olduğumuzu inkâr edişini dinlemek, babamın açık onaylamamasının ortasında bile, derimin altından keskin bir şeyin beni dürttüğünü hissettirdi. "Biz sadece, ah. Birbirimize rastladık ve..." Arkasındaki sıra sıra işyerlerine baktı. "Manikür salonunda."

"Ah," dedi annem kaşlarını çatarak. "I..."

"Ne zamandan beri pedikür yaptırıyorsun, Gage?" diye sordu babam gözlerini kısarak dükkâna doğru bakarken. "Açıklar mı ki?"

"Şimdi değil," dedim çabucak. "Ama öyleydiler. Birkaç dakika öncesine kadar.

Bu sizin arabanız
değil mi?"

"Evet, o."

"Sizinle karşılaşmak güzeldi çocuklar. Yarın işte görüşürüz," dedim babama.

"Tamam," dedi kaşlarını çatarak. Muhtemelen ne düşündüğünü biliyordum. Büyük hamleden önce "biraz yulaf ektiğimi". Kaşlarını çatmıştı çünkü ciddi bir şeylere, özellikle de Blakely'ye gözümü diktiğimi umuyordu. Rory hakkında böyle düşünmesinden nefret ediyordum ama gerçek şu ki, ciddi bir şeylere gözümü *dikmiştim*. Peki ben ne yapıyordum? "Bayan Castle, tanıştığımıza memnun oldum."

"Siz de efendim. Bayan Buchanan."

Annem Rory'ye küçük, şaşkın bir gülümseme verdi, ikisi de arabalarına doğru yürümeden önce bana sıkıntılı bir bakış attı, annem yolcu tarafına binmeden önce bir kez arkasına baktı.

Uzun bir nefes verdim. "Bunun olma ihtimali neydi ki?"

"Her seferinde olasılıkları yenmenin bir yolunu buluyor gibiyiz," dedi ama alnını gölgeleyen kaşları bunu olumlu anlamda söylemediğini gösteriyordu. "Eve gitmeliyim. Uzun bir gece oldu ve köpekler beni erkenden bekliyorlar."

Ona doğru döndüm. "Hey, özür dilerim bu garipti-"

"Başından beri gariptik, Ivy League," dedi. "Nasıl başka bir şey olabiliriz ki?"

Ona küçük bir gülümseme verdim ve yürümeye başladık, birkaç dakika önce eğlence ve şaka dolu olan ruh hali birdenbire kasvetli bir hal almıştı. Gerçek hayat yolumuza çıkmadan önce. Ve lanet olsun ama bu olmaya devam etti. *Aramızdaki* sınırların hatırlatıcıları her fırsatta kendilerini göstermeye devam ediyordu.

Yine o kurallar. Doğduğumdan beri benim için çok da gizli olmayan bir şekilde listelenmiş olanlar.

Ailem
tarafından.

Cemaat.

Elini elime alıp salladım ve ona baktım. Başını çevirip bana baktı ve küçük tatlı bir gülümseme verdi. "Eğlenceli bir gece için teşekkürler, Ivy League."

"Hayır, teşekkürler, Cakes."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Rory

"Rory! Gelebildiğine çok sevindim," dedi Haven.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim." Omzumdaki çantamı düzelttim ve yolumun üzerindeki bir pastaneden aldığım kırmızı, beyaz ve mavi süslü kekleri ona uzattım.

Onları aldı. "Ooh, teşekkür ederim!" Eğildi ve beni sıktı, beni bir an için hazırlıksız yakaladı, ama sinirlerimi yatıştıran iyi bir şekilde, hızla geri adım atmadan önce. "Benimle gel, seni herkesle tanıştırayım ve sana bir içki getireyim. Ama bu sırayla değil." Güldü. "Bu grupla tanışmadan önce bir içki içmek isteyebilirsin."

Gülümsedim, rahat bir nefes aldım ve bu kadar sıcak karşılandığı için daha rahat nefes aldım. Haven davet etmiş olsa da bu toplantıya gelme konusunda tereddüt etmişim. Bunu sadece kibarlık olsun diye yaptığından ve kendimi yersiz hissedeceğimden endişelenmişim. Ama Faith erkek arkadaşıyla birlikte şehir dışına gitmişti ve Gage de bana

Aslında dün geceden beri ondan hiç haber almamıştım, country bardan, muhteşem sokak seksinden ve sahte pedikürden beri. Ve ailesiyle karşılaşmamdan beri. Birçoğu yüzüme bir yastık koyup çığlık atmak istememe neden olan sayısız duygu üreten olayların bir listesi.

Kendi kendime Gage'in bu gece benden bir şey yapmamı istememiş olmasının önemli olmadığını söyledim, ne de olsa bir buçuk hafta içinde kıta değiştireceğini düşünürsek muhtemelen eğlenecek zamanı yoktu. *Ya da ailesiyle geçirecekti.*

Ailesi. Ugh. Bir gece önce babasının bariz onaylamaması karşısında neredeyse ürperdiği anı zihnimde yanıp söniyordu ve orada kirli bir sır gibi dururken kendimi nasıl aşağılık hissettiğimi hatırlamadan edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, gerçekte kim olduğum hakkında yalan söyleyerek bunu kısmen yaratmıştım. Gage beni eve bırakırken ikimiz de sessizdik, ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Kaldırımda beni nazıkçe öpmüş ve içeri girmek ister gibi görünmüştü. Ama boğaya binmekten, içmekten ve yine o muhteşem sokak seksinden dolayı bitkin düşmüştüm. Ailesiyle karşılaşmak da beni rahatsız etmişti, bu yüzden ona iyi geceler diledim ve fikrimi değiştiremeden arabadan indim.

Ama daha önce kendimi Faith'in misafir odasında oturup surat asarken bulmuştum ve dışarı çıkıp kafamı dağıtmanın ruh sağlığım açısından en iyisi olacağına karar vermiştim.

Haven beni ahırın etrafından dolaştırarak her yerde ip ışıklarının parıldadığı ve meyve bahçesinin kenarında bir şenlik ateşinin neşeyle dans ettiği, etrafına katlanır sandalyelerin yerleştirildiği ve birkaçının dolu olduğu yere götürdü. "İşte ekibimiz," dedi, kekleri atıştırmalıkların ve içeceklerin bulunduğu bir masanın üzerine koyup kolunu ateşin başında sohbet eden iki kadın ve bir erkeğe doğru sallayarak. "Betty, Burt ve Cricket."

Onlara doğru birlikte yürüdük. "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum. Lütfen kalkmayın," dedim, kör olduğu her halinden belli olan adam eline beyaz bir

bastonunu aldı ve ayağa kalkmaya başladı. Onun yerine birkaç adım atarak yanına gittim ve uzanıp elini sıktım, ardından da yanında duran kadının elini sıktım.

"Merhaba canım," dedi sarı bukleli kadın. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Tanrım, gözleriniz..." Kaşlarını çattı ve hızla gözlerini kırpmaya başladı, ben de aniden boğuluyor ya da tıbbi bir olay geçiriyor diye endişelenerek başımı geri çektim.

Ama diğer üçü onunla ilgilenmek yerine bana doğru eğildi ve yüzüme baktı. "Çok güzel," dedi Haven.

Geniş gülümsemeli, çilli burunlu ve tulum giyen Cricket adlı kadın "Muhteşem!" diye bağırdı.

"Enfes," dedi Burt adındaki adam inançla, kör bakışları omzumun hemen ötesinde bir yere odaklanmıştı.

"Evet, enfes. Oh, gözlerin enfes," dedi Betty, ellerini birleştirip rahatlamış gibi nefes alarak.

"Teşekkür ederim Betty," dedim. "Ve... herkese." *Bu çok garipti.*

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi Cricket elimi coşkuyla sıkarken. "Eğer istersen bir sürü içki var."

Hooch? "Tamam, teşekkür ederim," dedim. "Yeterince aldığınız sürece."

Haven küçük bir kahkaha attı. "Her zaman bol miktarda içki vardır." Beni uzaklaştırırken komplocu bir tavırla eğildi. "Yine de dikkatli ol, çok serttir. Ciddiyim. Çok fazla içersen kendini bir UFC şampiyonuyla birkaç raunt dövüşmüş gibi hissedersin. Nereden bildiğimi sor."

"İçkiyi fazla kaçırma. Anlaşıldı."

"Trav," diye seslendi ve uzun boylu, yakışıklı bir adam, kucağında bir bebek ve yanında kucak dolusu tüketici sınıfı havai fişek taşıyan iki genç çocukla birlikte, tek yumurta ikizi oldukları belli olan çocuklara bir şeyler söyledi

-Ve sonra bize doğru yürüdü. "Bu Rory Castle," dedi Haven. "Yavru rakunların kurtarıcısı. Rory, bu da kocam Travis Hale."

"Ah," dedi, erkek bebeği Haven'a uzattı ve elimi tuttu. Gözlerini hafifçe kısıtı ve beni değerlendirirken altın sarısı bakışlarında merak gördüm. "Gage Buchanan'a kafasında iki yaratıkla tenis kulübünde koşması için ilham veren kadın." Sırıttı. "Bütün kasaba bunu konuşuyor. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Soluk soluğa bir kakhaha attım ve bu kakhaha irkilmeme neden oldu. Tanrım, ben yolun kenarında anne rakunun başında hıçkırarak hıçkırarak ağlarken Gage'in yardım çağırmak dışında ne yaptığını düşünmemiştim bile. Tüm topluluğun önünde kendini rezil ettiğini fark etmemiştim. Benim için. "Travis," dedim. "Seninle tanışmak çok güzel. Kediye ve rakunlara yaptıklarınız için ikinize de yürekte teşekkür ederim... Çok naziktiniz."

Haven bebeği kalçasına koydu ve kolunu kocasının kine doladı ve ona bakarak, "Yardım edebildiğimiz için mutluyuz, değil mi Trav?" dedi. Ona göz kırptı ve çenesinde küçük bir kıpırdanma görmeme rağmen Trav başını sallarken tapınmaya benzer bir ifadeyle ona baktı.

"Evet," dedi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Nasıllar?" Ahıra doğru bakarak sordum.

"Harikalar," dedi Haven. "Geçici olarak bizim evde mışıl mışıl uyuyorlar. Calliope'taki gürültüden korkmasınlar diye onları oraya taşıdık."

Haven kolunu kocasının kinden ayırdı. "Trav, bana bebek taşıyıcısını getirir misin?"

"Elbette." Travis karısını çabucak öptü ve bizi olduğumuz yerde bırakmadan önce bana bir kez daha gülümsedi.

Haven bana doğru döndü. "şimdi şu içkiye gelelim..."

Sonraki bir saati şaşırtıcı derecede lezzetli Solo içki fincanını yudumlarken, tam bir cümbüş olan Betty, Burt ve Cricket ile sohbet ederek geçirdim. Anladığım kadarıyla Betty bir sakatlık geçirmişti ya da belki de bir hastalığı vardı.

ona kelimeleri unutturan. Takıldığı yerde etrafındaki herkesin ona doğru kelimeyi bulması için yardıma koşması ne kadar da güzeldi. Ve daha da güzeli, belli ki aradığı terimi önerenin genellikle Burt olmasıydı. İçki olmasaydı bile birbirlerine bakışlarından dolayı içim ısınır ve tüylerim diken diken olurdu.

Güneş battı, yıldızlar gökyüzünde parlıyor ve ateş önümüzde çıttırdıyordu. Travis ve yeğenleri olduğunu öğrendiğim iki çocuk sağ tarafımızdaki göl kıyısında havai fişek gösterisi düzenlemekle meşguldü ve Haven

-bebeği artık göğsüne bağlıydı- bizimle onlar ve kutlamaya gelen bir avuç diğer çalışan ve yakın arkadaş arasında gidip geldi.

Sonunda, okul öncesi çağında küçük bir kızla başka bir çift geldi ve Haven onları bana doğru yönlendirerek kayınbiraderi Archer, baldızı Bree ve kızları Averie'yi tanıttı. Bree beni sıcak bir şekilde selamladı ve Archer gülümseyerek elini uzatıp benimkini sıktı ve sonra ellerini kaldırıp Betty, Burt ve Cricket'a işaret etti, onlar da bana işaretle karşılık verdi.

Tanıştırılmasam bile Archer ve Travis'in kardeş olduklarını bilirdim. İkisi de son derece yakışıklı olmalarının yanı sıra, kehribar rengi gözleri de büyüleyiciydi. Archer'ın boğazındaki yara izini fark ettim ve dilsiz olduğunu anladım, ancak sahilde havai fişekleri hazırlayan iki çocuk "Anne, baba!" diye bağırmaya başladığında döndüğü için belli ki duyabiliyordu. Gelin de Trav Amca'yla ne aldığımızı görün!"

Archer elini kaldırıp onlara el salladı, sonra dönüp karısına hızlıca bir şeyler işaret etti, o da yüksek sesle cevap verdi, çünkü kolları kendisine sarılmak için uzanan küçük kızla doluydu. "Ben burada Averie ile kalacağım ve size bir koltuk ayıracağım."

O da bana gülümsedi, öyle şefkatle gülümsedi ki, bunun tatlılığından iç çekecek gibi oldum. Her ne kadar bu insanlar sıcak ve misafirperver olsalar da, içimde onların sahip olduğu şeye karşı bir özlem uyandırdılar - peri masallarını andıran bir aşk.

Elimde ne vardı? Karşılıksız aşk. Şu anda muhtemelen ailesiyle birlikte şehrin öbür ucunda olan bir adam ve muhtemelen evleneceği ya da evlenmeyeceği ve Londra'ya kaçacağı kadın.

"Averie, tatlım, meyve suyu ister misin?" Bree beni kendime acıyan düşüncelerimden kopararak sordu.

Küçük kız, pembe sırt çantasından çıkardığı bir dizi prenses figürüyle oynadığı çimlerin üzerindeki battaniyeden, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Bree kızına gülümsedi. "İsmine bayıldım," dedim.

"Ah, teşekkür ederim." Bree arkasına yaslandı ve Haven'ın geldiğinde ona uzattığı Solo bardaktan bir yudum aldı. "Komik olan şey, hayatının ilk haftasında yaklaşık beş kez değiştirdik." Bana döndü. "1912'den beri dişi bir Hale olmamıştı ve ben kesinlikle başka bir erkek çocuk sahibi olacağıma inanıyordum. Kız isimleri hakkında bile konuşmadık." Omuz silkti. "O yüzden doğduğunda bir isim seçip bir süre kullandık ama Averie Alyssa'da karar kılana kadar hiçbiri doğru gelmedi. Adını memleketteki en iyi arkadaşlarımdan birinin ve Archer'ın annesi Alyssa'nın adından alıyor."

Averie'nin sırt çantasından daha fazla oyuncak dikkatle çıkarıp battaniyenin üzerine yerleştirmesini izliyordum ama isim sesiyle Bree'ye döndüm. "Alyssa?"

Bir içki daha yudumlarken başını salladı. "Evet. Averie'de karar kılmamızın bir diğer nedeni de buydu. Geçici olarak seçtiğimiz diğer isimlerle uyuşmazken Alyssa ile iyi gitti. Archer için annesinin adını kullanmak önemliydi." Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Onu küçükken kaybetti."

Alyssa.

Lys.

Lys burada zor zamanlar geçirdi.

Archer Hale'in annesi.

Bu mümkün müydü? Elbette mümkün değil. Alyssa yaygın bir isimdi. Pelion ve Calliope'de onlardan yüzlerce olmalı. *Eğer* annemin yirmi yıl önce bahsettiği Lys hâlâ burada yaşıyorsa. Hiçbir Lys taziye kartı bile göndermemişti. Bu yüzden, annemin bahsettiği Lys'in uzun zaman önce taşındığını düşünmüştüm.

Bree'nin Archer'ın annesini genç yaşta kaybettiğine dair yorumuna yanıt olarak, "Çok üzgünüm," diye mırıldandım.

"Uzun zaman oldu," dedi Bree. "Ama... annenin kaybını asla atlatamıyorsun." Yüz ifadesinden bir şey geçti... bana onun da annesini kaybettiğini ve acıyı anladığını düşündüren bir tür uzak hüzn.

Birden onunla aramda bir kardeşlik bağı oluştuğunu hissettim, tıpkı gençliğinin büyük bir bölümünü anne tesellisinden yoksun geçirmiş genç bir kadınla tanıştığımda hissettiğim gibi. İçimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Benden büyük olmalarına rağmen barda çalışan diğer kadınlarla yakındım ve tabii ki en iyi arkadaşlarım olan amcalarım vardı. Ama okula birlikte gittiğim kızlarla yakın temas kurmamıştım ve bu yüzden benim yaşımda çok az arkadaşım vardı. Belki de Faith ve şimdi de Bree ve Haven gibi kendimi anında rahat hissettiğim diğer kadınlarla arkadaşlık ve sohbet duygusunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile.

Haven yaklaştı, yüzünde bir gülümsemeyle diğer tarafımdaki sandalyeye oturdu, böylece artık onunla Bree'nin arasındaydım. Haven, Bree'ye "Şu içkiyi hatırlatırım," dedi. Eğildi ve küçük oğlunun saçlarını alnından çekerek onu içine çekti.

Bree fincanı ağzından çıkardı ve içine baktı; kaşları, nasıl olup da birdenbire boşaldığına şaşırmış gibi çatılmıştı. Bardağı yanındaki yere bıraktı ve etrafındaki küçük kalabalığın gülmekten iki büklüm olduğu bir hikâyenin ortasındaki Cricket'a baktı. "Bu şey ölümcül," dedi.

Güldüm. "Bana öyle söylendi."

Bree elinde bir su şişesi tutan Haven'a, "Bundan tamamen uzak durmakla akıllılık ediyorsun," dedi.

"Aslında..." Haven söyledi.

Bree nefesini içine çekti, elini ağzının üzerinde birkaç saniye tuttuktan sonra bıraktı. "Öyle mi? Aman Tanrım!" Ayağa fırladı ve Haven'ın sandalyesine doğru eğilerek ona ve bebeğe sarılırken yumuşak bir çığlık attı. Bree uzaklaşırken Haven güldü ve onu susturdu.

Bree dudaklarını birbirine bastırdı ve sandalyesine döndü. "Ne kadar kaldı?" diye fısıldadı.

"Üç ay kadar."

"Travis havalara uçmuş olmalı."

Haven gülümsedi ve gülümsemesi öylesine içten bir sevinçle doluydu ki, daha yeni tanışmış olmamıza rağmen kalbimin onun için çarpmasına neden oldu. "Öyle. İkimiz de öyleyiz. Ryder ve bu bebeğin yaşları birbirine yakın olacak ama ikimiz de bunu istiyoruz. Büyük bir aile." Elini karnının üzerine koydu, şimdi bebek taşıyıcısının kayışının hemen altında hafifçe yuvarlak olduğunu görebiliyordum. "İşte buradayız."

"Tebrikler," dedim. "Çok güzel bir aileniz var. Ve bu bahçe merkezi muhteşem. Ve huzurlu ve..." Küçük bir nefes çektim, aniden nasıl tanımlayacağımı bilmediğim bir şeyle boğulmuş hissettim, kendime bile.

Buna kıskançlık diyebilirdim ama bu pek doğru gelmedi çünkü bu gerçekten nazik insanlar için *mutluydum*. Onların etrafında olmayı seviyordum ve sahip olduklarının değerini bildiklerini zaten tüm kalbimle biliyordum.

"Teşekkür ederim Rory," dedi Haven, elini uzatıp sandalyenin kenarında duran benimkini hafifçe sıkarak. "Bize New York'taki hayatınızdan bahsedin. Oradan geliyorsun, değil mi? Kasabadan birinin bundan bahsettiğini duydum."

İçimi çektim ve bir an için kot şortumdaki yırtıklarla oynadım. Birdenbire yalan söylemekten çok yorulmuştum. Ve bu kadınlara hikâyeler anlatmak istemiyordum,

Çok misafirperverdi ve şimdiye kadar sadece ailemin bildiği bir sırrı bana açmıştı.

Ve birdenbire artık önemli görünmemeye başladı. Planım başarısız oluyordu. Sadece babamın kim olduğunu bulmaya çalıştığım değil, aynı zamanda sadece bir gecelik bir kaçamak olması gereken adama aşık olmadığım planım da başarısız olmuştu.

Başarısız. Başarısız. Başarısız.

Uzun bir iç geçirdim. "Bir itirafım var."

Hem Haven hem de Bree daha yakına eğildi. "Devam et," dedi Haven.

Bree sadece içki bardağını aldı ve bana ikram etti.

Güldüm ve sonra küçük bir yudum aldım. "Ben aslında New Yorklu değilim. Sanat eksperi değilim. Ve... soyadım da Castle değil."

Bree gözlerini kırptırdı ve Haven'ın gözleri büyüdü.

İçkiden son yudumu aldım, sıvı damarlarımda ilerlerken tenimi sıcak hissettirdi ve sonra tekrar yerine bıraktım. Şu anda sıvı cesareti takdir ediyordum ama içki limitime ulaştığımı biliyordum. Onlara o lanet çekişten, annemin günlüğüne, çizime ve antikacıda başka sanat eserlerinin keşfine kadar her şeyi anlatmam yaklaşık on beş dakika sürdü.

Haven, "Bu yüzden benden nereye gideceğiniz konusunda tavsiye istediniz," dedi.

Başımı salladım.

Bree, "Tanrım, bu gerçek hayattan bir gizem," dedi.

"Bekle, Gage Buchanan bu işin neresinde?" Haven sordu.

Şortumun paçasıyla tekrar oynadım.

Onlara Gage'in Mud Gulch'a gelişini anlatırken ikisi de hafifçe eğildiler, şimdi yüz yıl önceymiş gibi geliyordu. Onu ve arkadaşlarını ıslak, buharlı ve çamur içinde kapı girişinde dururken hayal ettiğimde dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım... ağzımdan bir ısırik yengeçli keki silmesine... o bilardo masasına...

Onlara her şeyin çok kısa bir versiyonunu anlattım ve işim bittiğinde Haven sandalyesinde arkasına yaslandı, telaşlanmaya ve kıpırdanmaya başlayan bebeğin sırtını sıvazladı. "Vay anasını. Karakterinin bu kadar dışında davranmasına şaşmamalı." Gözleri ateş ışığında parlayarak aydınlandı. "*Sonunda*, Gage Buchanan'ın mükemmel tüylerini karıştırmayı başaran biri."

Gage'in kendi sözleri aklıma geldi, zihnimde uçtu - *görüldüğüm kadar mükemmel değilim*.

"Gerçekten de öyle görünüyor, değil mi?"

Haven hâlâ uykuya dalan bebeği okşarken, "Neredeyse şüphe uyandıracak kadar mükemmel," dedi. "Ona iyi geliyorsun," diyerek elimi tuttu ve zafer kazanmış gibi kısa bir süre havaya kaldırdı.

Kalbim garip bir şekilde çarptı. "Hayır. Biz sadece... geçiciyiz. Her neyse, babasının şirketini uluslararası hale getirmek için Londra'ya taşıyor. Yanında bir kadın da götürebilir... Belli bir noktaya kadar bekâr kalırlarsa evlenmek için bir anlaşma yaptı. Görünüşe göre o belirli nokta şu an."

Bree başını hafifçe salladı. "Bekle, ne? Bunu kabul etti mi? Bir mantık evliliği mi?"

"Henüz değil, ama... neden olmasın? En az onun kadar mükemmel olur.

Babası zevkten bayılırdı. Gage'in ana önceliği de bu zaten." Yüzümü buruştururken parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. "Bekle, bu hiç hoş değildi. Bunu söylememeliydim." "Ama bu doğru, değil mi?" Haven sanki az önce bir aydınlanma yaşamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Ah," dedi. "O hiç de mükemmel değil, değil mi? O bir sahtekâr ve bunun farkında bile değil. Şimdi her şey çok daha net." Bana doğru döndü. "Ama sen onu o matrizen çıkardın. O dışarı çıkıyor çünkü senin."

Güldüm. "Glitching out?"

Bree başını salladı. "Tamamen hatalı. Rakunlar. Yangın musluğu. Görünüşe göre, birden fazla kişi tarafından elma püresi hakkında mırıldanırken duyulmuş."

"Elma püresi mi?" Ben sordum.

"Kimsenin bunun ne olduğu hakkında bir fikri yok. Oh, bir de şu *ensesi var*," diye devam etti Bree.

Haven, "Her iki kasaba da bu olayla çalkalanıyor," diye onayladı.

Yine güldüm. Tanrım, bu kadınları sevdim. Ben de enselerini sevdim. Ne yazık ki, aksaklık olsun olmasın, Gage Buchanan'la aramda bir gelecek yoktu.

Biz gülüp konuşurken Averie küçük, pembe sırt çantasını hazırlamıştı ve şimdi gelip annesinin kucağına oturdu, Bree ona sarılıp ipeksi saçlarını düzeltirken başparmağını ağzına götürdü. "Dinle," dedi bana, "tüm detayları bilmek istiyorsan, dedikodulara göre Gage ya biraz fazla içmiş ya da sen ona bir tür şeytani büyü yapmışsın."

İçime bir suç nefesi çektim. *Şeytani büyü mü?*

Haven abartılı bir göz devirmeyle, "Ne saçmalık," dedi. "Kötü ya da... alışılmadık davranışlar asla bir *erkeğin* suçu değil mi? Asla onun seçimi değildir? Onu öngörülemez yapan ya alkol ya da bir kadının cazibesi mi? Hadi o r a d a n ."

"Doğru mu?" Bree sordu. "Bu arada, Metropolitan Club'daki büyük partiye neden onunla birlikte gitmedin?"

"Metropolitan Kulübü mü?" Midemde bir batma hissiyle sordum.

Bree bana baktı. "Kahretsin. Özür dilerim. Gitmemeye karar verdiğini düşündüm."

Gage, muhtemelen babamın hâlâ üye olduğu Metropolitan Club'daki büyük bir partiye gitmişti. Acı, tenimi aniden dikenli hissettirdi. Ama tabii ki beni davet etmemişti. Zaten tahmin ettiğim gibi, Blakely ve ailesi de muhtemelen orada olacaktı. Etrafta gizlice dolaşmak iyiydi ama halka açık etkinlikler? Pek iyi bir fikir değildi. "Dediğim gibi, biz sadece geçiciyiz. Gerçekten büyütülecek bir şey değil. Gage'in kendine ait bir hayatı var."

Bir an için gözlerini sıcak tenimde hissettim ama hiçbir şey söylemediler. Kıyıda, çocuklar özenle hazırladıkları dekorun son rötuşlarını yapıyor gibiydiler. İyi zamanlama çünkü güneş gökyüzünde neredeyse tamamen kararmıştı. "Peçetede ki çizim sende değil, değil mi?" Haven bir dakika sonra sordu. "Belki bana tanıdık gelir."

"Oh, Elbette." I dedi, ulaşıyor için benim Çanta, mutlu için hareket et konuşmayı Gage'den uzaklaştırdı.

"Burada var." Keşke bunu düşünmüş olsaydım. Günlüğü çıkardım ve peçeteyi çıkarıp önce Haven'a uzattım, o da kaşlarını çatarak bir süre inceledi. Dudağını ısırды ve sonra Bree'ye uzattı. "Emin değilim..." dedi duraksayarak. "Bree, ne düşünüyorsun?"

ne düşünüyorsun?"

Bree, gözleri kapanmış olan Averie'yi kucağında düzeltti ve Haven'dan peçeteyi alarak ateş ışığının aydınlatacağı şekilde tuttu. Birkaç dakika boyunca peçeteye baktı ve ben onun durgunluğunu hissettim. Peçeteyi geri uzattı ve yüzünde endişeye benzer bir şey olduğunu düşündüm ama başını salladı. "Ben de emin değilim," dedi. "Ama hızlıca bir fotoğrafını çekebilir miyim? Benzer bir şey görürsem karşılaştırmak için telefonumda olur."

"İyi fikir," dedi Haven. Bree telefonunu eline alıp tek eliyle hızlıca bir fotoğraf çekerken ben peçeteyi havaya kaldırdım. "Sana haber veririm," dedi.

"Teşekkürler. Minnettarım. Ne kadar çok insan gözlerini dört açarsa, görülecek bir şey varsa birimizin bir şey görme olasılığı o kadar artar." Ve eğer zamanım tükenmemiş olsaydı.

"Havai fişeklere beş dakika kaldı!" diye seslendi daha önce Travis'in yanında olan Hale ikizlerinden biri, hem kendisi hem de kardeşi heyecandan neredeyse daireler çizerek koşuyorlardı.

Haven ayağa kalktı. "Gidip Travis'e bebek için kulak tıkaçlarını nereye koyduğunu soracağım. Bree, Averie için bir çift lazım mı?"

Bree başını salladı. "Lütfen," dedi yumuşak bir sesle. "Hazır aşağıdayken ve onlar başlamadan önce Travis'in tüm patlayıcıları kontrol ettiğinden ve hiçbirinin kaybolmadığından emin ol."

Haven'ın gözleri irileşti ve başını ikiz çocuklara doğru çevirdi. "Yapmazlar."

Sonra ikisi birlikte şöyle dediler. "Evet, yaparlardı."

Haven gülerek kıyıdaki adamlara doğru yöneldi.

Travis ve Haven'ın bir dakika boyunca konuşmalarını izledim, sonra Travis öne doğru eğilip Haven'ı öptü ve omzunun üzerinden, "Hey, Burt, buraya gel ve bunları patlatmamıza yardım et," diye bağırdı.

"Geliyorum!" diye bağırdı kör adam.

Burt'ün kıyıya doğru hafifçe sallanarak inişini izledim, muhtemelen hem engebeli zeminden hem de göz ucuyla geriye attığını gördüğüm bol miktarda içkiden dolayı.

"Önce neyi yakayım?" diye sordu yüksek sesle ve neşeyle. Telaşla Bree'ye baktım ve ikimiz de kahkahayı patlatmadan önce başını salladı. Birkaç dakika sonra cebimdeki telefonum bir mesajla çalmaya başladı. Telefonu çıkardım ve amcamdan gelen mesajı okudum, kelimelerin yerleşmesine izin verdim, mutluluk ve üzüntünün en garip karışımını hissettim. Amcamın teknesi tamir edilmişti. Eve dönme vakti gelmişti.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gage

Tanrım, dönüyordum, daha hızlı ve daha hızlı. Ve bu, Metropolitan Club'ın üzerindeki gökyüzünde cızırdayan renk patlamalarıyla doruğa ulaşan, bu günü noktalayan kulak çınlatan patlamalar yüzünden değildi. Bir köşeyi döndüm ve bir trafik ışığında durdum, orta konsoldaki telefonuma baktım ve sonra bastırılmış bir nefesi serbest bırakırken direksiyon simidindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

Partide dolu bir bar, canlı bir müzik grubu ve profesyonel bir havai fişek gösterisi vardı. Havuz alanı kırmızı, beyaz ve mavi taze çiçeklerle süslenmişti ve ikinci kattaki balkondan devasa bir bayrak sarkıyordu. Babamın Londra'dan getirttiği ekip, iyi bir mizah anlayışına sahip sevimli bir ekipti. Müzik iyiydi. Yemekler harikaydı. İçki -çok fazla içmemiş olmama rağmen- boldu.

Ve bunca zamandır perişan haldeydim.

Tanrım, başından beri başımı döndürdü.

Bir gece önce onu bıraktığımdan beri, Rory'yi aramak ve onu ailemizin her yıl kutladığı kulübün Dört Temmuz partisine davet etmek için telefonu defalarca elime almıştım ama bir şey beni durduruyordu. Bunun bir nedeni de Blakely'nin de orada olacak olmasıydı. "Biz" hakkında bir karar vermek için veda partime kadar zaman tanıyacağıma söz vermiştim ama tüm dikkatim başka bir kadının üzerindeyken Blakely'ye nasıl odaklanabilirdim? O kadınla bir geleceğim olmasa bile mi? Başka bir kadının tenini hissetmek hâlâ dikkatimi dağıtırken Blakely'ye nasıl adil bir şans verebilirdim? Öyle bile olsa, Blakely'nin ailesiyle birlikte katıldığını bildiğim bir partiye bir flört getirmek çok garip olurdu. *Ne büyük bir karmaşa yaratmıştım.*

Ancak Rory de benimle temasa geçmemişti. Belki o da birlikte daha fazla zaman geçirme konusunda benzer kuşkular yaşıyordu. Belki de artık o çıldırtıcı kaşıntıyı kaşıdığımızı göre, uzaklaşmaya başlamamız gerektiğini fark etmişti.

Herkes için en iyisi buydu.

Başka bir durağa geldim ve ışığın dönmesini beklerken şakaklarımı ovuşturdum. Ayrı kaldığımızdan beri saatler pekmez gibi yavaş ve özlem dolu bir sersemlik içinde geçmişti. Tanrım, Rory'nin üzerinde uyuduğu yastığı o kadar sık burnuma bastırmıştım ki, kokusu burnumdan gitmişti. O bir kaşıntı değildi, kimi kandırıyordum ki? Onun için *acı* çekiyordum. Ve duygularım karmakarışık. Bir an sadece arayıp kontrol etmek zararsız göründü, ama sonra bu işin daha da ileri gitmesine izin vermek berbat bir fikir gibi geldi.

Bana neler oluyordu? Daha önce hiç bu kadar parçalanmış hissetmemiştim. Rory'ye karşı hissettiklerim gerçekten dehşet vericiydi ve kendimi korumakla ilgilenen yanım, bunu şimdi kesmemin herkes için daha iyi olacağını söylüyordu. Yine de ne zaman uzak durmaya çalışsam, sonunda katlanıyordum.

Bir parçam testin onun kız kardeşim olduğunu doğrulamasını diledi.

Sonra yine, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair içimde korkunç bir his vardı, her ne kadar bu düşüncüyü gerçekten araştırmak istemesem de

daha fazla detay.

Mutfağa çıkan merdiven boşluğunda saklanan ve Şef LaCourt mırıldanıp karıştırırken ve fırlatıp çırparken duvardaki aynadan onu izleyen gençliğimin görüntüsü zihnimde ısıt ısıt parlıyordu. Babamın eve geldiğini duyduğumda parmak uçlarımda kaçışım.

Daha önce sevdiğiniz şeylerin gitmesine izin verdiniz ve bunu yine yapacaksınız. Çünkü gerçekten başka seçeneğiniz yok.

Blakely'e kahraman olmayı sevdiğimi söylemiştim. Ve bu doğrudu. Başkalarını mutlu etmekten ve gururlandırmaktan tatmin oluyordum. Ama herkes benden farklı bir şey isterken nasıl herkesin kahramanı olabilirdim?

Arabayı durdurdum, vardığım eve bakarken araba rölantide çalışıyordu. Faith'in evine.

Buraya gitmek için bilinçli bir karar verdiğimi bile hatırlamıyordum. Yine de buradaydım, zihnimin bir parçası belli ki arabamı bu noktaya yönlendirmişti. Rory'ye.

Arabadan indim ve yavaşça patikaya doğru yürüdüm. Belki kapıyı bile çalmazdım. Bu kötü bir fikirdi. Zaten muhtemelen uyuyordu. Buraya kadar arabayla gelmiştim ama bu daha ileri gitmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Silahlı olmadığım için şanslısın."

Arkama döndüğümde Rory'nin kot şort ve kırmızı, ısıltılı bir atlet giydiğini gördüm. Ağzım kurudu. *Oh*. Dışarı çıkmıştı. Bacakları uzun ve parlaktı, kalçalarıma sarılmış hallerini hatırlıyordum. Saçları omuzlarının üzerinden dökülüyordu ve şu anda kokusunu alamayacağım kadar uzakta olmasına rağmen nasıl koktuğunu biliyordum. Silahlıydı. Tenime saplanmış bir şarapnel gibiydi. O kadar güzeldi ki canımı acıtıyordu.

Başını eğmiş, hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacağından korktuğum o kanarya mavisi gözleriyle beni izliyordu. Beni işe, uykuya, altına girmeye çalıştığım her kayaya kadar takip edeceklerdi. Dünyanın öbür ucuna kadar. Ve

Jüpiter. Londra kesinlikle güvenli değildi, hiçbir yer güvenli olamazdı. "Sen... iyi misin? Hasta görünüyorsun. Burada ne işin var?"

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum. "Ben sadece...ah, Bağımsızlık Gününüzü kutlamaya geldim ve ah, bilirsiniz işte...Özgürlük çalsın."

Durakladı, hem şaşkın ve temkinli hem de bir şekilde biraz eğlenmiş görünüyordu. "Bunu bana mesaj atabilirdin. Mesaj açıldığında havai fişek üreten harika bir özellik bile var. Bunu takdir ederdim. Senden haber almak güzel olurdu."

"Evet, yapmalıydım. Sana mesaj attım. Özür dilerim. İş vardı..." Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım, sanki daha önce karanlığı aydınlatan havai fişeklerden daha fazlasını arıyordum. Belki de bulamadığım kelimeleri heceleyeceklerdi. Ama şansım yoktu. Gökyüzü karanlıktı, tek hareket bir yıldızın yavaşça göz kırpmasıydı. Bunun göksel bir mors alfabesi olduğunu umarak bir an bekledim ama sonra nasıl okunacağını bilmediğimi hatırladım. Gözlerimi ona çevirdim ve ışıltılı üstünü başımla onayladım. "Kutlama yaptınız mı?"

Yanımdan geçip giderken bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilide sokarken döndüm, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Haven'a gittim."

Haven'ın. "Oh, bu harika. Bu çok iyi. Buna sevindim." Kapıyı iterek açtı ve içimi bir tür panik kapladı ve nefesimi tutarak Faith'in yürüyüş yolunu kaplayan kenarları tekmeledim.

Rory döndü, kapı aralığında duruyordu, verandanın ışığı parlıyor, yüzünde ve vücudunda ışıkla gölgenin dans etmesini sağlıyordu. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. "Sorun ne, Gage?"

Uzun bir nefes aldım, o döngü tekrar başladı. Bir şeye tutunmak için çaresizce bir ihtiyaç duyuyordum ama ne olduğunu bilmiyordum.

Ben sana aşığım. Ve bu önemli değil.

Oh, Tanrım, hayır. Hayır. Bu doğru muydu? Doğru olamazdı. Gitmem gerekiyordu. Bunu çözmem gerekiyordu. Bunun bir çözümü vardı. Bir tedavi. Birinin bir tedavisi olmalı. "Bir sorun yok. Ben sadece... Seni görmek istedim."

"İşte buradayım."

İç çekerek biten soluk soluğa bir kahkaha attım. "Evet. İşte buradasın." *Umduğumdan daha fazlasısın ve beklediğim hiçbir şey değilsin. Ve hayatım her zaman kolaydan başka bir şey değilken beni ters yüz ediyor ve her şeyi çok zorlaştırıyorsun.*

Ya da belki de değildi. Belki de rol yapıyordum. Hareketlerden geçiyordum.

Mevcut.

Başkasının hayalini yaşamak.

Birkaç dakika daha beni düşündü. "İçeri gelmek ister misin?"

."

"Evet." Ona doğru ilerledim ve ikimizin de girebilmesi için kapıyı daha geniş açtı. Faith'in evine doğru onu takip ettim. "Faith dışarıda mı?"

"Evet. Tatil için Jarrett ile Kennebunkport'a gitti. Yarın dönecekler."

"Oh. Tamam."

Onu koridorun sonundaki kapalı bir kapıya kadar takip ettim. Rory aniden dönerek beni hazırlıksız yakaladı ve geri adım atmama neden oldu. "Bir dakika orada kalabilir misin?"

"Tabii."

Başıyla onayladı, kapıyı açtı ve bir aralıktan içeri girdi, sonra da hızla kapattı. Etrafta koşuşturduğunu duydum, muhtemelen kıyafetlerini topluyor ve ortalığı toparlıyordu. Birkaç dakika sonra kapıyı açtığında gülümsedim. "Rory, odanın dağınık olması umurumda değil."

İçeri girebilmem için kenara çekilirken küçük bir kahkaha attı. "Misafir beklemiyordum," dedi. "Pasaklı biri olduğumu düşünmeni istemem."

Etrafıma bakındım. Belli ki odayı toparlamak için biraz çaba sarf etmişti, ama yatak hâlâ yarım yamalak ve dolap kapağının altından, belli ki gelişigüzel doldurduğu kıyafetlerin sarktığını görebiliyordum. Komodinlerin üst kısımları su şişeleri, mücevherler, biraz makyaj malzemesi ve karmakarışık başka eşyalarla doluydu. Ama babasının tablosunu

Yatağının tam karşısındaki şifonyerin üzerinde resimler, annesinin günlüğü ve onların altında, çantasının yanında düzgünce duran peçete resmi, sanki ikisini de az önce kaldırmış ve onurlu yerlerine geri koymuş gibi. Tüm bu sahnede içimde şefkat uyandıran bir şey vardı. Sadece *o vardı*. Dağınık, duygusal, uçarı ve... tutkulu. "Pasaklı olduğunu düşünmüyorum," dedim, bu çok yetersizdi ama şu anda yapabildiğimin en iyisiydi.

Durduğu yere doğru ilerledim, ona doğru yaklaştım ve içime çektim. Kokusu beni sakinleştirdi ve kafa karışıklığımı yatıştırdı. Bana baktı, biraz temkinli görünüyordu. Benimle birlikteyken böyle bakmasını istemiyordum. "Seni özledim," diye itiraf ettim.

Bakışları yüzümde gezindi ve gözlerindeki soruları, kafa karışıklığını ve nihayet bir tür boyun eğişi gördüm. Aklından geçen ve konuşmak için aklından geçen düşünceler ve şüpheler ne olursa olsun, sonunda "Ben de seni özledim" de karar kıldı. Bu bir taviz ve rahatlama gibiydi.

Aramızda çok fazla engel vardı. Onu istiyordum ve bu adil değildi. Beni döndürdü ve sakinleştirdi. Uzandım ve üstünün askısını omzundan kaydırdım ve sonra örttüğü küçük noktayı öptüm.

"Seninleyken nefes alabiliyorum." İçimi çektim. Bu ifade kulağıma bile hüzünlü gelmişti. Sanırım bunun nedeni yakında onsuz kalacak olmam ve bir parçamın bir daha asla gerçekten nefes alamayacağımı anlamasıydı.

Dudaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim ve sonra eğildim. Yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerimin içine bakarken başparmaklarını bir süre elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. "Biraz Rory havası şişeleyip seninle Londra'ya gönderebilirim."

Gülümsedim ama bu da üzücü geldi. "Ben alırım."

Alnını benimkinin üzerine koydu ve bir an için sadece birlikte nefes aldık, bir şekilde benim için hayati önem taşıyan ama onsuz yapmayı başarmak zorunda olduğum o havayı paylaştık. Rory dudaklarını ağzımın kenarına getirdi,

Beni tatlı tatlı öptü, sonra göz kapaklarıma, burnuma ve en sonunda tekrar ağzıma geldi.

Yavaşça soyunduk, çıplak vücudunun her santimi gözlerimin önüne serildikçe kanımın sıcaklığı yükseliyordu. "Sen bir tanrıçasın," dedim. Öyleydi. Bir sanat eseriymiş. Narin ayak parmaklarından kanarya mavisi gözlerine kadar. Uzaktan, bazı sanat eserlerinin neden bir insanı belirli bir şekilde etkilerken diğerini etkilemediğini merak ettiğimi düşündüm. *Bir tercih dokunuşu ve bir sihir izi.* Belki cazibe de böyleydi. Bu kadın, bu güzel yaratık, ona baktığımda beni kalbimden vurdu.

Beni yatağa götürdü ve uzandık, başucu lambasının yumuşak ışığının altında keşfe çıktık. Sevişmemiz hem güzel hem de tanımlayamadığım ve belki de o hala kollarımdayken tanımlamak istemediğim bir şekilde ezici hissettirdi. Belki de en başından beri kötü bir kadere sahiptik, ama bu hala yapabiliyorken onun her mutlu anını içime çekmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Gecenin erken saatlerinde havai fişeklere bakmıştım, ama şimdi daha parlak olanları cızırdıyor ve tıkırdıyordu, nefesimiz kesilirken kıvılcımlar alevleniyor, patlayan yıldızların parıldadığı, çatırdadığı ve sinir uçlarımızdan ayak parmaklarımıza kadar mutluluk yağdırdığı o baş döndürücü kreşendoya doğru koşarken ellerimiz çarşafı kavırıyordu. Işık, içimizdeki karanlığı gölgede bıraktı ama sadece birkaç dakikalığına, ısıtılı renkler yavaşça solup hiçliğe dönüşmeden önce.

"Çın, çın. Çın," diye fısıldadı Rory, sesi soluk soluğaydı.

Kendi nefesimi yakalamak için savaşıırken sessiz bir kahkaha attım, uzuvlarım ağırlaştı ve zevkle doydum.

"Clang, clang. Gerçekten de çınıyor," diye onayladım, ondan ayrıldım ve yana doğru yuvarlandım. Kollarımı ona doladım ve ikimiz de nefesimizi tutarken, kalplerimiz yavaşlarken ve tenimizdeki ter kururken o da başını göğsüme yasladı.

Bakışlarım karşıımızdaki şifonyerin üzerinde duran babasının tablolarına takıldı. "Şimdiye kadar yaptıklarımızın üzerinden geçmek ister misin?" diye sordum,

resimlere ve günlüğe doğru başını sallayarak.

Başını iki yana salladı. "Umutsuz görünüyor." Doğrulup benden uzaklaştı ve bacaklarını yataktan aşağı salladı. Ayağa kalktı ve ben de onun muhteşem poposunu, omuzlarına dökülen ipeksi siyah saçlarını, sandalyenin üzerine atılmış bir tişörtü almak için yürürken izledim. "Artı..."

"Artı ne?" Aniden tetikte olarak doğruldum.

Rory tişörtünü başına geçirdi ve bana döndü. "Amcamın teknesi tamir edildi. Pazartesi günü yola çıkıyorum."

Beynim uğulدادı, kısa süre önce ışık pırıltılarının parıldadığı damarlarıma buzlu su doldu. "Pazartesi mi? Ama... neden bana söylemedin?"

"Bu gece öğrendim. Aslında Haven'dan ayrılmadan hemen önce. Cumartesi gecesı partin var ve ondan bir hafta sonra da gidiyorsun zaten, Gage. Birlikte fazla zaman geçirecek değildik. Ve bu daha iyi..." Nefesini içine çekti. "En iyisi ben gideyim, hayata geri döneyim ve sen de kendi hayatına devam et."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek nefesimi verdim. Bu çok yanlış geliyordu. Ve yine de... bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu. Planlar yapılmış, sözler verilmişti... taahhütler. O bir çift şort giyerken ben de boxerımı çektim. Az önce onun bedeninin içindeyken nasıl birdenbire kendimi ondan bu kadar ayrı hissedebilmişim? Çok uzak. Bunun bir çözümü olmalıydı. "Rory, yapabilirsin-"

"Ne?" diye sordu. Cevap vermek için ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Her seferinde bir engelle karşılaşırıyordum. İçimi çektim, gözleriyle buluştum ve hissettiğim umutsuzluğu gördüğünü biliyordum. "Cevap yok, Gage," dedi. "Eğlenceliydi. Dedikleri gibi, çok eğlendik."

Tarla kuşu mu? O zaman sesi neden bu kadar mutsuz geliyordu? Ve bu tanımlama neden beni bu kadar rahatsız ediyordu? "Biz bir tarla kuşundan daha fazlasıydık," dedim, çenem gerilmişti. "Bundan sonra ikimizin de hayatında ne olursa olsun, seni asla bir tarla kuşu olarak görmeyeceğim."

"Bu geceyi nerede kutlayarak geçirdin?" diye sordu aniden.

Bakakaldım, suçluluk duygusu içimi sarıyordu. "Metropolitan Kulübü bir parti veriyor," diye mırıldandım. Başını salladı ve şaşırmadığını söyleyebilirim. Nerede olduğumu biliyordu. Ve onu davet etmediğimi de biliyordu. Ve yine de benimle sevişmişti. Ve bu gerçek kalbimi sızlattı. Bizim sadece bu olduğumuzu biliyordu, buna inanıyordu. Ve bunu kabul etmişti. Hareketlerim, bizim bir şakadan fazlası olduğumuza dair her türlü ifadeyi yalanlıyordu.

Saçlarını toplamaya başladı. "Blakely orada mıydı?"

Kalbim daha da daraldı. "Ailesi üye." Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıp başarısız olunca nefesimi bıraktım. "Öyle bakma, Rory. Tanrım, sana söyledim, Blakely ile olan o şey... Bunu yapmamaya karar verdim bile."

Yukarı baktı. "Bu gece ona söyledin mi?"

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. "Hayır. Zamanı değildi. Babam takımı Londra'dan getirtti ve-"

"Baban kendinden geçmiş olmalı. Tüm hayalleri avucunun içinde."

Durakladım. "Öyle. Tabii ki öyle. Çok çalıştı." Ne ima ettiğini biliyordum. Babamın hayallerinin benim itici gücüm olduğunu. Ve tamam, bu muhtemelen doğrudu. Kesinlikle doğrudu. Ama ben de bulunduğum yere gelmek için çok çalışmıştım. Babam beni bu role öylece yerleştirmiş ve ben de kaymış değildim. Hayır, kıcımlı yırtarak çalışmış ve başarılı olmuştum. "Babam... benden çok şey bekliyor. Buna hakkı da var."

"Bunu söyleyip duruyorsun." Saçlarını sabitledi ve kollarını indirdi. "Peki ya senin hayallerin, Gage? Hiç istediğin bir şey için savaştın mı? Bunun ne olabileceğini bile tanımladın mı? Yoksa iyi adam olmak için bunları bir kenara mı itiyorsun? Kolay olan mı? Bay Mükemmel. Asla en ufak bir soruna bile neden olmaz mısınız? Tanrı korusun, gerçekten önemli olan birini hayal kırıklığına uğratırsınız."

Kızgınlık içimde kabarıyordu ve birbirimizin kollarına girdikten kısa bir süre sonra bu noktaya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yoktu. Bunu beni önemseyen için söylediğini hissediyordum, ama öyle olsa bile, gerçek bir şeye hizmet etmiyordu.

Amaç. Tek yaptığı daha hızlı dönmemi sağlamaktı. "Tanrım," dedim arkamı dönerek. "Kaç yöne savrulduğumu biliyor musun?"

"Belki de ne istediğin konusunda dürüst olmayı kendine *borçlusun*," dedi yumuşak bir sesle. "Sen de mutlu olmayı hak ediyorsun."

Ama bunu yapamazdım. Yapamazdım. Çünkü bu beni seven herkesi hayal kırıklığına uğratmak anlamına gelirdi. Çoktan harekete geçmiş planları durdurmak anlamına gelirdi. Hayatları mahvetmek anlamına gelirdi. Bunu anlamıyor muydu?

İç çekti. "Görev çağırıyor."

"Peki ya sen?" diye sordum. "Romeo'ya karşı görevini yerine getirme görevin ne olacak? Kendine yüklediğin görev? Sana bunu bir kenara atmanı mı söylemeliyim? Önemi olmadığını mı? Ya da Romeo'ya ne demeli? O da hayallerinin peşinden gitmeli ve seni on bir yaşında kendi başının çaresine bakmak zorunda mı bırakmalıydı? Görev önemlidir, Rory. Bu gerekli."

Yüzünü buruşturdu ve sandalyeye çöktü. "Özür dilerim. Haksızlık ediyorum." İçini çekti ve benim kızgınlığım azaldı, sonra da yok oldu. Doğrusu, önünde diz çöküp beni tekrar yatıştırması, nefes almama yardım etmesi ve durmak bilmeyen dönmemi durdurması için yalvarmak istedim. "Her neyse, dediğim gibi, buradaki zamanım doldu."

"Ama hâlâ bir adam daha var," dedim. "Baban olabilecek bir adam daha."

"Önemli değil. Olması gereken bu değildi."

Kalbim ağrıyordu. Onunla olmak, ona sarılmak ve sarılmak içimdeki azabı bir süreliğine azaltmıştı ama belki de sadece onu bırakmanın kaçınılmaz acısını uzatmıştı. Kıyafetlerimi çektim. "Veda partime gelir misin?" Dudaklarımdan dökülen kelimelerden sonra irkilerek sordum. Davet kulağa saçma ve çaresiz geliyordu. Şu anda istediğim son şey lanet olası bir partiydi ve onu orada görmek acımı daha da arttıracaktı.

Başını salladı, sanki o da benimle aynı şeyleri düşünüyormuş gibi kederli bir ifadesi vardı. "Hayır," dedi. "Bunun iyi bir şey olduğunu sanmıyorum."

fikir."

Birbirimize baktık, bunun bir veda olduğu gerçeği aramızda asılı duruyordu. Bir nefes verdim, gözlerimi kaçırđım ve Rory ayağa kalkarak hızla bana doğru ilerledi. Kollarımızı birbirimize doladık ve birkaç dakika boyunca birbirimize sıkıca sarılarak öylece durduk. "Bu gece buraya veda etmeye gelmedim," dedim.

Geri adım attığında gözlerinde yaşlar vardı. "Biliyorum. Ama en iyisi bu. Bunu ikimiz de biliyoruz. Her şey için teşekkürler, Ivy League."

Hayır, hayır, hayır. Ama ona ne önerebilirdim ki? Programımın ve zaman farkının elverdiği ölçüde yakınlaştırmış "randevular" mı? Orada burada bir hafta sonu? Bir tatil mi? Bu ikimiz için de adil değildi.

Güzel yüzünü ellerimle kavradım, bakışlarım yüz hatlarında geziniyor, hem solmalarını umarak hem de taptaze kalmaları için umutsuzca ihtiyaç duyarak onun ayrıntılarını ezberliyordum. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa... anında şiir ya da..."

Vıcık vıcık bir kahkaha attı. "Ve eğer bir şeye ihtiyacın olursa... dart dersleri ya da..."

Kalbim ve midem sıkışmıştı. Ve bunu bir dakika daha uzatmak beni öldürecekti. Yüzünü bıraktım. "Hoşça kal," dedim ve dönüp odasından çıktım. Faith'in evinden geçip ön kapıdan çıkarken bu kelimeyi fısıltıyla tekrarladığını duydum, kırık sesi zihnimde yankılanıyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Rory

Güneş parlıyordu ama yine de kendimi sisin içinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Beni ayakta tutan tek şey, önümde şen şakrak yürüyen ve beni peşlerinden sürükleyen üç yavruydu. Gage ile yakın zamanda anılarımın olduğu yerlere bakarken derimin altında yayılan acıya rağmen, bu kasabayı, özellikle de burayı, parkın ve gölün kenarını ne kadar sevdiğimi düşünmeden edemiyordum. Son birkaç haftadır burayla ilgili bir şeyler bana evim gibi gelmeye başlamıştı. Hayatım boyunca hissettiğim çekime burada cevap bulmuştum. Ama bunun nedeni burası mıydı, yoksa gülünç bir şekilde aşık olduğum kişi miydi, bilmiyordum. Tanrım, içim acıyordu. Onu şimdiden o kadar çok özlemiştim ki, onu arayıp son saatlerini burada benimle geçirmesi için yalvarmayı düşünüyordum.

Bunu yaparsam çok daha fazla acı çekeceğimi bilsem de.

İleride The Strand adında şirin bir verandası olan bir restoran vardı ve öğle yemeği için benimle buluşmak isteyen Faith'i aradım. Onu kısa ferforje kapının yanında gördüm, bana el sallıyordu. Köpekleri kapıya bağlayıp yanlarına otururken "Selam," dedim.

"Selam, tatlım. Nasılsın?"

"Oh," diye iç geçirdim, "tamam." Faith'e Gage'le nasıl vedalaştığımızı ve bunun ne kadar acı verdiğini anlatmıştım.

Uzandı ve elimi okşadı. "Daha iyi olacak."

Bayan Bellamy'nin hizmetçisi Marta'nın dalmaçyalı köpeği başını kucağıma koydu ve empati dolu gözlerle bana baktı. Roxy'nin başını okşarken Faith'e "Biliyorum," dedim, arkadaşımın sözlerinden olduğu kadar bu tatlı yavrunun sessiz desteğinden de teselli buldum. Diğer ikisi, Bartholomew ve Bayan Ramsbottom'ın cocker spaniel cinsi köpeği Elwood, sanki benim de yakınlığa ihtiyacım olduğunu hissetmişler gibi ayaklarının dibinde yatıyorlardı.

"Onunla birlikte Londra'ya gelmeni önerdi mi?" Faith temkinli bir şekilde sordu.

Başımı salladım. "Bunu yapamayacağımı biliyor. Ayrıca, dürüst olmak gerekirse? Mud Gulch'tan o kadar uzağa taşınmak istemiyorum. Zaten amcalarımı özlüyorum ve sadece üç saat uzaktayım. Yani, hayal edebiliyor musun? Gage saatlerce çalışırken ben Londra'da dolaşarak duracağım, o benimle yeterince vakit geçiremediği için bana kızmaya başlarken ben daha da yalnızlaşacağım?"

Ama gerçek ne? Eğer sorsaydı, bunu düşünürdüm. Onu seviyordum. Onunla birlikte olmak isterdim. Ama olası senaryo hakkında konuştuğunda, bunun gerçekten ne kadar kötü bir fikir olduğunu fark ettim. Evimi özlerdim. O meşgul olacaktı. Sadece bir ya da iki ay değil, yıllarca. Ve başkalarını memnun etmek için durmaksızın çalışmasını izlemek beni öldürürdü, benimle birlikte parıldamasına izin verdiği duygu kıvılcımını bastırırdı çünkü bunu açıkça *geçici olarak* etiketlemişti.

Hayır, benden onunla Londra'ya gitmemi istemeyecekti. Ama söylediklerine rağmen, Blakely ve birlikteliklerinin alacağı onay konusunda kararsız görünüyordu. Ve gerçekten de Blakely'nin ona eşlik etmesi belki de iyi bir fikirdi. Hayatı boyunca onun arkadaşı olmuştu. Muhtemelen ona ayıracağı sınırlı saatlerde yeterince mutlu olacaktı. Ayrıca, bir zayıflık anında onu Instagram'da araştırmış ve iki milyon takipçisi olan bir stilist olduğunu görmüştüm. *İki milyon!* Benim otuz yedi takipçim vardı ve bunlardan biri de amcam Romeo'ydu. Blakely Wingate Londra'da başarılı olabilirdi.

Depresyon çökerken omuzlarım çöktü. "Birlikte yaşadığımız şey asla Londra ya da gelecekle ilgili değildi. Birlikte yaşadıklarımız geçiciydi. Ve şimdi bitti."

"Her şey değişir," diye mırıldandı.

Arkasından üç tanıdık kadın yaklaşıırken gözlerimi kııptım. *Olamaz.*

Bayan Bellamy. Bayan Ramsbottom. Bayan Buchanan.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve içgüdüsel olarak köpeklere doğru eğilerek onları korumaya çalıştım. Ama bu aptalcaydı. Bunlar onların efendileriydi. Bana ait değillerdi.

Burada hiçbir şey yapmadı.

Faith'in yüz ifadesi, yüzümdeki ani telaş ifadesi karşısında şaşkınlığa dönüşmüştü ve üç yaşlı kadın masamızın yanına geldiğinde döndü.

"Aurora Casteel," dedi Bayan Bellamy, burun delikleri açılmış bir halde, zorlukla kontrol altına aldığı bir küçümsemeyle bana bakarken. Neredeyse inleyecektim. *Aman Tanrım. Gerçek adımı öğrenmişti.* Onun yanındaki diğer iki kadın da bana bakıyordu; Bayan Ramsbottom'ın yüz ifadesi Bayan Bellamy'ninkinden daha fazla küçümsemeyle doluydu, Gage'in annesi ise belli belirsiz utanmış görünüyordu.

Muhtemelen benim için.

"Kim olduğunuzu öğrendik," dedi Bayan Ramsbottom.

"Hanımlar, burası gerçekten burası mı?" Faith kalabalık avluya göz gezdirirken sordu.

Bayan Bellamy'nin çenesi yükseldi. "Calliope, aralarında onları değerli sanat eserlerinden mahrum bırakmaya çalışan bir sahtekâr ve yalancı olduğunu bilmeli. Gerçekten, Faith, utanmalısın. Bunu biliyor olmalıydın."

"Dur, lütfen," dedim, ayağa kalkarak. "Faith'in bununla hiçbir ilgisi yok. Ben de ona yalan söyledim."

Roxy inledi, kalbimi sıkıştıran kederli bir sestti. Onu sakinleştirmek için uzandım ve elimi başına koydum.

"Rory-"

"Faith," dedim, sesim titreyerek. "Seni kandırdığım için özür dilerim. Ben gerçek bir değer biçici değilim," dedim, çünkü kendimi kurtaramazdım ama onu kurtarmaya çalışabilirdim.

"Evet, farkındayım," dedi Faith, kadınlara hançer gibi bakarken gözlerinde öfke parlıyordu. "Rory'nin iyi bir nedeni var-"

"Annen Ophelia Casteel'di. İsmiini hatırlıyorum. Tıpkı senin gibi bir baş belasıydı. Hepimizi aptal yerine koydun. Sen bir utanç kaynağısın."

Gözlerim yaşlarla doldu. Çok şey kaldırabilirdim ve belki de bu kadınlara yalan söyleyip güvenlerini kötüye kullandıktan sonra bu aşağılamayı hak etmişim. Ama annemin adının geçmesi içimde bastıramadığım bir özlem uyandırdı, kollarının beni sarmasını, yatıştırmasını, her şeyi yoluna koymasını çok istediğim o anda değil. "Benim hakkımda ne istersen söyle," dedim yanağımdan süzülen gözyaşını silerek. "Ama annem hakkında konuşma."

Bayan Ramsbottom, "İkiniz hakkında da söyleyecek bir şeyimiz kalmadı," dedi.

"Sanırım bu kadar yeter," dedi Bayan Buchanan sessizce. "Hadi gidelim."

Bayan Ramsbottom küçük bir çığlık attı ve hepimiz aşağıya baktığımızda Bartholomew'un bacağını kaldırmış ayağının üzerine işediğini gördük. Bacağını geri çekip şiddetle salladı ve bildiğini bile tahmin edemeyeceğim bir dizi küfür savurdu.

"Aman Tanrım," dedi Bayan Bellamy. "Kötü köpek." Eğilip Bartholomew'u yerden kaldırdı ve kolunun altına aldı. Başkaldırısı yüzünden cezalandırılacağından endişelenerek ona uzandım ama o arkasını dönünce kolumu bıraktım. Bartholomew küçük bir canavar olabilirdi ama ona böyle olmayı öğretmişti. Ve alttan alta, azıcık özgürlüğün altında biraz vahşileşen, koruyucu, yaramaz küçük bir sevgiliydi ve onu tüm kalbimle seviyordum. Yanına gidip kapıdaki tasmaları çözerken hıçkırıklarımı tutamadım ve Bayan Ramsbottom ile Bayan Bellamy ben daha tasmaları veremedi ellerimden çekip aldılar ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülürken nefesim kesildi. Kendimi üvey kardeşleri tarafından lime lime edilmiş Kükedisi gibi hissediyordum ama onlar üzerimdeki elbise yerine sevmeye başladığım köpeklerimi benden koparıyorlardı. "Roxy'yi geri vereceğim," dedi Bayan Bellamy, sanki benden çalınan malları geri alıyormuş gibi tasmağını da kaparak.

Sanırım bu şüpheyi hak ediyordum. Büyük olasılıkla benim bir hırsız ve muhtemel bir köpek hırsızı olduğumu düşünüyorlardı.

Onlar uzaklaşırken Bayan Buchanan bir kez arkasına, avluyu sokaktan ayıran alçak kapıya doğru baktı. Ön tarafta oturan genç bir kadın ayağa kalkıp Bayan Buchanan'a katıldı ve kolunu onunkine doladı. Gage'e benzemiyordu ama bana kız kardeşinin evlatlık olduğunu söylediğini hatırladım. Bu o muydu? Veda partisi için kasabaya mı gelmişti? Ne kadar aptalmışım. Onunla Londra'ya gitme olasılığından bahsediyordum, oysa ailesiyle doğru dürüst tanışmamıştım bile ve şimdi hepsinin benden nefret ettiğini biliyordum.

Şaka yapıyordum.

Hızla arkamı döndüm. *Aman Tanrım*. Titreyen ellerimi sıcak yüzüme götürdüm ve Calliope'un bu popüler yerinde öğle yemeğı yiyen kalabalığın gözlerini üzerimde hissettim. Faith ayağa kalktı ve göz ucuyla, yemek bile yememiş olmamıza rağmen masaya biraz para bıraktığını gördüğümü sandım. Kadınların gittiğı yönün tersine dönerek beni oradan çıkardı. Arkamdaydı,

Konuşma uğultusunun yükseldiğini, dedikoducuların hızla harekete geçtiğini duydum.

Faith beni kapıya kadar geçirirken bavulumu kaldırdım. "Rory, lütfen bir gün daha kal. Bu halde araba kullanmanı istemiyorum!"

Bavulumu yere bıraktım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece eve gitmek istiyorum." Faith başını salladı, yüz ifadesi sempatiyle doluydu.

"Eğer Malcolm Sherrybrook arıyor-"

"Faith, her şey bitti. Malcolm Sherrybrook benim son umudumdu ve muhtemelen Calliope'un geri kalanının bildiği şeyi, yani benim bir sahtekâr olduğumu çoktan biliyordur." Babamı bulamamıştım ve şimdi de dışlanmıştım. Oh, artı kırık kalbim. Planım gerçekten boka sarmıştı. Belki de babamı bulmak her zaman aptalca bir işti. "Yaptığım şey yüzünden seni cezalandırmalarını istemiyorum. Çok özür dilerim. Galeriniz-"

"Galerimde sorun yok. Size söylediğim gibi, beni evlerine almalarının tek nedeni, yardım etkinliklerinde onlarla düzenli olarak bir araya gelmem ve beni bu etkinliklerden men etmelerinin mümkün olmaması. Çoğu galerimde tek kuruş bile harcamadı ve ben de gayet iyi idare ediyorum. İyiden de öte, çok teşekkür ederim."

Belki de ilgisizliği konusunda biraz abartıyordu ama öyle olmamasını umuyordum çünkü bu sadece benim değil onun da hayatını mahvettiğim anlamına gelirdi. Ve eninde sonunda toparlanacaktım. Eğer işleri zarar görürse kendimi asla affetmezdim. Ona zayıf bir gülümseme verdim.

"Hey, bunu birlikte yaptık. Ben de varım, hatırladın mı?"

"Evet." Bir nefes verdim. "Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın, Faith."

"Ah, buraya gel." Beni kollarının arasına aldı ve tam telefonum çalmaya başladığında bana sarıldı. Geri çekildim ve telefonumu çıkardım, bilinmeyen bir yerel numara görünce kaşlarımı çattım. "Alo?" dedim. Faith'in duyabilmesi için hoparlörü açarak söyledim.

"Merhaba, Rory? Ben Bree Hale."

Gözlerimi kırptım. Bree, Haven ve ben 4 Temmuz toplantısından ayrılmadan önce birbirimize numaralarımızı mesaj atmıştık ama onun adını henüz programlamamıştım. "Merhaba Bree. Nasılsın?"

"Ben... iyiyim. Gelmek için müsait misin?"

Faith'in meraklı bakışlarıyla karşılaştım ve ona küçük bir omuz silkme hareketi yaptım. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır. Bana gösterdiğin çizimde bazı bilgiler var ama sorun olmazsa sana yüz yüze söylemek istiyorum. Haven da burada."

Midem boğazıma düğümlendi. Onlara unutmalarını, bu işi daha fazla uzatmak istemediğimi söylemek istiyordum ama merakım beni alt etti. "Ben... evet, elbette. Yarım saat içinde orada olabilirim. Nerede yaşıyorsunuz?"

Bree'nin Pelion'daki gölün karşısındaki adresini yazdıktan ve vedalaştıktan sonra Faith'e baktım. "Benimle gelmek ister misin?"

"Kesinlikle. Hadi gidelim."

GPS'in bizi çam ağaçlarının çevrelediği ve ötesindeki pırıl pırıl gölü gösteren dolambaçlı, pitoresk bir yola yönlendirdiği adrese geldiğimizde ahşap kapı açıldı.

İçeri eğildim, Faith topuklarımın üzerindeydi ve kapıyı daha geniş açmadan önce bir nefes aldım. "Oh, vay canına," dedim, muhteşem, huzurlu araziye bakarken sinirlerim yatışıyordu.

Sessiz ışık tüylü dalların arasından sızıyor, suyun mavi ışıltısı yeşilin boşlukları arasında kayıyordu. Gölün kıyıya vuran yumuşak dalgalarını duyabiliyor ve ağaçların keskin kokusunu alabiliyordum. Önümüzde zümrüt yeşili bir çimenlik uzanıyordu; hemen yan taraftaki parke taşlı yol, parlak kırmızı çiçek saksılarıyla çevrili geniş bir ön verandası olan bir kulübeye çıkıyordu.

Bir sığınak.

Ve orada soyut, puslu bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı - sanki daha önce orada bulunmuşum gibi değil, sanki uzun zaman önce orayı hayal etmişim ve duygu kalsa bile ayrıntıların çoğunu unutmuşum gibi.

Ön kapı açıldı ve Bree dışarı çıktı, elini kaldırıp bizi ileriye doğru salladı. "Özür dilerim," dedi biz yaklaşırken. "Arabanızı duymadım, yoksa sizi kapıda karşılardım."

"Oh, sorun değil. Araziniz çok güzel," dedim. "Burası çok huzurlu. Neredeyse farklı bir dünya gibi."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. O kapıdan ilk geçtiğimde ben de öyle düşünmüştüm. Merhaba, Faith. Lütfen içeri gel."

İkimiz de eve girdik ve çevresel görüşümde tavandan tabana kitap raflarıyla çevrili taş bir şömine fark ettim, ancak bakışlarım mutfığa açıldığını görebildiğim kemerli bir açıklığın yanında garip bir şekilde duran Archer ve Travis'e takıldı.

Hepimiz birbirimizi oldukça sert bir şekilde selamladık. Kalbim hızlanmıştı. Ne olduğunu anlamamıştım ama onlar için ciddi bir durum olduğu açıktı.

"Lütfen, benimle gelin," dedi Bree.

"Bu beni geriyor," dedim ona.

"Lütfen gergin olmayın. Size göstermek üzere olduğum şeyin iyi bir haber olacağını düşünmek istiyorum, ama..." Bir an için dudağını dişlerinin altına çekti. "Lütfen, benimle gel." Uzanıp elimi tuttu ve dokunuşu, kavrayışının sağlamlığı umutsuzca ihtiyaç duyduğum sakinliği getirdi.

Onu bir tarafında banyo, diğer tarafında yatak odası olan kısa bir koridora kadar takip ettim ve sonra eklenmiş gibi görünen başka bir kısa koridora döndük. Haven ve Faith mesafelerini koruyarak arkamızdan geliyorlardı. Bree beni nereye götürüyordu? Şok olmuş bir halde nefesimi içime çekerek durdum. Duvarlarda asılı aile fotoğraflarının arasına karışmış resimler vardı. Göl, gökyüzü ve ağaç resimleri. Bir adım attım.

daha da yaklaştım, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Her birinin baş harfleri M.S. köşede. Elimi aēzıma götürdüm ve beni dikkatle izleyen Bree'ye döndüm. "Nasıl?" diye sordum. "Kim?"

"Hadi gidip oturma odasında oturalım, aēıklayacaēım."

Lastik gibi hissettiren bacaklarımdın üzerinde yürüdüm ve onu kısa bir mesafe boyunca takip ederek sadece şöyle bir göz attıēım oturma odasına geri döndüm. Kanepeye oturdum ve bu noktadan, n kapının yanındaki duvarda aynı ressam tarafından yapıldıēı belli olan başka bir büyük resim görebiliyordum, ancak bu resim herhangi bir baş harf taşımıyor gibi görünüyordu.

Kadınlar oturdu; Faith benim yanıma, Bree ve Haven da bize bakan iki sandalyeye oturdular. Travis ve Archer yaklaştılar ama ayakta durmaya devam ettiler.

"Archer ve Travis'in amcası Nathan Hale bunların hepsini yaptı," dedi ve elini büyük resme, sonra da arkamdaki koridora doēru salladı.

Sırayla herkese baktım, bakışlarım endişeli bir yüzden diēerine geēiyordu. "Nathan Hale?" Nefes aldım. "Ben... ama hayır, o... Metropolitan Kulübü'nün kurucu üyelerinden biri deēildi."

"Deēildi," dedi Bree. "Ama annenle aynı zamanda orada bulařıkēı olarak ēalıřıyordu. Bunu teyit etmek iēin bu sabah aldım, ama sen bana ēizimin olduēu peēeteyi gösterdikten sonra... Nathan'ın işi olduēundan neredeyse emindim."

Elimi boēazımdın dibine götürdüm. Bana ne söylediklerini anlamaya ēalıřırken kalbimin gēsmde hızla attıēını hissedebiliyordum. Babamın kurucu üyelerden biri olduēunu ve o süslü kulüpteki uzun zaman önceki içinden bahsederken hizmet ettiēi adamlardan biri olduēunu yanlış mı tahmin etmiştim? Ailesinin kasabada önemli bir yeri olduēunu söylemişti ve *onlardan bahsederken yüz* ifadesi her zaman biraz hülyalı, biraz da acılı bir hal almıştı. Ve sonra Metropolitan Club peēetesini buldum, diēer yüzünde de ēizim vardı ve her ikisi de

Varsayımlar bir anda doğrulanmıştı. O bir sanatçıydı, bana bahsettiği beş adamdan biri değildi.

Archer öne çıkıp ellerini kaldırdı ve imzalamaya başladığında Bree onun yerine tercümanlık yaptı. "Amcam ordudan ayrıldıktan sonra kasabada çeşitli işler yaptı. Denizaşırı ülkelerde başına hiç bahsetmediği bir şey gelmişti ama eve döndüğünde değişmişti. Bir köpek bakıcısıydı ve bildiğim kadarıyla, her ne olduysa köpeği Duke'u da öldürdü. Bazen uykusunda köpeğinin adını söyler ve ağlayarak uyanırdı." *Oh, Tanrım.* Archer resme birkaç adım daha yaklaştı ve tekrar gözlerimle buluşmadan önce başını çevirip bir süre resme baktı. "Küçüktüm, o yüzden Pelion'a döndüğünde yaptığı işlerden sadece birkaçını hatırlıyorum. Bir süre benzin istasyonunda çalıştı ve daha sonra peyzaj işleri yaptı. Onu Metropolitan Club'da işe aldıklarına göre o bahar iyi iş çıkarmış olmalı."

Ordu. Yurtdışında başına bir şey gelmişti. Durumu iyi olmalıydı. "TSSB'den muzdaripti," diye tahmin ettim.

Archer başını salladı ve Bree onun sesi olmaya devam etti, zarif elleri havada akıcı bir şekilde hareket ediyordu. "Ben küçük bir çocukken Nathan devreye girdi. Geçmişe dönüşleri vardı ve paranoyaktı. Bazen kötüleşirdi ama her zaman nazikti, her zaman iyiydi. Saatlerce ya da birkaç günlüğüne giderdi ve ben onun şeytanlarıyla başa çıkmaya çalıştığını bilirdim ama her zaman geri gelirdi. Her zaman dönerdi. Ve bazen dönmese onun için daha kolay olacağını biliyordum."

Archer bana yedi yaşındayken başına gelenleri ve babası ile amcasının oynadığı rolleri anlattı. O konuşurken Travis ona yaklaştı ve elini bir anlığına kardeşinin omzuna koyarak güç verdi. Hikâyeyi anlatmanın bile onun için zor olduğu belliydi; çenesi gerilmiş, gözleri hüznle dolmuştu. Travis'in anlattığı, zaten bildiği ama yine de onu etkileyen hikâyeyi anlatırken Bree'nin sesindeki duyguyu da duydum.

Ve nedenini anladım. Küçük bir çocukken yaşadığı dehşeti, korkunç kafa karışıklığını ve bunun sonucunda yaşadığı travmayı anlatırken boğazımda bir yumru oluşmuştu. Yine de amcası *-babam-* orada olmuş, ona elinden geldiğince iyi bakmıştı, bu her ikisinin de yalnız kalması anlamına gelse bile.

Her şey çok fazlaydı. Tek seferde kaldırılamayacak kadar çoktu. Ve ben bir şekilde hepsine bağlanmıştım. Faith uzanıp elimi tuttu ve sıkarak sessiz desteğini sundu.

"Çok fazla olduğunu biliyorum," dedi Haven, o da sersemlediğimi açıkça görüyordu. Ama derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Evet, çok fazlaydı. Ama Archer benim başa çıkabileceğimden çok daha fazlasıyla başa çıkmıştı. Onun yaşadığı türden bir yükü yaşamış bir adamın önünde ve özellikle de bana kendi hikâyesini anlatacak gücü ve zarafeti bulduktan sonra dağılmayacaktım çünkü bu benimkini etkileyebilirdi.

"Evet, öyle. Teşekkür ederim," dedim Archer'a. O da başını salladı ve bana gülümsedi.

"Diğer tabloların ikinci el dükkanlarına nasıl düştüğünü biliyor musun?" Faith sordu.

Archer ellerini kaldırdı ve bu kez Travis onun yerine konuştu. "Burayı inşa ederken tavan arasını temizledim. Nathan'ın eski giysileriyle dolu olduğunu sandığım kutular vardı, başka bir şey yoktu. O öldükten sonra kutuları oraya koymuştum. Onları dağıtmadan önce gözden geçirmemiştim. Kıyafetlerin altında tablolar olmalı."

Faith başını salladı ve bana baktı. "Üç küçükten daha fazlası olabilir mi?"

"Belki bir tane daha, ama bundan şüpheliyim. Kutular hafifti, bu yüzden içlerinde sadece giysi olduğunu düşündüm ve sadece üç kutu vardı." Bu da hepsinin sayıldığı anlamına geliyordu. Koleksiyonun tamamı.

"Ama bu beni bir şeye daha getiriyor," dedi Bree, oturduğu sandalyenin yanındaki masanın çekmecesine uzanarak.

Elinde tuttuğu şeyi gördüğümde nefesim kesildi. Günlük boyutunda bir yığın sayfa.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Faith. "Elinizdeki resimlerin arkasında da sayfalar vardı."

Bree onları bana uzattı ve ben de titreyen ellerimle aldım.

"Tüm imzalı tabloları aşağı indirdik ve arka tarafta saklı olanları bulduk, tıpkı sizin bulduğunuz üç tanesini tarif ettiğiniz gibi." Travis'ten Archer'a baktı. "Nathan'ın onları paranoyasıyla ilgili bir nedenden dolayı sakladığını düşünüyoruz. Belki de aklınca anneni bir şekilde koruyordu ya da onu elinden geldiğince muhafaza ediyordu. Bundan asla emin olamayız ama en iyi tahminimiz bu."

Oh, Tanrım. Görüşüm bulanıklaştı ve ellerim titreyerek aşağıya baktım, en üsttekini okudum, gözlerim annemin titrek yazısının üzerinde dans ederken nefesim kesildi, gözyaşlarının düşmüş olması gereken yerlerde mürekkebi bulanıklaştıran lekeler vardı.

Oh Tanrım oh Tanrım oh Tanrım. Lys gitti. Connor ve Marcus gittiler. Tarif edilemeyecek kadar korkunç. Hıçkırıklarımı durduramıyorum. Nate hastaneye yeğenini görmeye gidiyor, şu anda yapayalnız ve birine ihtiyacı var. Nate çok sallantıda. Bu kadar kederin ortasında yedi yaşındaki bir çocuğun tek bakıcısı olmayı nasıl başaracak? Tanrım, zaten dayanağı bu kadar zayıfken nasıl başa çıkacak? Ve ona ihtiyacı olan alanı vermeyerek buna nasıl katkıda bulunabilirim? Onu ruhumun derinliklerine kadar seviyorum ve onu sevmek, ona iyileşmesi için bir şans vermek ve ona çaresizce ihtiyacı olan o küçük çocuk için şifa kaynağı olmak anlamına geliyor. Mud Gulch var. Ailem ve arkadaşlarım var. Archer sadece ona sahip.

Nefes nefese kaldım, onları göğsüme götürdüm.

"Bazılarını okudum," dedi Bree. "Umarım rahatsız etmemişsinizdir ama ben... neler olduğunu anlamak istedik, böylece size Nathan'dan bahsettiğimizde verebileceğimiz ek bilgileri sunabilirdik."

"Hayır, bu bir saldırı değil. Minnettarım." Ne olduğunu öğrenmek istiyordum ama yazılı kelimelere odaklanamıyordum. Hikayeyi annemin sesinden duyamıyordum, tamamen kaybetmeden.

Bree gözlerindeki anlayışla başını salladı. "Kayıp sayfalar var ama özünde Nathan'ın gerilemeye ve krizler geçirmeye başladığını düşünüyoruz. Kısa bir süreliğine hastaneye yattı ve bu yüzden Nathan ona hamileliğini söylemeyi ertelemiş olmalı ve sonra..." Ağır bir iç çekti. "Archer, annesi ve Nathan'ın kardeşleriyle ilgili her şey oldu. Archer'a bakma pozisyonuna itildi ve annen ona çocuğunu beklediğini hiç söylemeden kasabayı terk etti ya da henüz bilmiyordu ve daha sonra onunla iletişime geçmemeye karar verdi." Ben dünyaya gelmeden dokuz ay önceki iki buçuk aylık döneme ait küçük sayfa yığınının başıyla işaret etti. "Orada trajedi var, Rory, ama aynı zamanda sevgi de var. Orduda 'başçavuş' olarak görev yapmıştı ve ona böyle hitap ederdi. Nathan'ın bazı resimlerini neden bu şekilde imzaladığını biz bile asla bilemedik. Sık sık açıklanamaz şeyler yapardı. Ama bu sefer, hiç de açıklanamaz değildi. M.S. imzalı olanlar annenizle birlikte olduğu dönemden."

"Başçavuş," diye fısıldadım. "M.S. Lakabı onun kendisine taktığı lakaptan geliyordu."

Bree başını salladı, bakışları elimdeki kâğıda kaydı. "Tahminimce bu ona sevildiğini hissettirdi. Ona önemli olduğunu hissettirdi ve daha önce kim olduğunu hatırlamasına yardımcı oldu. Bu sayfalar ailenizin aşk hikayesi. Keşke daha mutlu bir sonu olsaydı."

Sayfalara baktım, parmaklarımı annemin yazılarının üzerinde gezdirdim. Babamı sorduğumda neden hep bu kadar üzgün görüldüğüne şaşmamalı. Onun hakkında hiç konuşamamasına şaşmamalı. "Ben sadece... Keşke ona benden bahsedebileceğini ve en azından beni ziyarete getirebileceğini hissetseydi."

Haven, "Belki de onun çok ileri gittiğine inanıyordu," diye önerdi. "Ya da seni bilmenin onu ikiye böleceğine. Bu onun bir seçim yapmasına neden olabilirdi."

Görev ve aşk arasında." Archer ve Travis Haven'ın değerlendirmesini başarıyla onaylarken Gage'in perişan yüzü zihnimde belirdi. *Görev ve aşk. Ne kadar tanıdık.* Gage'in beni benim onu sevdiğim gibi sevdiğinden emin olmasam bile. Gage'in görüntüsünü bir kenara ittim, şu anda onu düşünemezdim.

"Son bir şey daha," dedi Bree, bana bir fotoğraf olduğunu gördüğüm şeyi uzatarak. "Bu, girişlerden biriyle birlikteydi."

Onu aldım ve güzel, gülümseyen annemin uzun zaman önceki mavi elbisesini giymiş ve askeri kıyafetleri içinde Nathan Hale olduğu belli olan adamın yanında durduğu fotoğrafa göz kırptım. "Metropolitan Club'daki bahar galasından," dedi Bree usulca. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü ve bir an için konuşamadım. Babam hakkındaki gerçeği bulmakla kalmamıştım, annemle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı da vardı elimde. Duruşlarından, fotoğraf çekilirken anneme bakışından, birbirlerine aşık olduklarını anlayabiliyordum. Fotoğrafı, sahip olduğum en değerli şeylerin bir yığını olan günlük kayıtlarının arasına yerleştirdim.

"Teşekkür ederim." Sırayla her birine baktım. "Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim." Titreyerek ayağa kalktım ve Faith de sıçradı. "Kalmazsam beni affedeceğinizi umuyorum. Tüm bunlar... çok bunaltıcı oldu."

Bree ve Haven da ayağa kalktı, ikisinin de yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Daha sonra kontrol etmek için arayacağım," dedi Bree. "Sen işlemlerini tamamladıktan sonra." Archer'a bir bakış attı, o da başıyla onayladı.

Faith ve beni kapıya kadar geçirdiler ve verandaya çıktık. Taş patikaya adımımı attığımda ağaçların arasından bir çift köpek fırladı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve döndüm, onlara doğru ilerledim ve bana doğru koşan beyaz köpeği selamlamak için eğildim. "Selam kızım. Merhaba," dedim, yavruların varlığıyla anında teselli buldum. "Ne kadar güzel bir kızsın sen." Diğeri mızızlanıp etrafta dans etti ve ben de birkaç dakikamı kafalarını kaşıyarak geçirdim ve sonra çimenlere yığılıp mutlulukla sırıttıklarında karınlarını ovaladım. Köpeklerle etkileşime girdiğimde hissettiğim o eski tanıdık güveni bulduğumda şaşkınlığım geçti

ve kalbim hafifledi.

Beyaz köpek ayağa kalktı ve tekrar elime vurdu; ben de ellerimi başına koyup gözlerinin içine baktım ve burnuna kendi burnumla dokunarak fısıldadım: "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktım ve yüzlerinde gülümsemeyle beni izleyen gruba döndüm. Ama bana şaşkınlığa benzer bir şeyle bakan kişi Archer'dı. Ellerini kaldırdığında gülümsemem soldu ve başımı öne eğdim. Bree hemen arkasında duruyordu ve bu yüzden bu kez Travis onun yerine tercümanlık yaptı. "Bunu da yaptı," diye imzaladı Archer. "Bir köpeğin seviyesine indi ve tıpkı senin yaptığın gibi gözlerinin içine baktı." Travis çevirisine bir an ara verdi. "Baban Calliope'li değildi. Pelion'luydu. Şu anda üzerinde durduğun araziye ona huzur verdiği için satın aldı. Kasabanın sahibi onun ailesi." Karısına baktı. "Kızımızın nesiller boyunca dünyaya gelen ilk kız olduğunu sanıyorduk. Ama yanılmışız." Başını iki yana salladı. "Yanılmışsınız. Daha önce herhangi bir şüphem varsa bile artık yok. Rory, sen bir Hale'sin."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Rory

Nefesimi tutamıyordum. Babamın kim olduğunu öğreneli bir buçuk gün olmuştu ve ben hala vücuduma tam bir nefes aldirmayı başaramıyordum. Bir an sevinçten havalara uçarken, bir an sonra derin bir üzüntüye kapıldım. Gizemi çözmüştüm! Köken hikayemi biliyordum. Ama bu, hayal ettiğimden çok daha fazla sır ve kalp acısıyla dolu bir hikâyeydi. Tüm bunları çözümlemeye daha yeni başlamıştım. Archer, Travis, Bree ve Haven'ın sorular ortaya çıktıkça mesaj yoluyla bazı boşlukları doldurmaya yardımcı olacaklarını umuyordum. Yardım edeceklerine dair içimde iyi bir his vardı. Henüz onları ailemden biri olarak görmekte zorlansam da şimdiden onları -özellikle de kadınları- arkadaşım olarak görüyordum.

Bunun değişmesini diliyordum ama hayatlarımız iki farklı yerdeyken bu zor olacaktı. Sadece birkaç saat uzakta olsak bile. Hayat yoğun ve hepsinin küçük çocukları, eşleri ve doğal olarak zamanlarının çoğunu alan başarılı kariyerleri vardı.

Faith'in evinin misafir odasının kapısında bir rap sesi duyunca iç çektim. Bir gün önce, herkesin önünde rezil olmaktan duyduğum utanca ve Gage'i bir daha asla göremeyeceğimi bilmenin verdiği kalp ağrısına rağmen eve kendim gidebileceğimden emindim. Ama Archer ve Bree'nin paylaştıkları her şeyin farkına vardığımda Faith'in kanepesine yığılıp hasta gibi benimle ilgilenmesine izin vermekten başka bir şey yapamamıştım.

"İçeri gel."

Faith kapıdan içeri baktı. "Nasılsın?"

"Daha iyi," dedim. Gerçekler yerine oturmaya ve yaşadığım şok hafiflemeye başlamıştı. O bahar ben doğmadan önce yaşananların tamamına sahip olmasam bile, en azından en önemli parçalarına sahiptim.

"Birkaç gün daha kalacak mısın?" diye sordu.

Ona toplayabildiğim tek gülümsemeyi verdim. "Yapamam. Benim için çok iyi bir arkadaş oldun Faith ve sana ifade edemeyeceğim kadar minnettarım. Ama artık eve gitme vaktim geldi." Duraksadım ve dolaba baktım. "Yine de bir şey düşünüyordum ve hazırlanmak için yardımına ihtiyacım olabilir."

Faith yatağa oturdu ve elimi tuttu. "Neye ihtiyacın varsa, ben varım."

Buchanan malikânesi bir lunapark gibi ışıklandırılmıştı. Fenerler patikalar boyunca ve ağaçların arasında parıldıyordu. Işıltılı parıltı saray gibi malikânenin pencerelerinden ve balkonlarından yayılıyor, arabalar önlerine yanaştıkça farlar dans ediyor, üniformalı uşaklar kapıları açmak için acele ediyordu.

Tanrım, bu mülke ilk adımımı attığımdan beri olanları düşünmek başımı döndürüyordu. Gage'in sadece kalçalarına sarılı bir havluyla odaya daldığını hayal ettim, yüz ifadesi şok ve zar zor örtülmüş bir heyecandan ibaretti. *Ah, Ivy League, birlikte pek çok maceraya atılmıştık, değil mi?* Gage, bana bir ev aramamda yardım etmişti.

Gerçekte kim olduğumu öğrenmeden ve hikâyenin sonunu ona anlatmadan gidemezdim.

Elbisemi topladım, eteklerini kaldırarak merdivenlerden ön kapıya çıktım ve bir uşak beni başıyla selamlayarak içeri aldı. Kimlik kontrolü yapmamalarına neredeyse şaşıryordum. Görünüşe göre adresi bilen herhangi bir ahmak içeri girebiliyordu. Calliope Hills'te pek fazla ahmak yoktu.

Ben hariç.

Ancak uzun süre kalmayı planlamamıştım. Calliope elitleri arasında istenmeyen kişi olduğumu fark ettim ve Gage'i zor bir duruma sokmak istemedim. Eğer dün benimle yüzleşen üç kadından birini görürsem, hemen diğer yöne kaçacaktım. Tek istediğim Gage'e babamı bulduğumu yüz yüze söylemekti. Eve dönmeden ve Londra'ya gitmeden önce ona haber vermeliydim. Bana yardımcı olmuştu. Davayı çözenler Archer ve Bree olsa bile görevimiz başarıyla sonuçlanmıştı.

Ve bu işe dahil olan herkes için bir bedeli olsa bile.

O kadar kalabalıktı ki, tek bir adamı aramak için odadan odaya geçerken misafir kümelerini kalkan olarak kullanabiliyordum.

Kolumda bir el hissettiğimde kalbim yerinden fırladı ve nefesimi tuttum. *Gage.*

Ama beni durduran kişiye doğru döndüğümde, kendimi birkaç gün önce restoranın önünde karşılaştığım adama bakarken buldum. *Gage'in babası.*

"Bay Buchanan,
merhaba." "Bayan
Casteel."

Omuzlarım düştü. Demek gerçek adımı biliyordu. Tabii ki biliyordu. Karısı benimle yüzleştikten sonra ona söylemiş olmalı. Boynum ısındı ve aniden kaşınmaya başladı.

Etrafına göz gezdirdi, hareket belli belirsizdi. "Sizinle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Ben de Gage'i görmeyi ve kurtarılmayı umarak etrafıma bakındım. Gerçekten istediğim son şey Gage'in babasıyla Gage olmadan konuşmaktı.

Ama ne yapabiliirdim ki? Onu kısa bir mesafe takip ederek antrenin dışında, ofis olduğu anlaşılan bir odaya gittim. İnce, Fransız esintili bir yazı masası ve çiçekli duvar kâğıtları olan zarif bir odaydı, muhtemelen Bayan Buchanan'ın ev ofisi.

Gage'in babası kapıyı kapattı, partinin gürültüsü aniden kesildi. Bana doğru döndü. İlk tanıştırıldığımda, oğlundan ne kadar farklı olduğu dikkatimi çekmişti. Hoş görünümlü bir adamdı ve yüz hatlarında Gage'in izlerini gördüm. Ama oldukça kısa boylu, sıırım gibi ve fiziksel olarak ortalama biriydi. Ve burada Adonis gibi bir oğlu vardı. Kesinlikle bu adam onu bu şekilde düşünüyordu. Uğruna çalıştığı her şeyin ölmemesini sağlamak için mükemmel bir rüya çocuk yaratmıştı. Gage babasının sahip olduğu her şeye sahip olmakla kalmıyordu -zeki, azimli, başarılı- *daha da fazlasıydı*. Onu ne kadar inanılmaz bir hediye olarak görüyor olmalılar. Ve öyleydi. Öyleydi. Ama aynı zamanda kendine has biriydi.

Belki de haksızlık ediyordum. Belki de tamamen yanlış değerlendirmiştim ama bu adamın bunu fark etmediğine dair bir his vardı içimde.

"O odadaki insanlara yalan söylediniz," dedi.

Utanç üzerime çöktü ve sıcaklığın ensemde yukarı çıktığını hissettim. Bu adamın saygısından başka bir şey istemiyordum ve bu ihtimali de yok etmiştim. Karısı ve odadaki insanların en azından birkaçı gibi o da bana karşı sadece aşağılama hissediyordu. Ve geri kalanı da, yeni "sanat değerlendirme uzmanının" bir sahtekâr olduğu haberi yayıldıktan sonra, kısa bir süre içinde bunu hissedecekti. "Bir nedenim vardı Bay Buchanan," diyebildim sadece ve bunun bile ne yazık ki yetersiz olduğunu biliyordum. *Bencilce*. İnsanları incitmişim. Ama en çok kendimi incitmişim.

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Ama bazı şeyler onarılamaz."

Başımı salladım, göğsümü bir duygu yığını doldurdu, bu eve girerken tutunduğum umut duman gibi dağıldı.

"GörünüŖe göre Gage senden oldukça etkilenmiŖ."

Boğazımı temizledim ve titrediğimi görmemesi için ellerimi önümde kavuŖturdum. *Senden oldukça etkilendim.* Bu da ne demek oluyordu? "Ben de ona değer veriyorum, Bay Buchanan." *Aslında onu seviyorum.*

"Eğer bu doğruysa, Bayan Casteel, bu partiden ayrılacak ve ait olduğunuz yere, evinize döneceksiniz." *Ait olduğun yere.* Buraya değil. Oğlunun yanına değil.

Omuzlarımı geriye ittim. "Eve dönüyorum. Sadece Gage'i son bir kez görmek istedim. Ona söylemem gereken bir Ŗey var."

"Eminim ona söylemeniz gereken her Ŗeyi e-posta ya da mesajla iletebilirsiniz. Londra'daki yeni giriŖimine baŖlamadan önce ona bu partiyi, ailesi, arkadaŖları ve iŖ ortaklarıyla bu kapanıŖı verin. Önünde uzanan hayat için yıllarca alıŖtı. Önce Londra, sonra muhtemelen Paris, Madrid. Oğlum için sınır gökyüzüdür. Eğer bunu engellemek ya da herhangi bir Ŗekilde ona engel olmak için buradaysanız, o zaman ona gerçekten değer vermiyorsunuz demektir."

Ağzımdan bir nefes fırladı, kalbim acıyla sıkıŖtı.

"Bu fırsatları geri alamayacak Aurora. Birçok insan ona güveniyor. Seninle tanıştığından beri... oldukça tedirgin... kendinde değil ve bir anlık dikkat dağınıklılığının onun tüm geleceğini mahvetmesine izin veremem. Sen onun için doğru kadın değilsin."

Yavaşça baŖımı salladım. Bir bakıma bu adamdan hoŖlanmamak istiyordum ama bir bakıma da haklıydı. İmparatorluğunu büyütmek için Gage'e güveniyordu. Ama aynı zamanda, sadece Calliope'de değil, Avrupa'da da tüm Ŗirket alıŖanları ona güveniyordu. Ŗu anki pozisyonu çoktan doldurulmuŖtu ve Londra'ya gitmemesine imkân yoktu.

Kendime yalan söylemiŖtim. Gage'in hediyesi olan bu elbiseyi giymiŖ ve buraya sadece ona babamın kim olduğunu bildiğimi söylemek için değil, aynı zamanda bizim için bir Ŗans olduğuna dair küçük, gizli bir umutla gelmiŖtim. Bir özümü vardır diye. Ya da belki kalmamı ister diye. Ne kadar aptalmıŖım. Sadece bu da değil, haksızlık ettim. Bay Buchanan haklıydı. Bunu sadece daha da zorlaŖtırıyordum.

Ben bu toplumun bir parçası değildim, hiçbir zaman da olmadım. Her zaman iki dünyanın parçası olduğuma inanmıştım ama bu hiçbir zaman doğru olmamıştı. Bu insanların bir parçası olmadığım için memnundum çünkü en azından çoğu korkunçtu ve kendine düşküncü.

Ama bu insanlar Gage için önemliydi, kişisel ve profesyonel olarak. Ve eğer kalırsam ona sadece zarar vermiş olurum. Çenemi kaldırdım. Artık tek seçeneğim, saygınlığımı en azından yarı yarıya koruyarak oradan ayrılmaktı. Gidecektim ve onu affedeceklerdi, benim sadece ona sorumlu olmadığı bir büyü yapan rastgele bir kadın olduğuma inanacaklardı.

"Beni doğru yola soktuğunuz için minnettarım Bay Buchanan. Şimdi gidiyorum."

Neredeyse şaşırmış gibi görünüyordu ama ben kapıya doğru ilerlerken kenara çekildi. "Bayan Casteel."

Durdum, elim kapı kolundaydı ama ona doğru dönmedim.

"Oğlum seninle ilgilendiğine göre iyi bir kız olduğuna eminim. Umarım bazen bazı şeylerin kaderde olmadığını anlamışsındır."

Basmakalıp bir söz. Demek istediği, bazen insanların ne istediğinin önemli olmadığıydı. Çok fazla engel, çok fazla hata vardı... köprünün altından çok sular akmıştı. Tereddüt ettim ama sonra kapıyı açıp çıkmadan önce başımı salladım. Ne söylediğimin ne önemi vardı ki? Bay Buchanan beni bir birey olarak değil, oğlunun geleceğine engel olan ve onun hayatı boyunca olduğu gibi sakin, uyumlu bir adamdan farklı biri gibi davranmasına neden olan bir kız olarak görüyordu. Ama bundan da öte, Londra'ya gidecek olan Bay Buchanan değildi. Gage'di. Koşullar, baskı ya da başka herhangi bir şey ne olursa olsun, *Gage* babasının şirketinin dizginlerini ele almaya ve denizaşırı bir yerde yeni bir hayata başlamaya karar vermişti. Ve Gage yetişkin bir adamdı. Gage içinde ne hissederse hissetsin, bunu kendine itiraf etsin ya da etmesin, hayatını en iyi olduğunu düşündüğü şekilde yaşamak zorunda olan Gage'di.

Ve Bay Buchanan haklıydı, eğer onu gerçekten önemsiyor *olsaydım*, *ki önemsiyordum*, bunu daha da zorlaştırmazdım.

"Burada olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim." Kalabalık sessizleşirken mikrofondan gelen sese doğru baktım ve dans pistine ve orkestraya yer açmak için mobilyalardan arındırılmış geniş, açık odanın diğer ucuna doğru döndüm. Bayan Buchanan platformda ayakta duruyor ve elinde bir mikrofon tutuyordu, pırıltılı soluk pembe bir elbisenin içinde çok güzeldi. Gri takım elbiseli yaşlı bir adamın arkasında durdum, çünkü hareketsiz misafir denizi içinde kapıya doğru ilerleyen tek kişi olarak beni fark etmek kolay olacaktı. "Bu parti acı tatlı," dedi Bayan Buchanan. "Sonuçta Gage'imize veda ediyoruz ve hepimizin onu çok özleyeceğini biliyorum ama bu aynı zamanda oğlumun elde ettiği muazzam başarının ve onunla duyduğumuz gururun da bir kutlaması."

Ellili yaşlarında, gümüşü mavi bir elbise giyen bir başka kadın sahneye çıktı ve Bayan Buchanan ona doğru baktı.

"Cheryl. Herkes Cheryl Wingate'i tanıyor. Birkaç kelime söylemek ister misin?"

Cheryl Wingate mikrofonu Bayan Buchanan'dan alarak seyircilere genişçe gülümsedi ve ardından Blakely Wingate, kıvrımlarını saran straplez sarı elbisesiyle göz kamaştırıcı bir şekilde yanına geldi. Şahsen Instagram profilindekinden bile daha güzeldi. "Lana'nın da dediği gibi," diye söze başladı Bayan Wingate, "bu acı tatlı bir an. Ama kızım Blakely ve Gage'i nişanlarından dolayı ilk kutlayan kişi olarak bu tatlı anı daha da güzelleştirmeyi umuyorum! Londra'ya seyahat edecekler ve düğünlerini yurtdışındayken planlayacaklar!"

Annesinin yanında Blakely sırtı ve kalabalık nefes nefese kalıp alkışlamaya başlayınca kalbim ayaklarıma dolandı. Bana bu fikri düşünmemeye karar verdiğini söylemesine rağmen onu ikna etmeyi başarmış mıydı?

Bu gece ona söyledin mi?

Hayır. Zamanı değildi.

Sanırım şaşırmadım.

İşte o zaman onu gördüm, geniş merdivenlerde durmuş, sahnede Blakely ve Bayan Wingate'i izliyordu. Boğazımdan küçük bir nefes geldi, onu tek başına görünce kalbim öyle bir acıdı ki yere düşeceğimi sandım. Aman Tanrım, buraya gelmekle yaptığım hata giderek daha da kötüleşiyordu. "Affedersiniz, özür dilerim," dedim konukların arasından geçerken, elinde şampanya tepsisi tutan bir kadına neredeyse yandan çarpıyordum. "Özür dilerim-"

"Rory?" Merdivenlerden kalabalığın arasından ismim seslenildi. Döndüğümde Gage'in hızla merdivenden inip bana doğru geldiğini gördüm. "Rory!" diye tekrar seslendi.

Oh Tanrım, oh hayır. Neden buraya gelmiştim? Neden mi?

Kapıya doğru ilerlemeye devam ettim. Gitmem gerekiyordu. Burada benim için acıdan başka bir şey kalmamıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Gage

Onu odanın öbür ucundan görmüştüm, gözümü kırpttırırken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi, onu düşünmeden edemediğim için onu hayal ettiğimi sanıyordum. Onun için yanıp tutuşuyordum.

Buraya gelmiş olmasına rağmen *yine* benden kaçıyordu. Gelmişti. Ve birlikte aldığımız mavi elbiseyi giyiyordu. Ve bunların ikisinin de bir anlamı olmalıydı. Kolundan tutup onu kendime doğru çevirirken içimde umut alevlendi.

"Rory. Tanrım, buradasın."

Bir nefes çekti, yüz ifadesi hem şok hem de incinmişlikle doluydu. Gözlerimi sıkıca kapattım. Duyuru. Duymuştu. "Bu duyuruda benim hiçbir rolüm yok," dedim. Blakely ve Bayan Wingate beni zorlamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Bu çıkarıcı ve çok yanlış bir davranıştı ve en kısa zamanda onlarla sert bir konuşma yapacaktım. "Rory, ben nişanlı değilim."

Geri adım atarken nefesi ağzından fırladı. "Sorun değil, Gage. Nişanlı olup olmaman beni ilgilendirmmez. Yaşadığımız şey sadece bir kaçamaktı."

Acı içime işledi. "Bir kaçamak. Kaçamak değildi. Rory, yapma-"

"Benim için sadece bir kaçamaktı. Eğlenceliydi ama... hepsi buydu. Ben haklı değilim.

ve sen de benim için doğru kişi değilsin."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Yalan söylüyorsun. Madem sadece bir kaçamaktı, neden buradasın? Neden geldin?" *O elbiseyi giyerek mi? O kadar güzel görünüyordun ki önünde diz çökmek istedim.*

Yanımıza baktı, Archer ve Bree Hale birkaç metre ötede durmuş, endişeli ifadeler ve şaşkın bakışlarla bizi izliyorlardı.

Rory omuzlarını bir boksörün darbe beklerken yaptığı gibi dikleştirdi. Diğerleri etrafta dolanıyordu, belli ki konuşmamızı dinliyorlardı. Rory de etrafına bakındı ama sonra tekrar bana odaklandı. "Sana sadece görevimizin başarılı olduğunu söylemeye geldim."

Görevimiz. Gözlerimi kırpıtm. "Ne? Babanı mı buldun?"

"Evet," dedi ve tekrar etrafına bakınırken gözleri bir an için Archer ve Bree'nin yanına gelen Travis ve Haven Hale'e takıldı. *Neler oluyordu?* "Ama ben Metropolitan Kulübü'nün kurucularından birinin kızı değilim. Babam orada bulaşıkçıydı." Tekrar Hales'e baktı. "Annem o bahar onunla tanıştı ve ona aşık oldu."

Uykuya daldığımı hatırlamadığım halde yeni uyanmışım gibi kafam karışmıştı. *Bulaşık makinesi. Metropolitan Club'da.* Düşündüğü beş adamdan biri değildi. "Bu harika. Kim olduğunu biliyorsun. Onu bulmuşsun. Adını biliyor musun?"

Tekrar Hale'lere baktı ve Archer Hale'in başını salladığını gördüm. "Evet. Babam Nathan Hale'di."

Bakışlarım Hales'e doğru döndü. Yaklaşmalarına şaşmamalı. Bütün bunlar nasıl olmuştu? "Bu..." Hakkında pek bir şey hatırlamıyorum.

Nathan Hale, kasabada duyduklarımın dışında. Biraz kaçık biriydi. İnsanlar eski nesil Hale kardeşlerden bahsederken ondan genellikle "deli olan" diye söz ederlerdi. "Rory, bu harika."

Beni yakından izliyordu ve yüzümde az önce düşündüklerimi anlatan bir şey gördüğü izlenimine kapıldım. Ama gerçek şu ki, Nathan Hale hakkında bildiğim tek şey fısıldanan söylentilerdi. Gözleri sağa kayınca bakışlarını takip ettim ve Blakely'nin yanıma geldiğini gördüm. Kolumu tuttu ve Rory'ye kesinlikle düşmanca bir bakış attıktan sonra sahte bir gülümseme takındı. "Gage, konuşabilir miyiz?"

"Şimdi olmaz, Blakely-"

"Cakes!" dedi arkadaşım Trent, birdenbire ortaya çıkmıştı, zamanlaması her zamanki gibi mükemmeldi ve kolunu Rory'ye dolamıştı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum!" Neler olup bittiğini duymak için yaklaştıkları belli olan insanlara baktı. "Bu kızla rıhtımdaki bir barda tanıştık! Bizi dolandırarak çok para kopardı!" diye herkese anlattı. Rory bir an için gözlerini kapattı ve ben çenemi öyle bir sıktım ki dilimi ısırdım. "Ne? Bunu söylememem mi gerekiyordu? Gage'in bir kadına talip olduğunu ilk kez duyuyorduk. Sadece... onunla tanıştığımız gecedен komik bir hikâyeydi. Öyle değil mi? Kız onun *elma püresi*. Yani, artık nişanlı olduğunuz için bir önemi yok ama..."

Bree ve Haven, sanki Rory'yi kurtarmaya geliyormuş gibi bir anda öne çıktılar.

"Gage," dedi Blakely tekrar, sanki bana sahipmiş gibi kolumu çekiştirerek. "Yapmalıyız-" Onu silkeledim ve Rory'ye doğru bir adım attım.

Rory arkama baktı, yüzü solmuştu ve onun baktığı yere baktığımda babamın neler olup bittiğini görmek için geldiğini gördüm. Tekrar Rory'ye baktım. "Hadi dışarı çıkalım. Daha fazlasını duymak istiyorum. Nasıl olduğunu duymak istiyorum-"

"Blakely'nin seninle konuşmaya ihtiyacı olduğu çok açık," dedi zoraki olduğunu anlayabildiğim bir gülümsemeyle. "Ve burada seni kutlayacak o kadar çok insan var ki.

Bu senin gecen, Gage. Mahvettiğim için özür dilerim."

"Bunu mahvetmedin. Burada olmana sevindim."

Babam yanımıza geldi ve Haleler de bize yaklaştı. Etrafımdaki herkese şaşkınlıkla baktım. Bu garip çekişme de neyin nesiydi? Hem sıcak hem soğuk hissediyordum; birkaç dakika önce Rory'yi burada gördüğüm için duyduğum sevincin yerini korku almıştı ve bir *şeyler* çözebileceğimize dair belki de mantıksız bir umut besliyordum.

"İyi... bir deneyim yaşadık," dedi Rory, sesi hem nefes nefese hem de boğuk çıkmıştı. "Eskiden... iyi olduğunu düşünürdüm. Ama. Deneyimler iyi olabilir. Umarım beni iyi bir deneyim olarak hatırlarsınız. Ve... Londra sana sahip olduğu için şanslı olacak," dedi duraksayarak, sanki kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi.

Biz ilk konuşmaya başladığımızda kalabalığın mırıltıları azalmıştı ama şimdi daha da yükselmişti, belli ki Nathan Hale'in gizli bir aşk çocuğu olduğu söylentisi salonda dolaşıyordu ya da en azından ben bulunduğumuz yere kadar ulaşan birkaç yüksek sesli mırıltıdan bunu çıkarmıştım.

Kalabalık Rory'nin arkasından ayrılırken ve etraftaki herkes içeri kimin girdiğini görmek için dönerken, yükselen uğultudan bile bir dizi soluk sesi duyulabiliyordu.

Korsandı.

Yanında da... Rory onu iyi tarif etmişti çünkü Elvis'le Beyaz Atlı Prens'in karışımı gibi görünen adamın kim olduğunu hemen anlamıştım: Romeo Casteel. Kanlı canlı. Korsan kadar uzun boyluydu ama onun kadar iri değildi.

"Rory," dedi korsan, ayaklarını genişçe açarak. *Cassius. Onun adı Cassius.*

"Cassius. Romeo," dedi Rory ve sesindeki mutlak, mutlak rahatlama beni neredeyse öldürüyordu. Sesi *kurtulmuş gibiydi*, sanki hepimiz öldürmek için gelen sırtlanlarmışız da o bir geyikmiş gibi. Amcaları onu etrafını saran yırtıcı hayvan sürüsünden kurtarmak için ortaya çıkmıştı.

Birkaç gergin an boyunca birbirimizin karşısında durduk, Casteel'ler ve Hale'ler... geri kalanımıza karşı durdular.

Rory bana arkasını döndü ve ben ona doğru uzandım, kendini amcalarının yanına atarken parmaklarım sadece havayı kavırıyordu. Cassius'un ona, "Telefonda sesin berbat geliyordu, sevgilim," dediğini duydum.

"Gerçekten endişelendik," dedi Romeo. Ellerini kendi ellerinin arasına alırken başını sallayarak cevap verdi.

Kalbim boş yere çarptı, parmaklarım kıvrıldı. *Reddedildim. Dışlandım.*

Ve en kötüsü de, onun da aynı şekilde hissettiğini biliyordum.

Cassius etrafına bakındı ve üç Casteel'in etrafındaki çemberin genişlemesine neden olan alçak bir hırıltı çıkardı. Sert bakışlarını üzerime dikti. "Şimdi gidiyoruz," dedi.

Blakely beni tekrar çekti, babam sol tarafımda yanıma geldi ve annemle Lexi sağımda belirdi. Rory başını çevirip Cassius'un arkasına eğilmeden önce bir anlığına gözlerime baktı.

Benim için sadece bir kaçamaktı. Eğlenceliydi ama... hepsi buydu. Ben senin için doğru kişi değilim, sen de benim için doğru kişi değilsin.

Yalan mı söylüyordu? Belki de. Aramızdaki ilişkiyi baltalıyordu. Ama gerçek şu ki eve gidiyordu. Buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bakışlarım, bana şaşkınlıkla bakan iş arkadaşlarımdan birininkini buldu. Ne de olsa Londra'ya gidiyordum.

Cassius sağlam kolunu Rory'ye doladı ve vücudumdaki her hücre ona seslense de o korunuyordu ve kendi seçimiyle benden uzaklaşıyordu.

Bir karar vermişti. Gözlerimin içine baktı ve kararının arkasında durmamı istedi.

Babasının kim olduğu gizemini çözmüştü. Ve şimdi gidiyordu. Plan hep buydu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rory

Müzik kutusundan eski bir Patsy Cline şarkısı çalarken masayı kayıtsızca sildim, dürüst olmak gerekirse bu şarkı ruh halimi düzeltmek için hiçbir işe yaramıyordu. Bu şarkıyı kim seçmişti ki? Muhtemelen hayıflanmayı kariyer haline getirmiş biri.

Boş tepsiyi aldım, iç çekerek dönerken havluyu omzuma attım. Romeo bulaşık makinesinden çıkardığı temiz bardakları barın arkasındaki rafa yerleştirirken, "Bu şarkının poster çocuğu gibi görünüyorsun," diye gözlemledi.

Patsy parçalara ayrılmakla ilgili feryat figan ederken ben cılız bir göz devirmeyi başardım. Romeo, "Yuvarlanmayı bırak ve bir sandalye çek," diye emretti.

Aslında çekilecek bir sandalye yoktu, daha ziyade yere sabitlenmiş bar tabureleri vardı, birine kaydım. "Tam bir pisliksin, bunu biliyor muydun?"

"Tanrım, teşekkürler. Şimdiden daha iyi hissediyorum." Dirseklerimi bara dayadım ve çenemi yukarı kaldırdım. "Hatırlıyor musun, bana kendi hayatımı aramayı bırakmamı söylemiştin."

Claremont Landing'de mutluluk mu? Keşke bu tavsiyeyi kasaba sınırlarını aşan her yere yayabilseydim."

"Bunun senin hatan olduğunu sanmıyorum." "O zaman neydi, bilge kişi?"

Romeo öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Bana öyle geliyor ki, buralarda yanlış bir seçim yapmadın, geri dönerek yanlış bir seçim yaptın."

Homurdandım. "Geri dönmek zorundaydım. Benim hayatım burada, Mud Gulch'ta. Ve... Gage'in hayatı Londra'da."

"Ondan kalmasını isteyebilirdin."

Arkama yaslandım ve başımı salladım. "Hayır, hayır bunu yapamam. Çoktan pek çok plan yapıldı. O kadar çok insan ona güveniyor ki. Onu başka bir yöne sürükleyemezdim. Başka bir baskı katmanı ekleyemezdim Romeo. Ve eğer sorarsam ve bir mucize *olur da* kalırsa, bunun gerçekten kimin seçimi olduğunu merak ederek yaşayamazdım. Gage doğal olarak değer verdiği insanları memnun etmeye meyillidir. Ve ben onun bu yönünü seviyorum... Saygı duyuyorum. Ama bunu yeterince yaptı. Ondan talepte bulunan başka biri olmayı reddediyorum. Tanrım, bak sana ne yaptım. Bak benim yüzümden hayallerine ne oldu. Durum farklı olsa bile, bir başkasının hayatını raydan çıkaramam."

Bir süre bana baktı, gözlerine anlayış gelmeye başlamıştı. "Ah. Anlıyorum." Döndü ve rafa bir bardak daha koydu. "Böyle mi düşünüyorsun? Senin yüzünden herkesin istediği hayattan vazgeçmek zorunda kaldığını mı? Senin bir rüya katili olduğunu mu?"

Rüya katili. Ürpermeden edemedim. Tam on ikiden vurmuştu.

Gage'in hayallerinden vazgeçmesini istemedim. Aslında, sürekli başkalarının arzularını yerine getirmeye çalışmak yerine kendi arzuları için çabalamasını umuyordum. Ama benimle birlikte olması, ailesinin ve çevresinin saygısını da feda etmesi anlamına geliyordu. Başka bir seçeneğim varken bunu kimseden isteyemezdim. Bunu zaten bir kez yapmıştım.

Romeo ellerini bara dayadı. "Hepsi bu, değil mi? Seni sevmek her zaman bir miktar fedakârlık gerektirir. Kaybetmeyi."

"Senin için öyleydi," diye fısıldadım, korkunç gerçek dudaklarımdan zehirli bir buhar gibi püskürüyordu.

"Mm," diye mırıldandı, midemin acıyla gerilmesine neden olan bir taviz işareti yaptı. "Barmen olmaktan başka pek çok şey olabilirdim" -yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi- "barmen."

Başımı sallayarak onayladım. "Çok daha fazlası olabilirsin." Omuzlarım çöktü, benim için yaptığı fedakârlığın ağırlığı beni çökertti. Ama bunun hakkında konuşmamız iyi oldu, değil mi? Onu uzun zamandır beklediği o dünya turuna gönderebilecek bir varis olarak dönmemiş olsam bile. "Kendine bir bak Romeo. Herhangi bir yerde herhangi biri olabilirsin. Mud Gulch'tan çıkarsan sana pek çok kapı açılır."

"Ne kapısı? Şöhret mi? Servet mi?"

Omuz silktim. "Yeni başlayanlar için." Belki hâlâ yapabilirdi. Belki hâlâ bir yol bulabilirdim. Bir B planı. Onun için buradan çıkış için alternatif bir yol. *Düşünebilmek için* bu sefaleti bir kenara bırakmalıydım.

"Tanrım, ne kadar da saçmalıyorsun." Romeo güldü ve bakışlarım onunkilere kayınca beni şaşırttı. "Rory, bütün bunlara zaten sahip olan bazı insanlara baksana. Son zamanlarda zenginlik ve nüfuzun getirdiği mutluluğu yakından ve kişisel olarak gördün. O insanlar sana daha mutlu görünüyor mu? Daha neşeli görünüyorlar mı? Ya da hatta tatmin olmuş?"

"Ben... ne? Yani, bazıları-" "Ne olursa olsun, bunların hiçbirini istemedim."

Şaşkınlıkla ona baktım. Bunu nasıl istemezdi? Bu onun planıydı. Onun hayaliydi. "Ama sen gidiyordun," diye hatırlattım ona. "Bir ayağın kapının dışındaydı." *Benden önce*. Ben ona tüm planlarını iptal ettirmeden önce.

"Evet ve muhtemelen bir hafta içinde geri dönerdim. Burayı ve bu insanları özlerdim çünkü burası evim ve burayı seviyorum."

"Kendimi daha iyi hissetmem için yalan söylüyorsun. Nezaketin için minnettarım ama Romeo, sen de ben de biliyoruz ki yüzün her yere giriş biletin olabilirdi."

Öne doğru eğildi ve bir zamanlar bir kadın turistin iskeleden suya atlamasına neden olan o güzel, efsanevi yüzünü yakından görmemi sağladı. "Yüzüm için sevilmek istemiyorum, Rory. Kalbim ve iş ahlakım için sevilmek istiyorum. Kendim için sevilmek istiyorum, tıpkı senin ve bu geniş yeşil dünyadaki diğer herkes gibi. Ve bir gün o kadını bulacağım, ister zaten burada olsun, ister kasabadan geçerken çamur ayaklarını çekip kalmasını istesin." Dudakları eğildi. "Onu bulacağım ve onunla evleneceğim ve ya kalmaya ya da gitmeye çekilecek birkaç çocuğum olacak." Öne doğru eğildi. "Ve bir gün, bu kupam toprağın altında toz olacak ama paylaştığım aşk asla ölmeyecek çünkü aşk bir deri bir kemikten daha fazlasıdır."

Başımı salladım, Romeo'nun az önce iyice sarstığı dünya görüşümü yeniden düzenlemeye çalışıyordum.

"Züppe eski erkek arkadaşın Thaddeus gibi insanların burası hakkındaki fikirlerinin daha önemli olduğunu sanıyordun. Onun Mud Gulch hakkındaki görüşünü benimkine tercih ettin. Herkes sözde süslü bir hayata özenmek zorunda değil, Rory. Ben burayı seviyorum. Denizde bir hayat istemiyorum ama su kenarında olmayı seviyorum. Kayalara çarpan dalgaların sesiyle uyanmayı seviyorum. Deniz fenerinin sisi yararak sevdiklerimizi kıyıya yönlendirmesini seviyorum. Tuzlu havayı ve tuzlu kadınları seviyorum." Sırıttı. "Sisli sabahları seviyorum. Yağmurlu bir sabah dışarı çıktığımda çamurun ayaklarımı çekmesini seviyorum. Beni sahiplenmesini. Beni toprağa ve benden önce burada yaşamış nesillere bağlıyor. Kalbimde ve ruhumda, ben buraya aidim, Rory. Burası bana huzur veriyor. Bu barı ve içindeki insanları seviyorum. Belki senin için büyük bir şey değil, Rory, ama ben bunu hiç istemedim. Bu yüzden bana, bir gün bile böyle hissetmediğim halde yaşadığım hayata razı olduğumu söyleyemezsin."

Ben sert bir nefes verirken Romeo arkasına uzandı ve rafa bir bardak daha koydu. Aman Tanrım. Thaddeus'un Mud Gulch ve benim hakkımdaki düşüncelerini bu rıhtım kasabasında yaşayan ve burayı seven insanların önüne koymuştum. Herkese dediğim gerçek züppe *bendim*. Ben. "Tanrım, ben gerçekten berbat biriyim," dedim.

"Hayır, sen berbat biri değilsin. Sadece sevdiğin insanlar için en iyisini istediğin için bazı kötü varsayımlarda bulundun. Ama insanlar kendileri için neyin en iyisi olduğuna kendileri karar verirler. Ve üzgünüm ama herhangi bir şeyin, on bir yaşındaki bir yetimin bile, gitmek istesem beni burada tutacağına inanıyorsan beni çok fazla düşünüyorsun."

"Yalancı," diye mırıldandım.

"Belki." Sırıttı. "Ama belki de değil."

"Peki Mud Gulch'tan ayrılmak istemiyorsan ne yapacaksın? Hayatının sonuna kadar bu barı mı işleteceksin?" Hayatım boyunca Romeo'nun uçağa binerken bize el salladığını hayal etmişim. Bu benim amacımdı. Kefaretim, doğruyu söylemek gerekirse. Ve başından beri, buna gerek bile yoktu. Benden başka hiç kimse -yanlış ya da değil- omuzlarıma herhangi bir suç yüklememişti.

"Tabii ki yapacağım," dedi. "Ve bunu yaparken harika vakit geçireceğim."

Gülümsemeye başladım, ama sonra söylediklerinin neden saçmalık olduğunu kanıtlayabileceğimi hatırladım, samimi görünse de görünmese de. "Bir dakika," dedim. "Masanın çekmecesindeki tüm o seyahat broşürleri, uzak yerler için-"

"Bütün o broşürler senin içindi, evlat. Her zaman çok huzursuz görünüyordun, burada olmayan bir şeyi arıyordun. Mud Gulch'un asla sağlayamayacağı şeyi bulmana yardım etmek istedim. Nereden başlayacağını seçmen için para biriktiriyordum."

İnledim. *Oh, Tanrım*. Son zamanlarda gerçekten sıfır çekiyordum. *Bu* yüzden çatıyı ve buranın ihtiyacı olan diğer tüm onarımları ertelemişti. Benim için. Ama bu sefer yaptığı fedakârlık gereksizdi. Sürekli nereye ait olduğumu bulmaya çalışmamı izledi.

Mud Gulch halkı için yeterli olmadıysa, bunun tek nedeni benim hatalı görüşümdü. Romeo bir konuda yanılmıştı, geri dönmekle yanlış bir karar vermemiştim.

Bana burada, Mud Gulch'ta iyi bir hayat sağlamak için bu kadar özveriyle çalıştıkları halde memnuniyetsizliğimi gizlemediğim gerçeğinden utanarak pencereden dışarı baktım.

Ve yine de... şimdi bile, bakışlarım denize çarptığında, o çekimi hissettim. Babamın kim olduğunu öğrenmiş olmama rağmen geri gelmişti. Nathan Hale. Kim olduğumu, hatta var olduğumu bile bilmeden ölmüştü. Artık cevap aramak ya da bir yere ait olmak için bir nedenim yoktu. Burada, tam da başladığım yerdeydi.

Amcama dönüp baktım, elini tuttum ve sıktım. Birçok şeyi yanlış değerlendirmiştim. Ama gerçek şu ki benim yerim burasıydı. Benim insanlarım Mud Gulch'taydı. "Bir çatı ustası çağır," dedim. "Sabah buraya birini getir."

"Rory, burada seni görmek isteyen birkaç kişi var."

Ofisteki masada oturduğum yerden başımı kaldırıp Romeo'ya baktım. "Bir çift mi?" Kaşlarımı çattım. "Kimmiş o?"

"Bence gelip kendiniz görmelisiniz."

Romeo'yu ofisten barın çoğunlukla boş olan zeminine kadar takip ederek ayağa kalktığımda sandalye yere sürtündü. Saat dört buçuktu ve bu yüzden sadece birkaç müdavim normal yerlerini almıştı. Mutlu saatler başladığında, saat beş buçuk ya da altı gibi burası cıvıl cıvıl olurdu. Köşeyi döndüğümde Archer ve Bree'nin barın yanında Cassius'un yanında durduklarını gördüm.

Ben yaklaşırken Archer ve Bree bana belli belirsiz gülümsediler. "Archer. Bree. Merhaba. Bu bir sürpriz." Cassius'a baktım. "Ve eve erken geldin."

"Evet," dedi Cassius, her zamanki gibi fazladan kelime harcamadan. Bir an için şaşkınlıkla hepsine baktım. "Özür dilerim," dedim başımı hafifçe sallayarak. "Nerede benim terbiyem? Archer ve Bree Hale, bunlar amcalarım Cassius ve Romeo Casteel."

"Hepimiz çoktan tanıştık," dedi Romeo. "Artık bir aile olduğumuz için bu iyi bir şey." Kolunu Archer'ın omzuna attı ve Archer ona biraz temkinli bir bakış attı.

"Evet, öyleyiz," diye onayladı Bree, biraz gergin görünen bir gülümsemeyle bana bakarak.

Hepimiz çoktan tanıştık. Neden sadece birkaç dakika önce kapıdan içeri girdiklerini kastetmemiş gibiydi? Neden şimdiden bundan daha tanıdık geliyorlardı? Ani bir alarm durumuna geçmişim. Romeo bir bar taburesine oturdu, yüz ifadesinden eğlendiği anlaşılıyordu.

Bree derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Her şeyden önce," dedi ve ayaklarının dibindeki kanvas çantayı alıp bana uzattı. "İçinde babanın resimleri var. Onları annene aşık olduğu dönemde yaptı ve sanırım senin almanı isterdi."

"Ah," dedim, çantayı ondan alarak. "Ama... bunları senden alamazdım. Amcana yakındın."

Archer ellerini kaldırdı ve Bree yorumladı. "Öyleydim. Çünkü o yanımdaydı. Yıllarca süren anılarım var." Sanatıyla dolu çantayı başıyla işaret etti. "Onlara sahipsin. Keşke daha fazla olsaydı."

Başımı salladığımda garip bir şekilde tıkanığımı hissettim, elle tutulur tek şeyi kabul ettim

-Babamın o soluk fotoğrafı dışında sahip olabileceğim başka bir şey yoktu. "Teşekkür ederim," dedim. Calliope'ye babamı aramak için gitmişim ve onu umduğum anlamda bulamamış olsam da, sanatı onun bir parçasıydı, kalbinin ifadesiydi ve benim için bunlar bir hazineydi. "Onları el üstünde tutacağım."

Bree Archer'a baktı ve aralarında küçük bir anlayış parıltısının geçtiğini gördüm, orada ve gitti, sanki daha fazlasına ihtiyaçları yokmuş gibi

birbirlerini okumak için bir an nefes aldılar. "Ayrıca annenizin günlük kayıtları sayesinde Archer'ın annesi Alyssa hakkında bildiklerimizden daha fazlasını öğrendiğimiz için kasabadayız. Burada, Mud Gulch'ta bir kız yurdunda büyümüş."

Archer ellerini kaldırdı ve Bree konuştu. "Annemin geçmişi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, Rory," dedi. "Tüm hayatım boyunca. Nereden geldiği ya da çocukluğunun nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve şimdi senin sayende başlamak için bir yerim var. Artık annemin geçmişini oluşturmaya başlayabilirim, böylece ailesi onun kim olduğuna dair tam bir resme sahip olabilir. Buradan ayrıldıktan sonra o kız yurdunda çalışmış bir kadınla buluşacağız."

"Oh," diye nefes aldım, göğüs kemiğimin altında bir yanma yükseliyordu. "Bu... bu harika. Geçmişinde eksik parçaların olmasının nasıl bir his olduğunu herkesten daha iyi bilirim; eğer o parçalardan birkaçını keşfetmene yardımcı olabildiysem, bundan daha mutlu olamazdım."

Archer karısına bakarak, "Ben de senin için aynısını yapmak istiyorum," diye imzaladı. "Bu da bizi burada olmamızın son nedenine getiriyor."

Bree çantasından katlanmış bir kâğıt çıkardı ve önümdeki masanın üzerine koydu. Açtım ve yasal bir belgeye baktım. "Bir arsa satışa çıkarıldı," dedi. "Haven's Gate'in hemen aşağısında. Pelion Gölü'nde ama Calliope sınırında."

"Ne? Anlamıyorum," dedim. Beynim uğuldamaya başlamıştı ve bir anda doğru düşünmekte zorlanmaya başlamıştım.

"Nathan senden haberdar olsaydı," diye imzaladı Archer, "elinden geldiğince seninle de ilgilenirdi. Onun yaptığı da buydu. Hiç kimse yapmazken o yaptı. Başını kuma gömüp saklanmak için onca nedeni olmasına rağmen ortaya çıktı. Hasarlıydı Rory, ama beni sevdi ve dürüst olmak gerekirse, o sevgi olmasaydı bugün olduğum yerde olmamın imkanı yoktu. Bu yüzden, bunu aklımda tutarak, o araziyi satın aldım ve Nathan'ın tüm ordu ödemelerinin toplamıyla birlikte, tabii ki faiziyle birlikte sana veriyorum." Bardan bizi izlemiyormuş gibi yapan amcalarıma baktı. "Küçük bir uyarı, bunu odaklanmış bir iş açmak için kullanman.

köpekler üzerine. Bir köpek parkı, bir eğitim okulu, hangisi doğru geliyorsa. Ve eğer isterseniz, lütfen babanızın adını verin çünkü o da onların dilini konuşuyordu ve bunu size aktardı ve," elleri titredi ve Bree küçük bir nefes aldı, Archer bitirmeden önce hızla kendini toparlıyor gibiydi, "bunu bilseydi inanılmaz mutlu olurdu."

Archer'ın elleri havada uçuşurken ve Bree düşüncelerini dile getirirken ağzım açık kalmıştı. Archer'ın omzunun üzerinden baktığımda Romeo'nun barda, elindeki bardağı sildiğini, yüzünde küçük bir gülümseme olduğunu ve Cash'in kesinlikle ezberlemiş olduğu bar menüsünü "okuduğunu" gördüm.

Bakışlarım tekrar Archer'a kaydı. "Bütün gün köpeklerle çalıştığım bir iş mi?"

Başını salladı.

"Bunun ilginizi çekebileceğini duyduk," dedi Bree, dudaklarının kenarları hafifçe titreyerek.

Amcalarıma bir kez daha baktım ve Cash'in gülümsemesine engel olmaya çalıştığını gördüm. Romeo'yla göz göze geldik ve o da göz kırptı. *Oh.*

"Nathan'ın Mirası," diye nefes aldım, Archer'ın altın-kahverengi gözleriyle karşılaştığımda henüz kabul etmediğim işin adını koydum.

Sırıttı ve imzaladı, "Beğendim. O da beğenirdi."

"Lütfen kabul et," dedi Bree, uzanıp elimi avuçlarının içine aldı ve sıktı. Elini bırakmadan önce diğer elimi kaldırıp onunkini bir an için kendi elimde tuttum.

"Ben... ama..." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. "Calliope'ye, hatta Pelion'a bile taşınamam. O şehirlerin hiçbirinde hoş karşılanmıyorum." Muhtemelen biz konuşurken sahtekârlıklarımla ilgili hikâyeler gittikçe yayılıyordu. Blakely beni iki milyonluk Instagram kitlesine duyurmuş olabilirdi. Otuz yedi takipçim bile muhtemelen beni terk etmişti. Biri hariç, ama o da ailedendi. "Ben bir sosyal cüz zamlıyım." *Ve bunu kendime ben yaptım.*

"Sen öyle bir şey değilsin," dedi Bree. Kocasına gülümsedi. "Ayrıca, biz biraz dedikodudan korkmayız. Önemsemediğimiz insanları görmezden gelir, diğerlerini yola getiririz. Lütfen hayır deme nedeninin bu olmasına izin verme, Rory. Sana söz veriyorum, Pelion ve Calliope'de ikinci bir şans vermeye hevesli, iyi ve samimi insanlar var. Travis'in şu anda burada olmadığını biliyorum, ama onu bir dahaki görüşünüzde, bu konudaki kişisel deneyimlerini aktarmaktan mutluluk duyacağına eminim."

Nefesimi bıraktım, içimde fırtına sonrası med-cezir gibi yükselen umut, kendisinden önce gelenler için daha da güçlendi. "Bekle," dedim. Ayağa kalktım ve bara kadar olan kısa mesafeyi yürüdüm. Romeo ve Cassius'a, "Bunu siz yaptınız," dedim.

"Hayır," dedi Romeo. "Bunu onlar yaptı. Sana hak ettiğin mirası vermek istediler. Ben sadece köpeklerle ilgili fikri önerdim."

"Ama... yapamam. Bar-"

"Rory, git şu çağrıya cevap ver," dedi Cassius, sesi hırçındı. "Hale ailesi -senin soyunun yarısı- kasaba kurulduğundan beri o kasabada yaşıyor. Baban seni çağırıyor."

Baban seni çağırıyor. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, değil mi? Yine de, huysuz amcamın ağzından çıkan şiirsel sözler beni şaşırttı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Romeo, "Adam bir keresinde denizkızı gördüğüne yemin ediyor," dedi.

Cassius ona bir bakış fırlattı ama sonra omuz silkti. "Büyülü çamurların olduğu bir yerden geliyoruz. Neden olmasın? Her neyse, bu benim neye inandığımla ilgili değil, hayatım. Bu senin neye inandığınla ilgili."

İnandığım şey. Archer ve Bree'ye dönüp baktım. Pelion'a, babamın atalarının yaşadığı topraklara ait olduğuma inanıyor muydum? Orada hissettiğim huzuru düşündüm. Orada aşık olduğum adamı düşündüm. Ama derin bir nefes çektim ve Gage Buchanan'la ilgili düşüncelerimi şimdilik bir kenara bıraktım. Bu seçim onunla ilgili olmayacaktı. Bu seçim, başka her şeyden bağımsız olarak kendi kalbimin sesini dinlemekle ilgili olmalıydı. Gözlerimi kapattım ve o pırıl pırıl gölü hayal ettim ve hafif esintiyi hissedebildiğime yemin ettim.

ve am ağaçlarının yumuşak sallanışını duydum. Gözlerimi açtım, gözyaşlarım görmemi zorlaştırıyordu. Evet, oraya, Pelion'a, babamın tüm kalbi ve ruhuyla sevdiği o huzurlu gl kenarındaki kasabaya ağrıldığımı hissettim. Kendisinden başka kimsesi olmayan küçük bir çocuğa bakmak için gereken gücü ona veren yere. Yine de buradaki insanları seviyordum. Nasıl ayrılabilirdim ki? "Bar..." Son bir tartışma girişiminde bulunarak mırıldandım.

Romeo nazikçe gülümsedi ama gözlerinde bir pırıltı vardı. "Rory, şu anda savunmasız olduğunu biliyorum ve yarana tuz basmak istemem ama kabul etmeni öneririm çünkü sen boktan bir garsonsun ve yemek pişirmen insanlığa karşı işlenmiş bir suç."

Güldüm, gözyaşları ve sevinçle dolu vıcık vıcık bir ses. Romeo barın arkasından gelip Cassius ayağa kalkarken ayağa kalkıp bana yaklaşan Archer ve Bree'ye dönüp baktım. Sonra sırayla hepsine sarıldım, gülerek ve ağlayarak, Bree'nin gözleriyle buluştum ve tekliflerini kabul etmek için başımı salladım çünkü o anda kelimeler kifayetsiz kalıyordu.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Gage

"Kalk," diye bağırdığını duydum başımın çarpıntısından. İnledim ve yastığı yüzüme götürerek şu anda konuşan kişinin, dairemin ne kadar iğrenç olduğuna dair devam eden diyalogunun sesini bastırmaya çalıştım.

"Kalk dedim!"

Buz gibi su göğsümün çıplak tenine çarptığında irkilerek yataktan fırladım.

"Ne oluyor be?" Lexi elinde artık içi boşalmış, erimiş ve kanepemi ıslatan bir buz kovanı tutarak gözümün önüne geldiğinde bağırdım. "Cidden az önce üzerime buz gibi su mu döktün?"

"Evet, yaptım. Kendine gelmen gerek." Dahili espresso makinemin düğmelerine basmaya başladı. "Bu şey nasıl çalışıyor?" diye mırıldandı.

Bir gece önce içtiğim iki şişe şarap sayesinde fena halde acıyan gözlerimi devirdim. "Neyi kendime getirmem gerekiyor?" diye sordum.

"Aslında pek çok şey var, ama şu gerçeikle başlayalım" -bana doğru eğildi ve kokladı- "belli ki çok uzun zamandır duş almamışsın. Aha!" dedi makineden kahve damlamaya başladığında ve altına bir kupa kaydırduğında.

"Bunlar yıllardır arka arkaya geçirdiğim ilk birkaç gün. Tadını çıkaramaz mıyım?"

"Eğer bu"-kolunu genel olarak bana doğru salladı-"senin zevk anlayışın buysa, o zaman hayır." Ellerini kalçalarına koydu ve dairenin etrafına göz gezdirdi. "Birkaç gün içinde ayrılacak biri için pek toparlanmış görünmüyorsun."

Elimi yüzümde gezdirdim. "Tek yapmam gereken birkaç çanta hazırlamak," dedim ona. "Burayı tatil için eve geldiğimde kullanmak üzere saklıyorum."

"Ah."

Ona baktım, bu kısa, tekil kelimenin ardında daha fazlasını hissediyordum. "Ah, ne?"

"Yarım yamalak oluşturulmuş bir acil durum planı," dedi. Ben cevap veremeden döndü ve beni itmeye başladı. "Bu bir başlangıç. Hadi git. Ben sana kahvaltı hazırlarken sen de bir duş al, sonra da sohbet ederiz."

"Sen yemek yapmazsın," diye hatırlattım ama duşa kadar kabul ettim ve banyoya doğru ilerlemeye başladım. Gage Buchanan'ın İyi Yolculuk Partisi olarak bilinen felaketin üzerinden birkaç gün geçmişti ve ayrılışım için evimi hazırlamam gerektiğinden ofiste beklenmiyordum. Bunun yerine, biraz ılımlı içki içiyor ve biraz da ağırdan alıyordum. Belki sıcak bir duş kafamdaki sisi biraz dağıtmaya yardımcı olurdu. Daha yavaş yürümeye başladım. Kafamdaki sisi temizlemek istemiyordum. Sisın altında o vardı.

"Git!" Lexi azarladı, belli ki ayaklarımın sürüklenmeye başladığını duymuştu. İçimi çektim ve devam ettim ama "Yumurtayı kabuklu mu yoksa kabuksuz mu pişiriyorsun?" diye seslenince tekrar durdum. Şaka yapıyorum!"

Banyonun kapısını kapattım ve otomatik pilotta vücudumu temizleme işine devam ettim. Ama dışarı çıktığımda, bir elimi ensemdede gezdirirken aynada kendime kederle baktım.

Elimden geldiğince uzak tutmaya çalıştığım ıstırap bir tsunami gibi üzerime çöktü ve en kötüsünü yapıp beni sıırıslıklam ederken avuçlarımı tezgâha dayayıp destek aldım.

Hiç acı çekmemiştim. Bu şekilde değil.

Daha önce hiç acı çekmemiş, özlem duymamış ve sahip olamadığım bir şeye çaresizce ihtiyaç hissetmemiştim. Ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Her şeyi "doğru" yapmıştım ama yine de her şey yanlıştı.

Her şeyi.

Başım öne düştü ve sadece hissetmeme izin verdim. O an için tek yapabildiğim buydu.

Banyo kapısına sert bir şekilde vurulması beni acı sersemliğimden uyandırdı ve başımı kaldırdım. "Ne oldu?"

"Sadece orada boğulmadığından emin olmak istedim."

Boğuluyordum. Duygusal olarak en azından. "Bir dakika içinde çıkacağım."

Ecza dolabını açtım ve tıraş bıçağımı çıkardım ama sonra yine aynaya bakarak durdum. Tıraş losyonu ondan bana kalan tek şeymiş gibi geldi ve sorumluluklarımın artık göz ardı edilemeyeceği azalan saatler öncesinde ondan kalan bu çok küçük parçanın gitmesine izin vermek istemeyerek usturayı yerine koydum.

Çabucak giyindim ve Lexi'nin bir tabak pastırma ve yumurtayı tezgâha koyduğu mutfığa geri döndüm. Oturdum ve yemeği dikkatle inceledim. Yenilebilir görünüyordu ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum, bu yüzden bir çatal aldım ve bir ısırık aldım, "Bu iyi" demeden önce bir süre çiğnedim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bunu büyük bir iltifat olarak kabul ediyorum Bay Foodie. Düşündüğünüzden daha yetenekliyim."

"Yetenekli olmadığını hiç söylemedim." Tabağın yanına koyduğu kahveyi aldım ve bir yudum içtim.

"Hayır, ama öyle düşünüyorsun. Anlayabiliyorum. Sorun değil. Senin aksine benim kimseye kanıtlayacak bir şeyim yok."

Kupamın kenarından ona baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Dinle, sana lafı dolandırmayacağım, Gage. Son iki günümü buraya son gelişimden bu yana tam olarak neler olup bittiğini araştırmaya ayırdım. Annem, Blakely ve Faith Lorenz ile de konuştum ve Pelion'a gidip Hales'leri de ziyaret ettim çünkü olaya karışan herkesten tam bilgi almak istedim. Gitmediğim tek yer Mud Gulch'tü çünkü açıkçası haddimi aşmayı umursamasam da bunun çok ileri bir adım olacağını düşündüm." Araya girip Rory'nin işini daha da zorlaştırmamasını talep etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. "Yine de buna gerek olduğunu sanmıyorum çünkü işin özünü," -elini havada salladı- "sopadan, yaratıklardan, sıyrıklardan ve parktaki yangın musluğundan anladım." Nefesini verdi ve sonra bir nefes daha alıp devam etti. "Belli ki kendi yarattığın büyük bir karmaşanın içine düşmüşsün kardeşim. Şaşırmadım ve aslında hayal kırıklığına da uğramadım çünkü bence tam da ihtiyacın olan şey bu olabilir."

Ablam neden bahsediyordu ki? "Lexi, her ne söylemeye çalışıyorsan, çıkar ağzındaki baklayı."

Ellerini kaldırdı ve sonra indirdi. "Blakely ile nişanlanmak mı, Gage? Gerçekten mi? Hiçbir zaman bir kız kardeşten başka bir şey olarak görmediğin bir kadın çünkü onu sadece bu şekilde gördüğün çok açık? Kalp kırıklığını atlatmak için böyle bir şey mi yaptı? Sonra da zayıf noktalarını bildiği için seni buna itti. Partindeki o alçakça hareketten bahsetmiyorum bile." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Aslında farklı koşullar altında işe yarayabilirdi," diye mırıldandı. "Tanrım, ikinize de sinir oluyorum."

"Nişanlanmayı asla kabul etmediğimi açıkça belirttim." Blakely ve annesiyle konuştum, her ikisi de nişanı zorlamaya çalıştıkları için özür dilediler.

Bu yanlış duyuruyla ilgili bir sorun. "Ama başlangıçta beni bunu düşünmeye zorlamadı... ve bu çok da kötü bir fikir değildi," diye mırıldandım çünkü kız kardeşim bana ayakkabısının altında bulduğu bir şeymişim gibi bakıyordu ve kendimi savunma ihtiyacı hissettim. "Evlilikler daha azı üzerine kurulmuştur."

Elini tezgâha vurarak beni irkiltti ve yarım kalmış yumurtalarımın üzerine kahve döktü. "Bunu mu hak ettiğini düşünüyorsun, seni embesil? Asla daha fazlası olmayacak bir mantık evliliği mi? Teklifi bir an bile düşünmüş olmana inanamıyorum. *Elbette* Blakely'yi önemseyecektin, zaten önemsiyorsun. Ama tutkudan yoksun bir hayatı kabul etmeye razı mıydın?" Başını salladı ve gökyüzüne baktı. "Tanrım, neden soruyorum ki? Sen bunu zaten kabul ettin." Durdu, bir süre beni izledi. "Sen *kimsin*, Gage? Ruhunu ateşleyen şey nedir? Gerçekten bilmek istiyorum. Ve babam sana bu soruyu hiç sormadığı, seni kendini bulman için cesaretlendirmedeği için üzgünüm. Kendisinin bir klonunu yaratmaya çalıştı ve başardı, kötü bir insan olduğu için değil, hayatı boyunca sahip olduğu her şey için çabaladığı ve savaştığı için ve bu hırsını sana da yöneltti. Ve sen, memnun etmeye çok hevesli, çok nazik, cömert ve yaptığın her şeyde iyi olan sen, sevginden ve görevinden dolayı buna uydun. Ama Gage... dünyanın *sana* ihtiyacı var. Seni seven insanlar, henüz farkında olsalar da olmasalar da *seni* istiyorlar. Önce kendin için savaş, sonra da istediğin hayat için savaş. İçinde olmasını istediğin insanlar için savaş. Özellikle biri olduğuna eminim."

İçimdeki duygu yumağının etkisiyle yüksek sesle bir nefes verdim. onun sözleri boğazıma kadar geldi. Tanrım, Rory de bana benzer bir şey söylemişti ama bunu anlayışla karşılamıştı çünkü o da kendini göreve bağlı hissediyordu.

Lexi haklıydı. Belki de istediğim şeyler için savaşmıyordum çünkü hala onların küçük bir kısmına sahip olabiliyordum. Kendimin çoğunu başkalarına vererek ve en güçlü arzularımı bastırarak kırıntılarla idare ettim. Ama ben

Rory'ye bunu yapamazdım. Onun her şeyini, her kusurlu parçasını istiyordum. Ama ona her şeyimi vermeyi de borçlu olduğumu biliyordum. Ve eğer bunu yapacak sam, hayallerimi kabul etmem ve onları yaşamak için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

"Eğer yaparsam, babam ölür," dedim nefes verirken, kelimeler birbirine karışıyordu.

Lexi bir an beni izledi ve gözlerindeki empatiyi gördüm. "Onu hafife alıyorsun. Babam bir kütüphane kartından ve binlerce adamın cesaretinden başka bir şey olmadan kendini sefaletten kurtardı. O kendi yolunu çizdi ve senin de bir kez olsun kendi yolunu seçmeni kaldırabilir. Yelkenlerini ayarlayabilir. Zaman verilirse, yapabileceğini biliyorum. Ve yapamasa bile, sen babamın mirasından daha fazlası olacaksın, Gage. Senin mutluluğun da önemli."

Taburede arkama yaslandım ve kardeşimi düşünürken ellerimi boynumun arkasında birleştirdim. Belki babamı hafife almıştım ama onu kesinlikle hafife almıştım. Onu uçarı biri olarak düşünmüştüm, kaprisli ve gereksiz olduğunu düşündüğüm bir şey yaptığı için gözden çıkarılacak biri. Ama ben kim oluyordum da kimin hayalinin önemsiz olduğunu söyleyebiliyordum? O hayatını istediği gibi yaşarken, ben çoğu zaman başkalarının inşa ettiği Gage şeklindeki bir kalıba sıkışmış gibi hissettiğim bir varoluşu kabulleniyordum. Bu kalıba sığmıyordum ve sığmak da istemiyordum. Artık istemiyordum. "Hayatımın çoğunda başkaları için bir şeyler yaptım," dedim, kelimeler boğazımda düğümlendi, çünkü şimdi bile onları söylemekten korkuyordum. "Kaybetmekten hiç korkmadım çünkü sonuca bağlı değildim.

-Benim değildi. Ama şimdi," diye bir nefes daha verdim, "onu kendim için istiyorum. Her şeyimle varım. Kalbimin ve ruhumun her parçasını ve nasıl kaybedeceğimi bilmiyorum çünkü bunu daha önce hiç yaşamadım. Çok korkuyorum," diye itiraf ettim kız kardeşime.

Uzandı ve elimi iki eliyle kavradı, sıkıca tuttu. "Güzel," dedi. "Zamanı gelmişti."

Odaya girdiğimde babam ayağa kalktı, yüz ifademi görünce gülümsemesi kayboldu.

"Merhaba baba," dedim, sesim hafifçe çatlayarak. Tanrım, kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyordu ki nefesimin kesildiğini hissettim.

"Gage? İyi misin?" Saatine baktı. "Şimdiye kadar havaalanına gitmiş olman gerekirdi. Uçağın birkaç saat içinde kalkıyor."

Masasının önündeki sandalyeye oturdum ve o da yüzündeki endişe ifadesi giderek artarak sandalyesine geri döndü.

Titrek bir nefes aldım ve avuçlarımı uyluklarımın üzerinde gezdirerek yavaşça verdim. "Baba, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Umarım beni anlayışla karşılırsın, çünkü dünyada yapmak istediğim son şey seni hayal kırıklığına uğratmaktı."

Babam yavaşça arkasına yaslandı, şaşkın bakışları yüzüme kilitlendi. "Ne oldu oğlum? Bana neler olduğunu anlat."

OTUZUNCU BÖLÜM

Rory

Haven'ın bir gün önce getirdiği sepetten bir elma aldım ve gevrek, tatlı meyveden büyük bir ısırık almadan önce havaya fırlattım. Karavanın kapısını açtığımda gıcırdadı, Rolls Royce'un yakında park yeri olacak temizlenmiş arazide durduğunu görünce durdum.

Çiğnemeyi bitirdiğimde dudağımdaki elma suyunu silmek için elimin tersini kullanarak yamalı çimlerin üzerine indim ve kişinin parlak lüks arabadan inmesini bekledim.

Köpeğim Waffle ağaçların arasından tırıs tırıs bana doğru geliyordu ki arabanın kapısı açıldı ve... Gage'in babası indi. Yolcu kapısı ve arka kapı açılıp Gage'in annesi ve o gün restoranda gördüğüm, sonra da partisinde gördüğüm, muhtemelen Gage'in kız kardeşi olduğunu düşündüğüm kadın da inerken "Olamaz," diye nefes aldım.

Waffle bacağıma çarptı,  Buchanan bana doğru yürümeye başlarken havladı, Gage'in kız kardeşi bir çift güneş gözlüğü takarken, yavruların geri kalanı arazinin farklı yerlerinden keçe çıktıkları, boğuştukları veya uyudukları, ancak genel olarak daha büyük arazideki yaşamı sevdikleri ortaya ıktı.

Jinx ve Keanu da havlamaya başladılar ama yanımda nöbet tutmaya geldiklerinde elimi sallayarak onları susturdum, geniş sırtışları ve sallanan kuyrukları gerçek bir tehlike izlenimini yalanlıyordu.

Onlar yaklaşırken Bayan Buchanan gülümsedi. "Aurora," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Bayan Buchanan," dedim ihtiyatla, yarı yarıya yine bir şekilde rahatsız edilmeye hazırlanarak.

"Lütfen bana Lana deyin." Yanına gelmiş olan Bay Buchanan'a baktı. "Ve kocam Jonathan'la tanıştınız, benim gibi onun da size bir özür borcu olduğuna inanıyorum."

Sustum, bakışlarım iki yaşlı Buchanan arasında gidip geliyordu. Gage'in kız kardeşi bir adım ne çıkıp elini uzatınca nefesimi bıraktım. "Ben Lexi," dedi gülümseyerek. "Sana bir özür borcu olmayan tek Buchanan." Elini sıktım ve kk, soluk soluğa bir kahkaha attım, bu beklenmedik ziyaretin şaşkınlığı beni duygusal bir karmaşaya sürükledi. Daha hiçbir şey söylememişlerdi ama şimdiden nasıl karşılık vereceğimi bilemiyordum.

"Merhaba Lexi. Tanıştığımıza memnun oldum." Köpekler önümüzde duran bu insanları selamlamakta direnirken kılarını oynatarak mızımızlandılar.

"Kim bu tatlı yavrular?" Lexi ellerini dizlerinin üzerine koyup öne doğru eğilerek sordu. Lexi'ye doğru başımı salladım ve yumuşak bir sesle "devam edin" diyerek köpeklere merhaba demekte zgr olduklarını söyledim. Ona doğru koştular, kıpırdanıp yaladılar ve burunlarıyla ellerine vurdular; Lexi güldü ve dik durmadan önce bir dakika boyunca onu çılgınca sevmelerine izin verdi. Gözlerime baktığında, ben

Bu etkileşimi izlerken gülümsediğimi fark ettim, bu da bana onun zaten sevdiğim iyi bir insan olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde gösterdi.

"Oturabilir miyiz?" Bayan Buchanan bir eliyle bir hafta önce büyük, zarif bir söğüt ağacının altına yerleştirdiğim piknik masasını işaret ederek ve Jinx'i çenesinin altından kaşıyarak sordu.

"Tabii," dedim, parmaklarımı köpeklere şaklatarak ve karavanı işaret ederek. "Gidin uzanın." Dördümüz son bir haftadır açık havada yemek yediğim açık hava yemek alanına doğru yürürken hepsi dönüp gölgeye uzandılar.

Elmamı kuşlar için ağaçlara attım, midem şu anda yemek için çok fazla düğümlenmişti.

"Burası çok güzel bir arazi," dedi Bay Buchanan etrafına bakınırken; bakışları altında oturduğumuz söğüt ağacından, ağaçların arasından zar zor görülebilen Haven's Gate'in kırmızı ahırının çatısına, pırıl pırıl parlayan göle ve son olarak da içinde yaşadığım geçici karavana kaydı.

"Teşekkürler. İnşaat teklifleri almanın tam ortasıdayım." Boğazımı temizledim. "Sonunda, önümüzdeki yaz her şey plana uygun giderse, burası bir köpek parkı ve yatılı bir tesis olacak... ve um, yürüyüş hizmetleri ve belki de tımar tesisleri sunacağım. Daha sonra. Eğer inşa edersem. Birkaç lisansa ve birkaç çalışana ihtiyacım olacak ve bu çok fazla iş gerektirecek ama bu konuda heyecanlıyım. Yani..." Tanrım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak diye korktum. Bayan Buchanan bir özülden bahsetmişti ama benim de onlara bir özür borcum vardı. İstememe gerek yoktu ama bu insanların ne düşündüğünü o kadar önemsiyordum ki. Bunu hiç düşünmek istememiştim çünkü benden nefret ettiklerine ve kendimi onlara, kasabanın geneline kanıtlamam gerektiğine inanmıştım ama şimdi buradaydılar ve umut doğuyordu ama bundan da korkuyordum. Topluluğun bir üyesi olarak bile beni tekrar reddettiklerinde içimin parçalanmasından korkuyordum.

Ama üçü de yüzlerinde küçük gülümsemelerle beni izliyordu ve ben de derin bir nefes alıp omuzlarımı gevşetmek için elimden geleni yaptım. "Görünüşe göre sağlam bir iş planınız var," dedi Bay Buchanan. "Ve sadece birkaç hafta içinde çok şey yaptınız." Karısına baktı, o da zorlukla algılanabilir bir şekilde başını salladı. "Karımın da dediği gibi, size bir özür borçluyum Bayan Casteel."

"Aurora ya da Rory. Lütfen," demeyi başardım. "Sana da bir özür borçluyum. Yalan söyledim-"

"Rory. Oğlumuzla konuştuk, o da bize her şeyi açıkladı." Yüzüme sıcaklık yayılırken gülümsemesi genişledi. "Doğrusu zekiceydi ve ben zekâya hayranım. Bir gün sana kapalı birkaç kapıdan içeri nasıl girdiğimi anlatacağım."

"Oh," diye nefes aldım. *Oğlumuzla konuştuk. Gage... Gage.* Ondan bahsedince kalbim sıkışıyor, kaburgalarımın arasında kuşlar kanat çırpıyordu. Onu bir ofis penceresinde durmuş Londra'ya bakarken hayal ettim ve onu o kadar çok özledim ki ağlayacak gibi oldum. Zihnimde sürekli canlanan bu görüntü kalbimi acıtıyordu ama Calliope'a taşındığımdan beri, çok kısa bir süre olmasına rağmen, bu acı babamın ailesini tanıdıkça ve geçmişimi öğrenmeye başladıkça hissettiğim derin huzurla karıştı... ve onun çok sevdiği aynı göl kıyısında yürüdüm. "Bunun için minnettarım," dedim. Gözyaşlarımdan bir nefes uzakta hissediyordum. "Bağışlayıcılığın. Bildiğinden daha fazla. Ve bir gün o hikâyeleri dinlemeyi çok isterim. Kasabanın şu anda benden nefret ettiğini biliyorum ama geri kazanmayı umuyorum."

"Kasaba sizden nefret etmiyor," dedi Bay Buchanan. "Rory, oğlumuz için endişeleniyorduk ve onun için en iyisini istiyorduk. Niyetimiz iyiydi ama davranışlarımız yanlıştı. Seninle konuşma şeklimiz ve gerçeği tam olarak bilmeden verdiğimiz kararlar yanlıştı. Arkadaşlarımızla konuştuk ve sana nasıl davranırlarsa bize de öyle davranacaklarını anladılar."

O anda gözlerim yaşardı. "Teşekkür ederim," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "Gage sana sahip olduğu için çok şanslı." Ciddiydim, yine de bir parçam içime çöktü çünkü Gage'in bu insanları neden bu kadar çok sevdiğini ve neden onları memnun etmekten ve gururlandırmaktan başka bir şey istemediğini anlamıştım.

Neden onların hayallerini gerçekleştirmek için kendi hayallerini bir kenara bırakmaya bu kadar istekliydi. Bu bilgi, onun ya da başkalarının asla deneyimleyemeyeceği onca şey için kalbimi parçalasa bile.

"Sanırım şu anda oğlumuzu bizden daha iyi tanıyorsunuz, yine de onu daha yakından tanımak için sabırsızlanıyoruz." Masanın üzerinde duran karısının elini tuttu ve ona gülümseyerek karşılık verdi. "Hiç sormadığımız çok şey var. Fark ettiğimiz ama teşvik etmediğimiz çok şey var."

Aralarında bir ileri bir geri baktım. "Ah... bu harika," dedim. Gage'in ailesi Londra'ya sık sık seyahat etmek ve Gage'in yıllar boyunca sakladığı yönlerini tanımak için dünyadaki tüm paraya sahipti. Hayalleri... yemek pişirmenin ona verdiği keyif... mizah anlayışı ve sırf yapabildiği için eğlenme ve aptalca davranma yeteneği. Taşınmıştı ve farklı bir ülkede yeni bir hayata başlıyordu, ancak birlikte geçirdiğimiz zamandan yanında bir şey götürdüyse, bunu almasını ve üzerine inşa etmesini umuyordum.

"Tamam," dedi Lexi ayağa kalkarken. "İyi konuşmadı. Ama bu gece yetişmem gereken bir uçak var ve bu yüzden bu işi hızlandırmalıyız." Bana baktı. "Rory, biz seni bir yere götürürken köpekler burada iyi mi?"

"Ah... Yani, evet, birkaç saat için iyiler, ama-"

"Güzel." Uzanıp elimi tuttu ve ben de içimde sayısız duygu savaşıırken ayağa kalktım. Sevinç. Şaşkınlık. Üzüntü. Özlem. Huzur.

"Nereye gidiyoruz?" Üç Buchanalı ile birlikte arabaya doğru yürümeye başlarken sordum.

Lexi kolunu benimkiyle birleştirdi. "Bize güvenmek zorundasın. Henüz bunu hak etmediğimizi biliyorum, ama umarım yine de biraz uzatacak gücü kendinde bulabilirsin."

"Ben de şu anda pek güvenilmez biriyim," dedim gülerek. "Belki de hepimiz bir inanç sıçraması yapabiliriz."

Gage'in anne ve babası bize gülümserken Lexi güldü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Rolls Royce eski Calliope Savings and Loan'ın önünde durdu; Gage'in beni bir ömür önce gtrdg, artık aramızdaki cızırtılı kimyayı görmezden gelmeye çalışmak zorunda olmadıgımızı keşfettiğimiz yer. Dışarıya baktım, anılar kafa karışıklıgıyla karışıyordu. "Neden buradayız?" diye sordum ve sesimdeki umut titremesini, yanlış bir şey yapma ihtimaline karşı kabul etmekten korktuğum fikirleri ben bile duyabiliyordum.

Lexi dizimi okşayarak, "Buradan sonra tek başınasın," dedi. "Devam et." Başını binaya doğru eğdi, yüzünde küçük, gizemli bir gülümseme vardı. "Seni bekleyen biri var." n koltukta oturan Bay ve Bayan Buchanan'a baktım, ikisi de benzer glmsemler takınmıştı.

Derin, güçlendirici bir nefes aldım ve sonra arabanın kapısını açıp dışarı ıktım. Eski bankanın n kapısına vardığımda ve siyah arabanın uzaklaştığını gördüğümde sadece bir kez arkama baktım. İçeride her kim bekliyorsa, beni onların sorumluluğuna bırakmışlardı. Kapı kilitli değıldi ve bu binaya ilk girdiğimde çıkardığı uzun gıcirtıyı çıkardı. Kalbim göğsümde çarpıyor, umut damarlarımda sıçrıyor ve kanımın daha hızlı akmasına neden oluyordu. Başım dönüyordu ve o kadar korkmuştum ki beni bir zamanlar hazinelerin ve hikyelerin saklanmak üzere bırakıldığı loş alana bir şekilde taşıyan bacaklarımı hissetmiyordum bile. Ve şimdi bir tanesi daha ortaya çıkıyordu

-Benim. Ve Tanrım, mutlu bir sonla bitmesini umuyordum.

nce ayak sesleri duyuldu ve ellerimi ağızıma götürerek patlamak üzere olan hıkırıklarımı tuttum. Bu ayak seslerini tanıyordum.

Vücudun nasıl hareket ettiğini ve bu ses ritmini nasıl yarattığını biliyordum. Ve bana doğru geliyordu.

Köşeyi döndü ve bir an öylece durup birbirimize baktık. Bir süre sonra "Ben gitmedim," dedi.

Ellerimi bıraktım ama titrememi yatıştırmak için kollarımı kendime doladım. "Görüyorum," dedim nefes nefese.

Başını salladı, yaklaşırken dudakları hafifçe eğildi. "Rory -"

"Tüm planlar ne olacak? Londra-"

"Londra iyi. Londra'daki projenin aksamadan yürümesini sağlayacak çok yetenekli insanlar var, Blakely de orada babamın sosyal medyasıyla ilgili bir şeyler yapıyor."

"Oh," diye nefes aldım. "Tamam. Ama... neden gitmedin?"

"Çünkü sensiz bir hayat istemiyorum, Rory. Her günün her anına kattığın tutku olmadan var olmak istemiyorum. Artık tutkusuz yaşamak istemiyorum." Durakladı, kaşları çatıldı. "Şu anda gerçekten sadece iki şey biliyorum. Birincisi, burayı bir restorana dönüştürmek istiyorum."

Başımı salladım ve bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken ıslak bir kahkaha attım. "Biliyorum," dedim. "Biliyorum. Beni buraya ilk getirdiğinde de biliyordum."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Biliyordun, değil mi? En başından beri hakkımda o kadar çok şey biliyordun ki, uzun zamandır sakladığım şeyleri, gerçekleşme ihtimali olmadığı için kabul etmekten korktuğum hayallerimi. Beni sarstın. Beni kendi hayallerime maruz bıraktın. Gerçekten cevaplamam gereken soruyu sordun - boşluğa baktığımda susturmaya çalıştığım soruyu. Son birkaç haftadır bunu düşünüyordum. O bir sesti, Rory. Kendi sesim. Ve boşluğa dalmak onu görmezden gelmeme yardımcı oldu." Etrafına bakındı, boynunu bükerek tonozlu tavanlara baktı. "Kafamın arkasında bütün menü var. Yıllardır öyle."

"Ah, Gage," diye nefes aldım. Hayalini bir sır gibi taşımak ne kadar zor olmalıydı. Gün ışığını asla göremeyeceğine inanmasına rağmen yine de beslediği ve büyüttüğü bir sır.

"Bu binayı babamdan satın aldım," diye devam etti. "Yatırımcı olmayı teklif etti ama ben reddettim ve kredi aldım. Bu girişimin sadece ve sadece bana ait olmasını istedim." Yanağımdaki bir tutam saçı fırçaladı. Aman Tanrım. İkimiz de hayallerimizi gerçekleştirmek için ilk adımları atmakla meşguldük. Bunun gerçekleştiğine inanmakta güçlük çekiyordum. "Babamın şirketindeki görevimden ayrıldım ve o emekli olduğunda görevi devralmayacağım. Farklı bir yol izlemeye karar verdim, büyük olasılıkla beni bir mogul yapmayacak ama başlamak için o kadar hevesliyim ki yerimde zor duruyorum."

Burnumu çekerek kahkaha attım. Bunu görebiliyordum. Mutluluk ve beklentiyle ışıldıyordu. Yine de her şeye baştan başlıyordu, çoğunlukla sıfırdan. Ve bunun gerektirdiği cesareti anlıyordum.

"Yani, bu bir," dedi. "Kesin olarak bildiğim diğer bir şey de seni çok sevdiğim. Hayatımın geri kalanında seninle büyük ya da küçük maceralara atılmak istiyorum. İşini desteklemek istiyorum çünkü seninle gurur duyuyorum ve senin de hayallerini yaşamanı izlemek için sabırsızlanıyorum. Tüm kalbimle sevdiğim bu güzel şehirde yaşamaya devam etmek istiyorum. Senin yaşadığın tüm duygularla nasıl yaşanacağını öğrenmek istiyorum. Gülmek istiyorum ve bazen gülünç olmak da istiyorum."

Küçük bir kahkaha attı ve ben de attım, ama bu daha çok hıçkırık gibiydi. Kendimi daha fazla tutamadım ve kendimi onun kollarına attım, ağladım, güldüm ve ona sıkıca sarıldım.

"Ben de seni seviyorum," dedim, o kadar sevinçliydim ki beni tutması için ona ihtiyacım vardı. "Partinde söylediğim tüm o şeyler-"

"Rory, biliyorum. Nasıl karşı karşıya geldiğini duydum. Bunun için çok üzgünüm. Ayrıca berbat bir yalancısın. Kendime bir adım geri çekilme izni verdiğimde, söylediğin her şeyin kendini korumak için olduğunu fark ettim. Anlıyorum. Anlıyorum. Ama lütfen yine de tekrar söyle."

Tekrar duymak istediği kısmı biliyordum. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum, Gage Buchanan."

"Bu kasabada hiç kimse, tek bir kişi bile seninle saygısızca konuşmayacak, Rory. Asla."

Başımı salladım. Ona inanmıştım. Tüm ailesini önce bana bu konuda güvence vermek, sonra da beni ona teslim etmek için göndermişti çünkü ailenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Buraya gelmemin ilk sebebi de buydu. Kendiminkini tamamlamak için.

Nefesini bıraktı ve gözlerini kapattı, alnımızı birbirine yaklaştırdı ve en büyük engelin aşıldığı neşe dolu birkaç dakika boyunca sadece var olduk. Geriye kalan her şey yerli yerine oturacaktı. Vücutu çok sıcak, kolları çok sağlamdı. Kalp atışlarım yavaşladı, nefesim daha kolay geliyordu.

"Kesin olarak bildiğın bu iki şey," dedim ona, "yeterli. Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey onlar." *Hayaller ve aşk.*

Arkasına yaslandı ve başparmağıyla yanaklarımdan süzülen yaşları sildi ve çenesini hafifçe eğdi. "Biraz dağınık ve çok riskli. Mükemmelden daha az" dedi.

"ok daha az," diye sırtarak kabul ettim, dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve geri çekilip gözlerinin içine bakmadan önce onu öptüm. "Ve başka türlü olmasını da istemezdim."

EPILOG

Gage

Bir Yıl Sonra

Cumartesi gecesi idi ve salon tıklım tıklımdı. Tıpkı Canary Blue açıldığından beri son üç aydaki her cumartesi gibi... ve cuma ve pazar günleri ve hatta çoğu hafta içi geceleri. Rezervasyonlar aylar öncesinden yapılmıştı ve birçok ulusal yemek eleştirmeni çoktan ziyaret etmiş ve ardından şimdi gururla duvarıma astığım övgü dolu yorumlar bırakmıştı.

Başlangıçta eski binanın tadilatı sırasında menüyü hazırlamış ve tüm tarifleri oluşturmuş olsam da, o zamandan beri tam bir mutfak personeli işe aldım ve şimdi haftada sadece dört şef vardiyası çalışıyorum, bu onlardan biri. Zamanımın geri kalanını özel tarifler oluşturarak, menüyü geliştirerek ve yerel satıcılardan ürün tedarik ederek geçirdim.

Tavaya bir miktar burbon döktüm ve Rory'nin en sevdiği tatlı-ekmeği yaparken ateşin sıçramasını ve likörün cızırdamasını izledim

Karamelli burbon soslu puding.

Rory. Göğsüme dolan sıcaklığın, endüstriyel bir sobanın önünde duruyor olmamla hiçbir ilgisi yoktu.

Her zaman tatlı yemek ve haftanın son vardiyasını tamamlarken bana eşlik etmek için uğrardı ama bu gece Hale ekibinin geri kalanıyla birlikte Bree'nin doğum gününü kutlamak için restorandaydı. Bir yıl önce aynı olayı kutlayan ailelerine rastladığım akşamdan bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmek aklımı başımdan aldı.

Canary Blue'yu açmıştım ve Romeo Casteel'e Cakes and Ale için Rory ile tanıştığımız ilk gece birlikte yaptığımız yengeçli kek tariflerinden bazılarını içeren yeni bir menü hazırlamasında yardımcı olmuştum. O zaman fark etmemiş olsam da, ona sıırıslıkam aşık olmaya başladığım ilk geceydi. Claremont Landing'deki şehir kulübünün ne sunduğunu biliyordum ve artık Cakes and Ale'nin menüsünün onlarınkini çok aştığını da biliyordum. Casteel ailesinin işletmesi çoktan genişlemeye başlamıştı ve Rory ile ben de sık sık oraya gidip mutfak operasyonlarına ince ayar yapmalarına yardımcı oluyorduk.

Ama aynı zamanda kendi işi olan Nathan's Legacy'yi kurup açarken de Rory'nin yanındaydım. Hale ailesinin ona verdiği araziye köpekler için inşa edilmiş bir inziva yerine dönüştürmüştü. Köpeklerin oynayıp eğlendiği ve köpek severlerin buluşup kaynaştığı güzel, gölgeli, çitlerle çevrili bir köpek parkı vardı. Bir köpek kreşi inşa ettirmiş, ayrıca eğitim ve köpek gezdirmeye hizmetleri de sunuyordu. Çoktan dolmuştu ve başlangıçta beş çalışan işe almış olsa da şu anda iki kişiyi daha işe almak istiyordu.

Ellerimiz kesinlikle doluydu. Ancak... aslında öyle hissetmiyordum çünkü tüm bunlar bana neşe, amaç ve varlığından bile haberdar olmadığım bir tatmin getiriyordu. Ve Rory, hayatıma hayal edebileceğimden çok daha fazla tutku ve aşk getirdi. Her sabah uyandığımda aklımı, kalbimi ve ruhumu bu kadar eksiksiz ve mükemmel bir şekilde dolduran bir hayatı yaşamayı nasıl başardığımı merak ediyordum.

Her şeyin onun sayesinde olduğunu biliyordum.

On iki kişilik masanın son tatlılarını tezgâha koyup tepsisine yerleştirmeye başladığım sırada garsonlardan Samantha kapıdan içeri daldı. "Hazır mısın?" diye sordu ahududulu cheesecake dilimine bir mum yerleştirirken.

Bir nefes verdim ve tezgâhın etrafından dolanırken ellerimi kalçalarımın altına gezdirdim. "Evet, hazırım."

Tepsiyi kaldırırken göz kırptı. "Derin nefes al. Bu iş sende."

Dönüp tepsiyi omzuna alırken ona gülümsedim. Mesele neydi? Gergin değildim. Heyecanlıydım ve kalbim insanlarla dolu bir odada yüreğimi ortaya koymanın beklentisiyle çarpıyordu. Ama içimde hissettiğim güven duygusu sinirlerimi yatıştırdı ve beni ileriye, sallanan kapılardan geçip ana yemek salonuna doğru itti.

"Gage," diye selamladı Bayan Ramsbottom masalarının önünden geçerken. "Akşam yemeği kesinlikle muhteşemdi. Güney Fransa'da yediğimizden beri bu kadar harika bir coq au vin yememiştim. Doğrusunu söylemek gerekirse sizinki onu geçebilir. Her şey mükemmeldi."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim, Bayan Ramsbottom." Bay Ramsbottom'ı selamladıktan sonra başka bir masaya geçtim, birbiri ardına masalara uğradım, bakışlarım kısa bir süreliğine dudaklarında küçük bir gülümsemeyle beni izleyen, gözleri gururla dolu Rory'ye kaydı.

Masaların arasından, siyah beyaz fayansların üzerinden ve mermer bir sütunun yanından geçtim, avizeler ve kristal duvar aplikleri odanın etrafına ışık saçıyor ve yeniden canlandırılmış pervazları vurguluyordu. Resmi ana yemek salonundan, Haven'ın arka tarafa yakın bir yerde, tüm otlarımı ve diğer bazı öğeleri tedarik ettiğim bir çatı bahçesi dikmeme yardım ettiği daha rahat çatı oturma alanına kadar orijinal binanın mümkün olduğunca çoğunu korumak benim için önemliydi.

Rory ile bir zamanlar hikayeler hakkında yaptığımız konuşma kulağıma fısıldandı ve kalbim her zaman olduğu gibi daha fazla hikayenin olduğunu bilmekle doldu.

bu alanda anlatılıyordu... hayatın en tatlı anlarına işaret eden kutlamalar...

Sonunda, Haven'ın kardeşi Easton da dahil olmak üzere Halelerin toplandığı kasanın yanındaki masaya doğru yöneldim. Rory, Haven'ın söylediği bir şeye güldü, Bree de ona katıldı. *şu üçü*. Her zaman kafa kafayaydılar, kahkahaları çınliyordu, birbirlerini her zaman tanıyan kız kardeşler kadar yakındılar, sırlarını paylaşıyor, öğüt veriyor ve bebekleri birbirlerine veriyorlardı. Ve yakında bir gün -çok yakında, umarım- bizimki de onlardan biri olacaktı.

Samantha son tatlıları da masalarına koyduktan sonra Bree'nin pastasının üzerindeki mumu yaktı. Rory ayağa kalktı ve yanağıma hızlı bir öpücük kondururken parmaklarını benimkilerle birleştirdi, dudaklarının o küçük ten parçasına bile yumuşak bir şekilde değmesi karnımda bir ateşin alevlenmesine neden oldu. Travis Hale *İyi* ki doğdun şarkısını söylemeye başladı, ailenin geri kalanı da ona katıldı, Archer karısına doğru dönüp elini yanağında gezdirerek onu öptü ve dönüp mumu söndürmeden önce dudaklarına sadece onun duyabileceği bir şeyler fısıldadı. Sadece onların masasından değil, diğer yemek yiyenlerden de alkış sesleri yükseldi. Bree'yle göz göze geldik ve Rory dönüp amcalarının kapıdan girdiğini, ardından da annemle babamın geldiğini görünce bana göz kırptı. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı ve hepsi durdu, gözleri bana çevrildiğinde gülümsemelerini zorlukla tuttukları belliydi.

Sonra tek dizimin üzerine çöktüm.

Şef ceketimin cebine uzanıp yüzüğü çıkardığımda toplu bir nefes alış ve birkaç iç çekiş duyuldu.

Rory de onların bakışlarını takip ederek ellerini ağzına götürdü ve büyük ölçüde sevinçten olduğunu duyabildiğim boğuk bir çığlık attı. Kalbim yavaşladı, gözlerim onunkilerle buluştu, her şey ve herkes kayboldu, sadece biz kaldık.

"Bunu nasıl yapacağımı uzun uzun düşündüm ve sonunda buranın mükemmel bir yer olduğuna karar verdim." Yumuşakça gülümsedim. "Seni buraya getirdiğim o ilk gün kalbimi açtığımı ve sana sırrımı gösterdiğimi biliyordun.

Rüya. O zamanlar bunu kabul etmek için kendime tam olarak izin verdiğimi bile sanmıyorum. Ama sen bunu en başından beri yaptın. Beni gördün, varlığından bile haberdar olmadığım yanlarımı ortaya çıkardın ve bana hayatın sunduğunu bildiğimden çok daha fazla neşe ve tatmin getirdin." Etrafımdaki insanlara baktım, dünya genişliyordu, pek çok saf sevgi ifadesi bize ışık saçıyordu. "Ailelerimizin ve toplumun burada olmasını istedim çünkü günlerimin geri kalanını sana ne kadar değer verdiğimi anlatarak geçirmeye niyetliyim - buna şimdiden alışmalılar, çünkü aşırı olacak."

Küçük bir kıkırdama mırıltısı duyuldu ve Rory ağlamaklı bir kahkaha attı.

Yüzüğü kutudan çıkardım ve elini tutarak Haven ve Bree'nin seçmeme yardım ettiği pırlantayı parmağına geçirdim. "Aurora Casteel, seni tüm kalbimle seviyorum. Hayatımın geri kalanını seninle birlikte yaşamak istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum. Yatağımızın diğer tarafında sana ulaşmak için bir köpek denizinin içinden geçmek istiyorum." Ağlamaklı bir kahkaha attı. "Seninle maceralara atılmak istiyorum. Kuralları yıkmak ve yenilerini yaratmak istiyorum. Beklenmedik yerlerde mükemmeli bulmak istiyorum ve bazen de dağınık ve riskli olanı kucaklamak istiyorum. Hayatımın her günü seni sevmek istiyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Sonra o da dizlerinin üzerine çöktü, yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü benimkine yaklaştırdı. Dudaklarıma karşı "Evet," diye fısıldadı. "Evet, evet, evet."

Salon tekrar alkışa boğuldu ve ikimiz de ayağa kalktık, öpüşmeye ve birbirimizin dudaklarına gülümsemeye devam ettik. "Uzun bir nişanlılık istemiyorum," dedi. "Umarım sen de aynı şekilde hissediyorsundur. Bir ay... belki iki."

Güldüm. "Ne istersen, Cakes. Ne istersen." Sırıttı.

"Seni seviyorum, Ivy League."

Sevgi seli daha fazla engellenemedi ve ailelerimiz bizi sınırsız bir sevinçle sararak, birbirleriyle konuşarak, bize ve birbirlerine sarılarak ve her zaman olduğu gibi daha fazlası için yer açarak ilerledi.

Mud Gulch, Pelion ve Calliope ile Bree'nin memleketi Cincinnati'nin yanı sıra Haven ve Easton'ın geldiği Kaliforniya ile birleşerek bu güzel klan karışımını oluşturdu.

Evet, burada hikâyeler vardı. Ve bizim anımız bu binanın kemiklerine işleyecek, zaman içinde fısıldayacaktı. Ophelia Casteel ve Nathan Hale'in bu kutlamaya tepeden baktıklarını hissediyordum ve onlara kızlarına, zihinlerine, bedenlerine ve ruhlarına her zaman iyi bakacaklarına dair gizli bir söz verdim.

Ve kendime, diğer insanları memnun etmek ile dünyaya sunabileceğim tüm yoğunluğumla yaşamak arasında sağlıklı bir denge kurmaya çalışacağıma söz verdim. Rory bana mirasımın bir parçasının da hayatımı dolu dolu yaşamak olduğunu öğretmişti. Her şeyle yüzleşmek ve sonra kollarımı açıp düşmek, onun beni yakalamak için her zaman orada olacağını bilmek-güvenmek.

OceanofPDF.com

DAHA FAZLA MIA SHERIDAN MI
İSTİYORSUNUZ? TEK BAŞINA
ROMANTİZMİNE GÖZ ATIN

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Grace

Las Vegas, Nevada

Lüks Bellagio Resort and Casino'ya girdiğimde, uçuştan yorgun ve buruşuk bir halde, konukları o hafta sonu düzenlenen konferanslara yönlendiren iki tabela gördüm. Bunlardan biri benim de katılmak için şehirde bulunduğum Uluslararası Hukuk Öğrencileri Birliği Konferansı, diğeri ise Yetişkin Eğlence Fuarı'ydı. Evet. *Sanırım Vegas böyle bir yer diye düşündüm. Hukuk öğrencilerinden turistlere, porno yıldızlarına ve hatta belki de uzak gezegenlerden gelen uzaylılara kadar her şeyi görebileceğiniz bir yer. Bunu fark etmem uzun sürmemiştir. Sadece havaalanında yürürken bile.*

-Günah Şehri söz konusu olduğunda, şok değeri neredeyse hiç yoktu.

Eğer bunu havaalanına vardığımda polislerin peşinde olduğu pantolonsuz adamdan anlamadıysam, o zaman kesinlikle G-

Otelin önünde servis aracımın inerken yanımdan patenle geçen telli Elvis taklitçisi. "Artık Kansas'ta değilsin tatlım," demişti şoför gülerek, başımı çevirip yuvarlanan, yarı giyinik Elvis'in süzülerek uzaklaşmasını izlerken.

Görünüşe göre öyle değil.

Lobiye doğru ilerlerken ağzım açık kaldı ve başım geriye düşerken durakladım. Tavan, akla gelebilecek her renkte yüzlercesi bulunan, en çarpıcı cam çiçeklerle doluydu. Bir daire çizerek ilerledim, nefesim kesildi, başımın üstündeki muhteşem sanat eserinden başka bir yere bakamadım. *Vay canına.*

Sonunda gözlerimi tavandan ayırdığımda, her yerde güzellik olduğunu fark ettim. Taş sütunlar, taze çiçek galerisi ve check-in işleminin arkasında süzülen sıcak hava balonları beni o kadar etkilemişti ki, kadın resepsiyon görevlisinin bana seslendiğini neredeyse duymuyordum. Küçük valizimi tezgâha doğru götürdüm ve ona gülümsedim. "Grace Hamilton. Rezervasyonum var."

Resepsiyon görevlisi de gülümsedi. "Tamam, sizi bir araştırayım... Tamam, işte başlıyoruz. Yarın başlayacak hukuk öğrencileri konferansı için mi buradasınız?"

"Evet."

"Hangi okula gidiyorsun?" diye sordu kredi kartımı alıp hızlıca
o k u t u r k e n .

"Georgetown," dedim ve kartı cüzdanıma geri koydum.

"Harika bir okul! İyi vakit geçirin. Yirmi altıncı kattasınız, pazartesiye kadar kaydınız var. Çıkış saati öğlen. Burada hukuk öğrencileri konferansına katılacaklar için bir dosya var. Bir program, bir yaka kartı ve bu hafta sonu için kullanışlı bulabileceğiniz başka bilgiler bulacaksınız."

"Teşekkürler," dedim, dosyayı aldım ve asansöre doğru yürümek için dönmeden önce valizimin sapını tuttum. Köşeyi döndüğümde sert bir erkek göğsüne tosladım. "Tanrım! Çok özür dilerim!" diye haykırdım.

"Hayır, özür dilerim-" diye söze başladı aynı anda. Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de sustuk, o iki eliyle kollarımın üstünden beni sabitlerken ben gözümü kırıştırdım.

Benim yaşlarımda, yirmi üç yaşlarında, kum rengi saçları biraz fazla uzun ve uçları kıvrık, aynı anda hem erkeksi hem de çocuksu olmayı başaran o yakışıklı yüzlerden birine sahipti. Aynı anda hem sert hem de güzel. *Çifte vay canına*. Ela gözleri kalın, koyu kirpiklerle çevriliydi ve dolgun dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Boğazımı temizleyerek kendimi toparladım ve hızlıca onun vücudunu incelemeye koyuldum. Zayıf ama kaslıydı, koyu renk kot pantolon ve kolları kıvrılmış, muhafazakâr, düğmeli, beyaz bir gömlek giymişti.

Birkaç saniye bana baktı ve gözlerim tekrar onunkilere kayınca yüz ifadesindeki bir şey yumuşamış gibi göründü ve gülümsemesi büyüyerek alt dudağının solundaki küçük gamzeyi ortaya çıkardı. Çarpışmamız sırasında düşürdüğüm anahtar kartını almak için eğildi.

Kartımı almasını izlerken içimi tuhaf bir duygu kapladı, sanki daha önce tanışmışız gibi bir deja vu hissi. Kaşlarımı çattım, bu garip his kafamı karıştırdı, acaba okulda karşılaştığım bir hukuk öğrencisi miydi, aynı konferans için mi buradaydı diye düşündüm. Evet, bu o olmalıydı.

Doğruldu, anahtar kartını bana uzattı ve gömleğine iliştilmiş isim etiketini gördüm. "Oh, konferans için buradasınız," diye haykırdım. "Düşündüm ki-" Ve işte o zaman okudum: *Carson Stinger, Heteroseksüel Erkek Oyuncu, Yetişkin Eğlence Fuarı*.

Birkaç dakika boyunca sözcüklere baktım, onları yeniden düzenledim, *sindirmeye çalıştım* ve sonra bir kez daha gözleriyle buluştum. Şimdi sırtıyordu ve gözlerinde artık bir dakika önce gördüğüm o yumuşaklık yoktu.

Omuzlarımı geriye çektim. "Peki, o zaman, nerede olduğuma dikkat etmediğim için tekrar özür dilerim..." Küçük, rahatsız edici bir kahkaha attım ve tekrar başladım. "Peki, iyi vakit geçirin...şey, güzel vakit geçirin, um, tadını çıkarın"-I

yaka kartını işaret etti-"gösteri. Daha doğrusu, gösteri değil, ama... şey, hafta sonunun tadını çıkarın."

Benim neyim vardı böyle? Hiç böyle telaşlanmamıştım! Hukuk okuyacaktım çünkü baskı altında doğru kelimeleri bulmakta iyiydim. Ve burada yakışıklı, heteroseksüel bir *erkek*, *bir* porno yıldızı beni o kadar sinirlendirdi ki, zar zor tutarlı bir cümle kurabildim?

İşte o zaman kahkahayı patlattı ve ağzının kenarındaki o küçük gamzeyi derinleştirdi. "Yapacağım, düğün çiçeğim. Sen de hafta sonunun tadını çıkar. Dur tahmin edeyim, hukuk öğrencisi konferansı mı?"

Etrafindan dolaşmaya başlamıştım ama açıkça küçümseyen lakabını ve sesindeki eğlenceyi duyunca durdum. "Evet, aslında. Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, hiç de değil. Görünüşe göre ikimiz de *insanları boşaltma* konusundaki becerilerimizi geliştirmek için buradayız."

Kaşlarım çatıldı. *Ah, çifte anlam. Ne kadar zekice.* "Bu... bu iğrenç bir ifade şekli."

Ben geri adım atmak zorunda kalana kadar bana yaklaştı. "Neden? İnsanları boşaltmak çok heyecanlı bir şey, güzelim. Bunu iyi yapmak istediğin için utanma."

Öksürdüm ve gözlerimi kısıtım. *Iyy.*

İşaret parmağımla isim etiketine dokundum. "Pek çok şeyi iyi yapıyorum *Carson*, hiçbirinden utanmıyorum," dedim ona doğru eğilerek, böylece onun bariz, çocukça, cinsel imalarından korkmayacağımı anladı.

Teşekkür

Bu hikayeyi bir sonraki seviyeye taşımama yardımcı olmak için çok fazla zaman, çaba ve bilgelik ortaya koyan Bloom Books'taki editör ekibime sonsuz minnettarım. Benden daha fazlasını istediğiniz ve bana çok şey öğrettiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle çalıştığım için çok şanslıyım.

Menajerim Kimberly Brower'a teşekkür ederim, benim kişisel süper kadınıam.

Sevgili okuyucularıma (bazıları Pelion Gölü'nü çevreleyen dünyayı ilk yarattığımdan beri benimle birlikte), her biriniz için ne kadar minnettar olduğumu kelimeler ifade edemez. Sevginiz, nezaketiniz ve tekrar tekrar geldiğiniz için teşekkür ederim.

Tüm kitap blogcularına ve influencer'lara, biz yazarlar size bir dünya minnet borçluyuz. Güzel paylaşımlar, fotoğraflar ve videolar yaratarak kitaplarımızı duyurmamıza yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz. Yaratıcı kalpleriniz ve sizi harekete geçiren hikayelere duyduğunuz coşku beni sık sık hayrete düşürüyor.

Her konuda ortağım olan kocama, beni her zaman daha yükseğe çıkardığın ve düştüğümde beni her zaman yakaladığın için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Mia Sheridan, *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın çok satan yazarlarından. Tutkusu, kaderlerinde birlikte olmak olan insanlar hakkında gerçek aşk hikâyeleri örmektir. Mia kocasıyla birlikte Cincinnati, Ohio'da yaşamaktadır. Dünyada dört, cennette ise bir çocukları var.

Mia'ya internetten ulaşabilirsiniz:

MiaSheridan.com

Instagram: @MiaSheridanAuthor

Facebook: MiaSheridanYazar

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Yeni sürümler, özel teklifler ve bonus içerikler hakkında doğrudan gelen kutunuzda bilgi edinmek için posta listemize katılın!

ŞİMDİ KAYDOLUN

OceanofPDF.com

HOW IS IT POSSIBLE THAT PERFECT GAGE BUCHANAN IS STILL SINGLE AFTER ALL THESE YEARS?

Kendisi de tam olarak anlayamıyor. Belki de doğru kişiyle tanışmamıştır.
Kadın. Belki de yıllarını işine odaklanarak geçirmiştir.
herkesin düşündüğü kadar mükemmel değil.

Gage tek gecelik ilişki günlerini geride bıraktığını düşünüyordu.
bir kasabadaki muhteşem kokteyl garsonuyla ilgili bir şey
saatler uzakta olması çok ilgi çekici. Ama haftalar sonra ortaya çıktığında
memleketi Calliope'de sanat eksperi gibi davranan Gage
tamamen gafil avlanmış durumda -hâlâ çok çekici olduğundan
bahsetmiyorum bile
(Küçük bir yalancı. Onu ç ö z e m i y o r : ne açısını ne de
Aralarındaki ısrarlı çekim.

Aurora "Rory" Casteel babasını bulmaya kararlıdır. Tek bildiği
rahmetli annesinin Calliope'de yaşadığı ve Calliope'nin önemli bir parçası olduğu
Şehirde. Rory'nin galeri sahibi arkadaşı onu korumayı teklif ettiğinde
Şehirde hafiyelik yaparken, bu şansı kaçırmaz. Ama o
birlikte çılgın bir gece geçirdiği adamın buralı olduğunu tahmin eder.

Elbette, bu Rory'nin planını bozar ama Gage'in etrafında çalışabilir.
Buchanan. Kalbi her seferinde yerinden çıkmıyormuş gibi davranmak zorlaşsa da
odada olduğu zaman. Onun görüldüğü gibi biri olmadığına dair şüpheleri var.
ama belki de "mükemmel" Gage'in kusurları onun gerçekten
çizilmiş.

bloombooks.com
Bloom books

Cover design by
Fleen Carey/No Fuss Design

OceanofPDF.com

